Bârfe, baluri
și sărutări focoase
JULIA
LONDON

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „NUNȚI REGALE"

Toți tinerii din protipendada londoneză râvnesc la mâna lui Lady Caroline Hawke, mai puțin unul singur. Chipeșul prinț Leopold de Alucia nu-și mai amintește cum o cheamă și insulta *nu* poate fi tolerată. Așa încât Caroline face ce ar face orice doamnă inteligentă și descurcăreață ca să se asigure că Leo nu i-l mai uită niciodată: are grijă ca gazeta de bârfe dedicată doamnelor să publice informații scandaloase despre el... În timp ce ea își mobilizează toate resursele pentru a-l fermeca pe craiul cu pricina.

Cineva are grijă să-l zugrăvească pe Leo ca pe un șarlatan, însă cine? Din punct de vedere social, acest lucru îl ruinează. Și mai important, îi pune în pericol investigația pe care o face în legătură cu o uneltire demnă de tot disprețul, care ajunge până la vârfurile cele mai înalte ale guvernului britanic. Leo are nevoie de ajutorul lui Lady Caroline pentru a recăpăta accesul la înalta societate. Însă fermecătorul prinț e pe cale să descopere că ajutorul acestei tinere femei, înșelător de dulce și de sexy, l-ar putea costa atât sufletul, *cât și* reputațiile *amândurora*...

Julia London este autoarea a peste 30 de bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost de șase ori finalistă la prestigiosul premiu RITA pentru excelență în ficțiunea romantică.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9469-0
9 786063 394690

Alma

voxa audiobooks

A Royal Kiss & Tell
Julia London
Copyright © 2020 Dinah Dinwiddie
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de reproducere totală sau parțială, sub orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Enterprises ULC.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Bârfe, baluri și săruturi focoase
Julia London
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Ionel Palade
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JULIA
Bârfe, baluri și săruturi focoase / Julia London
trad. din limba engleză: Dana Purgaru . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9469-0

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

JULIA LONDON

Bârfe, baluri și săruturi focoase

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

LITERA
București

Capitolul 1

Helenamar, Alucia
1846

Este un adevăr absolut că bărbații și femeile, deopotrivă, își doresc să aibă parte de jurământul onest al cuiva care să-i iubească și să-i aprecieze toată viața, și că nimic nu stârnește mai multă bucurie în sânul omenirii decât o nuntă.

Recent, cea mai fericită ocazie a fost nunta dintre Lady Eliza Tricklebank, admirată de toată lumea, și Alteța Sa Regală Sebastian Charles Iver Chartier, prințul moștenitor al Aluciei.

Mireasa a intrat în Catedrala Sfântul Paul din capitala alucianâ, Helenamar, la douăsprezece și jumătate. Ea a purtat o rochie albă din mătase și șifon, în stil alucian, croită strâns pe corp și cu o trenă simplă, de nouă metri lungime. Trena a fost cusută manual cu fir de argint și aur, având simbolurile Aluciei și Angliei, inclusiv faimoșii cai de curse alucieni, flori de piciorul-cocoșului și blazonul Chartier. Anglia a fost reprezentată corespunzător prin trandafirul Tudor, leul și steagul regal englez. Mottoul național alucian, Libertatem et Honorem, era brodat cu minuțiozitate, cu litere festonate pe tivul mânecilor.

Mireasa a purtat un voal prins cu o tiară de diamant, cu o piatră centrală de zece carate, împrumutată de Maiestatea Sa regina Daria. În jurul gâtului, a purtat un colier cu douăzeci și trei de perle, câte una pentru fiecare provincie din Alucia, cadou de la Maiestatea Sa regele Karl. La piept, Lady Tricklebank a purtat o broșă din safir și aur, cadou de nuntă de la logodnicul ei, prințul Sebastian.

Prințul a îmbrăcat un frac negru din lână superfină, lung până la jumătatea gambei, vestă albă, brodată cu minuțiozitate, cu aceleași simboluri ale Aluciei și Angliei precum cele de pe trena miresei, și o cravată de mătase tivită cu fir de argint și aur. El a purtat coroana primită la învestirea sa ca prinț moștenitor. După ceremonie, tinerii căsătoriți au călătorit cu trăsura deschisă la Palatul Constantin, printr-o

mulțime de oameni care s-au aliniat pe bulevard cale de cinci kilometri pentru a le transmite felicitări.

Regele le-a acordat prințului și noii sale mirese titlurile de Duce și Ducesă de Tannymeade. Ei vor locui în orașul-port, la Palatul Tannymeade.

–Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Orice nuntă aduce cu ea o promisiune inerentă încântătoare, însă în cazul unei cununii *regale*, bucuria paroxistică poate întipări cu ușurință zâmbete permanente pe toate chipurile vesele. Până și cea mai blazată inimă s-ar preface într-una binevoitoare. Iar dacă fericita mireasă regală se întâmplă să fie cea mai dragă prietenă a cuiva, acest lucru nu poate provoca decât valuri de fericire, în cascadă.

Lady Caroline Hawke era peste poate de bucuroasă pentru norocul ce dăduse peste cea mai dragă prietenă a ei, Eliza Tricklebank, care, chiar în acel moment, își jura dragostea și loialitatea față de prințul Sebastian. Până în urmă cu câteva luni, Eliza fusese hotărâtă să rămână fată bătrână și să aibă grijă de tatăl ei orb, pentru tot restul zilelor. Își petrecuse timpul în rochii și șorțuri simple, când citindu-i tatălui său, când delectându-se cu acel hobby curios al ei, reparând ceasuri. Apoi însă, Eliza fusese invitată la un bal regal, un bărbat își pierduse viața, iar ea intrase în posesia unor informații care indicau spre identitatea ucigașului și, nu peste mult timp, Caroline aflase că Eliza urma să se mărite cu un bărbat care într-o bună zi avea să fie rege peste această țară. Ceea ce însemna că Eliza avea să devină *regină*.

Fusese atât de improbabil, de imposibil, încât întrecea chiar și cel mai nebunesc basm pe care-l auzise vreodată Caroline sau pe care și-l imaginase.

Stând în primul rând în catedrală, un loc de onoare ce-i fusese acordat în postura de cea mai dragă prietenă a Elizei, Caroline se simțea puțin nostalgică. Eliza radia de fericire. Caroline nu se considerase niciodată genul sentimental, dar iată că era.

Își îndreptă privirea către prințul Leopold, care stătea lângă fratele său, prințul Sebastian. Se întrebă ce părere avea el despre acel prilej și despre fericitul cuplu. Prințul era destul de înalt și avea o siluetă robustă și musculoasă. Haina care îi acoperea umerii largi

se îngusta spre o talie subțire, apoi se evaza din nou. Arăta atât de regal și de masculin încât Caroline își permise să viseze puțin cu ochii deschiși – se imagină pășind, chiar spre acest altar, la brațul lui.

Refuză să își strice acest mic vis plăcut, amintindu-și de primirea jalnică de care avusese parte la banchetul regal. La acel eveniment prestigios, el se uitase la ea ca la o slujnică venită să-i ridice hainele murdare. Făcuse același lucru din nou în timpul unei plimbări matinale prin parcul Klevauten, organizată pentru invitații de la nuntă. În ziua aceea, când ea galopase lângă el și prietenii lui, el se încruntase și îi spusese:

– Pesemne v-ați rătăcit, madam.

Ca și cum ar fi fost vreo mucoasă care se strecurase în mijlocul unei petreceri regale!

Din fericire pentru el, Caroline avea o fire iertătoare și, în ciuda pizmei, încă își imagina cum ar fi dacă prințul Leopold i-ar zâmbi așa cum îi zâmbea Elizei prințul Sebastian. Ce bucurie ar fi să pășească spre altar alături de el, purtând o rochie la fel de frumoasă ca a Elizei, creată de croitoresele regale, desigur, cu ajutorul ei. Era talentată la modă.

Lângă Eliza stătea sora ei, doamna Hollis Honeycutt, care era doamnă de onoare. Hollis era ajutată de opt îngeraşi care supravegheau trena elaborată a Elizei, atașată rochiei de mireasă. Îngerașii erau îmbrăcați la fel ca Eliza, fără trenă, desigur, pentru că doar cele mai experimentate doamne se puteau descurca cu așa ceva. În schimb, fetele purtau pe cap coroane de flori. Nu existau domnișoare de onoare.

Dacă ar fi fost nunta ei, Caroline ar fi avut o flotă de domnișoare de onoare.

În Alucia însă, după cum explicase Eliza, nu se obișnuia așa ceva.

– Fete cu flori, spusese ea. Vin din toată țara. Din câte am înțeles, e o onoare destul de mare să fii fată cu flori.

– Dar de ce nu poți avea ce-ți place *ție*? se plânse Caroline, presupunând evident că Elizei îi plăcea același lucru ca și ei.

Din ziua logodnei Elizei cu prințul Sebastian, Caroline presupusese, destul de incorect, că ea avea să fie domnișoara de onoare principală. Doar ea, Eliza și Hollis fuseseră nedespărțite de pe vremea când erau niște fetițe.

– Sincer, sunt încântată de fetele cu flori, spusese Eliza. M-aș mulțumi cu ceva foarte simplu. Am fost *mulțumită* de ceremonia civilă. Însă regina Daria preferă altceva.

– Bineînțeles. *Asta* e nunta la care vei fi văzută de toți oamenii pe care-i vei conduce într-o bună zi.

Eliza pufnise.

– Nu voi conduce, Caroline. O să fiu norocoasă dacă o să-mi găsesc soțul în locul ăsta imens.

Arătă spre pereții cu decorațiuni din jurul lor. Nu era o exagerare... Palatul Constantin părea chiar mai mare decât Palatul Buckingham.

– Lasă-mă să fiu domnișoară de onoare, o implorase Caroline. Sunt mult mai pregătită să-ți supraveghez trena decât Hollis.

– Pardon! Eu sunt *sora* ei, îi amintise Hollis lui Caroline.

– Trena are nouă metri, Hollis. Cum o să te descurci? Abia te-ai descurcat cu trena ta de când suntem în Alucia. Iar rochia *mea* ar trebui să fie văzută. N-am precupețit nici o cheltuială pentru ea.

Eliza și Hollis aruncaseră priviri spre Caroline.

– Adică, desigur, după ce e văzută rochia *ta*.

Surorile continuaseră s-o privească fix.

Caroline ridicase puțintel din umeri.

– *De bună seamă*, adăugase ea.

– Asta am și crezut că vrei să spui, replicase Eliza înțelegătoare.

Cele trei adoptaseră bucuroase stilul vestimentar alucian de când sosiseră în Helenamar, cu o lună în urmă. Rochiile în stil englezesc – cu fuste pline, decolteuri înalte și mâneci lungi – erau călduroase și grele. Admiraseră frumoasele rochii aluciene, care se mulau pe formele corpului, cu mânecile lor lungi și vaporoase și, mai ales, cu trenele lor cu broderii complicate... până când descoperiseră că trenele neobișnuit de lungi nu erau deloc simplu de purtat.

O să mă descurc, insistase Hollis. Nimeni n-a venit la nunta asta ca să-ți vadă *ție* rochia, Caro.

– Ei bine, evident, *Hollis*, că n-au făcut asta. Însă vor fi încântați, nu-i așa? Și, apropo, nu-i nici o lege care să spună că însoțitoarea de onoare trebuie să fie sora cuiva.

– Nu-i nici o lege, dar ea *este* sora mea și va fi însoțitoarea de onoare, spuse Eliza. Și, în plus, dacă ai fi tu lângă mine, mi-aș face

griji întreaga ceremonie că ești prea absorbită de Leo ca să-mi supraveghezi trena.

Arcuise din sprânceană uitându-se direct la Caroline. Ca și cum Caroline făcuse ceva rău.

Sigur că nu făcuse.

– *Leo*? Așa îi spui acum? rostise ea tărăgănat.

Leo era fratele mai mic al prințului Sebastian. Alteța Sa Regală prințul Leopold.

Prințul Leopold, așa cum îl știa toată lumea, își petrecuse ultimii ani în Anglia, „frecventând" Cambridge, ceea ce însemna, de fapt, că petrecea mai mult timp la serate și cluburi pentru gentlemeni și cabane de vânătoare decât studiind. Caroline îl întâlnise vara trecută, la Chichester, cu ocazia unei petreceri, la o casă din provincie. Avuseseră un mic schimb fermecător de cuvinte, pe care Caroline și-l amintea foarte bine, cuvânt cu cuvânt. Prințul Leopold, în schimb, nu și-l amintea deloc. Mai rău, părea să nu-și amintească nici de *ea*.

Vocea arhiepiscopului se înălță brusc într-un fel de cântare, atrăgându-i atenția lui Caroline înapoi spre ceremonie. Vai, iar se gândea la prințul Leopold când ar fi trebuit *s*-o privească pe cea mai bună prietenă a sa, care se mărita cu un prinț. În acel moment, Eliza își strecură degetele în mâna prințului Sebastian pe care o ținu strâns în timp ce arhiepiscopul îi ceru să repete după el în engleză: *Să iubești, să cinstești, să protejezi și să aperi.*

Așa de romantic.

Caroline aruncă o privire în dreapta ei. Stătea așezată lângă fratele ei, baronul Beckett Hawke. Era mai mare decât ea cu șase ani și fusese protectorul ei de când ea avea opt ani, iar el paisprezece. Se aplecă spre el.

– Nu-i așa că e frumoasă? șopti ea.

– *Șșș*.

– Cred că e mai drăguță chiar decât regina Victoria în ziua nunții, șopti Caroline. Rochia ei e frumoasă. Firele de aur și argint din trenă au fost ideea mea.

Beck se prefăcu că nu auzise nici un cuvânt.

– Știi, cred că aș fi putut să creez chiar eu trena.

Fratele ei îi puse mâna pe genunchi și strânse în timp ce își îndreptă spre ea ochii de un verde pal. Se încruntă amenințător.

Caroline îi dădu mâna la o parte și aruncă o privire în jurul ei. Era imensă această catedrală Sfântul Paul. Tavanele pictate se înălțau deasupra capului cu imagini angelice și divine. Toate decorațiunile erau placate cu aur, în special amvonul, care aducea mai mult cu un monument decât cu un suport pentru Biblie. Erau atât de multe vitralii încât lumina dimineții se răspândea pe trena lungă a Elizei, transformând-o într-un curcubeu în mișcare, în timp ce razele soarelui licăreau prin geamuri.

Fiecare scaun era ocupat în catedrala masivă, plină de oameni frumoși cu pielea în diferite nuanțe, costume colorate și bijuterii strălucitoare. Veniți de departe, din câte înțelesese Caroline, din țări despre care nici măcar nu auzise.

Într-o boltă deasupra altarului, un cor de tineri și băieți cântau imnurile care o însoțiseră pe Eliza pe culoarul central către prințul ei. Sunaseră ca și cum cerurile s-ar fi despărțit și îngerii ar fi cântat pentru această mireasă.

Ceremonia, care dura deja de aproape o oră, era marcată de solemnitate și mult fast. Caroline nu era foarte sigură ce se întâmpla pentru că ceremonia se desfășura în latină și aluciană, doar părțile în care Eliza trebuia să vorbească fiind în engleză. I se părea că Eliza și Sebastian se mișcau tot timpul ba în sus, ba în jos, într-un minut în genunchi, cu capetele plecate, iar în următorul în picioare, privindu-se ochi în ochi. Urmă un moment solemn în care Eliza fu îndrumată să stea singură în genunchi. Părea că ar fi fost unsă cavaler sau învestită în vreun fel, iar la final, arhiepiscopul își puse mâna pe capul ei, regele și regina se ridicară, apoi prințul Sebastian o sălută și îi prinse la piept o superbă broșă cu safir și aur.

– Acum e o prințesă adevărată, îi șopti Caroline lui Beck. După cum era de așteptat, el o ignoră.

Eliza chiar *arăta* ca o prințesă, iar Caroline și-ar fi dorit ca tatăl Elizei, judecătorul Tricklebank, să poată fi aici. Din păcate, îi era imposibil să participe din cauza vârstei lui înaintate și a orbirii. În Anglia avusese deja loc o ceremonie mai restrânsă, privată – prima cununie civilă –, înainte ca Sebastian să se întoarcă în Alucia. Acea ceremonie, la care participase și tatăl ei, fusese necesară din cauza faptului că Eliza și Sebastian nu păreau să-și poată ține mâinile departe unul de celălalt, nici măcar pentru câteva ore.

Mai fusese o uniune civilă, de îndată ce Eliza ajunsese în Alucia, pentru nu fi luat în discuție un comportament neadecvat, din moment ce relația dintre Eliza și prințul era și mai înfocată. Fusese chiar stânjenitor. Dar nici una dintre ceremonii nu fusese astfel. *Acesta* era un spectacol public grandios, o sărbătoare pentru ochii și inimile romanticilor de pretutindeni.

Mintea lui Caroline zbură întrebându-se dacă toți acești oameni se vor afla la bal în acea seară. Ea așa spera. Avea o rochie albastră aluciană, brodată cu aur, uluitor de frumoasă. Ea însăși făcuse trena. Balul putea fi momentul ei de strălucire... pe lângă Eliza, desigur. Cu o zi în urmă, Eliza enumerase emoționată șefii de stat care urmau să participe la nuntă și la bal și se făcuse puțin cam palidă odată cu numărul care creștea. Pulsul lui Caroline crescuse de încântare.

– Nu pot să fac față! exclamase Eliza, tulburată de numărul demnitarilor, al regilor și reginelor. Dacă spun ceva greșit? Știi cum sunt eu. Ai idee câte cadouri am primit? Trebuie să le țin minte pe toate? N-am văzut în viața mea atâtea potire de aur, platouri de argint și porțelan fin! Dacă mă împiedic? Dacă vărs ceva pe rochie?

– Sfatul meu, draga mea, este să nu-ți umpli farfuria astfel încât să dea pe-afară, spusese Hollis absentă.

Se concentra asupra hârtiei la care lucra, luând notițe pentru revista pe care o publica, *Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor*. Gazeta bilunară acoperea subiecte precum cele mai recente tendințe în modă, gospodărie, sfaturi pentru sănătate și – partea cea mai interesantă – cele mai ispititoare bârfe despre înalta societate londoneză.

Hollis reușea să țină pasul cu greu acum, având în vedere pofta insațiabilă de știri în legătură cu înalta societate. Avea de gând ca odată întoarsă la Londra să publice o gazetă cu o ofertă dublă față de cea obișnuită, cu toate știrile despre nunta regală. Era ocupată să-i trimită servitorului ei, Donovan, scrisori pe care acesta trebuia să i le păstreze în siguranță pe întreaga durată a lunii în care ea se afla în Alucia.

Era atât de preocupată încât sfatul ei, deși venit pe un ton relaxat, nu fu oferit cu prea multă considerație, iar Eliza se simți ofensată.

– Pardon! N-am mâncat mai nimic de când am ajuns în Alucia. La fiecare masă regina se uită la mine de parcă n-ar fi de acord cu

nimic! Mi-e frică să fac orice, cu atât mai puțin să mănânc, se plânse Eliza. Toți o să fie cu ochii pe mine. O să aștepte să fac ceva greșit sau o să facă speculații dacă sunt deja însărcinată. Nici nu vă puteți imagina cât de mult interes există pentru capacitatea mea de a avea un moștenitor.

– Păi, sigur că da! spusese Caroline veselă. Va trebui să fii o iapă de prăsilă, dragă, dar după ce le dai ceea ce vor, o să trăiești în fericire conjugală pentru restul zilelor tale, înconjurată de bogății și de privilegii și de mulți, *mulți* slujitori.

– N-o să stea *toți* cu ochii pe tine, Eliza. Cel puțin jumătate dintre cei din încăpere o să se uite la frumosul tău soț, spuse Hollis făcând cu ochiul.

Caroline fu din nou trezită la realitate când arhiepiscopul ridică un potir greu împodobit cu bijuterii deasupra capetelor Elizei și prințului Sebastian. Asta însemna că se apropiau de final? Prințul Sebastian o luă de mână pe Eliza și se întoarseră cu spatele la arhiepiscop, cu fața spre oaspeți și cu zâmbete ridicol de fericite pe chipuri. Erau căsătoriți!

Hollis se întoarse la rândul său și Caroline văzu chiar și din locul în care ședea că ochii ei de un albastru-închis străluceau încărcați de lacrimi de bucurie. Oaspeții se ridicară în picioare în timp ce prințul și mireasa lui începură să se îndepărteze de altar. Petale de trandafir cădeau de sus deasupra cuplului și a oaspeților lor. Fetele cu flori se mișcau în spatele Elizei ca niște fluturi, flancându-i trena în timp ce mergeau pe urmele cuplului, pe culoar. Prințul Leopold îi oferi brațul lui Hollis, iar ea îi zâmbi. Caroline se simți exclusă. Hollis și Eliza îi erau foarte dragi, aproape ca două surori, și își dorea să fie cu ele acum.

Eliza și prințul Sebastian trecură pe lângă Caroline și Beck fără să-i bage în seamă. Era de așteptat – cei doi păreau din cale-afară de înamorați. De fapt, erau atât de fermecați unul de celălalt, încât Caroline se temu ca nu cumva să dea peste una dintre coloanele de marmură care le mărgineau drumul.

O, dar era invidioasă, plină peste poate de invidie. În Anglia, rareori se gândea la căsătorie, cu excepția cazurilor în care Beck se plângea că ea ar fi trebuit să se mulțumească cu cineva, cu *oricine*, ca să-și onoreze îndatoririle. Dar ei nu-i păsa cu adevărat de îndatoriri, chiar dacă protestele lui nu încetau. Caroline bănuia că îi plăcea

mai degrabă să o țină sub papuc. Așa că ea trecea de la o petrecere la alta, bucurându-se de atenția numeroșilor gentlemeni care-i ieșeau în cale, fericită de libertatea pe care o avea de a face ce dorea.

Dar, uitându-se la Eliza, Caroline își dădu seama că își dorea cu adevărat ca într-o bună zi să se îndrăgostească de un bărbat care să-i fie la fel de devotat cum era prințul Sebastian miresei lui. Voia să simtă tot ceea ce simțea Eliza, să înțeleagă cum putea să schimbe o persoană o astfel de dragoste.

Prințul Leopold și Hollis trecură pe lângă Caroline și Beck. Chipul lui Hollis era brăzdat de lacrimi de fericire. Se întâmplă ca prințul Leopold să se uite la oaspeți în timp ce trecea prin dreptul lor, cu un zâmbet politicos pe buze. Privirea lui se adânci în ochii lui Caroline – ei bine, nu tocmai *se adânci*, mai degrabă trecu peste ea –, dar, chiar și așa, ea îi zâmbi larg. Dădu să ridice mâna, dar se simți brusc înghiontită între coaste. Îi aruncă o căutătură surprinsă fratelui său.

– Nu te mai holba, șopti el. O să-ți frângi gâtul dacă-l mai întinzi mult.

Caroline își atinse cu aroganță o buclă din dreptul gâtului.

Beck își îndreptă atenția spre procesiune. Regele și regina treceau acum prin dreptul lor. Beck se aplecă spre ea și îi șopti:

– E un *prinț*, Caro, iar tu ești doar o englezoaică obișnuită. Iar te duci cu gândul la istorisiri cu zâne. Văd asta clar pe fața ta.

Doar o englezoaică obișnuită? I-ar fi plăcut foarte mult să-l lovească pe Beck, așa cum făcea pe vremea când era doar o mică englezoaică obișnuită.

– E mai bine să visezi la povești cu zâne decât să nu visezi deloc.

Beck își dădu ochii peste cap. Rămase imperturbabil în timp ce arhiepiscopul și băieții de la altar îi urmau pe rege și pe regină.

Doar o englezoaică, chiar așa.

Capitolul 2

Proaspăt căsătorita ducesă de Tannymeade a fost admirată de locuitorii din Alucia și chiar de întreaga lume. După ceremonialul de nuntă, cuplul a fost sărbătorit în cadrul unei petreceri private de familia ducelui și de oaspeții invitați special, timp în care ducesei i-au fost oferite cadouri de nuntă, printre acestea numărându-se un colier cu rubin din partea împăratului Ferdinand I al Austriei, o casetă placată cu aur și porțelan din partea sultanului Abdülmecid și a poporului Turciei, și o pereche de cai dansatori din partea prințului Florestan I de Monaco. Regina noastră, Victoria, și prințul Albert le-au dăruit ducelui și ducesei reședința provincială Crawley Hall, din Sussex, ale cărei chei au fost înmânate cuplului de onorabilul Lord Russell, care s-a deplasat la Helenamar pentru a ține locul reginei.

Ducele și ducesa de Tannymeade nu au fost singurii care s-au bucurat de atenție în timpul ceremoniei. Unii observatori au remarcat că o rudă foarte apropiată a ducelui a investit mare parte din atenția sa asupra unei moștenitoare wesloriene, mai degrabă decât asupra tinerilor căsătoriți.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Nunta fu, probabil, cea mai lungă ceremonie din istoria omenirii. Nici măcar un bacanal grecesc nu putea să dureze atât. Cravata de la gâtul prințului Leopold părea prea strânsă. Medaliile pe care le purta ca parte a ținutei sale oficiale păreau să tragă ciudat de țesătură, ceea ce-l făcea să-și miște umărul din când în când ca să-și îndrepte haina. La ce oră fusese adus în pat de garda sa, Kadro, în dimineața asta? La patru? Acum era doar o amintire neclară. De fapt, nu era vina lui Leo. Fusese un fel de provocare să bea *la fée verte*, sau zâna verde, așa cum o numise ambasadorul suedez.

La finalul procesiunii din catedrală, tinerii însurăței intraseră într-un mic vestibul pentru a semna în registrul de căsătorii al

parohiei. Leo, doamna Honeycutt și arhiepiscopul îi urmaseră ca martori. Leo îl privi pe fratele său semnându-se *Sebastian Chartier* cu mișcarea familiară, apăsată și sigură, a stiloului său. Văzu că bătea cu degetul în craculpantalonului de nerăbdare în timp ce Eliza luă stiloul și semnă la rândul ei. Mâna ei tremura și reuși să lase o pată de cerneală sub liniile mari și înfloritoare ce formau *Eliza Tricklebank Chartier*. De îndată ce lăsase stiloul jos, ea și doamna Honeycutt se lipiseră una de cealaltă și râseră de parcă ar fi fost nebune, doamna Honeycutt lipindu-și capul brunet de cel al Elizei.

Sebastian și Leopold schimbară o privire. Sau mai degrabă Leo se uită la Bas și apoi la ceasul care era chiar deasupra umărului fratelui său. Nu voia să fie nepoliticos, dar capul îi bubuia și își simțea gura uscată. De două săptămâni o ținuseră într-o ceremonie și o celebrare, într-un eveniment oficial și o recepție. Luase parte la toate, îndeplinindu-și conștiincios obligațiile de prinț și de cavaler și de orice altceva mai voiau ei să fie, totul în timp ce bea pentru a-și amorți plictiseala. Abia aștepta să termine cu asta, să fie alături de prieteni. Leo prefera o viață departe de Alucia, în Anglia, cu tovarășii lui. Nu viața asta princiară în care nu era de nici un folos nimănui, o recuzită la o ceremonie după alta.

– Sunteți martoră, doamnă Honeycutt, spuse Leo pentru a grăbi lucrurile și ridică stiloul de aur pe care i-l dădu, în caz că nu îi era clar ce presupunea să fie martoră.

– Da, desigur, zise ea emoționată și îi dădu drumul surorii ei.

Își scrise cu dexteritate numele, sub pata Elizei.

Leo o anexă și el pe a lui – scriind în grabă, dornic să meargă mai departe –, apoi rămase în picioare cu mâinile duse la spate, în timp ce arhiepiscopul oferi o ultimă binecuvântare. De câte binecuvântări avea nevoie un cuplu?

Dar, în cele din urmă, ieșiră din catedrală, iar Bas și Eliza urcară într-o caleașcă deschisă. În această frumoasă zi însorită, fericitul cuplu avea să fie escortat de gărzile palatului pe bulevardul lung în drum spre palat, astfel încât mulțimile de oameni care așteptau să o zărească pe noua lor prințesă moștenitoare și să aibă ocazia să facă cu mâna. Eliza devenise destul de populară de la sosirea ei în Alucia. Oamenii o vedeau ca pe una de-a lor, o persoană de rând, care îl fermecase pe prințul moștenitor fără nici un efort deosebit, în afară de a fi ea însăși. Leo le înțelegea fascinația – era o poveste despre

speranță și fantezie. Înțelegea că cei mai mulți oameni munceau din greu pentru a-și asigura cele necesare traiului și că viața într-un palat era doar un vis. Ea era cea care pătrunsese prin zidurile groase ale regalității și privilegiilor și ei o iubeau pentru asta.

Pentru el însă, nu era fascinant. Nu-i plăcea cușca aurită care-l înconjura în Helenamar. Ura numeroasele reguli care-i guvernau comportamentul, cum ar fi cu cine să vorbească, unde să stea și așa mai departe. În Anglia, lumea știa că e prinț, desigur, însă majoritatea oamenilor de rând nu, și, mai mult decât atât, nimeni nu se aștepta ca el *să fie* cineva. Ceea ce-i convenea, pentru că el nu era nimic. Era doar un bărbat cu un portofel gras și o pereche de gărzi care să-l protejeze. În Anglia, se mișca după bunul-plac, vâna când voia, petrecea cu numeroșii săi tovarăși când avea chef, călărea, făcea curte femeilor, stătea oriunde îi plăcea. Fără să se sinchisească de nimic.

Sau, mai degrabă, se *bucurase* de viața lui lipsită de probleme până când fratele său venise la Londra pentru a negocia un acord comercial, iar secretarul său privat fusese ucis, după care toată lumea aflase dintr-odată că doi prinți necăsătoriți se aflau acolo. Viața lui se schimbase oarecum de atunci. În Anglia îl cunoșteau acum mai mulți. Spera sincer ca atunci când se va reîntoarce, entuziasmul stârnit de o englezoaică ce se căsătorește cu un prinț alucian se va fi stins și că își va putea relua viața destrăbălată.

Din păcate, mai avea de parcurs un drum lung până să poată urca pe acel vas și să plece. Dar astăzi, după recepția privată pentru familie și pentru ceea ce bănuia că vor fi sute dintre cei mai apropiați prieteni ai lor, Leo urma să se întâlnească cu amicii săi din tinerețe pentru un mic răgaz înainte de balul regal final din această seară. Ar fi fost greu să mai bea după desfrâul de seara trecută, însă dacă era ceva la care Leo se pricepea, atunci acel lucru erau petrecerile.

Leo și doamna Honeycutt se alăturară părinților lui în trăsura de aur și urmară cuplul proaspăt căsătorit. Doamna Honeycutt părea cu adevărat intimidată de toate acestea – stătea țeapănă, cu mâinile adunate atât de strâns încât el se temea că și-ar putea rupe un deget. Și-ar fi dorit să o poată asigura că nu avea de ce să-și facă griji – părinții lui o ignoraseră în mare parte și, în afară de câteva remarci politicoase schimbate cu privire la nuntă, își îndreptau atenția către mulțimi. Leo știa părerea părinților săi despre doamna Honeycutt.

Era o străină, o persoană de rând. Ea avea să se întoarcă în Anglia în curând. Nu aveau nimic de câștigat cunoscând-o.

Lui Leo însă îi era milă de ea și de emoțiile ei și îi zâmbi. Își imagina că acea zi fusese la fel de copleșitoare pentru ea ca și pentru sora ei. Ca să fie cinstit, erau momente în care mulțimile încă îl copleșeau. Își imagină cum trebuia să fie pentru un bărbat simplu să stea în mulțime și să privească o trăsură regală trecând pe lângă el. Cum s-ar fi dus la cârciumă după aceea să bea în cinstea căsătoriei prințului, apoi acasă la soție și copii, la patul lui.

Îl avertizase pe Bas că Eliza ar putea avea dificultăți de acomodare cu această viață.

– Ai grijă de mireasa ta, îi zisese el cu o zi înainte, într-un rar moment în care se aflaseră singuri. Asta e o lume nouă pentru ea.

– Așa voi face, îi spusese Bas și, deși rostise cuvintele pe un ton relaxat, în ochii lui se citea îndârjirea, ceea ce sugera că o iubea pe Eliza mai mult decât orice pe lume.

Slavă Domnului pentru asta, pentru că ea urma să aibă nevoie de protecția lui. Nobilimea aluciană o privea de sus. Nobilimea engleză care venise la nuntă părea consternată de ea. Eliza însăși, la rândul său, era când neliniștită, când fermecător de veselă. Sora ei nu părea să se simtă în largul ei, în mare parte din timp.

Singura persoană apropiată Elizei care părea cu desăvârșire neatinsă de zorzoanele regalității era sora lordului Hawke. Femeia aceea lăsa impresia că n-ar fi fost afectată de emoții nici dacă acestea s-ar fi ridicat și i s-ar fi încolăcit în jurul gâtului. O, dimpotrivă – părea încurajată de situațiile nefamiliare și oficiale. Naviga printre acestea cu zâmbetul ei larg, plin de căldură, obrajii roz și părul spectaculos de blond. Nu trecea neobservată – era din cale-afară de atractivă și mai înaltă decât media. Era imposibil *să nu* o vezi. Genul de fluture social rar întâlnit, care stătea la discuții cu oricine și cu toți cei care-i ieșeau în cale. Îi făcea plăcere să se facă auzită și îi trata pe toți la fel – fie că era vorba de un duce sau un majordom, de o regină sau o cameristă. Părea să-i facă în mod deosebit plăcere să intervină în orice conversație pentru a-și da cu părerea și nu-i păsa cine era acolo s-o audă.

Atenția primită părea s-o revigoreze și să o facă să-și depășească limitele. Cu siguranță nu se gândise de două ori înainte să-l abordeze în urmă cu două seri, la banchetul regal, ca și cum ar fi fost

o bagatelă. Fie nu înțelegea că nu puteai să te apropii de un prinț regal fără o prezentare adecvată în cadrul unui eveniment oficial, fie nu-i păsa – tot ce știa el era că se afla în mijlocul unei conversații, simțindu-se amețit de băutură în mod plăcut, când, dintr-odată, văzuse că ea era lângă el, zâmbind ca și cum n-ar fi fost decât ei și alți câțiva oameni în acea încăpere.

– Bună seara! spusese veselă, cu ochii ei verzi licărind. Nu-i așa că e un eveniment *glorios*? Sunt așa de impresionată de primirea de care a avut parte Eliza în Helenamar. Ce spuneți?

– Este foarte agreată, confirmă Leo pe un ton lipsit de intonație.

Nu fusese surprins de abordarea acelei lady, însă însoțitorii lui, cu toții provenind din cele mai înalte pături ale societății aluciene, se holbaseră la ea ca la o curiozitate venită de la circ, iar încălcarea etichetei regale adecvate avea să fie analizată și discutată. Mai ales Lady Brunella Fortengau făcuse ochii mari șocată și se uitase la Leo de parcă ar fi fost invadați de o molimă, iar el se presupunea că ar fi trebuit să facă ceva în privința asta.

Ei bine, nu era nimic de făcut în privința asta, măcar atât dedusese Leo cu mult înainte de acea seară. În timp ce Lady Brunella continua să privească dezaprobator, sora lui Hawke luă un pahar de șampanie de pe tava unui servitor și îi spuse bietului om:

– O, vai, oare ar *trebui*? Ca și cum se aștepta ca el să-i răspundă. Am băut un pahar cu șampanie la prânzul dat de mireasă și, spre dezamăgirea mea, se oțetise. Ați gustat din asta? întrebă ea ducând paharul la nas.

Servitorul se îmbujoră.

– Nu, doamnă.

Sorbi, mijindu-și ochii și privi în sus în timp ce evalua șampania, apoi îi adresă servitorului un zâmbet strălucitor și o declarase divină. Apoi se oferi să-i înmâneze lui Lady Brunella un pahar, încurajând-o să deguste o recoltă excelentă. Judecând după încruntătura lui Lady Brunella, acesteia nu îi păsa de recomandarea englezoaicei energice, care-i spunea că „pur și simplu trebuie încercată" șampania, iar Leo luă decizia de a o zori pe femeie când îl întrebase și pe el dacă ar vrea să o deguste.

– Mulțumesc, dar o să aștept până la sosirea regelui și a reginei.

Ea râse.

– Atunci s-ar putea să așteptați mult și bine. Au ajuns *destul de* târziu seara trecută, nu-i așa?

– Poftim?

Cu o mișcare din cap, îi făcu semn servitorului să meargă mai departe.

– Glumesc, spuse ea. Doar dacă nu cumva au rămas în urmă cu programul. Și, în fața privirilor uluite ale prietenilor lui, care se întrebau cine îndrăznea să facă o remarcă despre întârzierea regelui și a reginei, ea explică arătând spre ea și Leo: Ne cunoaștem.

– Nu tocmai, zise Leo.

– În Anglia, lămuri ea cu un zâmbet obraznic.

– Poate în treacăt, sugeră el politicos, încă iritat de insistența ei de a face acea afirmație ridicolă despre o întâlnire la o petrecere dintr-o casă din Chichester. Cum și-ar fi putut aduce aminte de o persoană pe care o întâlnise în acea casă? Având în vedere cât băuse, era remarcabil că își amintea de Chichester. Cu o ridicare subtilă a degetului, îl chemă pe majordomul-șef, care interveni subtil.

– Madam? Dacă îmi permiteți, spuse majordomul făcând un gest vag în direcția scaunului ei.

La început, când fusese dat startul sărbătorilor ocazionate de nuntă, Leo crezuse despre sora lui Hawke că era pur și simplu naivă, în genul unei țărăncuțe venite la o nuntă măreață. Dar, cu cât o privise mai mult în timpul celebrării nunții, cu atât devenise mai convins că era un amestec de spirit îndrăzneț, un strop de insolență, un praf de impertinență și un dram de veselie față de oricine îi ieșea în cale, indiferent dacă era sau nu justificat, toate acestea însoțite de un zâmbet drăguț și o urmă de veselie în ochii verzi.

Era exact genul de persoană pe care curtenii nu o agreau în preajma lor. Aceștia erau de obicei iritați de oricine atrăgea atenția pe care o căutau cu disperare pentru ei înșiși. Iar când o persoană era străină, frumoasă și enervantă, *frumos* de enervantă, aveau tendința să o ocărască din principiu.

În cele din urmă, cortegiul de calești de nuntă ajunse la palatul regal, întâmpinat de trâmbițe și mulțimi și mai numeroase, din ele coborând toți oamenii purtând însemne regale și medalii militare grele. Familia regală și zecile lor de prieteni fură introduși într-o sală de recepție privată, unde Bas și Eliza aveau să-i primească pe demnitarii străini.

Când fură prezentați regelui și reginei în salon, Eliza făcu o reverență mult îmbunătățită, sub un candelabru strălucitor de cristal. Atunci când ajunsese prima dată în Alucia avea tendința de a se apleca într-o parte atât de mult încât Leo se temuse că era în pericol să se răstoarne dacă se lăsa mai jos.

Bas radia. Leo nu-și văzuse niciodată fratele cel stoic atât de fericit ca în acest moment. Avea întotdeauna o purtare rezervată și adecvată. Curtenii obișnuiau să remarce că la mijloc era diferența de pregătire dintre fratele care avea să fie rege și cel care nu. În timp ce Bas învățase cum să se comporte, Leo învățase să se distreze.

Bas îl apucă de cot pe Leo și îl strânse cu putere, zâmbind.

– Sunt un bărbat căsătorit acum, Leo.

– *Je*, Bas, am fost lângă tine când s-a întâmplat.

Bas râse ca și cum Leo ar fi spus ceva amuzant. Expresia de pe chipul lui îi aminti lui Leo de o întâmplare din urmă cu mulți ani, de pe vremea când erau băieți și trăiau sub privirile atente ale guvernantelor și profesorilor, însă rareori ale părinților lor. Dăduseră peste un niște cățeluși negri cu maroniu care dădeau din cozi și aveau urechi catifelate, lăsați într-un sac de cineva care intenționase evident să scape de ei. Când îi eliberaseră, fuseseră asaltați de o învălmășeală de labe și cozi din care dădeau cu înverșunare. Sebastian fusese încântat de descoperire și până în ziua de azi Leo își amintea bucuria absolută a lui Bas, în timp ce stătea pe spate și îi lăsa pe căței să se agite și să se zvârcolească în jurul lui, luptându-se între ei să-l lingă pe față. Cățeii fuseseră aduși cu ei la palat și le fuseseră găsite case la insistențele lui Bas. Unul dintre cățeluși devenise un tovarăș constant al lui Bas până ce murise, paisprezece ani mai târziu. Bas îi era la fel de devotat Elizei cum îi fusese lui Pontu.

– Privește-o, zise Bas indicând cu capul în spatele lui Leo.

Leo se răsuci și dădu cu privirea de un mic grup de femei între care se aflau cumnata lui, doamna Honeycutt, o moștenitoare pe care o întâlnise o dată sau de două ori și, desigur, sora lui Hawke. Care îi făcea cu mâna, ca și cum stăteau separați la un bâlci.

– E frumoasă, spuse Bas. Nu-mi vine să cred că am găsit-o. Și mai ales că m-am însurat cu ea.

Nici Leo, la drept vorbind. Eliza Tricklebank și clica ei erau cât se putea de departe de genul de femei la care el și Bas fuseseră educați să se aștepte pentru însurătoare. Leo nu avea să uite niciodată

momentul în care o întâlnise prima dată. Într-o casă modestă de la oraș cu câini lătrători, un motan insolent și multe, multe ceasuri.

– Întotdeauna am crezut că va fi cineva din Alucia, cugetă Bas. Rânji brusc. Bănuiesc că mireasa alucianâ va fi a ta.

– Nici să nu spui asta, bombăni Leo privind în jur. Sunt destul de mulțumit cu viața mea de burlac, mersi. De fapt, abia aștept să mă întorc la ea.

– N-o spun, dar fii sigur că tata o s-o facă în curând. Când ridici ancora?

– Peste două zile.

Bas încă zâmbea când făcu ceva total necaracteristic cuprinzându-l pe Leo după umeri și strângându-l într-o îmbrățișare afectuoasă.

– Chiar la țanc, pun pariu. Baftă, Leo. Noi ne ducem la Tannymeade, unde am de gând să-mi petrec luna de miere ca o fiară în sălbăticie, pentru câteva zile.

Apoi, în mod remarcabil, fratele său, cel cu un comportament adecvat, râse și îl înghionti cu cotul într-o laterală. Semăna cu ceva ce Leo ar fi spus și pentru care ar fi fost admonestat de Bas în fața Elizei.

– Asta face căsătoria dintr-un bărbat? Îl face atât de al naibii de excitat? întrebă Leo.

Bas râse zgomotos, iar oamenii se întoarseră să privească, la fel de surprinși ca și Leo.

Nimeni nu era mai fericit pentru Bas decât Leo, dar avea să fie și mai fericit când ceremoniile se vor termina, iar Bas și Eliza își vor îndrepta atenția către sarcina importantă de a crea moștenitori. Va jubila când se va putea descotorosi de cravata deranjantă de la gât și de greutatea enervantă a medaliilor și poate va lua o pulbere pentru dureri de cap. Însă, până la ultima felicitare, până la ultimul cadou primit, ultimul tort tăiat și ultimul dans, trebuia să îndure atenția părinților și a femeilor necăsătorite, cu toții dornici de o partidă avantajoasă. Cu toții dornici să facă pentru fiicele lor ceea ce Eliza Tricklebank realizase singură.

Apropo de Eliza, ea își croise drum prin mulțimea de oaspeți, cu tovarășele ei pe urme.

– Trebuie să încerci șampania! spuse ea, ridicând un pahar cu picior către Bas. E foarte bună.

– A, cadoul de la ambasadorul francez, zise Bas.

– Ce om bun! El a trimis și vinul, nu-i așa? Trebuie să se împrietenim cu el numaidecât, declară Eliza și privi în jur părând a-l căuta pe acel gentleman.

Acela nu părea să fie primul pahar din nemaipomenita șampanie pentru Eliza.

– Iată-ne cu toții, ca o trupă de trubaduri veseli! anunță sora lui Hawke și o cuprinse pe Eliza pe după umeri.

Ochii ei erau ațintiți asupra lui Leo, licărind după ce, bănuia el, se desfătase cu cel puțin la fel de multă șampanie ca și Eliza.

– Ei bine, Înălțimea Voastră? îl întrebă ea pe Leo. Ce părere aveți? Ceremonia a fost desăvârșită, nu-i așa?

– A fost, *je*, confirmă el.

Se întrebă cât timp avea să mai fie nevoit să facă conversație până să reușească să-și ia tălpășița.

– Mă bucur atât de mult că spuneți asta! Am fost îngrijorată în ceea ce vă privește... Arătați destul de posomorât acolo, lângă fratele dumneavoastră.

Fu nevoit să se gândească o clipă la ceea ce spusese ea. Arăta posomorât?

– Pardon?

– Caro! spuse Eliza râzând ușor. Ce lucruri poți să spui!

– Sunt sigură că emoțiile Înălțimii Sale erau cât casa, ca și ale mele, zise doamna Honeycutt. E înfricoșător să stai în fața tuturor acelor oameni.

Asta îl amuză pe Bas, care se uită la fratele său.

– Ai fost înfricoșat, Leo? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Leo nu fusese înfricoșat. La drept vorbind, încercase să stea drept.

– Respectam solemnitatea momentului.

– Solemnitate! Sora lui Hawke râse ca și cum ar fi fost amuzant. Dar e o ocazie fericită! Atât de fericită n-am văzut-o niciodată pe draga noastră Eliza. Atât de fericită încât m-a făcut să tânjesc după același lucru.

– Același lucru? întrebă Eliza.

– Să am parte de același lucru ca și tine, dragă! Să merg spre altar într-o rochie uluitoare, ca a ta, la brațul unui gentleman frumos. Ca tine. Făcu cu ochiul.

Nimeni nu spuse nimic. Leo era uluit. Cine vorbea astfel, punându-și sentimentele pe tavă în fața tuturor? Sora lui Hawke privi în jur la toți, observându-le surprinderea.

– Ce? N-am voie să-mi imaginez? Râse. Înainte ca cineva să se poată gândi la un răspuns potrivit, ea spuse: Nu-i așa că fetițele cu flori au fost adorabile?

Se uită direct la Leo, parcă așteptând ca el să răspundă.

Ce era cu femeia asta? De ce îi vorbea lui despre astfel de lucruri? Dar acum se întoarseră cu toții spre Leo, ca și cum ar fi vrut să-i cunoască părerea despre fetițele pe care abia le observase. Bas zâmbi malițios, bucurându-se de această atenție îndreptată spre Leo.

– Eu, ăăă... *je*. Din câte-mi amintesc, bombăni el și își abătu privirea de la sora lui Hawke.

Însă ea nu se lăsă descurajată și continuă să trâncănească așa cum era obișnuită, după cum constată el.

– I-am spus Elizei că ar trebui să aibă domnișoare de onoare, dar ea a zis că aici este obiceiul fetelor cu flori și m-am întrebat cum va arăta asta într-un loc atât de grandios cum e catedrala, dar trebuie să recunosc că...

– Îmi cer scuze, rosti o voce masculină gravă.

Leo nu-și văzuse tatăl alăturându-se grupului până când acesta păși din spatele surorii lui Hawke. Ea avu cel puțin bunul-simț de a nu mai vorbi când regele își făcu apariția. Se dădu la o parte și făcu o reverență.

– Maiestatea Voastră, spuse ea cu solemnitate.

– N-am nici o dorință de a vă întrerupe sărbătoarea, dar aș vrea să vorbesc cu fiul meu, dacă îmi permiteți.

– Desigur, spuse Bas.

– Nu cu tine, Sebastian... bucură-te de recepție. Cu celălalt fiu al meu, zise tatăl său zâmbindu-i lui Leo.

Leo deveni instantaneu suspicios. Se uită curios la tatăl său zâmbitor, gândindu-se că ar fi trebuit să scape mai devreme. Tatăl său rareori simțea nevoia să-i vorbească între patru ochi, rezervându-și conversațiile serioase pentru Bas.

– Ei bine, Leopold?

– *Je*, spuse el, apoi făcu un semn cu capul către ceilalți și se duse la tatăl său alături de care se îndepărtă de grup.

În timp ce mergeau, colțurile ochilor regelui se încrețiră de la zâmbet, semn că se afla într-o dispoziție foarte bună. Ca pentru a confirma asta, spuse:

– Ziua a fost excelentă din toate punctele de vedere. Eu și mama ta n-am putea fi mai fericiți că Bas al nostru este, în sfârșit, însurat.

Zâmbi din nou și întoarse capul spre Leo.

Curba ușor calculată a acelui zâmbet îi provocă lui Leo un mic nod în stomac. De obicei, se pricepea destul de bine să evite conversația care știa că era pe cale să pornească din gura tatălui său, însă după toate festivitățile, băutura și acea femeie frumos de enervantă care vorbea, dintre toate lucrurile, despre fetele cu flori, reflexele lui păreau a fi compromise.

Tatăl lui se opri lângă una dintre ferestrele mari. Pe domeniu, mulțimi imense încă se mai agitau, sperând să-i mai vadă o dată pe tinerii însurăței.

– Acum, că prințul moștenitor s-a însurat, zise tatăl său venind mai aproape de Leo, încă zâmbind, eu și mama ta ne-am putea îndrepta atenția spre tine.

– Ce? Spre mine?

Leo se simțea expus, ca și cum ar fi plecat la război fără armură sau măcar o sabie.

– Eu... eu plec în Anglia peste două zile, îi aminti repede tatălui său.

Zâmbetul tatălui nu se stinse. Îi făcu semn unui lacheu aflat în trecere și luă de pe tavă două pahare cu șampanie, dându-i unul lui Leo.

Leo nu-și dăduse seama că luase paharul de la el până ce nu-l văzu în propria mână. Era consternat, surprins că tatăl său se folosea de ocazia oferită de recepția privată de la nunta lui Bas, când nici măcar nu se uscase bine cerneala din registrul de căsătorii, pentru a-i bate acest apropo.

– Ascultă-mă, Leopold, zise tatăl său pe un ton prietenos și îl trase deoparte. Vreau să fie cât mai ușor și mai nedureros pentru tine. Au existat deja discuții.

Ambele lucruri făcură să răsune clopote de alarmă în creierul lui. Clopote mari de alarmă, care băteau tare. Căsătoria lui avea să fie ușoară și nedureroasă? Regele făcea să sune ca și cum Leo era un câine care urma să fie eutanasiat – Leo nu vedea nimic ușor sau

nedureros la acest act de a se încătușa pentru tot restul vieții de o femeie pe care abia o cunoștea. Existaseră deja discuții? Cu cine? Cu siguranță nu cu *el*.

– Aș vrea să...

– Am făcut unele progrese cu Wesloria, nu? continuă tatăl său repede, înainte ca Leo să se poată eschiva de la discuție.

Nodul din pântecul lui crescu. *Chiar* făcuseră progrese? Nu trecuse nici un an de când niște weslorieni și alucieni trădători complotaseră să-l răpească pe Bas. Cele două națiuni aveau o istorie încărcată de războaie și neîncredere, însă tatăl său se referea la tentativele recente de atenuare a tensiunilor existente între regatele vecine.

În miezul disputei se aflau doi frați vitregi de viță regească. Când tatăl lui Leo, Karl, preluase tronul, cu aproximativ patruzeci de ani în urmă, unchiul Felix fusese alungat din Alucia... în principal pentru că se credea mai îndreptățit la tron decât Karl.

Problema succesiunii de drept își avea rădăcinile într-un război civil din secolul al XVI-lea, când un Chartier fusese primul care urcase pe tron. Strămoșii lui Felix, familia Oberon, pierduseră acel război și se retrăseseră în Wesloria, sprijinindu-i în acest timp pe regii și nobilii weslorieni. Ei susținuseră mult timp că pretenția familiei Chartier de a conduce Alucia nu era la fel de legitimă ca a lor, iar încăierările militare de-a lungul graniței afectaseră cele două țări ani de zile.

Felix și Karl erau rezultatul încercării bunicului lui Leo de a aduce unitatea pentru cele două țări după moartea primei lui soții. Cea de-a doua soție, o verișoară îndepărtată și membră a familiei Oberon, fusese întrucâtva o uneltitoare. Se gândise să se amestece în gâlceava pentru tron odată cu nașterea fiului ei. Evident, acest lucru nu funcționase pentru nici unul dintre ei.

Unchiul Felix făcuse destul de multă gălăgie în Wesloria. Se știa că îl avea la degetul mic pe regele weslorian. Felix promisese că va uni Wesloria și Alucia sub o singură conducere dacă reușea să câștige tronul alucian. Și, fiindcă mulți supuși erau dedicați cauzei familiei Oberon, deasupra celor două națiuni atârna amenințarea războiului. Familia Chartier căuta să suprime pe oricine despre care se zvonea că simpatiza cu Wesloria, ceea ce provocase multă gâlceavă și stăvilise creșterea economică în ambele națiuni. Zvonuri

nenumărate erau lansate în fiecare săptămână despre câte un nobil sau câte un comerciant bogat care complota să-l dea jos de pe tron pe regele Karl.

Și Sebastian voise să unească Wesloria și Alucia. Însă ideea lui fusese aceea de a încheia un acord comercial cu Anglia. Dorise ca familiile Chartier și Oberon și compatrioții lor să fie uniți prin puterea industrializării și a prosperității comune – nu prin ravagiile războiului.

Din păcate, nu toată lumea îi împărtășea dorința de pace. În timp ce Sebastian era în Anglia, avusese loc un complot, care implicase trădare la cel mai înalt nivel al guvernului Aluciei, și care avusese drept urmare uciderea secretarului personal al lui Sebastian. Dar, așa cum nu există rău fără bine, fratele său o întâlnise pe Eliza și se îndrăgostise de ea.

Astăzi sărbătoreau cel mai fericit eveniment, dar amenințarea războiului și tentativele de lovitură de stat încă planau asupra familiei regale în afara zidurilor acoperite cu iederă ale palatului. Nimeni nu uitase asta. Mai ales regele.

– Putem să facem progrese mai mari cu Alucia dacă ne aliem cu weslorienii potriviți, spuse tatăl său, aruncând o privire peste umăr.

– Weslorienii *potriviți*?

– Cei care nu doresc unirea, zise tatăl său privind în jur. Păstrarea granițelor și a suveranității noastre are multe avantaje.

Leo nu știa care erau acele avantaje și chiar nu-i păsa să le afle. Îi plăcea să nu cunoască beneficiile suveranității. Totul părea excesiv de complicat.

– Un ministru cu poziție înaltă în cabinetul weslorian este foarte dornic să promoveze aranjamente comerciale și economice mai bune cu Wesloria. Este ministrul muncii și avem toate motivele să credem că va fi următorul prim-ministru weslorian. Tatăl său ridică sugestiv din sprâncene. O căsătorie cu fiica lui ne-ar fi de folos.

Ne-ar. Tatăl său rostise acel cuvânt fără ezitare sau vreo urmă de ironie, ca și cum părinții lui și chiar Bas și Eliza aveau să vină și ei la altar.

– Înțeleg, spuse Leo încercând să găsească rapid o cale de ieșire din acel colț. Dar eu nu...

– O s-o cunoști diseară, la bal. Trebuie să te asiguri că o faci în public, în văzul tuturor. Dansează cu ea.

Leo simți cum bruma de energie care-i rămăsese după festivitățile din seara precedentă i se scurse din corp. Deci *totul* fusese aranjat.

Era, într-un fel, chiar supărător. În tinerețe, Leo își dorise o astfel de responsabilitate. Să fie un prinț cu o cauză și se rugase să se facă util. Tatăl lui însă îi dăduse lui Bas responsabilitatea reală. Leo încă își amintea că i se refuzase posibilitatea de a se alătura cavaleriei pentru că Bas urma să se înroleze. Încă era amărât că îi ceruse tatălui său un scop și fusese în schimb proclamat patronul regal al vestitorilor orașului. Al blestemaților de vestitori ai orașului.

Mai fuseseră și alte lucruri și, pe parcurs, lui Leo încetase să-i mai pese de scop. Scopul, învățase el, era pentru Bas.

– Nu vrei să știi cine-i? întrebă tatăl său pe un ton jovial, mândru de sine pentru acest aranjament.

Era evident că nu conta ce părere avea Leo în legătură cu asta.

Leo ridică din umeri.

– Lady Eulalie Gaspar.

Leo nu cunoștea nici un Gaspar, cu atât mai puțin vreo Eulalie. Tatăl său zâmbi cu răceală în fața lipsei lui de entuziasm și îi puse mâna pe umăr. Îl strânse ca și cum Leo ar fi fost un copil precoce.

– A fost deja aranjat, Leopold. Vrem să facem anunțul oficial când o să te întorci din Anglia cu lucrurile tale, cu mult înainte de sfârșitul verii. O vei curta așa cum se cuvine timp de câteva săptămâni și un anunț oficial va fi făcut până la sfârșitul verii. Dar, din toate punctele de vedere, te poți considera logodit.

– Să mă consider logodit înainte de a o cunoaște măcar? Înainte de a o săruta? întrebă Leo cu răceală.

Tatăl său oftă și își lăsă mâna jos.

– Știi foarte bine cum sunt făcute aranjamentele astea. Mama ta și cu mine cerem foarte puțin de la tine și asta e ceva ce am nevoie să faci.

Faptul că cereau foarte puține de la el era tocmai nemulțumirea lui.

– Nu e de parcă mi-ai cere să-ți plimb câinele, spuse Leo.

– Fiule, zise tatăl său cu severitate. Întotdeauna ai știut că ziua asta va veni. Nu trebuie să arăți de parcă am dat poruncă să ți se taie capul. Pentru Dumnezeu, e doar o femeie.

Doar o femeie. Nu o soție, nici o tovarășă. Doar o femeie.

– Acum du-te și vorbește frumos cu ambasadorul din Wesloria. Arătă cu capul în direcția ambasadorului. Întreabă-l de calul lui... Pretinde că are un armăsar care a atins o viteză mai mare decât oricare alt cal din partea asta a lumii, îl îndemnă el și îi făcu cu ochiul într-o manieră complet neobișnuită, după care plecă mai departe, sorbind din șampanie înainte de a fi înghițit de mulțimea dornică de atenția lui.

Leo rămase în același loc în care îl lăsase tatăl său, simțindu-se afectat și revoltat. Tatăl său avea dreptate – știuse că ziua aceasta va veni. Dar crezuse că avea să existe măcar o discuție, că dorințele lui vor fi luate în considerare.

Avea nevoie de o băutură și se uită în jur după un lacheu. Nu vin, mulțumesc. Ceva mai consistent. Gin. Whisky.

Se întoarse să vadă unde era ambasadorul weslorian și îl văzu angajat într-o conversație animată cu sora lui Hawke. Sau, mai degrabă, ea îi oferea o audiență. Mâinile ei zvelte animau povestea oarecare pe care o transmitea cercului de domni din jurul ei. Atrăgea mereu o mulțime femeia aceea. Dintr-odată, își dădu capul pe spate și râse zgomotos.

Ambasadorul păru luat prin surprindere de asta.

Femeia aceea. Gregară și zgomotoasă. Râdea nepăsătoare; spunea povești care, aparent, necesitau folosirea excesivă a mâinilor. Atingea un braț aici, un spate dincolo. Se afla într-un palat regal, la o recepție regală și se distra de minune, fără nici o grijă față de cum le părea celor din jur.

Între timp, el era un prinț lipsit de puteri, întrucât regulile societății și protocolul regal dictau ce avea de spus, ce mânca, pe cine lua de nevastă. El era cel căruia i se ordonase să pălăvrăgească despre un cal blestemat cu cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea și pe care nu voia să-l cunoască, în timp ce ea trăncănea relaxată despre Dumnezeu știe ce.

Pesemne Leo stătea acolo holbându-se de prea multă vreme – deveni încet conștient de oamenii care se uitau spre el. Oameni care arătau ca și cum ar fi dorit să-i adreseze un cuvânt. Un „cuvânt" ducea, în general, la solicitări și prezentări neobișnuite, cu care nu voia să aibă de-a face.

Nu. Leo voia să scape de acest palat și de tot ceea ce avea legătură cu el. Dar, din moment ce nu putea face asta, decise că avea să-și

găsească scăparea când se va întâlni cu tovarășii lui, așa cum era planificat. Într-o firavă încercare de autoîncurajare, își spuse că nu avea nevoie decât de timp. Doar puțin timp pentru a-și da seama cum putea să-și mai amâne puțin soarta.

Capitolul 3

Sărbătorirea nunții regale s-a desfășurat în tot orașul Helenamar, chiar și la cârciuma „Ogarul", un loc unic de adunare din centrul vechi, unde se zvonește că și-a făcut apariția prințul Leopold. Monsieur Bernard, un francez celebru despre care unii alucieni cred că ar complota cu weslorienii, a fost de asemenea văzut la „Ogarul" în compania prințului Leopold.

Cizmele albe satinate se află seara în picioarele fiecărei femei aluciene exigente. Ele sunt adesea decorate cu mărgele și panglici complementare rochiei și cu tocuri atât de înalte încât un privitor obișnuit s-ar putea teme că doamna în cauză riscă să cadă în orice clipă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

La scurt timp după ce Eliza și Bas evadară de la recepția privată din acea după-amiază – fără îndoială, pentru a găsi o cameră, întrucât afecțiunea unuia față de celălalt devenise de acum notorie în fiecare colț al palatului, dacă nu în întregul oraș –, Leo reuși la rândul lui să plece.

Așteptase cu nerăbdare această reuniune cu vechii prieteni de când sosise în Helenamar. Era inevitabil ca o astfel de ceremonie să includă evenimente la care să participe familia regală și era la fel de inevitabil să se simtă iritat de asta. Dar era norocos că avea două gărzi care îi erau alături de mulți ani și care erau obișnuite să-i organizeze aceste escapade.

„Ogarul" se afla între câteva locuințe impunătoare împrejmuite, vizavi de un grajd public. Se bucura de un amestec rar și curios de clientelă – era singurul loc din tot Helenamarul în care aristocrații se amestecau cu locuitorii obișnuiți ai orașului. Singurul loc în care Leopold se putea duce fără să fie năpădit de bărbați sau de femei care doreau ceva de la el, în care putea să audă știrile din țară, care nu ajunseseră filtrate până el sau prezentate într-o lumină cât mai

plăcută de către personalul palatului. Adevărul ieșea întotdeauna la iveală la „Ogarul"

Tovarășii lui erau cu toții acolo și băuseră deja trei halbe în acea după-amiază. Când intră se auziră strigăte de încântare.

– Cum rămâne cu festivitățile de seară? întrebă Leo râzând și arătând către halbele goale împrăștiate printre ei.

– Avem destul timp să ne trezim și să ne facem prezentabili, zise Francois și își puse colegial un braț după umerii lui Leo, în timp ce îi făcu semn chelneriței să servească mai multă bere.

Francois era un francez care emigrase în Alucia la o vârstă foarte fragedă și urmase aceleași instituții faimoase de învățământ ca Leo și Bas. Cu bretonul roșcat-închis atârnând peste un ochi, Francois era fermecător și mereu jovial. Era și un povestitor talentat, iar astăzi avea o istorisire amuzantă despre o întâlnire cu o fată din sala de dans.

Leo și tovarășii lui mai băură niște bere, toastară în cinstea fratelui său și a miresei acestuia, își amintiră de zilele lor de școală și râseră în hohote la glume obscene. La un moment dat în cursul după-amiezii, Leo se trezi cu o chelneriță în poală. Nu-și aducea aminte detaliile, dar iat-o acolo, mângâindu-i părul după ureche.

Se părea, își spuse el confuz, că băuse prea mult. Din nou.

Harvel, un alt amic de la școală, părea de aceeași părere.

– Hei, Alteță, n-ar fi cazul să-ți vezi de drum? Nu trebuie să iei parte la bal?

– Chiar așa, spuse Leo și puse halba de bere jos cu zgomot. Ca frate al noului duce, ca fiu al regelui, ca...

Încercă să se gândească.

– Ca prinț matol! strigă Voltan.

– Ca prinț matol! repetă ca un ecou Leo, care își ridică halba împrăștiind o cantitate considerabilă de bere pe masă.

Chiar era cherchelit. Atât de mult încât avu nevoie de două încercări ca s-o împingă pe fată din poală și să-și simtă picioarele. Se ridică și își pipăi haina și pantalonii în căutarea monedelor, dar nu găsi nici una. A, sigur. În Alucia nu avea nevoie de bani.

Se simțea puțin amețit și regreta că băuse atât de mult, însă tovarășii săi erau destul de amuzați de tentativele lui de a găsi portofelul și îi făcură semn să plece.

– Nu-ți bate capul, Chartier, zise Francois. Îți plătim noi berea. Consideră-l un ultim dar pentru un om liber.

– Ce-ai spus? întrebă Leo și se repezi înainte punându-și mâinile pe masă. Știi ceva ce-ar trebui să știu și eu?

– Doar ceea ce știe tot Helenamarul, băiete, zise Francois. Făcu cu ochiul și toți râseră. Hai, du-te, bucură-te de o masă regală, așa cum ți se cuvine, iar supușii tăi loiali îți vor plăti berea.

– Vă rămân dator, spuse el și, cu o înfloritură din mână, se înclină cu un gest grandios. Unde sunt gărzile mele? Sunt aproape sigur că am venit cu gărzi.

– Aici, Înălțimea Ta, spuse Kadro și îl luă de braț pe Leo pentru a-l întoarce. Cealaltă gardă a lui, Artur, stătea stoic în apropiere.

Leo zâmbi. Nu, râse.

– Aici erați! spuse el vesel.

Jmil, era beat. Dacă nu se trezea repede, avea să dea socoteală. Supărarea tatălui său era ceva care se putea face simțit până în măduva oaselor.

Leo își luă rămas-bun de la vechii săi tovarăși și numai Dumnezeu știu că lăcrimă puțin. Îi invită pe toți la el în Anglia și toți acceptară foarte entuziaști. Ieși afară, pe strada cufundată în tăcere, flancat de Kadro și de Artur, și clipi în lumina soarelui după-amiezii, reușind însă să meargă în linie destul de dreaptă până la bordură.

– Uitați-vă la mine, băieți, zise râzând. Regele o să-mi vrea capul, nu-i așa?

Nu era atât de beat încât să nu observe că nici una dintre gărzi nu îl contrazicea.

Privi în susul și în josul străzii. Crezuse că trăsura o să-l aștepte – în Helenamar, Leo era obișnuit să iasă afară pe o ușă și să intre direct în mijlocul de transport. Cu toată acea agitație la granița cu Wesloria, erau luate măsuri maxime de precauție de fiecare dată când un membru al familiei regale pășea dincolo de zidurile palatului.

– Trăsura, spuse el ca și cum gărzile n-ar fi observat că aceasta lipsea. Unde e?

Urmă o discuție între cele două gărzi – ceva despre birjarul care primise instrucțiuni să aștepte la distanță pentru a nu atrage atenția cuiva asupra prezenței prințului în cârciumă –, apoi Kadro spuse:

– Mă duc să arunc o privire, Înălțimea Voastră, dacă-mi dați voie.

– Aruncă o privire unde vrei, spuse Leo și privi oarecum prostește la Kadro care dispărea după colț.

În spatele lui, ceva scotea un zgomot ciudat, ca un staccato de foc de armă. Artur tresări privind într-acolo.

– Vă rog, Înălțimea Voastră, așteptați aici, spuse el și se îndreptă cu pași mari în direcția sunetului.

Chiar și în starea de ebrietate în care se afla, lui Leo i se păru din cale-afară de neobișnuit să fie lăsat pe stradă neînsoțit. Se rezemă de partea laterală a clădirii, zâmbind în sinea lui. Una peste alta, avusese o zi bună. Cu excepția blestematei de dureri de cap cu care-și începuse ziua. Și a deciziei ce-i fusese adusă la cunoștință de tatăl său. Timp de câteva ore, Leo reușise să uite acel aspect neplăcut, însă acum îi revenea în minte, tulburând seninătatea vibrantă pe care reușise s-o capete în tovărășia amicilor săi.

Se gândea la tot ce și-ar fi dorit să-i fi spus tatălui său în loc să bâjbâie după un răspuns și nu îi observă pe cei doi bărbați care traversau grăbiți strada decât în clipa în care ajunseră în dreptul lui. Când înțelese că aceștia nu se aflau în trecere, fu mult prea târziu, pentru că îl trăgeau deja pe o alee de lângă cârciumă. Pricepând ce se întâmpla, încercă să-și strige garda, dar vocea i se auzi neclară din cauza confuziei și a neputinței de a-și pune picioarele în mișcare.

Următorul lucru de care fu conștient era că se afla pe o alee cu doi bărbați pe care nu-i văzuse niciodată. Îl cuprinse o senzație de groază, care amenință să-l descotorosească de toată berea pe care o băuse cu atâta nesăbuință.

– Ce-nseamnă asta? întrebă el în aluciană.

– Vă rog să fiți calm, Înălțimea Voastră, spuse unul dintre ei în timp ce îl târau spre capătul aleii înfundate, apoi încercă să-l sprijine de perete.

– *Calm?* Dădu din mâini, încercând să-i îndepărteze. Cine sunteți? Am dreptul să știu cine sau ce e pe cale să cadă asupra mea.

O învolburare de gânduri și emoții apătoase se învârteji brusc în interiorul lui – frică, regret, nerăbdare – și toate îl duseră destul de rapid la aceeași concluzie: inevitabilitatea acestui lucru care se petrecea.

– Mă duc să stau de veghe, îi spuse unul dintre bărbați celuilalt în aluciană.

Se întoarse și făcu câțiva pași spre intrarea pe alee.

Celălalt bărbat păși ezitant spre Leo.

– Uite ce-i, știu că moartea e inevitabilă, zise Leo.

– Noi nu...

– Și dacă așa mi-e dat să mor, o s-o întâmpin cu curaj și onoare, continuă Leo, deschizându-și larg brațele. Pentru o clipă nu-și putu ține echilibrul. Dar ia aminte, domnule. O să-mi găsesc sfârșitul luptând. Deși se pare că sunt depășit numeric și nu văd nimic pe aleea asta care să-mi servească drept armă. Miji ochii spre ceea ce părea a fi o pisică, deasupra unor lăzi stivuite, deloc tulburată de moartea lui iminentă. Aia e o pisică?

Bărbatul se întoarse să se uite.

– Dac-aș putea, mi-aș da una pentru că-s atât de beat, continuă Leo amintindu-și situația tragică în care se găsea și aruncând o privire în jur, în căutarea unui obiect pe care să-l arunce în capul bărbatului. Și dacă supraviețuiesc acestei răpiri, n-o să mai pun niciodată gura pe băutură. Făcu o pauză. Mă rog, după seara asta. Sigur, o să trebuiască să toastez pentru fratele meu.

– Alteță, zise bărbatul în aluciană și se apropie de Leo cu mâna întinsă și cu palma îndreptată spre el.

Leo observă atunci banderola verde. Era un obicei weslorian – o banderolă sau un petic verde-închis, purtate în jurul mânecii, la piept, la rever sau la manșetă pentru a arăta că cineva era din Wesloria.

– Ești weslorian, zise el. Trebuia să-mi dau seama. Vreți să mă omorâți, așa cum l-ați omorât și pe sărmanul Matous. Ar trebui să vă fie rușine că ați ales momentul căsătoriei fratelui meu ca să mă ucideți. Puteați măcar să așteptați până se încheia fericita ocazie. Deși, recunosc, parcă fericitele ocazii nu se mai termină...

– Alteță, vă rog! Nu vrem să vă facem nici un rău, spuse bărbatul ridicându-și mâinile într-un gest împăciuitor.

– *Hei!* izbucni Leo sceptic. Oi fi eu pilit, dar nu-s prost!

– Vă implor, Alteță, n-avem prea mult timp, zise bărbatul venind și mai aproape.

Era destul de scund, își dădu seama Leo. Dacă nu l-ar fi privit direct în față, l-ar fi luat drept un flăcău. Statura lui mică nu făcea decât să adauge o insultă suferinței sale flagrante – avea să fie ucis sau răpit de un bărbat pe jumătate cât el.

– Avem un mesaj de la Lysander.

Trecu un lung moment îmbibat în bere înainte ca Leo să reușească să priceapă ce spusese bărbatul. *Lysander*. Leo clipi. Dibui prin gânduri încercând să pună lucrurile cap la cap. Lysander era un om care își petrecea viața îndreptând greșeli teribile. Un samaritean, un om care își ducea existența ajutându-i pe ceilalți. Leo aflase câteva ceva despre el după ce devenise celebru. Știa că îi mobilizase pe oamenii din Helenamar pentru închiderea azilelor pentru săraci[1]. Leo se afla peste hotare la acea vreme, dar se părea că Lysander stârnise destulă vâlvă.

– Ce mesaj? întrebă Leo supărat.

– Lysander vrea să vă ceară ajutorul, spuse bărbatul ca un spiriduș.

– Poftim? Mie? întrebă Leo arătând spre sine. De ce mie? Pentru ce?

– O să vă explice chiar el. Întreabă respectuos dacă ați fi atât de amabil încât să vă întâlniți cu el mâine după-amiază, zâmbi el.

De ce *zâmbea*? Era enervant, având în vedere circumstanțele. Leo nu putea gândi limpede, dar nu exista nici un motiv ca faimosul Lysander să vrea să aibă de-a face cu el.

– Dacă-mi vrea ajutorul, de ce nu vine el la mine? De ce nu e aici, pe alee, cu noi și cu pisica?

– A fost imposibil, Alteță. Dumneavoastră și familia ați fost înconjurați de o armată în timpul celebrării nunții. Iar el e un om căutat.

– Căutat?! Pentru ce? întrebă Leo prostește.

Încercă să-și aducă aminte atât cât putea despre revoltele din azilele pentru săraci. Nu rezolvaseră asta? Nu fusese Lysander considerat erou pentru că adusese situația disperată în fața regelui și a parlamentului?

– Întreabă respectuos dacă v-ați putea întâlni în grădinile palatului mâine după-amiază, la ora trei.

Leo pufni.

– Nu vine aici, dar vine să se vadă cu mine în grădinile palatului?

– Pereții cârciumilor au prea multe urechi.

– Și grădinile palatului n-au? Dacă nu poate să vină pe o stradă publică, cum o să intre pe domeniul palatului? De unde știu că nu-i un soi de capcană?

[1] Azilele pentru săraci au existat timp de două secole în Anglia și Olanda, adăpostind în condiții inumane oameni aflați sub limita sărăciei, care munceau acolo pentru masă și casă. (n.red.)

– Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră, dar nu vă pot răspunde la întrebări. Lysander are metodele lui și nu voi pretinde că înțeleg cum face ceea ce face. El a considerat că domeniul palatului ar putea fi cel mai sigur loc pentru el. Nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo, nu-i așa? Vă roagă să-l primiți acolo, fără consilieri și supraveghetori.

Leo era răscolit de suspiciuni. Ce ar putea dori de la el acel om?

– Eu nu știu nimic despre azilele de muncă, izbucni el. Nu cunosc nimic. În ultimii șase ani am fost în Anglia. De ce n-a trimis un bilet? De ce m-a răpit cu ocazia nunții fratelui meu?

– Regretele mele profunde dacă ați crezut că urma să fiți răpit, sau...

– Sau omorât, îi aminti Leo.

Bărbatul făcu o grimasă.

– Trebuie să știți că unii dintre cei care vă sunt apropiați ar zădărnici orice efort pe care l-ar face pentru a vă vorbi.

Leo se holbă la bărbat. Ce insinua? Că în jurul lui erau spioni?

– Cine? vru să știe.

Bărbatul mare din spatele lui fluieră. Cel scund se puse în mișcare.

– Mâine, în grădinile palatului, la trei. Vă rog. Este foarte important, zise și se grăbi spre intrarea pe alee.

– Stați, porunci Leo. Așteptați.

Însă nici unul dintre ei nu aștepta. Leo o luă după ei, dar fu prea târziu. Până când ajunse la intrarea în alee, ei dispăruseră. Se uită disperat în jur și îl văzu pe Kadro venind pe stradă spre el.

– Unde-ai fost? strigă Leo.

Kadro părea surprins.

– Avem trăsura, Alteță. Arătă cu capul în spatele lui Leo.

El se răsuci – Artur stătea lângă o trăsură care aștepta în fața unor oameni de pe stradă adunați să vadă pentru cine era. Leo se uită din nou la Kadro, din ce în ce mai confuz. Gărzile lui știuseră că va fi atacat? Luaseră parte la asta? *Ei* erau spionii? La Londra, după uciderea lui Matous, Bas îi spusese că nu putea avea încredere în nimeni. Dar Leo nu-și imaginase niciodată că asta se va extinde la doi bărbați care îi fuseseră ani buni companioni plătiți.

Se simțea inconfortabil de confuz și nu mai spuse nimic, dar se întoarse și se îndreptă spre trăsură, cu mersul mult mai sigur acum, după ce inima îi pompase afară o bună parte din starea de ebrietate.

În intimitatea trăsurii, Leo se rezemă de perne și închise ochii. Simțea o zvâcnire înfundată la baza craniului. Era absurd. Nu se

întâlnea cu nimeni mâine în grădinile palatului! Era revoltat de faptul că fusese încolțit astfel și era revoltat pe el pentru că fusese atât de neglijent.

Furia lui nu făcea tovărășie bună cu berea și îi lăsă un sentiment neplăcut.

Capitolul 4

Majestățile Lor regele și regina Aluciei au fost încântați să găzduiască la Palatul Constantin un bal regal în cinstea căsătoriei dintre prințul moștenitor Sebastian și Lady Eliza Tricklebank. Printre invitați s-au numărat demnitari și șefi de stat din capitale europene și asiatice, precum și un contingent considerabil de nobili englezi.

Tortul de nuntă a avut cinci etaje și un metru înălțime, fiind decorat cu porumbei aurii din marțipan, ce păreau să zboare în jurul lui. Invitații s-au ospătat cu carne fragedă de vită aluciană și krantanhange, o delicatesă din cartofi, praz și sparanghel. Balul a fost întreținut de o orchestră alcătuită din zece muzicieni care au interpretat o combinație de dansuri aluciene, la care s-a adăugat seria englezească obișnuită de valsuri și menuete.

Un nou burlac s-a ivit drept cel mai eligibil din fraternitatea prinților. Judecând după numărul de moștenitoare aluciene cu ochi conturați, care aruncau priviri în direcția lui și se îngrămădeau lângă acest prinț nonșalant, s-ar putea presupune, cu cea mai mare certitudine, că în curând vor răsuna din nou clopotele de nuntă la Helenamar.

Se remarcă faptul că femeile aluciene nu se feresc să folosească produse cosmetice care să le scoată în evidență înfățișarea. După ce am observat frumusețea femeilor aluciene, vă putem recomanda cu căldură aplicarea unei creme pentru ten pe bază de migdale în fiecare seară, înainte de culcare.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Rochia lui Caroline pentru balul de nuntă era cel mai frumos lucru pe care ea-l văzuse vreodată. Albastră-deschis, cu auriu, în stil alucian, aceasta era croită atât de strâns pe silueta ei încât abia putea respira. Dar nu-i păsa – atât de multe doamne și atât de mulți domni aveau s-o admire, încât merita disconfortul.

Comandase rochia pentru o sumă atât de piperată încât fusese nevoită s-o convingă pe croitoreasă să trimită două facturi în luni diferite, fiecare pentru jumătate din sumă, pentru ca fratele ei, Beck, să nu afle prețul real. El avea tendința să se supere foarte tare când ea își cumpăra îmbrăcăminte și diverse obiecte. Și cum trena nu-i fusese pe plac, Caroline o croise chiar ea. Era, în opinia ei, o operă de artă. În timp ce se pregătea de bal, încercă s-o ademenească și pe Hollis să admire rochia, dar, ca de obicei, Hollis era aplecată peste hârtie, scriind cu înverșunare, consemnând fiecare moment pentru gazeta ei.

Revista lui Hollis fusese creată inițial de regretatul ei soț, sir Percival. Publicația fusese o gazetă conservatoare, lunară, care prezenta știri politice și financiare din Londra. După moartea lui tragică, într-un accident de trăsură, Hollis refuzase să abandoneze gazeta. Era hotărâtă ca ziarul să supraviețuiască în onoarea lui Percival. Cu toate acestea, neștiind cine știe ce despre politică și finanțe, transformase gazeta și o dedicase doar subiectelor care le interesau pe femei. Acum, gazeta era bilunară, iar numărul abonamentelor era de peste trei ori mai mare decât pe vremea lui Percival și creștea.

Caroline se decise să sublinieze chiar ea cât de uimitoare îi era rochia.

– Uite ce frumoasă sunt! declară deschizându-și larg brațele. Cred că rochia mea e la fel de frumoasă ca a Elizei. Nu zici?

Hollis abia își ridică privirea.

– Nu văd prea bine rochia... Sunt orbită de modestia ta.

Caroline pufni.

– Cineva trebuie să remarce rochia asta, și dacă n-o face nimeni, atunci o fac *eu*.

– Rochia e uimitoare. Dar Beck are dreptate, Caro... ești teribil de vanitoasă.

– Păi, nu-i vina mea, nu? Atât de multă vreme am fost admirată încât nu pot decât să cred că sunt atrăgătoare.

Hollis își ridică privirea, surprinsă de lipsa de modestie a lui Caroline.

Caroline râse.

– Te tachinam, Hollis, deși trebuie să recunoști că e ceva adevăr în asta. Acum, te uiți la rochia mea? Sincer, e mai bună chiar și decât

a ta, iar eu am crezut că a ta este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Tot timpul rochia ta e mai bună decât a mea, spuse Hollis și se lăsă pe spătar, analizând-o pe Caroline din cap până în picioare. Ai dreptate. E frumoasă. *Tu* ești frumoasă.

– Îți *mulțumesc*, zise Caroline și făcu o mică reverență. Se întoarse răsucindu-se la oglindă, iar când făcu asta, o parte din trenă se desfăcu și căzu. O, *fir-ar*.

– Vino, spuse Hollis făcându-i semn să se apropie, ca unui copil.

Prinse la loc trena lui Caroline de unul dintre nasturii care trebuiau să o țină în loc pentru a nu se întinde șase metri în urma ei.

– Nu uita, fără mișcări bruște. Se descheie când te răsucești și te împiedici.

– *Eu* nu mă împiedic, iar *tu* să nu uiți să lași deoparte creionul diseară, zise Caroline. E balul nunții regale, Hollis.

– Din moment ce sora mea este mireasa, sunt deplin conștientă de ocazie, dragă. Și, după cum poți vedea, sunt îmbrăcată ca atare. Dar nu voi risca să uit nici măcar un detaliu! Singura modalitate de a mă asigura că n-o fac este să notez lucrurile pe măsură ce le observ.

În ochii albastru-închis ai lui Hollis străluci hotărârea.

Caroline știa că își dorea mai mult decât orice ca gazeta ei să fie luată în serios de toți cei din Londra. O, dar Hollis semăna atât de mult cu Eliza, chiar dacă părul ei era de un castaniu atât de închis încât părea aproape negru, în timp ce părul Elizei era de culoarea firului de aur. Surorile erau femei foarte atrăgătoare. Caroline ar fi fost invidioasă, dacă nu le-ar fi iubit atât de mult.

– Știi, dragă, zise Caroline pe un ton viclean, dacă ți-ai ridica privirea din notițe, la un eveniment ca ăsta ar fi foarte posibil să-ți întâlnești alesul.

Hollis rămase cu gura deschisă, ca și cum Caroline ar fi pălmuit-o.

– Cum îndrăznești măcar să sugerezi asta, Caro? Percival a fost alesul meu și nu va mai fi altul! Nu-i posibil să existe *vreodată* o altă iubire ca aceea pe care am împărtășit-o.

Caroline se întoarse încet, astfel încât Hollis să n-o vadă dându-și ochii peste cap. Felul în care vorbea despre răposatul ei soț era de ajuns să le facă pe toate femeile de pe tot globul să renunțe la orice speranță de a-și găsi dragostea perfectă, pentru că Hollis și Percy

o luaseră și o închiseseră, pentru a nu mai fi trăită niciodată pe această lume cu aceeași pasiune intensă.

Totuși, mai erau unii – inclusiv Caroline, la drept vorbind – care erau de părere că frumoasa văduvă Honeycutt își găsise următoarea dragoste în omul ei de serviciu, Donovan. Toți cei care fuseseră acasă la Hollis observaseră aspectul izbitor de frumos și fizicul viril al majordomului ei. Sau servitorului. Sau bucătarului – oricare ar fi fost rolul pe care-l ocupa Donovan. Hollis era destul de vagă în privința asta, iar Donovan îi era cu desăvârșire devotat. Caroline presupunea că el și Hollis aveau o relație amoroasă interzisă. *Ea* cu siguranță ar fi fost tentată, dacă ar fi fost în locul lui Hollis. O femeie cu statutul ei nu s-ar fi asocia în public cu un servitor, dar în spatele ușilor închise, ei bine... Până la urmă, Hollis era văduvă.

– Tu vezi-ți de alesul *tău*, bombăni Hollis.

Caroline nu spuse nimic. Presupunea că asta era posibil – la urma urmei, aveau să fie prezenți gentlemeni importanți de toate soiurile. La fel și blestematul ăla de prinț Leopold, care arăta mereu atât de detașat, de parcă se credea mai presus de toți ceilalți din încăpere. Bine, admitea că, în virtutea înfățișării lui foarte frumoase și a titlului princiar, era deasupra celor mai mulți dintre bărbați, dar nu era un rege, pentru numele lui Dumnezeu. Dar nu conta. Nu mai voia să se gândească la el nici măcar o clipă. O făcuse prea mult în ultimele săptămâni, când ar fi trebuit să se gândească la lucruri mult mai importante.

Își analiză reflexia în oglindă. Exersă mișcarea, având grijă cum să se lase în jos, nu doar din cauza trenei elaborate, ci și pentru că decolteul, vai, cobora atât de mult încât era foarte posibil ca toți cei aflați la bal să-i vadă buricul.

Așa ceva l-ar fi nemulțumit foarte tare pe Beck. Zâmbi.

La fel de sigură era că, dacă prințul Leopold o vedea, avea să fie foarte mulțumit de silueta ei... asta în cazul în care nu înota deja în paharele lui. Se părea că obișnuia să înoate în ele destul de des.

Tot acest efort fusese făcut pentru a-i atrage atenția prințului. Nu că i-ar fi păsat dacă el o făcea, dar era vorba de principiu. Erau practic rude acum și totuși ea avea impresia clară că nu-i păsa de ea. Nu-și putea imagina de ce. Ea nu făcuse nimic nelalocul lui. Nu răspândise zvonuri urâte despre el. Nu comisese nici o greșeală socială în prezența lui.

Se părea că nu putea să aibă parte de nici măcar un singur moment cu el – era mereu înconjurat de valeți, gentlemeni alucieni și femei. Mulțimi și mulțimi de femei. De ce erau atât de multe *femei* pe lume?

Caroline deveni neliniștită și, întrucât Hollis nu putea fi convinsă să se oprească din luat notițe, avea să aștepte binevoitoare sosirea lui Beck. Așa că ieși din apartamentul lor și se duse să rătăcească pe hol, fără ca Hollis să bage de seamă.

Caroline descoperise în ultima lună că pe holul de la etaj era un loc care se curba în jurul unei deschizături sub o cupolă de sticlă din acoperiș, construită pentru a permite pătrunderea luminii către caturile de dedesubt. La un anume cot al holului se putea arunca o privire peste balustradă dincolo de cele două etaje de mai jos, până la intrarea în această parte a palatului.

Ea, Hollis și Beck fuseseră găzduiți într-o aripă privată a palatului, unde locuiau oaspeții familiei și unii membri ai familiei regale extinse. Lui Caroline îi plăcea să privească oamenii venind și plecând fără ca ea să fie zărită, lumina soarelui împiedicându-i pe cei aflați dedesubt să vadă până la ultimul etaj. Stând acolo o văzuse pe Lady Senria Ferrassen sosind într-o seară în compania aghiotantului regelui, cei doi despărțindu-se cu un sărut rapid și furtiv. În altă după-amiază vijelioasă văzuse trei cameriste întâlnindu-se în foaier și șoptind emoționate între ele înainte să dispară rapid în direcții diferite când Lady Senria își făcu apariția cu părul ciufulit și obrajii trandafirii.

Din moment ce Caroline era deja îmbrăcată pentru bal, nu se aventură mai departe de acel punct de la balustradă, ascunzându-se la vedere. Voia ca rochia ei să fie văzută pentru prima dată când își făcea intrarea în sala de bal, așa cum ar fi trebuit, pentru un impact maxim. La acea oră însă, cei mai mulți se pregăteau pentru seara aceea sau parcurseseră deja drumul până la salonul principal al palatului. Nu era nimic de văzut dedesubt, în afară de câte un lacheu sau o cameristă care traversau grăbiți podeaua de marmură în alb și negru.

Se plictisise și tocmai se întorcea să plece, când ușa de la intrare se deschise și un bărbat intră. Se opri în mijlocul foaierului, își trecu degetele prin părul castaniu-închis, apoi își puse mâinile în șolduri. Bărbatul, spre marea ei surprindere, era în mod cert prințul Leopold. Ce făcea la acea oră îmbrăcat așa? Purta haine simple, avea

părul dezordonat și stătea pe loc nesigur, de parcă tocmai aflase o veste proastă. Apoi, fără nici un avertisment, ridică privirea.

Se uită în sus, direct la ea, cu ochii lui albaștri ca oceanul, iar Caroline îi simți intensitatea privirii radiind prin ea. Scoase un mic țipăt de surpriză și sări înapoi, ducându-și o mână la inimă. Dar la fel de repede se repezi înainte pentru a privi din nou peste balustradă. El se afla încă acolo și dintr-odată îi zâmbi atât de fermecător și cu atâta căldură, încât ea rămase pentru o clipă fără suflare. El îi *zâmbea* cu adevărat. Și, drept răspuns, simți un zâmbet de fericire formându-i-se pe buze. De fapt, simți tot felul de lucruri stârnindu-se – un râs de încântare. Un icnet. O furnicătură în vintre.

– Se pare că m-ai prins, strigă el.

Caroline chicoti. În primul rând, nu știa ce să spună. Confirmând, ar fi însemnat că recunoștea că spiona. Va spune că se afla în trecere, sau...

– Într-un moment plăcut, sper, răspunse o voce familiară.

Caroline icni și sări din nou înapoi. Era vocea fratelui său, care răzbătea de la etajul aflat imediat mai jos. Fără îndoială, venea s-o ia. Nu ei îi zâmbise atât de minunat prințul, ci *fratelui* său. Lui Beck! Blestematul de Beck! Întotdeauna stătea în cale!

– Ai putea spune asta, fu de acord prințul.

– Te duci la bal, nu? Am înțeles că ar fi niște cărți cu miză mare în salonul de jocuri.

Caroline se dădu înapoi de la balustradă și începu să se grăbească pe hol încercând să nu facă zgomot, blestemând foșnetul fustelor. Nu auzi ce rosti prințul drept răspuns pentru că inima îi bătea în urechi.

Dădu buzna în suita de camere pe care o împărțea cu Hollis.

– Doamne, Caro, uite ce mi-ai făcut! exclamă Hollis îngrozită și se ridică brusc. Se vărsase cerneală pe hârtia ei.

– Îmi pare teribil de rău.

Caroline își lipi mâinile de abdomen în speranța zadarnică de a-și tempera respirația, încercând să-și recapete suflul după acea surpriză. Până la urmă, unde fusese prințul îmbrăcat așa? Se întrebase ce se întâmplase cu el pe parcursul recepției. În timp ce stătea de vorbă cu ambasadorul weslorian în Anglia, căruia îi povestea despre petrecerea dată la casa din provincie unde un cal dăduse năvală

cu un bărbat în spate, ceea ce necesitase salvarea a nu mai puțin de patru domni, băgase de seamă că prințul Leopold nu mai era vizibil cu coada ochiului. Iar când se întorsese să se uite cu mai multă atenție, el nu mai era nicăieri. Se furișase fără ca ea să-și dea seama! Nu că ar fi urmărit fiecare mișcare a lui, pentru că nu era așa. Doar că avea obiceiul să observe totul.

El fugise la o întâlnire. Desigur! Ce altceva l-ar fi putut determina să plece de la palat în această zi? Ce altceva l-ar fi făcut să se întoarcă la palat arătând de parcă ar fi căzut din pat direct în haine? Oare bărbații erau atât de disperați după sex tot timpul?

Se auzi un răpăit puternic la ușa care se deschise și Beck păși înăuntru. Se opri în dreptul ușii și se uită la ele.

– Sperasem să fi venit cineva să vă fi dus pe amândouă jos la balul la care sunteți hotărâte să participați și să mă scutiți astfel pe mine de asta. Din păcate, văd că visele mi-au fost spulberate.

– O seară bună și splendidă și ție, Beck, spuse Hollis veselă.

– Se spune *milord*, Hollis, dar o să permit asta în lumina delirului tău evident de fericire la nunta surorii tale.

– Unde-ai fost? întrebă Caroline. Am așteptat și am tot așteptat.

– Ce vrei să zici? Ți-am oferit suficient timp să te admiri în oglindă, spuse el. Sunteți gata?

– Nu-i evident? *Eram* gata. Amândouă. Trebuia să vii acum o jumătate de oră.

Își verifică încă o dată părul în oglindă.

– Îmi cer scuze, dar am ieșit cu prietenii mei alucieni. O gașcă veselă, trebuie să spun. Ce s-a întâmplat cu corsetul rochiei tale, Caro? Se pare că a dispărut.

– Ai ieșit cu *prieteni*? zise Caroline ridicând din sprânceană, sperând să treacă peste faptul că, într-adevăr, corsetul ei dispăruse și, în plus, nu intenționa să-l caute. Ce prieteni? De ce gen?

– Unul dintre cele două posibilități. Aia e o altă rochie nouă?

Ea își dădu ochii peste cap uitându-se la el.

– Cum poți să întrebi? Sigur că da... Doar nu puteam să port nimic din ceea ce-am purtat deja, nu la balul de diseară. Până și tu știi asta.

– Crezi că fondurile noastre vin dintr-o fântână fără fund? întrebă el supărat, lăsându-se să cadă pe un scaun. Îți cumperi rochii de parcă n-ar costa nimic.

Pardon, dar nu tu ai cumpărat un cal de curse alucian chiar săptămâna trecută, Beck? întrebă Hollis închizându-și caietul. Cumperi cai ca și cum n-ar costa nimic.

Beck arătă cu degetul spre ea.

Tu n-ai voie să-ți dai cu părerea sau să faci vreo observație tocmai acum. Nu ți-a zis nimeni să-ți vezi de treburile tale?

Hollis râse.

De multe ori. Dar ia aminte... dacă nu mi se permite să dau glas observațiilor mele, atunci o să le scriu.

Pentru observatorul obișnuit, acest comportament dintre Hollis și Beck ar fi putut fi considerat alarmant de nepoliticos, însă Beck le cunoștea pe Hollis și Eliza de când o cunoștea și pe Caroline. Făceau parte din familie. Ani de zile, Eliza și Hollis își petrecuseră verile cu ei la moșia Hawke. Caroline era o vizitatoare frecventă la casa judecătorului Tricklebank, tatăl lor văduv, care o trata ca și cum ar fi fost fiica lui. Iar când mamele lor, prietene apropiate, muriseră de holeră – mama lui Caroline după ce avusese grijă de mama lui Hollis și a Elizei –, Beck le tratase pe Eliza și pe Hollis ca și cum s-ar fi aflat în grija lui.

Cu alte cuvinte, în cea mai mare parte a timpului nu le băga în seamă, iar ele o făceau cu atât mai puțin.

Beck își ridică picioarele pe un taburet.

– Sunt epuizat. Toată afacerea asta cu nunta își spune cuvântul. Aș fi în stare să dorm zile întregi...

– Nu, nu, nu, se grăbi Caroline să spună. Nu trebuie să te faci confortabil, Beck. Suntem deja în întârziere! Trebuie să mergem la bal – ar fi culmea lipsei de respect să ajungem după tinerii căsătoriți. Și tu, Hollis. E timpul să mergem.

– Doar o clipă, zise Hollis. Fac o notă despre achiziția unui cal de curse. Aruncă o privire piezișă spre Beck.

– N-am dreptul niciodată la liniște? gemu Beck. Pentru numele lui Dumnezeu, atunci, haideți. Ce bucurie voi trăi când veți fi amândouă căsătorite și voi fi eliberat de datoria mea nesfârșită de a vă escorta în oraș.

– Ce lucru absurd spui, zise Caroline verificându-și pentru ultima oară coafura. Tocmai noi suntem motivul pentru care poți să participi la astfel de evenimente fără să pară că n-ai nici un prieten pe lume. Ai nevoie de noi, Beck.

– Am nevoie de liniște și de un pat, spuse el cu voioșie oferindu-i un braț lui Caroline și pe celălalt lui Hollis.

– Hai să terminăm asta, da, doamnelor?

– O, Beck, ce fermecător ești, spuse Hollis pe un ton visător. Tocmai când credeam că te disprețuiesc, descopăr că te iubesc din nou.

Când lordul Hawke și protejatele lui fură anunțați și intrară în sala de bal aglomerată, Caroline se uită în jur după prințul Leopold. Evident, având în vedere după-amiaza de desfrânare, nu era de găsit nicăieri.

Era în mod inexplicabil de exasperată de absența lui. N-ar fi trebuit ca el să se afle aici, în centrul atenției, făcându-și datoria de frate al mirelui? Prințul Sebastian și Eliza urmau să sosească în orice moment, însă fratele lui nu se putea deranja să ajungă la timp?

Și de ce intrase în aripa privată a palatului cu înfățișarea cuiva care tocmai se luptase? Regele și regina se aflau aici, la fel și o diversitate de nobili alucieni, pe care Caroline îi cunoscuse în luna petrecută la Helenamar.

Ei bine, nu conta – lui Caroline nu-i păsa deloc. Oricând binevoia să-și facă apariția, ea era destul de încrezătoare că rochia uluitoare și evidentul ei farmec aveau să-i atragă atenția. Până atunci, desigur, va fi prea târziu pentru el. Până atunci ea va fi înconjurată de gentlemeni admiratori și nu va mai avea loc pentru el pe carnețelul de dans. Până la urmă, faptul că era admirată era punctul ei forte.

Își verifică trena pentru a se asigura că era bine fixată și ieși să-i întâlnească pe toți acei gentlemeni.

Capitolul 5

Cu tot entuziasmul stârnit de o nuntă regală grandioasă, cei mai mulți s-ar mulțumi să rămână cu această experiență. Pentru familiile mai multor tinere însă, balul nunții regale a fost ocazia perfectă de a începe discuțiile despre o nouă nuntă regală. Din păcate, în timp ce prințul Leopold a fost văzut dansând cu nu mai puțin de o duzină de asemenea tinere, este bine cunoscut faptul că o logodnă cu o pasăre cântătoare wesloriană a fost aranjată și în curând va fi făcut un anunț.

Această știre nu l-a împiedicat pe singurul prinț burlac rămas în Alucia să plece de la bal înaintea oricui altcuiva.

–Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leo avu nevoie de două căni cu ceai medicinal și de o baie rece înainte de a se simți stăpân pe facultățile sale. Nu se simțea în apele lui – întâlnirea de pe alee îl zdruncinase. Părea că nu-și găsea echilibrul, după frica inițială de moarte iminentă, urmată de teama mai insidioasă față de un complot împotriva lui și de noua temere care i se strecura în gânduri, legată de ceea ce urma să-i spună acest tip Lysander.

Erau cu adevărat spioni printre ei? Sperase că acel cancer fusese eliminat după uciderea lui Matous la Londra. Că palatul fusese curățat de cei care puneau la cale să-l răstoarne pe rege. Părea însă îngrozitor de naiv să creadă că palatul fusese epurat de comploturi și de intrigi. Totuși, complotul și intriga nu avuseseră niciodată nimic de-a face cu el.

Ce putea să vrea Lysander?

În timp ce stătea înmuiat în apă, încerca să-și amintească detaliile referitoare la revoltele de la azilele de muncă din urmă cu câțiva ani. Lysander era un preot din munții nordici ai Aluciei, care constituiau granița cu Wesloria. Venise în capitală, la fel ca mulți alți munteni, în căutarea unui loc de muncă. Potrivit rapoartelor despre

el la momentul revoltelor, găsise condiții deplorabile în aceste azile pentru săraci.

Odată, Leo călărea cu prietenii pe străzile din Helenamar. Se întâmplase să dea peste un bărbat care stătea pe o ladă răsturnată și striga la o mulțime de oameni care îi acordau întreaga lor atenție.

– Oamenii mor! strigase acesta. Oamenii din azilele pentru săraci nu au apă curată și mâncare decentă!

– A zis azile pentru săraci sau case de toleranță? glumise Edoard, unul dintre însoțitorii lui Leo.

Prietenii lor râseseră. Leo nu. Se întrebase dacă ceea ce spunea acel bărbat era adevărat. Fusese intrigat de acel munte de om, cu părul blond răvășit, și de curajul lui de a se răzvrăti în fața acelor condiții, riscând astfel să fie arestat și închis.

– Credeți că-i adevărat? își întrebase el amicii.

– Nu, spusese Edoard imediat. Vrea atenție, atâta tot.

– Are noroc că nu primește atenție de la poliția metropolitană, spusese Jacques.

– Dacă Helenamar se vrea bijuteria Europei, pot exista astfel de condiții pentru locuitorii ei? îi întrebase bărbatul mare pe cei din mulțime. Dacă Alucia va conduce calea către dezvoltarea economică, poate să-i trateze pe cei mai simpli dintre lucrătorii ei ca pe niște câini?

Mulțimea se înfuriase și începuse să-i răspundă strigând: *Pane er vesi. Pane er vesi.* Mâncare și apă.

– Îl va asculta vreunul dintre oamenii de la cel mai înalt nivel al guvernului vostru pe un om ca mine? strigase el.

– Nu! răspunse mulțimea răcnind.

Lysander clătinase din cap.

– Nu. Dar ne vor asculta pe noi toți.

– *Je, je, je, je!* începuse să scandeze mulțimea.

– Haideți, spusese Edoard. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Abia după două săptămâni curiozitatea lui Leo atinsese apogeul și găsise o modalitate de a arunca o privire în azilele de muncă – incognito. Fusese complet nepregătit și nu știuse nimic despre condițiile în care trăiau oamenii de rând. Azilele pentru săraci – umede, supraaglomerate și murdare – nu făcuseră, evident, parte

din educația lui. Oamenii sufereau fără hrană, îmbrăcăminte sau adăposturi adecvate. Erau puși să muncească ore îndelungate pentru o existență mizerabilă. Se simțise indignat în numele lor. I se amintise din nou cât de privilegiat era. Conștiința lui fusese atinsă.

Îi menționase aceste condiții tatălui său într-o seară, în timpul unei mese private.

– Nu-i asculta pe profeții mincinoși, Leopold. Bărbatul vrea faimă. Atâta tot.

Leo încercase să inițieze o conversație cu tatăl său despre asta, dar, ca de obicei, acesta nu era interesat de ceea ce avea el de spus. Zâmbise și spusese:

– Tu fă-ți griji pentru studiile tale, fiule.

În cele din urmă, mama lui Leo fusese cea care schimbase lucrurile.

– Nu cred că ar trebui să-l ignori pe acest om, îi spusese ea soțului ei. Mie mi se pare periculos.

Leo nu știuse cu adevărat ce se întâmplase după aceea – se întorsese în Anglia la viața sa socială foarte vibrantă. Însă parlamentul alucian preluase cauza și azilele pentru săraci fuseseră în cele din urmă închise. Acum, fabricile ofereau locuințe modeste pentru muncitori.

Până să-și termine baia, Leo hotărî că nu conta ce voia Lysander – nu avea să se amestece în asta. Nu avea de gând să se ducă în grădină a doua zi, pentru că, orice-ar fi fost, Leo urma să ridice ancora peste două nopți. În ușă se auzi un răpăit ușor, apoi valetul lui Leo, Freddar, își făcu apariția, ținând în mână un prosop mare.

– Vă îmbrăcați acum, Alteță?

– *Je*, oftă Leo.

Nu putea evita balul. Toate privirile aveau să fie îndreptate asupra lui, în seara asta mai mult ca oricând. Era noul taur mult râvnit, cel pe care toată lumea și-l dorea de prăsilă. Ani la rând îl privise pe Bas îndurând astfel de seri și nesfârșitele prezentări cu tot soiul de femei – scunde și rotunde, înalte și slabe. Frumoase și simple. Femei cu dispoziții plăcute și altele reci ca niște reptile. Toate în căutarea unei ocazii de a suci mințile unui prinț moștenitor. Leo nu era prinț moștenitor, dar, începând de astăzi, era următorul pe listă. Nu conta că tatăl său negociase deja o căsătorie – cei bogați și privilegiați aveau să-i prezinte fiicele și surorile ca pe niște daruri aduse de magi.

Tunica lui oficială, lungă și neagră, era împodobită pe umeri cu epoleții *dignitatis*, care îi indicau gradul din armată. Un rang care era obținut prin naștere și nimic altceva. De asemenea, avea să poarte o centură albastră regală, pe care erau aplicate medalii cu numele familiei sale, realizări militare și onoruri. Nici una nu îi aparținea personal.

Acele medalii aveau să le completeze pe celelalte, mai mari, cu panglici, ce-i erau prinse la piept, acordate și datorate tot în baza titlurilor și a privilegiilor pe care le avea, nu a ceva ce făcuse. Precum panglica mare, albă, în formă de floare, cu un cerc din aur și perle încrustate în centru, Ordinul Jartierei Regale. Mai erau și alte medalii, ce reprezentau rangul pe care-l avea în marină și armată – care-i fuseseră dăruite pentru că era prinț –, precum și Ordinul de Merit și Ordinul de Magistrat, dăruite de tatăl său. Și, bineînțeles, medalia de încoronare a tatălui său, o altă piesă mare, din aur, cu panglici albastru-închis și aurii, care celebra nașterea lui Leo în familia regală.

Îmbrăcămintea îi era încărcată de simboluri și ornamente ce reflectau bogăția și privilegiile familiei sale și nu făcuse absolut nimic pentru a le merita. Unde era corectitudinea în faptul că avea parte de o asemenea avere doar pentru că se născuse? Unde era corectitudinea în faptul că un alt copil, născut în circumstanțe mai puțin privilegiate și care se lupta să răzbească în viață și realiza mult mai multe decât ar fi făcut vreodată Leo, n-avea parte nici măcar de o singură medalie care să valoreze ceva? Oricare dintre medaliile de la pieptul lui ar fi putut aduce prosperitate unei întregi familii timp de câțiva ani.

De ce eu?

Această întrebare îl bântuise în diferite momente ale vieții. Avea opt ani când și-o pusese prima dată. Se împrietenise cu un băiat de la grajduri. Îl chema Tadd sau cam așa ceva. Leo nu-i mai știa exact numele, dar își aducea aminte de chipul lui, ca și cum ar fi vorbit cu el ieri. El și Tadd legaseră o prietenie datorită unui cal. Tadd îl învățase destul de multe despre cai – cum să le perie blana și coama, cum să le curețe copitele. Fusese ideea lui Leo să scoată pe furiș calul din grajduri și să-l călărească. Băiatul cu pistrui fusese reticent, însă la insistențele lui Leo, acceptase.

Când fuseseră descoperiți, Tadd fusese târât jos de pe cal și bătut zdravăn în fața lui Leo, chiar dacă Leo strigase ca stăpânul grajdului să se oprească. Apoi Tadd dispăruse pur și simplu. Leo rămăsese cu un acut sentiment de vină și nedreptate după toată treaba aceea.

Fusese prima dată când devenise conștient de privilegiul enorm de care se bucura și de cât de puțin făcuse pentru a-l merita. În anii care urmaseră învățase să închidă ochii la acele sentimente, să-și accepte viața așa cum era și să fie recunoscător pentru ea. Îi fusese ușor înconjurat de copiii aristocraților, care, în mod similar, primiseră totul de-a gata în viață. Îi fusese ușor când avusese luxul de a-și petrece zilele cu tovarășii săi peste hotare. Devenise leneș, în felul acela în care bogăția îl determină pe om să nu mai ridice un deget. Nu se aștepta nimic de la el în afară de a-și termina studiile și de a nu lăsa vreo cameristă cu burta la gură. Era ceva ce *putea* face.

Învățase să înece monotonia și nedreptatea situației în alcool. Își dorea să revină în Anglia, la stilul lui de viață destrăbălat, însă fericit.

Leo fu anunțat cu suficientă pompă pentru a-i face capul să zvâcnească, apoi fu escortat de doi valeți pe ambele flancuri până la estrada unde părinții lui stăteau pe tronurile lor. În timp ce mergea, oamenii aflați de-o parte și de alta în calea lui se închinară și făcură o reverență. Un asemenea ritual, un asemenea fast inutil.

Pe estradă fuseseră adăugate două scaune lângă rege, pentru Bas și Eliza.

Leo își salută tatăl cu rigiditate.

– Arăți destul de bine, zise tatăl său, cu privirea evaluatoare.

– Unde-ai fost, dragă? întrebă mama lui. Ai întârziat.

– Afară, spuse el și se aplecă pentru a-și lipi buzele de obrazul ei.

Regina Daria avea un aspect regal, cu coroana ei cu diamante și safire. Pe rochia sa aurie purta aproape la fel de multe medalii ca și el. Era o femeie frumoasă, iar pe vremea când era băiat, Leo o venerase, captivat de frumusețea ei. Tânjise după atenția și zâmbetul ei, dar ambele îi fuseseră adresate cu moderație.

Ea îi zâmbea acum și îi luă chipul în palme când el se aplecă să o sărute pe obraz.

– Sunt fericită să-i am pe copiii mei aici, cu mine. Abia aștept ziua în care o să mă faci la fel de fericită cum mă face Sebastian azi.

Leo își înăbuși geamătul.

– N-o să aștepți mult, dragostea mea, o asigură tatăl său.

Mama sa se aplecă și șopti:

– Ai întâlnit-o pe Lady Eulalie? E destul de atrăgătoare.

Leo clătină din cap. Dacă ar fi vorbit, n-ar fi reușit să-și ascundă furia.

– Este *illunis*, spuse mama lui folosind cuvântul alucian pentru frumoasă. Cred că o s-o găsești atrăgătoare.

– Sper, zise el ridicând din umeri.

– Așa va fi! Am luat în calcul ce-ți place și ce nu-ți place, dragă.

Era absurd. Nu le spusese niciodată mamei sau tatălui său ce găsea atrăgător, iar dacă ținuseră cu adevărat cont de ceea ce nu-i plăcea, știau că toate astea îi displăceau extrem de mult.

– A, iată-l pe sir Ravaneaux, spuse mama lui.

Se întoarse și îl zări pe secretarul său privat apropiindu-se de estradă.

– Sir Ravaneaux se va îngriji să-ți fie prezentată Lady Eulalie.

Nu i se îngăduia un pahar cu vin înainte de începerea sarcinii întăririi legăturilor dintre Alucia și Wesloria?

– N-ar trebui să felicit mai întâi fericitul cuplu?

Ochii mamei lui se îngustară.

– Dar i-ai felicitat, dragă! Cu toții am făcut-o. Sir Ravaneaux, te rog, zise ea și îi făcu semn cu mâna lui Leo să plece, așa cum făcea când era băiat și devenea deranjant; o mișcare din încheietură și un „du-te acum, Leo"

Ravaneaux îl conduse pe Leo prin sala de bal aglomerată, cu cei doi valeți pe urme. Era un spectacol, căci oamenii se dădeau la o parte din drum pentru a le permite să treacă. Leo era foarte conștient de numărul de ochi îndreptați asupra lui, de zumzetul jos al șoaptelor din jur. În timp ce se apropiau de partea opusă a sălii de bal, o femeie atrăgătoare înaintă în compania unui bărbat care părea să fie cam de vârsta tatălui său. El era în formă, cu trăsături puternice și îmbrăcăminte de aristocrat. Femeia era mică de statură, pe cât era el de mare. Purta mătase și bijuterii, iar când făcu o reverență se lăsă jos, așa cum erau învățate domnișoarele la terminarea școlii. Purta verdele-închis weslorian prins la sân. Gentlemanul purta, la rândul său, banda verde în jurul brațului.

Ravaneaux îi spuse:

– Alteță, permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Eulalie Gaspar de Wesloria, zise el. Și pe tatăl său, ducele de Brondeny.

Leo se înclină.

– Excelență, îi spuse el ducelui. Milady.

Schimbară câteva amabilități, iar ducele adresă felicitări cu ocazia căsătoriei lui Sebastian, apoi se îndepărtă cu dibăcie sub pretextul că dorea să discute cu sir Ravaneaux, lăsându-i pe Leo și pe Lady Eulalie singuri... cu excepția prezenței a zeci și zeci de privitori.

Lady Eulalie avea ochi mici căprui, buze pline și părul de culoarea ceaiului englezesc. Își arcui o sprânceană în timp ce-l analiză în amănunțime, ca și când ar fi fost o vacă de lapte pe care se gândea s-o cumpere.

– Am înțeles că trebuie să ne împrietenim, Alteță, și asta destul de curând.

Aprecia maniera ei directă și faptul că nu-și bătuse capul cu întrebarea plictisitoare despre cum găsea vremea din această perioadă a anului sau despre cât de grozav era balul.

– Și eu am înțeles la fel.

– Abia de curând am fost informată în legătură cu această prietenie, așa că pot face o mică solicitare?

El confirmă din cap.

– Mi-ar plăcea ca această conversație să meargă repede.

Își abătu privirea de la el și se uită în cealaltă parte a sălii de bal.

Leo îi urmări privirea și observă un căpitan impunător din Wesloria care se uita la ea. Ei bine. Cel puțin ea era deschisă cu privire la adevăratele ei intenții. El nu știa ce simțea referitor la o astfel de deschidere, dar nu se putea abține să n-o admire.

– Voi face ca această primă întâlnire să fie la fel de rapidă precum calul cu care se laudă ambasadorul dumneavoastră.

Ea râse surprinsă.

– *Chiar că* se laudă. Încep eu, dacă-mi permiteți.

– Desigur.

– Aș dori să vă felicit pentru cât de bine arată fratele dumneavoastră astăzi. Mireasa lui este frumoasă.

– Mulțumesc. Foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Este o englezoaică de rând, nu-i așa?

Nu era o întrebare, ci un comentariu pe care Leo presupunea că trebuia să-l aprobe sau nu. Bănuia că Lady Eulalie nu făcea altceva

decât să încerce să discute așa cum cerea situația, însă întrebarea îl tulbura oarecum. Ura asemenea întrebări – nu erau menite să informeze, ci doar să ajungă la miezul problemei – cine pe cine întrecea în rang. Și-ar fi dorit să fie la „Ogarul", cu o halbă cu bere în mână, în loc să joace acest joc. Vai, cât de rapid își uitase jurământul de a nu mai bea.

– Nu este, spuse el politicos. Cel puțin, nu mai este.

Lady Eulalie râse încântată.

– Destul de adevărat, admise ea veselă.

Trâmbițele răsunară dintr-odată dintr-un alcov de deasupra capetelor lor, anunțând sosirea fericitului cuplu.

– A, iată-i acum, chipeșul prinț și foarte norocoasa lui mireasă, spuse Lady Eulalie, care își întinse gâtul să vadă mai bine.

Un șir de soldați englezi intră în încăpere lângă un șir de soldați alucieni și, într-o mișcare coregrafică, se întoarseră față în față, își scoaseră săbiile și le ținură ridicate, încrucișând vârfurile. Efectul era de a forma un culoar. O clipă mai târziu, Bas și Eliza intrară. Bas era îmbrăcat în veșmintele sale militare complete, iar Eliza, într-o rochie spumoasă de culoarea piersicii. Purta o coroană pe care Leo o recunoștea din colecția regală. Își ținea mâna pe brațul lui Bas și, de unde stătea Leo, putea să vadă tremurul ușor al acesteia. El spera ca ea să se obișnuiască în curând cu toată acea atenție – avea să aibă parte de ea toată viața.

Se înclină respectuos, împreună cu toți ceilalți din sala de bal, în fața viitorului rege și a viitoarei regine care treceau, apoi se ridică și se uită în stânga pentru a le urmări înaintarea spre estradă. Însă, în loc să vadă estrada, întâlni ochii verzi strălucitori ai surorii lordului Hawke, cea ferm încrezătoare în propria putere de atracție. Pentru Dumnezeu, care era numele ei? De ce nu-și putea aminti?

Lui Leo îi plăcea destul de mult de Hawke. Îl întâlnise la un club de gentlemeni din Londra într-o seară, cu câteva luni în urmă, când se aflau împreună la o masă de jocuri. Se distraseră bine. De atunci se văzuseră în diverse ocazii. Însă sosirea lui Hawke în Alucia fusese cea care aprinsese prietenia lor. Leo își petrecuse destul de mult timp în compania acelui gentleman, iar acum îl considera prieten.

Sora lui însă era o pacoste. Chiar și acum, când toată sala de bal părea să înțeleagă că lui și lui Lady Eulalie trebuia să li se permită

acest moment, ea îi zâmbea cu nerăbdarea cuiva care voia să sară lângă el pentru o discuție.

Își abătu privirea. Se pricepea destul de bine la ignorarea privirilor fixe. Și a femeilor care zâmbeau prea dornice. Sau a celor care credeau că printr-o simplă fluturare din gene vor ajunge să-i fie prezentate și li se va oferi un regat. Se pricepea și la ignorarea bărbaților, în special a celor care doreau să-l cunoască în speranța unui câștig. Și a politicienilor versați, care voiau să-i șoptească la ureche.

O englezoaică drăguță cu ochii verzi nu reprezenta o provocare pentru el.

Bas și Eliza traversară sala de bal până la estrada tronului, iar Eliza făcu o reverență. Regele coborî de pe tron și o luă de mână pe Eliza, apoi o conduse sus, pe estradă, până la scaunul ei de lângă el. Bas se așeză lângă ea. Tatăl său arătă spre cuplu și începu să aplaude. Toți cei aflați în sala de bal se alăturară cu aplauze puternice, strigând:

– *Vivat regiis reginae! Trăiască prințesa regală!*

Orchestra începu să cânte cu însuflețire și era oficial – în ciuda tuturor așteptărilor din universul cunoscut, Eliza Tricklebank era o Chartier, membră a familiei regale din Alucia.

– Oamenii se uită la noi, murmură Lady Eulalie.

– Întotdeauna se vor uita, spuse Leo încercând să nu sune întristat din cauza asta.

– Da, așa cred. Noi doi am fost aruncați într-o barcă minusculă pe această mare de diplomație plină de așteptări și trebuie să ne descurcăm unul cu altul.

Cel puțin ea înțelegea regulile jocului.

– Așa se pare.

Aruncă o privire spre Lady Eulalie, însă atenția ei era îndreptată spre cealaltă parte a încăperii, către amantul ei. Leo bănuia că ar fi trebuit să se simtă deranjat de atenția fățișă pe care ea i-o acorda acelui căpitan în timp ce stătea lângă el, și poate că așa și era, însă în acea clipă nu avea destulă chemare pentru a-i păsa. Poate că aveau să reușească să ia parte la acel târg diavolesc fără nici un fel de așteptări. Era, poate, bine să aibă o abordare mai deschisă despre...

Leo tresări speriat de ceea ce părea să fi fost un cot sau un umăr în spate. Se răsuci brusc și dădu cu ochii de sora lui Hawke.

– O, vai, îmi cer scuze!

Ea râse și afișă un zâmbet atât de luminos, încât, pentru un moment, Leo uită că ea dăduse peste el.

– Ce stângace sunt! M-am împiedicat de trenă. O!

Ea trase de trenă și întinse o mână în spate ca să și-o încheie, după cum bănui el.

– Admir foarte mult rochiile aluciene, dar trenele sunt *dificil* de purtat.

Încă o dată, ea îl abordase fără nici cea mai mică ezitare, având în vedere că îi întrerupea conversația cu Lady Eulalie. Încă o dată, ea îi zâmbea și îi vorbea ca și cum ar fi fost prieteni. Era peste putința lui de a înțelege cum putea sora unui venerat baron englez să acorde atât de puțină atenție etichetei corespunzătoare. Nu că el ar fi fost cine știe ce devotat etichetei adecvate și regulilor care îi guvernau pe curtenii din acest palat, dar să dea peste el la un asemenea eveniment și să-i întrerupă conversația cu o altă femeie era prea mult.

– Lady...

Făcu o pauză încercând să-și amintească numele ei. Memoria lui, după cum observase, nu îi era de ajutor după ce exagera cu băutura noapte de noapte.

– Caroline, completă ea bucuroasă. *Caroline*. Caroline Hawke. Sunt sora lordului Hawke.

A, da, Lady Caroline.

– Da, desigur. Lady *Caroline*.

Își înclină capul. Unde era fratele ei? Mai bine, unde era lacheul cu șampania? Serios, Hawke ar fi trebuit să-și supravegheze mai atent sora. Leo avu de gând să-i spună să-și cheme fratele, dar ea se aplecă ușor spre dreapta pentru a arunca o privire dincolo de el, zâmbetul ei indicând către cineva sau altceva. Înțelese atunci că ea și Lady Eulalie dăduseră cu ochii una de alta. Lady Caroline era ca o pasăre la pândă, capul ei mișcându-se înainte și înapoi în timp ce încerca să o vadă mai bine pe Lady Eulalie care stătea în spatele lui. Nu așa trebuia să decurgă întâlnirea cu viitoarea sa soție, dar Leo nu avea nici energia, nici dorința de a o opri. Oftă și spuse, destul de reticent:

– Dați-mi voie să v-o prezint pe Lady Eulalie din Wesloria.

– O weslorianâ! zise Lady Caroline cu mult entuziasm. Încântată de *cunoștință*. N-am întâlnit nici un weslorian. Da, bineînțeles,

un pic de verde. Mă mir că nu l-am observat imediat. În general, am un bun simț de observație. Ce obicei interesant au weslorienii, să poarte o urmă de verde, nu-i așa? Presupun că aduc puțin cu scoțienii și tartanul lor. Mi-aș fi dorit ca Anglia să fie atât de interesantă. Ar trebui să purtăm panglici pentru a semnifica faptul că suntem englezi, preferabil galbene, care este culoarea fericirii și, sincer, se potrivește bine cu nuanța pielii mele. Dar bănuiesc că ar trebui lăsată pe seama reginei culoarea panglicii, nu-i așa?

Leo nu știa ce să spună în fața acelui flux constant de cuvinte care ieșea din gura ei. Nici Lady Eulalie, care se uita uluită la Lady Caroline. Fără îndoială fusese crescută, la fel ca toate doamnele din înalta societate, cu credința că o femeie ar trebui să fie timidă în prezența gentlemenilor și a unui prinț.

– Lady Caroline Hawke din Anglia, adăugă Leo în mod inutil. După cum, fără îndoială, tocmai ați auzit.

Lady Caroline se lăsă într-o reverență. Atunci, Leo observă că atenția tuturor era îndreptată spre estradă pentru că Bas și Eliza coborau. Orchestra începuse să interpreteze un dans nativ alucian.

– Sunt *foarte* încântată să vă cunosc, continuă Lady Caroline ridicându-se din reverență. Rochia dumneavoastră, dacă pot să spun asta, este *remarcabilă*. Ar trebui să vă cer numele croitoresei, dar o să plec în Anglia în curând și, sincer, cred că fratele meu m-ar omorî dacă aș mai cheltui chiar și un singur bănuț pe o altă rochie.

Râse veselă, ca și cum nemulțumirea fratelui ei față de obiceiurile sale de a cheltui banii era o glumă.

– Nu-i așa că e minunat balul? Toată ziua a fost o încântare și abia aștept să dansez. Este lucrul meu preferat dintre toate. Îl *ador*. Dumneata, Lady Eulalie? Și dumneata, Alteță?

Lady Eulalie clipi.

– Ăăă...

Privirea ei alterna între Lady Caroline și Leo, în timp ce era evident că încerca să evalueze relația dintre ei.

Leo trebuia s-o trimită de acolo pe această frumoasă pacoste înainte de a se porni gura lumii. Dar, înainte de a apuca să se gândească cum să facă asta, Lady Caroline spuse:

– Îmi amintesc că ați dansat la Kensington, Alteță. Aveți o săritură admirabil de înaltă.

Dansase cu ea acolo? În acea noapte băuse prea mult whisky, așa cum, din păcate, îi stătea în obicei, și nu-și amintea clar. Poate că asta explica de ce credea că sunt atât de familiari. Ei bine. Pentru a doua oară pe ziua de azi își dorea să-și tragă una după ceafă.

– Ducele și ducesa își încep dansul, spuse Lady Eulalie.

Bas și Eliza se poziționaseră sub unul dintre cele zece candelabre enorme de cristal din spațiul pe care mulțimea îl formase în jurul lor. Lady Caroline zâmbi încântată – apoi icni.

– O, *vai*, trena ei, gemu ea și chiar *se rezemă* de Leo ca și cum ar fi vrut să împărtășească un secret. Vedeți? S-a desfăcut într-o parte. Sunt convinsă că ea nu știe... O! Iat-o pe Hollis. Hollis o s-o îndrepte. Hollis are așa de multă grijă de ea. Și eu la fel, de fapt. Nu pot să-mi imaginez ce-o să facă după ce o s-o părăsim, înțelegeți? A zis că o să aibă o slujnică, dar nu-i același lucru, nu-i așa? Din păcate, trebuie să ne întoarcem la Londra. Am prietenii mei, după cum știți, iar Hollis, ei bine... Se uită la Lady Eulalie. Tatăl ei are nevoie disperată de ea. E orb.

Lady Caroline era uimitoare. Nu cunoștea nici bărbați la fel de liberi în spirit și slobozi la gură ca ea. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care își purta excentricitățile cu atâta încredere.

Acum nu-i mai dădea nici o atenție lui, toți ochii fiind ațintiți asupra cuplului regal. Muzica începu, iar Bas zâmbi încurajator spre Eliza în timp ce o conducea în primii pași ai dansului. Chipul deschis la culoare al sărmanei Eliza se înroși precum robele cardinalilor în timp ce se uita la picioarele lui Bas încercând să-i imite mișcările.

– Doamne, se descurcă groaznic, după cum mă temeam, zise Lady Caroline fără nici cea mai mică reținere. Chiar nu-i vina ei. Ori te naști dansator, ori nu, nu sunteți de acord? Se uită la el așteptând un răspuns.

Leo nu spuse nimic. N-ar fi îndrăznit s-o critice atât de deschis pe Eliza.

– Am cunoscut mai multe doamne care au luat o mulțime de lecții de dans și cărora nu le ies pașii, continuă ea și făcu o grimasă în semn de scuză. Eliza încearcă foarte tare, dar e aproape ca și cum nu poate să audă muzica.

– O, vai, spuse Lady Eulalie cu un zâmbet pe care nu și-l putu stăpâni.

Lady Caroline clipi de parcă tocmai își dăduse seama ce spusese.

– O! Nu trebuie să mă luați în seamă. Dacă Eliza ar fi aici, ar fi prima care ar recunoaște că dansează prost. I se pare destul de amuzant.

Cu siguranță nu trebuia să remarce așa ceva atât de deschis despre o ducesă și mai ales folosind numele mic. Nici măcar el nu era atât de ireverențios. Simți o ciudată responsabilitate de a-și apăra proaspăta cumnată.

– Dacă-mi permiteți, Lady Caroline, cred că ați vrut să spuneți Alteța Sa Regală.

În loc să se rușineze, așa cum se aștepta, poate chiar să-și ceară scuze, ochii verzi ai lui Lady Caroline se făcură în mod imposibil și mai mari. Și apoi râse. Chiar chicoti.

– Am vrut să spun *Eliza*, desigur!

Se părea că Leo mai avea încă un pic de sânge princiar care-i curgea prin vene, pentru că se simțea îngrozit. Eliza era viitoarea regină a Aluciei și, evident, Lady Caroline nu înțelegea în totalitate că acest lucru însemna că până și ea trebuia să-i ofere prietenei sale respectul cuvenit. Dacă voia să i se adreseze ducesei cu numele mic în spatele ușilor închise, era una. Dar într-un cadru public? Așa ceva nu putea fi tolerat și era de părere că îi făcea un bine lui Lady Caroline intervenind. Se întoarse mai mult spre ea, astfel încât spatele să-i fie îndreptat spre Lady Eulalie.

– N-am nici o dorință să vă jenez, Lady Caroline, spuse el încet, dar credeam că vi s-a explicat până acum cum stau lucrurile.

Lumina zecilor de lumânări din candelabrele de deasupra lor scânteia în ochii ei.

– Ce lucruri? întrebă în timp ce privirea ei rătăcea pe chipul lui și se opri, oarecum dezamăgitor pentru Leo, asupra gurii lui.

– Prietena dumneavoastră este viitoarea regină a Aluciei. Ca atare, trebuie să-i arătați respectul pe care *toți* supușii ei trebuie să i-l arate.

Își arcui o sprânceană pentru a sublinia acest aspect. Unei părți din el nu-i venea să creadă că trebuia să spună aceste lucruri. Cu certitudine, nu fusese niciodată unul care să apere sau să promoveze cadrul regal. Dar nici nu se confruntase vreodată cu o încălcare atât de evidentă a cadrului.

– Asta include modul în care vă adresați ei... *în special* în public.

Lady Caroline rămase cu gura căscată pentru o clipă. Apoi ochii i se îngustară în fâșii strălucitoare de furie.

– Îmi cer scuze, *Alteță*. Înțeleg perfect că Eliza va fi viitoarea regină, dar sunt cea mai dragă prietenă a ei și nu cred că trebuie să-mi spuneți cum să-i vorbesc.

Una dintre sprâncenele ei ca niște pene se arcui mai sus de cealaltă, provocându-l să o contrazică.

Atacul ei îl uimi nespus. Și, la un anumit nivel, îl impresionă al naibii de mult. Asta însemna să ai tupeu. Dar nu putea fi tolerat așa ceva, nu în acest palat, așa că se încruntă în jos spre ea, astfel încât să nu-i înțeleagă greșit nemulțumirea.

– N-ar trebui să vă adresați ducesei altfel decât prin *Înălțimea Ta* și, cu siguranță, n-ar trebui să vă adresați *mie* în această manieră.

În mod uimitor, icni de parcă *ea* ar fi fost cea care suferise o insultă. Își îndreptă umerii în fața lui și își ridică bărbia.

– Dumneavoastră îi spuneți fratelui dumneavoastră *Înălțimea Ta* și vă ploconiți în fața lui?

– Sigur că nu. E *fratele* meu, iar eu însumi sunt un prinț regal, dacă n-ați uitat asta.

– Să uit! Ea lăsă să-i scape o izbucnire de râs. Nu știu cum aș putea... dumneavoastră purtați asta ca pe un scut.

Uimirea lui continua să crească. Și risca să cadă lat dacă avea să continue.

– V-ați gândit că poate asta se întâmplă pentru că eu sunt, într-adevăr, un *prinț*?

– O, sunt foarte conștientă! spuse ea pe un ton grandios. Mi-ați spus. La Chichester. Cu toate că nu era nevoie nici acolo. Dar în cursul conversației noastre, v-ați asigurat că menționați asta.

Din nou Chichester!

– Pentru Dumnezeu...

Leo aruncă o privire în spate către Lady Eulalie, care-și întindea gâtul ca să audă fiecare cuvânt. O luă brusc pe Lady Caroline de cot și o îndepărtă câțiva pași pentru a-i putea vorbi în particular. Privind rapid în jurul lor, spuse încet:

– Sincer, nu m-ar mira dacă am menționat asta, pentru că există clipe în care acest lucru pare necesar și nu mă îndoiesc că acela a fost unul dintre acele momente. Dar, vă rog să mă înțelegeți, Lady Caroline... nu-mi amintesc *nici o* conversație cu dumneavoastră și

cu siguranță nu-mi amintesc să vă fi întâlnit la Chichester sau vreo altă conversație de acolo. Sincer, eram prea afundat în pahare ca să-mi amintesc ceva despre acel weekend. Gândiți-vă la câte serate și sărbători și petreceri particip. Gândiți-vă că întâlnesc frecvent femei și adesea în grupuri și nu pot să mi le amintesc pe *toate*.

Ea icni ușor, buzele sale moi formând un „O" aproape perfect. Ochii i se umplură de șoc sau de furie – el nu era sigur care dintre ele.

– Îmi pare nespus de rău dacă adevărul vă ofensează.

– Care adevăr? Că erați bine aghesmuit?

Auzise acea expresie englezească pentru beat turtă.

– N-aș zice chiar așa, dar da.

– *Asta* nu mă ofensează, spuse ea. Știu să recunosc un gentleman beat când îl văd. Ce mă ofensează este faptul că mă puneți în aceeași oală cu toate femeile pe care le întâlniți *frecvent* și *în grupuri*, ca niște găini! Eu nu sunt o găină, Alteță. Sunt unică.

– Găini! N-ați înțeles deloc ce vreau să spun, zise el exasperat.

Ochii ei se măriră într-atât încât el crezu că ar putea să facă vreun fel de apoplexie și să leșine. Dar ea nu leșină – își reveni și părea că mai avea puțin și se repezea la gâtul lui în orice clipă. El se pregăti pentru acea posibilitate.

– Dumneavoastră n-ați înțeles. Poate că n-ați observat că eu am tendința să ies în evidență în mulțime.

Leo nu știa ce să spună. Cu siguranță ieșea în evidență în mulțime. În acel moment ea ieșea în evidență în toată strălucirea ei orbitoare.

– Vă lăudați virtuțile? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Nu le laud! Nu fac decât să subliniez ceea ce este evident pentru toată lumea, în afară de dumneavoastră, se pare.

– Ce naiba se petrece aici?

În sfârșit, mulțumită sfinților, Lordul Hawke venise s-o ia de acolo.

– Cred că Alteța Sa Regală și doamna se ceartă, spuse Lady Eulalie încântată.

Lady Caroline se răsuci brusc, aproape ciocnindu-se de fratele ei. Hawke înclină din cap spre Leo.

– Alteță, sora mea și cu mine vă transmitem cele mai sincere felicitări pentru căsătoria fratelui dumneavoastră și cele mai sincere scuze pentru orice s-ar fi putut spune și care v-a deranjat.

Își puse mâna pe cotul surorii lui, degetele curbându-i-se în carnea ei în timp ce o trăgea hotărât înapoi.

Leo înclină din cap acceptând scuza. Inima lui încă bătea rapid de indignare, iar ochii acelui diavol mic străluceau de supărare.

Hawke îi adresă lui Leo un zâmbet firav.

– Vă rog să ne scuzați.

Își trase sora alături și o obligă să plece împreună cu el.

Leo își încurajă prietenul în tăcere, dar cu îngâmfare, în timp ce-l urmărea plecând împreună cu sora lui. Dar încăpățânata Lady Caroline îi aruncă lui Leo o privire sumbră peste umăr, înainte de a dispărea în mulțime.

Leo se uită lung după ea, încercând să înțeleagă ce se întâmplase, apoi își aminti de Lady Eulalie. Se întoarse spre ea.

Ea părea încântată.

– Vă rog, spuneți-mi, cine este *persoana*?

– Doar o englezoaică, mormăi Leo.

Cea mai exasperantă, enervantă, ridicolă și atrăgătoare englezoaică pe care o întâlnise vreodată. O, dar ea avea dreptate în privința asta – chiar ieșea în evidență într-o mulțime, în mai multe privințe.

– A, englezi. Cred că sunt așa de izolați pe insulița lor. N-au idee cum merg lucrurile în jurul lor, zise Lady Eulalie.

Leo nu spuse nimic. Nu se putea gândi decât la povara pe care o constituia Lady Caroline pentru fratele ei, pe care el îl considera un om de treabă și un bun prieten. Poate că era frumoasă, dar, din păcate, acea frumusețe era acompaniată de un comportament revoltător.

Lady Eulalie zâmbea și era evident că se bucurase de spectacol. Mulți dintre cei aflați în jur priviseră la rândul lor, iar Leo înțelese că era timpul să înceapă șarada curtării.

– Acum, că am scăpat de asta, îmi acordați acest dans?

– Aș fi onorată, Alteță, spuse Lady Eulalie cu grație, într-un mod în care o femeie ar trebui să i se adreseze unui prinț.

Afurisită de englezoaică.

Se întâmplă să nu fie ultima dată când Leo o vedea pe Lady Caroline în seara aceea. O observă dansând cu lordul Sonderstein. Bătrânul saliva aproape în corsetul ei foarte ademenitor. Ea arunca

priviri piezișe și părea aproape plictisită, ca și cum mai dansase de o mie de ori înainte cu un gentleman care o privea cu jind.

O mai văzu apoi de două ori, o dată râzând cu un căpitan din marina aluciană în timp ce se mișcau pe ritmurile unui dans alucian și apoi cu un englez pe care Leo îl recunoscu dintr-un grup de vânătoare căruia i se alăturase toamna trecută.

Mai târziu, Leo își părăsi bucuros presupusa logodnică și evadă în sala de jocuri. Se întâlni cu lordul Hawke și se așeză la masa lui. În timp ce un alt gentleman îi servea cărțile, Leo spuse:

– Sper că penele surorii tale nu-s prea ciufulite.

Hawke își dădu ochii peste cap.

– E în regulă. Se mânie repede, atâta tot.

– Nu așa fac toate? spuse Leo, iar el, prietenul lui și ceilalți gentlemeni de la masă râseră cu poftă și zgomotos.

Capitolul 6

Mult iubita ducesă de Tannymeade, însăși Lady Eliza Tricklebank a Angliei, și-a onorat cu generozitate invitații britanici de la nuntă cu ceainice fine din porțelan în cinstea căsătoriei sale cu prințul Sebastian de Alucia. Câteva persoane din contingentul britanic au găsit mătăsurile aluciene pe placul lor și numeroase cufere au fost achiziționate pentru transportarea mărfurilor acasă. Este de așteptat ca aceste țesături uimitoare să fie văzute la evenimentele sociale din toamnă.

Atât de festive au fost sărbătorile ocazionate de nuntă, încât mulți invitați au devenit reticenți cu privire la revenirea acasă. Uneia dintre invitatele din Anglia, mai ales, i-a fost greu să-și părăsească noul prieten, un gentleman în floarea vârstei. Ea s-a îndreptat totuși către casă, la un alt gentleman despre care se spune că s-ar apropia de floarea vârstei.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Așadar...

După cum se dovedi, rochia ei uluitoare și evidentul aspect atrăgător *nu* fuseseră suficiente pentru a-l ademeni pe prințul Leopold. Nu că ar fi *vrut* să-l ademenească pe acel bărbat necioplit, dar asta nu elimina faptul că așa ar fi trebuit să se întâmple. O, nu – se dusese la *el*, *îl* abordase, iar el *îndrăznise* să spună că nu-și amintea deloc de ea și o comparase cu grupurile de debutante care roiau în jurul lui la fiecare eveniment public.

– De ce nu-și aduce aminte de mine? le întrebă Caroline pe Eliza și pe Hollis după-amiaza următoare, în timp ce se plimbau prin grădinile palatului. Toată lumea își amintește de mine. E atât de necioplit, nu-i așa? E un prinț plin de el, iar eu, una, m-am săturat de purtarea lui mândră.

– Ha, pufni Hollis. Nu crezi deloc ce spui.

– Ba da! Se așteaptă să-i spun Elizei *Alteță* după atâția ani de când o cunosc? I-am zis Eliza Tort de Murături până la douăzeci de ani.

– O! spuse Eliza zâmbind afectuos. Uitasem cu totul de porecla aia.

Caroline o ignoră.

– Ce purtare de ticălos emfatic și cu nasul pe sus! A avut noroc că a intervenit Beck, altfel aș fi putut... mă rog, nu știu, dar mi-ar fi plăcut să...

– Să-l rogi să danseze, interveni Hollis veselă. *Mureai* să dansezi cu el.

– Bine, da, am vrut să dansez cu el, dacă nu de altceva, măcar să-mi vadă rochia. Vreau să spun că puțin îmi pasă cine e el... E nepoliticos.

– Caro! Vorbește mai încet, șopti Eliza și aruncă o privire peste umăr spre cele două gărzi de la palat care le urmau la câțiva pași.

Caroline răspunse printr-un sunet de indignare la faptul că i se spunea ce să facă.

– Serios, să știți, nu-mi pasă dacă-și aduce sau nu aminte de mine.

Hollis chicoti neîncrezătoare.

– E o chestiune de mândrie, Hollis. Sigur că *eu* nu-mi aduc aminte de fiecare persoană pe care o întâlnesc, dar îmi place să cred că mi le amintesc pe majoritatea. Și se întâmplă să fie două pe care mi le aduc aminte limpede ca cristalul.

– Îmi țin răsuflarea să aflu cine sunt, spuse Eliza.

– Ei bine, unul e Ticăloșia Sa Regală, prințul Leopold, ceea ce cred că e destul de evident.

– Caro! șuieră Eliza uitându-se încă o dată peste umăr spre cele două gărzi care le urmau. Ești *în* Alucia! Pe domeniul palatului! Nu poți să-l faci pe Leo în toate felurile.

– Iar al doilea e domnul acela alucian cu nasul coroiat, continuă Caroline ca și cum Eliza nici n-ar fi vorbit. Îl mai ții minte, Hollis, nu? Ți l-am arătat la bal.

– Da? întrebă Hollis încruntată încercând să-și amintească. O! Da, îmi aduc aminte... cel care nu s-a uitat la tine nici măcar *o dată*. La el te referi?

– Chiar la el!

– A fost pierderea lui, dragă, spuse Eliza pe un ton liniștitor.

– Așa e, nu? întrebă Caroline cu o voce slăbită. Îți mulțumesc că spui asta, *prințesă* Eliza.

– Prințesă? Sau ducesă? întrebă Hollis curioasă.

– Nu prea știu, spuse Eliza cu o mișcare din încheietură. Mi-au spus, dar nu-mi aduc aminte. Ce contează? Una sau alta, mi-e totuna.

– Păi, tocmai asta-i treaba, Eliza... una e *mai bună* decât cealaltă, spuse Caroline. Cum se poate să nu-ți amintești dacă ți se spune prințesă sau ducesă?

– Cred că dacă îi spunem *Alteță* le include pe toate, sugeră Hollis.

Caroline își dădu ochii peste cap.

– Foarte bine, Alteță, dar pentru mine ai fost Eliza de când aveam trei ani și tu șase.

– Pentru Dumnezeu, Caro, nu-mi pasă cum îmi spui, zise Eliza. Singura mea rugăminte e să nu-l tratezi pe Leo cu atâta dispreț. E nepoliticos și nepotrivit după ce ai fost oaspetele familiei lui timp de o lună.

Caroline nu-i putea contrazice logica. Toate celelalte mii sau milioane de alucieni fuseseră destul de primitori, iar ea era nepoliticoasă.

– Ai dreptate, ca de obicei, zise oftând. În regulă, atunci, consideră-l dat uitării cu desăvârșire.

Nu era adevărat, și pentru că se cunoștea prea bine, Caroline bănuia că probabil va continua să fie nepoliticoasă în ceea ce-l privea. Dar avea să păstreze pentru ea acele gânduri. *Ticălosul din Alucia. Prințul morocănos. Leopold cel Necioplit.*

– Foarte bine, dragă, pentru că regele vrea să anunțe oficial în curând logodna lui.

– Logodna lui! spuse Caroline poate puțin prea tare. Dar Beck a zis că se întoarce în Anglia.

– Da, se întoarce în Anglia ca să-și împacheteze lucrurile și alte fleacuri. Urmează să se întoarcă până la sfârșitul verii, când va fi făcut anunțul oficial. Dar, din câte am înțeles, toate aranjamentele au fost făcute.

Uluită, Caroline rămase tăcută. Pentru o clipă.

– Ei bine, mult noroc doamnei. O să aibă nevoie disperată. Va fi ea prințesă sau ducesă regală sau ce-o să fie, dar va fi măritată cu el. Poate că o să i se spună *Alteță*, dar pe el o să-l aibă vizavi la masă la micul-dejun.

Două femei care se apropiau de ele părăsiră poteca și făcură o reverență când ele trei trecură. Caroline privi înapoi spre ele, încă uimită că Eliza Tricklebank putea să aibă parte de un asemenea răspuns din partea cuiva.

– Sincer? Aș fi foarte bucuroasă să fiu cunoscută pur și simplu ca doamna Chartier, zise Eliza.

Caroline nu se putu abține să nu râdă. Așa era Eliza – niciodată nu acorda cine știe ce atenție convențiilor sociale.

– Ești imposibilă, dragă! De ce să nu-ți îmbrățișezi noul titlu și să nu-l porți cu mândrie? Cum o să te lăsăm așa, în voia sorții?

– Păi, acum îl am pe Bas, spuse Eliza cu ochii sclipind magic, așa cum făceau de când prințul ei venise și o luase din casa tatălui său din Londra.

– Nu-i același lucru, insistă Caroline. O să te flateze și n-o să-ți găsească nici un cusur.

Eliza o luă pe Caroline de braț.

– O să-mi fie teribil de dor de voi două, dar o să mă descurc. La fiecare colț o să fie cineva care să-mi spună ce să fac.

– Atunci eu ce-o să mă fac fără *tine*? întrebă Caroline simțindu-și ochii umezi. Cine o să-mi mai găsească defecte? Dumnezeu știe că am nevoie de asta din când în când. Cine o să-mi complimenteze rochiile pe care le fac, indiferent dacă sunt sau nu bune de ceva? De asta am nevoie și mai mult.

– Beck, spuse Eliza.

Caroline îi aruncă o privire incredulă, iar Eliza și Hollis izbucniră în râs.

– Sigur că nu *Beck*, zise Eliza veselă. Hollis o s-o facă, desigur!

– Hollis! Stă cu nasul numai în blestemăția aia de gazetă.

– Caro, dacă mă ajuți, jur că o să-ți fac câte complimente vrei, spuse Hollis. Dar lasă asta... ard de nerăbdare să vă spun amănunte că am cea mai grozavă bârfă. De dimineață, luam ceaiul pe terasa de lângă camera noastră. Și pe cine credeți că am văzut flirtând cu nerușinare cu prim-ministrul alucian?

– O, vai, făcu Eliza. Cum îl cheamă? Lordul Cebutari?

– Da, confirmă Hollis. Erau aici, în grădină, la plimbare. Aruncă o privire peste umăr spre gărzi. Erau atât de aproape încât ea era aproape în buzunarul lui. Nu pot să jur că mâna ei nu era *în* buzunarul lui.

– Cine? vru să știe Caroline.

Hollis aruncă repede o privire în jur, apoi șopti:

– *Lady Russell*.

Eliza și Caroline scoaseră un sunet de uimire în același timp.

– *Nu*, șopti Eliza înfierbântată. El are pe puțin cincizeci de ani, iar ea e așa de tânără.

– Au dispărut în spatele gardului viu, șopti Hollis. Iar când au ieșit, părul ei era răvășit. E îndrăgostită *lulea*, vă spun. Nu-i ironic că soțul ei se zvonește că o să fie următorul prim-ministru al Angliei? Aud că Peel o să dispară curând.

– Dacă-i îndrăgostită lulea de premierul alucian, ce-o să facă la întoarcerea în Anglia? șopti Caroline.

– Ce face orice lady măritată când își găsește dragostea adevărată? Le spune prietenelor, evident, zise Hollis. Și apoi face pe dracu-n patru ca soțul ei să nu afle.

Mai făcură câțiva pași, fiecare pierdută în propriile gânduri despre această nouă situație.

– Mă *omoară* picioarele, se plânse Eliza. Le-am folosit mult prea mult săptămâna asta. Mi-ar plăcea să apară o bancă chiar acum.

– Alteță, se apropie una dintre gărzi. Dacă-mi permiteți, sunt bănci chiar acolo, după colț, zise el, arătând spre poteca din față. E o mică deschidere în gardul viu, cu o fântână, unde puteți sta.

Toate trei femeile se opriră și se uitară la gardă în timp ce acesta se întoarse lângă tovarășul său, amândoi atenți.

– A, mulțumesc, spuse Eliza.

Își reluă plimbarea și le luă de brațe pe Hollis și Caroline, strângându-le aproape.

– Oare au auzit *totul*? șopti ea.

– Nu știu! îi răspunse Caroline în șoaptă. *Doamne*, cât o să dureze treaba asta cu gărzile?

– Pentru totdeauna? răspunde Eliza nesigură.

– Aici erai, Eliza!

Vocea familiară a prințului Sebastian le făcu să tresară și rămaseră pe loc, cu privirile îndreptate spre o potecă ce o intersecta pe cea pe care se plimbau ele. Prințul venea spre ele cu pași mari, înaintea prințului Leopold, a lui Lady Eulalie și a reginei. În spatele lor, și mai multe gărzi.

– Fii cuminte, murmură Hollis. Ea e. O să fie logodnica lui.

– Ce? murmură Caroline la rândul ei în timp ce se lăsau în jos într-o reverență în fața reginei.

– Te-am căutat, dragă, spuse prințul Sebastian.

O luă pe Eliza în brațe și o sărută. Cu inima fluturându-i nebunește, Caroline aruncă fără să vrea o privire spre prințul Leopold. El se uita în jos, cu mâinile strânse la spate. Arăta cam pământiu la față, își spuse ea. Într-atât încât putea să parieze că dacă l-ar fi împuns, ar fi căzut. Caroline avu nevoie de un moment până își dădu seama că Lady Eulalie o privea cu un zâmbet firav și amuzat pe chip.

– Cum te simți, draga mea? o întrebă regina pe Eliza.

În timp ce Eliza începu să vorbească despre starea ei bună de sănătate și alte fleacuri, Caroline își îndreptă din nou privirea spre Lady Eulalie.

– Bună ziua, spuse ea salutând din cap cu politețe.

Lady Eulalie dădu din cap cu seninătate în semn de recunoaștere a salutului, dar apoi păși în față și îi spuse Elizei:

– Alteță.

Făcu o reverență adâncă și perfectă, iar Caroline nu știu dacă s-o admire sau s-o urască pentru asta.

– O, făcu Eliza, evident încă neașteptându-se la reverențe. Mulțumesc.

Nu mulțumesc, Eliza. Caroline își mușcă buza de jos și își coborî privirea.

– Ai cunoscut-o pe Lady Eulalie? întrebă regina. Provine dintr-o familie wesloriană foarte bună. Genul de weslorieni care-i consideră pe alucieni prieteni, nu dușmani. Ea chicoti. Toată lumea chicoti odată cu ea.

Caroline chicoti cel mai tare – nu era fraieră. Iar când o făcu, privi din nou spre prințul Leopold. De data asta îl surprinse cu privirea dincolo de ea, plictisit parcă de acea întâlnire. El își întoarse încet ochii spre ea. Caroline își arcui o sprânceană, aruncă o privire spre el, apoi ridică o mână, cu palma în sus, într-un gest întrebător asupra motivului pentru care se uita la ea. Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură dezaprobatoare, apoi, la naiba cu el, își dădu ochii peste cap și își mută privirea.

Își dăduse ochii peste cap.

Până aici. Caroline îi dăduse acelui bărbat toate șansele pe care i le putea da. Era, după cum spunea Eliza, pierderea lui. Pierderea lui foarte *mare*.

– Lady Caroline, Hollis... îmi permiteți să-mi fur soția? întrebă prințul Sebastian. Avem o mică surpriză pentru ea.

– O surpriză! spuse Eliza. Nu cred că mai suport surprize.

– O, cred că asta o să-ți placă, zise regina.

– O să mă asigur că se întoarce la voi la ceai, pe cuvântul meu, spuse prințul Sebastian nerăbdător și se aplecă în față pentru a săruta obrazul lui Hollis.

– Maiestate, eu o să plec acum, zise prințul Leopold și se aplecă pentru a săruta obrazul mamei sale.

– Ce? Unde te duci? Nu vrei să ni te alături?

– Am un angajament stabilit anterior, spuse el și adresă un scurt salut din cap către toată lumea, după care plecă înainte ca cineva să poată spune ceva.

Regina îl urmări cu privirea, apoi oftă și zâmbi compătimitor spre Lady Eulalie. Dar Lady Eulalie îi adresă reginei o ușoară ridicare din umeri ca și cum acest lucru n-ar fi deranjat-o deloc.

Sebastian îi oferi mâna soției sale. Eliza o luă zâmbind cu adorație pură. Afecțiunea dintre ei doi începea s-o îngrețoșeze pe Caroline. *Chiar* puteau exista doi oameni atât de îndrăgostiți unul de celălalt? Nu-și putea imagina așa ceva – nici măcar o dată nu simțise acei fluturi în stomac pe care-i descrisese Eliza când își dăduse seama că se îndrăgostise de prințul Sebastian. Nu percepuse nimic mai mult decât o dorință trecătoare, una care de obicei ardea cu înflăcărare și se stingea rapid, de îndată ce se ivea următorul gentleman care era mai atent. Existaseră momente în care Caroline se întrebase dacă nu cumva ceva era puțin în neregulă cu ea în acea privință. O inimă prea mică sau cam așa ceva.

– Veniți la ceai! strigă Eliza peste umăr în timp ce prințul ei o conducea mai departe, alături de regina Daria, Lady Eulalie și toate gărzile aflate pe urmele lor.

Hollis și Caroline văzură în același moment că erau dintr-odată singure în toată acea imensă grădină. Lui Caroline îi trecu prin minte că ea și Hollis aveau să rămână foarte singure peste două zile, când urmau să părăsească basmul Elizei și să se întoarcă în Anglia fără ea.

– O, vai, zise ea și o luă de mână pe Hollis. O să-mi fie teribil de dor de ea.

– Și mie, spuse Hollis cu voce stinsă. Oftă și o luă pe Caroline de braț. Ne întoarcem la noi în apartament? Aș vrea să iau câteva notițe înainte să începem să împachetăm.

Ziua era minunată și era prima gură de aer pe care o luau de când începuseră festivitățile premergătoare nunții.

– Cred că mi-ar plăcea să mă mai plimb puțin, spuse Caroline.

– Bine. Hollis îi dădu drumul. Mi se pare mie, sau e ciudat să mergi fără să te urmeze cineva?

– Ți se pare ție, spuse Caroline și râse. Sper să nu mai văd niciodată vreo gardă.

Se uită după Hollis plecând cu pași mari spre palat. Caroline o luă în direcția opusă, încântată să fie liberă și singură, să se bucure de soare și de aer. După o tură completă a unei întinderi considerabile de grădină, își aminti că garda palatului o informase pe Eliza despre băncile din centru. Prin gardurile vii tunse în diverse forme și dimensiuni fuseseră formate poteci și, din când în când, se ivea câte o zonă de relaxare tăiată prin tufăriș. Începu să-și croiască drum prin grădini spre centru. Avea să fie frumos să stea puțin și să se gândească în pace și liniște. Nu se grăbea, așa că făcu o pauză să privească diverse plante sau – la naiba – să-și prindă la loc trena care i se desprinsese. Însă, când se apropia de locul în care se despărțiseră de Eliza, auzi voci masculine joase.

Caroline încetini pasul și se mișcă încet, oprindu-se chiar lângă zona de ședere. Se aplecă în față, încercând să vadă printre tufișurile dese cine vorbea.

Nu putea să vadă mare lucru, așa că se mai aplecă puțin în față. Dintr-odată, un bărbat își mută poziția în câmpul ei vizual, cu spatele spre ea. Se dădu înapoi, speriată. Privi în jur, observă o parte mai rară a tufișului pe unde ar fi putut să vadă și se strecură într-acolo.

Bărbații vorbeau în aluciană. Apoi, unul dintre ei spuse brusc în engleză:

– Nu poți să vii aici cu vestea asta.

Ea îngheță. *Acela* era prințul Leopold. Se lăsă în jos ca să vadă prin tufiș și observă din nou spatele bărbatului. O, cu siguranță era prințul Leopold. Ar fi recunoscut oriunde spatele acela puternic și lat. Sau părul castaniu-închis care-i ajungea până la guler, periat pe spate și dat după urechi. Dar cu cine discuta?

Prințul Leopold vorbi din nou, dar în aluciană. Avea vocea joasă, cadența rapidă, tonul dur.

Un alt bărbat răspunse în alucianã. Caroline își înălță gâtul ca să vadă și, când îl zări pe celălalt bărbat, deveni cu atât mai curioasă. Părea evident mai puțin privilegiat decât prințul. Era solid, iar hainele lui erau foarte simple. Părul lui blond-auriu era neîngrijit și era ciufulit în mai multe direcții.

Prințul Leopold vorbi din nou și vocea lui sună ușor agitat. Celălalt bărbat zâmbi trist la orice spunea prințul, dădu solemn din cap și spuse:

– *Je.*

Ea știa că asta înseamnă *da.*

Prințul Leopold se scărpină în mijlocul capului, aruncă din nou o căutătură spre acel munte de bărbat și apoi, destul de brusc – sau cel puțin așa percepu Caroline –, părăsi luminișul.

Ea se afundă în spatele gardului viu. Se aștepta ca bărbatul să plece, însă el se aplecă spre o fântână, își făcu mâinile căuș și își dădu cu apă pe față. Își curăță pielea, apoi își netezi barba încâlcită. Părea încântat să stea și să se gândească. Caroline vru să se strecoare afară de acolo, dar când încercă s-o facă, văzu că blestemata de trenă i se agățase în tufiș. Dacă s-ar fi eliberat acum, el ar fi auzit foșnetul fustelor.

După câteva clipe, el se ridică și începu să înainteze spre intrarea în poiană. Până atunci însă, un alt sunet îi atrăsese atenția, iar Caroline aruncă o privire înapoi către potecă. Gărzile palatului înaintau în liniște spre zona de ședere pe care bărbatul solid era pe cale s-o părăsească. Ei i se opri respirația în gât. Se întrebă cu disperare dacă ar fi trebuit să-l avertizeze pe bărbat, dar până să apuce să spună ceva, era prea târziu.

Bărbatul solid încercă să fugă, dar nu se putea pune cu paznicii mai tineri și mai în formă care îl atacară și îl puseră la pământ. Probabil Caroline strigase alarmată în timp ce ei se luptau cu el, dar nu conta – nimeni nu o auzise din cauza luptei. Fusese nevoie de trei paznici pentru a-l ridica pe bărbat în picioare, în timp ce altul îi lega mâinile. Încă doi paznici își făcură apariția ca să ajute la luarea lui de acolo.

După ce plecară, Caroline rămase nemișcată, încă tremurând ușor. Cine era bărbatul acela? Îl arestaseră? Prințul Leopold asmuțise gărzile asupra lui?

La ce naiba fusese martoră?

Capitolul 7

Pentru încheierea festivităților ocazionate de nunta regală a fost organizată o serată, la care au participat puținii demnitari străini rămași care au călătorit de departe pentru a lua parte la ceremonie. Ducesa de Tannymeade a găzduit cina, unul dintre primele ei evenimente oficiale. Pentru această ocazie, regina Daria i-a împrumutat o diademă cu șaisprezece smaralde, asortată cu cerceii cu smaralde pe care i i-a dăruit anterior.

Multe personalități notabile s-au reunit la ultima masă festivă, dar poate nici una atât de fascinantă ca Wren din Wesloria, despre al cărei cântec se crede că a furat inima unui prinț regal. Se spune că înțelegerea pentru căsătorie a fost deja negociată. Așteptați-vă la un anunț oficial până la sfârșitul verii.

Doamnelor, când călătoriți pe mare, cel mai bine este să vă lăsați țesăturile mai frumoase în cufăr, deoarece stropii sărați vă vor strica hainele bune și vă vor menține îmbrăcămintea umedă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Kadro, garda lui Leo, raportă degajat că Lysander fusese reținut. Vestea îl străpunse pe Leo.

– Când?

– În după-amiaza aceasta, zise Kadro. În grădinile palatului.

După ce-l lăsase acolo? După ce Leo plecase hotărât de acolo cu acel sentiment îngrozitor de neliniște care-i făcea inima să bată mai tare?

Leo încă nu știa de ce se dusese să se întâlnească cu Lysander. Poate pentru că nu voia s-o audă din nou pe Eulalie cântând. Rezistase la două cântece și simțise furnici târându-se în sus și în jos pe picioarele lui, atât de nerăbdător fusese să se afle oriunde în altă parte.

Mama lui însă fusese încântată.

– Ducesa trebuie să audă, insistase ea și ieșiseră cu toții în căutarea Elizei.

Sau poate el plecase de teamă că, în cazul în care zăbovea, se va trezi din nou împovărat cu Lady Caroline. Nu era sigur dacă se putea angaja într-o conversație cu ea fără să-și dorească să-și înfășoare cravata în jurul gurii ei. Își imagină acest lucru pentru un moment glorios de prostesc și ciudat de excitant – gura lui Lady Caroline legată în timp ce ochii ei sclipeau fierbinți spre el.

Oricare ar fi fost motivele lui, Leo plecase.

Lysander era mult mai mare decât și-l amintea, atât fizic, dar și ca ținută. Leo îi comunicase imediat că nu-i păsa ce avea Lysander de spus și că singurul motiv pentru care venise era să-i zică asta, spre binele lui.

– A. Atunci nu vă pasă să știți ce pune la cale viitorul dumitale socru? întrebase Lysander pe un ton viclean. Ducele de Brondeny?

Ei bine, asta cu siguranță îl tulburase pe Leo. Tocmai îl întâlnise pe acel bărbat. Cum putea Lysander să știe ceva despre duce?

– Ce e cu el?

Lysander îi spusese apoi lui Leo ceva atât de scandalos și de neconceput, încât rămăsese uluit. Îl avertizase pe Lysander că a spune astfel de lucruri era periculos de calomnios. Îi spusese că nu credea.

– Minciuni. Cine ți-a spus așa ceva minte.

– Când vă întoarceți în Anglia, există o tânără care vă poate demonstra că ceea ce spun eu e adevărat. E angajata lordului Hill. Numele ei e Ann...

– Nu-mi pasă, spusese Leo înainte de a apuca să-i dea alte amănunte scandaloase.

Însă Lysander continuă răbdător.

– Numele ei e Ann Marble și e menajeră în casa unui bărbat important. Ea l-a ajutat pe unul dintre...

– Nu poți să vii aici cu vestea asta, șuierase Leo în engleză. Apoi spusese în alucianâ: nu aici, omule! Crezi că pereții ăștia n-au urechi?

Fusese atât de sigur de acest lucru, încât aruncase o privire peste umăr. Avusese impresia că și copacii ascultau.

– *Mans princis*, vreți să întoarceți spatele situației? întrebase Lysander calm.

Prințul meu.

Asta îl tulburase și mai mult pe Leo. Era el prințul cuiva? Poate că se născuse astfel, dar, în realitate, era un bețiv talentat la evitarea conflictelor, îndatoririlor și responsabilităților. Ar fi vrut foarte mult să-i întoarcă spatele în clipa în care Lysander îl numise prințul său. Ar fi vrut să plece și să nu mai audă așa ceva. Dar ceva îl reținuse acolo. Dacă exista măcar o fărâmă de adevăr în spusele lui Lysander, nu putea pleca.

Dar nici nu putea să stea acolo și să asculte.

– Ne întâlnim mâine la casa lui Jean Franck, finanțatorul. E un prieten de-al meu. Ai auzit de el? Știi casa lui? întrebase el pe măsură ce sentimentul lui de neliniște creștea.

Lysander ezitase, dar confirmase.

– *Je*.

– Ora două.

Leopold plecase apoi, îndepărtându-se de anxietatea provocată de Lysander, cu gândurile la ceea ce aflase. În timp ce se apropia de intrarea în palat, patru gărzi ieșiseră afară. Când trecuseră pe lângă el făcuseră o plecăciune în fața lui, cu deferență. Unul dintre ei chiar rostise un salut.

Leopold privise înapoi spre ei în timp ce mergeau mai departe, întrebându-se despre ce era vorba. Erau în patrulare? Căutau pe cineva? Dar păreau să meargă fără nici o grabă, de parcă ar fi plecat în patrulare. Oare ei îl reținuseră pe Lysander?

Leopold nu putea să scape de sentimentul de neliniște care îl cuprinsese cu o zi înainte. De la moartea lui Matous, tot ce era ieșit din comun îl făcea să se simtă neliniștit.

Îl lăsă pe Kadro să-l îmbrace pentru ultima serată alături de fratele său și de puținii invitați rămași. Regele și regina nu li se alăturau în seara aceasta, lucru pentru care el era bucuros – însemna că seara avea să fie mult mai puțin oficială și că va începe mai devreme și se va încheia mai repede. Voia să aibă timp să se pregătească pentru călătoria pe mare de a doua zi.

Datoria îl chema însă, așa că intră în salon în acea seară pentru a se alătura oaspeților.

Fu imediat încolțit de domnul Harrak, un gentleman marocan. Harrak voia să discute despre comerțul cu opiu transportat pe Mediterana și despre modul în care credea că propunerea sa de a

interveni în acest comerț i-ar putea face pe toți destul de bogați, atât în Maroc, cât și în Alucia.

– De ce-ar trebui Marea Britanie să se bucure de toată prada? întrebă el.

Leo asculta cu jumătate de ureche – nu-l interesa absolut deloc opiul. Cunoscuse nu doar un om care fusese doborât de calitățile „medicinale" ale acestuia și, în plus, nu el era expertul în comerț, ci Bas.

În timp ce Harrak continua să tune și să fulgere împotriva imperialismului din Anglia, Leo privi prin încăpere și o observă pe Eliza împreună cu Lady Caroline. Cumnata lui era radioasă într-o rochie de un galben-deschis. Avea o panglică verde-închis care îi străbătea pieptul în diagonală, pe care fuseseră prinse două lucruri – broșa cu safir pe care i-o oferise Bas la nunta lor și o nouă medalie care îi marca intrarea în familia regală. Un fel de însemn regal. Era întotdeauna fermecător de dezordonată, iar în seara asta tiara pe care i-o împrumutase mama lui se înclina mereu într-o parte. De fiecare dată când o îndrepta, Lady Caroline spunea ceva care o făcea să râdă și atunci aluneca din nou puțin. Își spuse în sinea lui, în timp ce Harrak continua să turuie, că Lady Caroline era adevărata frumusețe dintre ele două, cel puțin după părerea lui. Avea ochi mari și acel zâmbet strălucitor care se curba în două gropițe.

Păcat că era un pic dusă.

– Contrar a ceea ce-ar putea crede britanicii, ei nu conduc lumea, cu atât mai puțin mările, opină Harrak.

– Mmm...

Leo o privi acum pe Lady Eulalie apropiindu-se de Eliza, cu o altă wesloriană pe urmele ei. Eulalie Gaspar era și ea o femeie interesantă, nu? Părea plăcută și suficient de rațională cu privire la realitatea situației în care fuseseră împinși. Totuși, simțea că era ceva sub zâmbetul ei, ceva care îl făcea să se simtă inconfortabil. Senzația ciudată pe care o are cineva când cineva râde pe la spatele său. Dar era nerezonabil să creadă că ea își făcuse vreo impresie despre el – de fapt, abia o cunoscuse seara trecută și dansase o dată cu ea.

Oare ea știa ce se spunea despre tatăl ei? Cu siguranță nu. *Spera* că nu. Dar dacă știa?

Bine, bine, îi permitea anxietății lui să-l atragă spre gânduri delirante. Nu era nimic acolo, la spatele lui sau în altă parte. Eulalie era

la fel de zbuciumată ca și el în legătură cu această înțelegere care îi privea pe amândoi, asta era tot.

– Atunci vorbiți cu regele? întrebă Harrak.

Leo nu auzise nici un cuvânt pe care îl spusese bărbatul.

– *Je*, desigur.

O altă minciună albă de adăugat la stivele pe care le spusese de-a lungul anilor. Da, bineînțeles că vă pot ajuta. Da, orice aveți nevoie. Da, voi aduce imediat asta în atenția regelui.

Harrak zâmbi.

– Mulțumesc, Alteță. Mulțumesc.

Leo zâmbi firav și se scuză. Oamenii presupuneau întotdeauna că el avea influență în acest regat, când de fapt nu avea deloc. Dacă i-ar spune tatălui său că imperialismul britanic nu-i apreciat în toată lumea, el ar crede că și-a pierdut mințile.

– Leo?

Leo se opri în timp ce pășea și se întoarse spre sunetul vocii fratelui său. Bas zâmbea.

– La naiba, Bas, spuse Leo chicotind. Te-ai oprit din zâmbit de la nunta ta?

– Nu, spuse el jovial. Tocmai mă duceam să-mi iau minunata mireasă și să termin cu seara asta. Nu te mint, Leo... sunt nerăbdător după Tannymeade.

– Doamne, ești un desfrânat.

– Chiar așa, zise Bas făcând cu ochiul.

– Te invidiez, spuse Leo. Ai văzut-o pe femeia care o să fie soția mea?

– Eulalie? Bas ridică din umeri. E destul de drăguță.

Era drăguță, dar îi lipsea farmecul natural pe care-l avea Eliza.

– De ce ești trist, frate? Te așteptai ca viitoarea ta mireasă să fie potrivită ca înfățișare și compatibilă în toate privințele? îl tachină Bas. Mai ții minte ce-mi spuneai?

Leo clătină din cap.

– Ia-o, culcă-te cu ea, fă-i un copil și mergi mai departe.

Leo tresări. Chiar spusese asta și de mai multe ori. Era un sfat ușor de oferit, dar nu era un sfat ușor de urmat.

Bas îl bătu pe umăr.

– Vino, băiete, spuse el. Hai să terminăm cu cina, ca să-mi pot duce soția în pat.

– Doamne, se plânse Leo.

Bas râse.

Se alăturară doamnelor aflate în cealaltă parte a încăperii. Eliza îi văzu prima, iar zâmbetul ei fulgeră strălucitor de cald.

– Dragul meu! Vai, încă nu-mi vine să cred că pot să spun asta în fața tuturor, zise Eliza veselă. L-ai cunoscut pe ducele de Sonderstein? Tocmai ne spunea că în Wesloria există un cadran străvechi din piatră care se aliniază cu stelele și cu luna.

– Alteță, spuse ducele politicos în timp ce Lady Eulalie făcea o reverență. Lady Caroline făcu și ea o reverență, dar Leo observă că zâmbea.

Mereu acel zâmbet al ei incandescent, adresat lui ca și cum ar fi împărtășit un secret.

– Îmi permiteți să vă transmit felicitările mele cu ocazia căsătoriei? întrebă Sonderstein. Sunteți un bărbat norocos să fiți înconjurat de atâta frumusețe.

– Chiar sunt, fu de acord Bas.

– Norocul meu a venit din plăcerea dansului tradițional alucian cu Lady Caroline, continuă bărbatul în vârstă, apoi își balansă coatele pentru a imita dansul, după cum bănui Leo.

Lady Caroline îi zâmbi veselă lui Sonderstein și, aruncând o privire piezișă către Leo, îi zise:

– Excelența Sa a spus cu multă amabilitate că pașii mei au fost excelenți.

– O, chiar *au fost*, declară ducele. Rareori am avut o parteneră de dans atât de grațioasă.

– Eu n-aș fi dansat deloc dacă nu m-ar fi învățat Caroline, zise Eliza.

– O, vai, nu pot să-mi asum meritul pentru dansul *tău*, spuse Lady Caroline, iar ea și Eliza râseră zgomotos.

– Lady Caroline, în curând pleci spre Anglia, nu-i așa? întrebă brusc Lady Eulalie.

– Pardon? O, da! Ridicăm ancora mâine. Și tu?

– Eu plec abia peste câteva zile. Tata are de terminat niște treburi destul de importante cu regele. Îi zâmbi cu viclenie lui Leo.

Simți degete de gheață gonindu-i pe șira spinării. Puțin îi păsa de insinuarea ei. Dacă trebuia făcut un anunț despre el, avea să-l facă el însuși. Își menținu expresia neutră și își mută privirea de la grup.

– Ar trebui să fie vreme bună pentru navigat, opină bătrânul duce.

– Nu te întorci și tu în Anglia, Leopold? întrebă Eliza.

– Din întâmplare. Ridic ancora mâine-seară.

Lady Caroline icni tare.

– Și *eu* la fel! Ce coincidență! Ce încântare să împart o corabie cu dumneavoastră, Alteță. Sunt foarte pricepută la whist, domnule, vă avertizez de pe acum.

– O, Caro... Cred că Alteța Sa o să fie pe alt vas, spuse Eliza cu o ușoară grimasă.

– Serios? Sunt atât de multe vase care pleacă spre Anglia din Helenamar în aceeași zi? întrebă Lady Caroline pe un ton jovial. O flotă întreagă, nu?

– Ei bine, nu, spuse Eliza. Dar cred că e un vas special pentru, ăăă... familia regală.

Lady Eulalie tuși. Lăsa impresia că se îneca de râs.

– O...

Lady Caroline părea să fi rămas pe gânduri, apoi, dintr-odată, zâmbi iar, atât de veselă încât Leo rămase uimit – era plină de tupeu și nu se lăsa ușor afectată.

– *Sigur* că aveți nevoie de un vas special, Alteță! spuse ea. Cum aș putea crede altceva? Sunt atât de nepricepută cu astfel de lucruri.

– Nu ești nepricepută, Caro, spuse Bas. E o greșeală pe care o poate face oricine.

– Poate că nu oricine, murmură Lady Eulalie și zâmbi în timp ce se juca cu cercelul care-i atârna de lob.

Dar Leo băgă de seamă că zâmbetul ei nu era unul izvorât din amuzament. Era genul de zâmbet pe care oamenii îl afișează la adresa copiilor fără minte.

– De ce-ar trebui să știi care-i treaba cu vasele? adăugă Eliza binevoitoare. Nu-i genul de educație care se pretinde doamnelor adecvate.

Ea și Lady Caroline râseră din nou. Păreau să aibă un simț al umorului propriu și unic.

– Fratele tău îți va simți lipsa teribil, îi spuse Eliza lui Leopold. Și eu la fel, serios. Mi-ai fost de mare ajutor.

– A fost plăcerea mea, zise el sincer. Ajunsese cu adevărat să o adore pe Eliza.

Observă că Lady Caroline îi zâmbea de parcă răspunsul lui i-ar fi fost adresat ei. Zâmbetul ei era atât de uluitor, încât el își dădu

seama că era posibil să o fi privit cam lung. Își luă rapid ochii de la ea și se uită la Eliza.

– Mă voi întoarce în Alucia destul de curând, după ce îmi termin treburile în Anglia, o asigură el. Habar n-avea ce înseamnă asta, dar păru să liniștească pe toată lumea când o spuse. Sper să revin la vestea fericită a unei viitoare sosiri a unei nepoate sau a unui nepot.

– Ha! Ha, ha! râse isteric Eliza.

– Să dea Dumnezeu, încuviință Lady Eulalie.

– Când e momentul potrivit, spuse Bas.

– A, iată-l, zise ducele privind peste umărul lui Lady Eulalie. A sosit prim-ministrul weslorian. Dacă-mi permiteți, Alteță, spuse el întorcându-se spre Bas.

După ce Bas confirmă din cap, bătrânul duce îi oferi brațul lui Lady Eulalie și cei doi plecară. Bas oftă ușurat.

– Acum, că prim-ministrul a binevoit să ni se alăture, putem să luăm masa. Sunt lihnit.

– Ar trebui să-i adunăm pe ceilalți? întrebă Eliza. Doamne, am uitat deja ordinea...

– Nu te deranja, dragă, spuse Bas. Intrăm neprotocolar și le cerem tuturor să-și găsească locurile. Leo, o însoțești pe Caro, da? Se întoarse și îl strigă pe majordom. Jando? Jando! Îi făcu semn majordomului.

Leo aruncă o privire spre Lady Caroline. Ea se încruntă.

– Jando, lasă-i să se ducă să-și găsească locurile. Cina e servită. Îi oferi mâna Elizei. Mai întâi ducesa, desigur.

Afișând din nou un zâmbet glorios, Eliza își puse mâna pe brațul lui Bas și plecară, complet absorbiți unul de celălalt. Leo trebuie să fi oftat când îi oferi brațul lui Lady Caroline, pentru că încruntătura ei se adânci.

– Ce e? întrebă ea supărată. N-a fost sugestia *mea*. Nici mie nu-mi face plăcere.

– N-am zis nici un cuvânt.

– Nu trebuie să spuneți nici un cuvânt pentru că nemulțumirea vi se citește clar pe față. Serios, de ce *mă* urâți? întrebă ea punându-și mâna pe brațul lui.

El ridică din sprâncene surprins.

– Nu se citește nimic clar pe față, în afară de plictiseala unei alte celebrări a nunții. Și nu vă *urăsc*... Cum aș putea? Nu vă cunosc. Mă

rog, zise el după o scurtă ezitare. Presupun că acum vă cunosc, nu? V-ați asigurat de asta.

– Înțeleg că nu vă prieste conceptul de cordialitate, Alteță, însă mulți dintre noi, care nu locuim în palate, îl practicăm frecvent.

– Cordialitate? Așa îi spune?

– Eu îi spun în multe feluri. Politețe. Maniere. Conduită într-o societate politicoasă. *Prietenie* chiar, pentru că acum suntem practic rude prin alianță. Ar trebui să le căutați pe toate acestea în manualul de etichetă al palatului. Cred că veți găsi câteva mențiuni revelatoare la capitolul „trăsături de invidiat ale oamenilor de rând"

El pufni drept răspuns.

– Iar dumneavoastră, doamnă, s-ar putea să găsiți câteva mențiuni pe care merită să le examinați la capitolul „trăsăturile îndoielnice ale oamenilor de rând", în special regulile comunicării cu regalitatea.

Ea rămase cu gura căscată.

– Mă acuzați că sunt *lipsită de maniere*?

– Într-adevăr. Mergeți?

Caroline își mișcă picioarele.

– Încă o dată, percepția pe care o aveți despre comportamentul social mă uimește! Confundați amabilitatea degajată cu încălcarea unei reguli de etichetă care a cam fost dată uitării de toată lumea. Nu sunt lipsită de maniere, domnule, dar vă jur pe viața lui Beck că ați putea foarte bine să mă determinați s-o fac.

– *Ack*, ce femeie încăpățânată sunteți, Lady Caroline. Pe viața mea, nu mă pot gândi la nimeni altcineva care ar putea reacționa cu atâta vanitate la o mustrare corespunzătoare. Este o minune că fratele dumitale nu ți-a spus.

– Ha! Ce vă face să credeți că nu mi-a spus asta? E la fel de insuportabil de superior ca și dumneata, ceea ce aș putea să cred că ați observat, având în vedere că v-ați însoțit cu el. Prefer să fiu vanitoasă decât prost-crescută ca dumneata.

Aproape se înecă.

– *Prost-crescut*? Mândria dumitale mă uimește în fiecare clipă! Nu sunt obișnuit să fiu contrazis într-atât de câte ori spun ceva. Așa îl tratați pe fiecare gentleman pe care-l cunoașteți sau e o purtare pe care o rezervați doar pentru prinți?

Ochii lui Lady Caroline căpătară o nuanță de verde pe care el ar fi descris-o drept intensă, dacă ar fi fost posibil ca niște ochi verzi minunați să fie atât de intenși.

– Ei bine, eu v-aș întreba același lucru, *Alteță*... O tratați pe fiecare doamnă pe care o cunoașteți cu un asemenea dispreț? Sunt mândră! De ce să nu fiu mândră? Sunt o prietenă bună, o persoană grijulie și se întâmplă să fiu extrem de sociabilă. Și sunt o croitoreasă excelentă! Deci da, sunt mândră. Dumneata nu ești mândru de *dumneata*?

Ajunseseră în sala de mese, iar el se întoarse cu fața către ea. Erau la doar câțiva centimetri unul de celălalt, iar ochii ei continuau să ardă, la fel de fierbinți ca focul din pieptul lui. Ea era sfidătoare și frumoasă și, la naiba, simți un spasm în vintre, aproape la fel de puternic ca și bubuitul din tâmplă.

– Nu sunt suficient de modestă pentru placul dumitale? Vă vine greu să legați prietenii? Credeți că femeile ar trebui văzute și nu auzite?

În mod inexplicabil, ochii lui coborâră asupra gurii ei și a buzelor pline, suculente. Iar acolo privirea lui zăbovi o fracțiune prea mult, așa cum făcuse când ea zâmbise în salon. Se forță să-și ridice ochii.

– Poate că am procedat greșit. Dacă pot, Lady Caroline, vă rog să-mi permiteți, ca gentleman și prinț, să nu mai perpetuați fantezia vreunei prietenii între noi. Dacă vă face plăcere, puteți considera că suntem cunoscuți.

Buzele acelea voluptuoase se întredeschiseră în timp ce ea trase scurt aer în piept. Ochii i se îngustară.

– Vai, vă mulțumesc că ați clarificat faptul că nu suntem chiar prieteni, deoarece această presupunere, aparent, este o lipsă uluitoare de maniere. Sunteți foarte generos să-mi permiteți să consider că suntem cunoscuți. Nici nu pot descrie ce salturi de bucurie face acum inima mea. Ceea ce pot spune e că niciodată în viața mea n-am fost tratată atât de abominabil. Poate că sunteți prinț, domnule, dar nu sunteți un gentleman.

Și, spunând asta, ea aruncă o privire prelungă spre gura lui, cu atâta intensitate încât el se gândi pentru o fracțiune de secundă că ea va renunța la toată precauția și-l va săruta.

Și, pentru o fracțiune de secundă, se pregăti cu ardoare pentru acea posibilitate.

Lady Caroline nu-l sărută. Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

El o privi traversând încăperea, găsindu-și locul și strângând spătarul scaunului cu ambele mâini. Când își dădu seama că oaspeții nu trebuiau să se așeze încă, ea își ridică ochii și îi surprinse privirea. Ea clătină din cap și își întoarse ochii de la el.

Leo nu era sigur dacă trebuia să se simtă din cale-afară de jignit. Sau inspirat.

Capitolul 8

Londra, Anglia

Absența nu face întotdeauna inima să fie mai iubitoare. O anume lady, despre care se știe că se bucură de compania unor gentlemeni mai în vârstă, abia a revenit de la o nuntă în Alucia. Se șoptește că încântarea cu care s-a bucurat de atențiile unui gentleman alucian în floarea vârstei i-a înghețat inima soțului ei, iar ea a fost trimisă la casa lor din Kent, pentru a medita asupra comportamentului său necuvenit.

La o serată recentă la care au luat parte douăzeci și patru de suflete, Lady Elizabeth Constantinople a purtat o rochie de mătase verde, în două straturi, fiecare dintre acestea terminându-se cu o curbă largă de dantelă belgiană, care completau benzile mai subțiri de dantelă de pe corset și mâneci. Efectul a fost de vis și preconizăm că stilul va fi adesea reprodus de doamne la toamnă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Se scursese o săptămână de când Caroline se întorsese acasă din Alucia. Călătoria se dovedise brutală, întrucât mările fuseseră neobișnuit de agitate, iar Caroline zăcuse bolnavă zile în șir. Dacă n-ar fi fost atenția pe care i-o acordase Hollis, era convinsă că acum ar fi fost moartă. Chiar și Beck păruse îngrijorat că ea ar fi putut părăsi această viață prematur – avea amintiri neclare cu fratele său intrând la ea în cabină, aplecându-se deasupra ei, cu mâna așezată cu tandrețe pe fruntea ei, îndemnând-o să-și recapete puterile.

– Aș fi teribil de nemulțumit dacă ai muri așa.

– Ți-ar plăcea o moarte mai dramatică? îl întrebase Hollis în timp ce îl împingea afară din cabină.

Când ajunseseră la Londra, Caroline crezuse că se vindecase complet de răul de mare. Slăbiciunea pe care continua s-o simtă era pur și simplu oboseală. La urma urmei, nu mâncase mai nimic în ultima

săptămână, iar fustele atârnau pe ea. Și ce bucuroasă era că scăpase de trena alucianã! Avea o mulțime de idei despre cum putea să reinventeze acea trenă în ceva mai practic de purtat.

Își petrecuse săptămâna despachetând și dormind mai mult decât în mod obișnuit. De o zi sau două se simțea ca și cum ar fi răcit. Cu o seară în urmă, la cină, când Beck o întrebase de ce nu mânca, ea îi spusese că nu-i era foame și că era mai bine ca el să-și vadă de propria farfurie. Nu știa de ce era atât de nervoasă pe el. Pe orice, de fapt. O irita chiar și vechea ei slujnică, Martha, care umbla prin cameră și-i pregătea toaleta înainte de culcare.

– Lasă-mă, Martha! strigase ea dramatic în timp ce se urca în pat, complet îmbrăcată. Am nevoie de liniște.

A doua zi se simțise chiar mai rău. Îi trimisese vorbă lui Beck prin Martha că luase ceaiul târziu – adevărat – și că nu-i era foame pentru a cina. La fel de adevărat. Însă nu mâncase nimic nici la ceai. Capul îi bubuia, iar stomacul i se zbătea. După câteva ore îngrozitoare petrecute astfel, decise că era cazul să dea pe gât ceva fierbinte. Putea foarte bine să tragă de sonerie, însă căpătase ciudata teamă că după criza intensă de rău de mare, și acum după această răceală, picioarele i s-ar putea atrofia, va rămâne toată viața la pat și nu va mai valsa niciodată. Așa că se forță să se dea jos din pat și se acoperi cu un capot. Luă o batistă pentru a-și șterge nasul care îi curgea și înaintă încet în jos pe scară. Deveni alarmată de amețeala care o cuprinse și de cât de nefolositoare începeau să-i fie picioarele, confirmându-i astfel teama de un sfârșit tragic.

Chiar în vârful scării mari care ducea la etajele inferioare auzi voci venind din salon. Nu doar voci, ci râsete zgomotoase. Câți erau în salon? Părea că erau zeci. În timp ce ea zăcea la etaj, Beck își chemase prietenii să se bucure de o seară de desfrânare. Ar trebui să moară, doar ca să-i facă în ciudă.

Caroline dădu cu spatele spre scările servitorilor și coborî încet ajutându-se de perete. La etajul principal, păși în direcția opusă față de salon, tamponându-și nasul care îi curgea. Dar când coti în holul ce ducea la bucătărie, zări în umbre un bărbat și o femeie. Primul ei gând fu că avea halucinații. Beck nu avea obiceiul să se însoțească cu slujnicele sau să aducă femei în casa lor. Rămase pe loc. Mijì ochii. Un bărbat se afla într-adevăr cu spatele la ea. Însă acel bărbat nu era Beck. Mai era cineva, o femeie, mult mai scundă

decât bărbatul. Cei doi stăteau cu umerii lipiți de un perete, față în față. Cum îndrăzneau să facă așa ceva în camerele holurile acestei case? Aveau de gând să *continue*, nu? Sau se întâmplase? Nu păreau să se sărute, ceea ce, la drept vorbind, ar fi făcut dacă ar fi întâlnit un domn pe holurile întunecate din casa cuiva. Ce altă explicație posibilă putea exista? Făcu încă un pas pentru a se apropia, ținându-se cu o mână de perete. Ei *șopteau*. Erau șoapte de dragoste? Ar fi vrut să le audă.

Poate era una dintre noile slujnice. Beck angajase recent două de la lordul Hill, care plecase la țară jurând să nu se mai întoarcă niciodată la Londra până când aerul nu va fi curățat de fum și funingine. Beck spusese că nu-l mai văzuse niciodată întorcându-se după aceea.

Caroline se strecură mai aproape. Nu era noul mire. Bărbatul era prea înalt. Rămânea o singură posibilitate – unul dintre prietenii desfrânați ai lui Beck. Dar cu cine se *întreținea*? Caroline se strecură și mai aproape, atât de aproape încât aproape putea să întindă mâna și să atingă marginea hainei bărbatului. Dar apoi fu brusc copleșită de un strănut violent, cu o asemenea viteză încât nu putu să-l împiedice. Acel strănut ca un clopot tras fu urmat de încă două. Până în clipa în care încetase să mai strănute femeia dispăruse, iar bărbatul se întorsese cu fața spre ea, cu picioarele încordate ca și cum s-ar fi pregătit de luptă.

Caroline își tamponă nasul cu batista și se uită la bărbatul aflat pe holul slab luminat. Simți un gol în stomac. Dumnezeule, *el* era. Ticălosul din Alucia.

– *Dumneata*, spuse ea dramatic.

– Și *dumneata*.

El se relaxă și se sprijini din nou de perete, cu brațele încrucișate la piept.

– Ca să vezi... iată-vă aici, Lady Caroline. Am avut impresia fericită că sunteți plecată în seara asta.

– Ei bine, v-ați făcut iluzii. Strănută din nou. Sunteți ca un vis foarte urât care mă urmărește peste tot. Unde vă e ibovnica? întrebă ea înălțându-și gâtul ca să vadă.

– Nu-i ibovnică, zise el. E o prietenă.

– Ha! Oi fi eu bolnavă, domnule, spuse ea arătând cu degetul spre el, dar nu-s proastă.

– N-am zis niciodată că sunteți proastă. Am zis că sunteți o pacoste.

Caroline tocmai se pregătea să-l admonesteze că se întreținea cu o slujnică, însă ultima lui remarcă o opri.

– Când ați spus asta?

– O, nu știu. Dacă nu am spus-o cu voce tare, cu siguranță am gândit-o, zâmbi el.

Era prima dată când îi zâmbea cu adevărat – chiar îi zâmbea... dacă nu cumva Beck era în spatele ei fără ca ea să știe. Dar Caroline era destul de sigură că se aflau singuri pe acel hol, iar efectul acelui zâmbet o făcu să se simtă și mai ametită. În mod normal, ar fi profitat de acel zâmbet al lui pentru a-l fermeca.

– Având în vedere sursa, voi considera asta un compliment încântător.

El făcu un pas mai aproape, iar Caroline își aminti brusc de starea în care se afla – halatul, părul neîngrijit, ochii umflați și nasul roșu. Fără îndoială, și respirația ei mirosea atroce. Îngrozită, se dădu înapoi, se îndepărtă de el și se lovi de perete. În mod ciudat, nu simțise peretele din spatele ei. Nu *așa* voia să arate când îl punea la punct pe bărbatul acesta. Cel mai bine era să fii îmbrăcată cum se cuvine când voiai să dezbraci un bărbat. Trebuia să ai părul ondulat, să porți una dintre rochiile frumoase pe care le-ai făcut pentru călătoria în Alucia, împodobite până la ultimul centimetru. Cu toate acestea, prințul se aplecă în față, mijind ochii la ea.

– Lady Caroline... arătați îngrozitor.

– Cum îndrăzniți..., spuse ea slăbită.

– Ați consultat un doctor?

Își adună halatul în jurul ei.

– N-am nevoie de doctor.

– După mine, păreți să aveți nevoie disperată de unul.

N-ar fi deranjat-o să discute teoria ei despre posibilitatea de a-și pierde definitiv capacitatea de a-și folosi picioarele cu un medic calificat, dar avea să rezerve acest lucru pentru altă dată.

– Nu încercați să-mi distrageți atenția, domnule. Ce căutați în salonul ăsta?

– Hawke! strigă el deodată, surprinzând-o.

Își puse mâna pe brațul ei ca și cum ar fi vrut s-o liniștească.

Ea se uită în jos la brațul lui.

– Ce naiba faci?

– Te clatini. *Hawke!* strigă el din nou și de data aceasta o prinse de cot.

– Poftim?

Își ridică privirea spre el și tresări la durerea orbitoare din spatele ochilor. Era înaltă, dar el era cu un cap mai mare ca ea și de două ori mai lat. O depășea în înălțime. Sau ea se micșora? Avea impresia că se micșorează. Probabil că se micșora pentru că acum el părea destul de îngrijorat.

Ea privi din nou în jos și își dădu seama că el o mutase ca să stea sprijinită cu totul de perete. De fapt, nu se micșora, abia se mai ținea pe picioare.

– Stai așa, spuse el și își trecu un braț în jurul taliei ei.

– Ce se întâmplă?

Se simțea teribil de amețită. Totul părea atât de instabil.

Auzi o ușă care se deschidea în spatele ei, apoi pasul cunoscut al fratelui său care se apropia pe hol, odată cu lumina sfeșnicului pe care-l aducea cu el.

– Ce e? întrebă el când ajunse la ei și se uită în jos la Caroline. Făcu un pas înapoi și scoase un sunet de uimire.

– Doamne, arăți ca moartea.

– Ei bine, vă mulțumesc amândurora, dar n-am avut timp să mă îmbrac.

– Unde-i Martha? vru el să știe. O cuprinse cu mâna și împinse sfeșnicul spre prinț. Hai înapoi în pat.

– Cred că ar trebui s-o vadă un doctor, zise prințul și ridică sfeșnicul pentru ca Beck să se aplece și s-o poată examina. E puțin cam verde, nu-i așa?

– Tulburător de verde. Martha? *Martha!* urlă Beck. Își puse o mână pe obrazul ei. Doamne, arzi!

– Beck! Mă dor urechile, spuse Caroline făcând o grimasă. Totul o durea.

– Aveți nevoie de ajutor? întrebă prințul, iar Caroline nu era sigură cui se adresa.

– Nu, spuse ea chiar în momentul în care Beck refuza la rândul lui.

Însă Beck adăugă grațios:

– Mulțumesc, mă descurc.

Se lăsă în jos și o ridică pe Caroline înainte ca ea să știe ce se întâmplă și înaintă pe hol.

– Mi-am scăpat batista, protestă Caroline. Și cum rămâne cu supa mea?

– Am angajat o mulțime de servitori pentru ca cineva să-ți aducă supă în momente ca ăsta, spuse Beck gâfâind. De ce n-ai chemat unul? De ce nu m-ai chemat pe mine?

– N-ai fi venit. Ai ieșit cu prietenii tăi. De ce ai adus *duzini* aici cu tine?

– Ce vrei să spui? Nu suntem decât patru la masă, zise Beck în timp ce începea să urce treptele.

– Dar de ce *el*, Beck? gemu ea și își lipi capul de umărul lui.

Beck făcu o pauză pe primul palier pentru a-și trage sufletul.

– Doamne, ești mai greu decât pari. De ce el, cine? întrebă printre gâfâieli.

– Ticălosul din Alucia.

Undeva, cineva tuși încet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Caro. De ce nu mi-ai zis că ești atât de bolnavă?

– Nu sunt atât de bolnavă, spuse ea, simțind greutatea pleoapelor.

– Să o preiau eu?

Pleoapele lui Caroline se deschiseră. Avusese îndrăzneala să-i urmeze pe scări? Mai rău, o auzise plângându-se lui Beck în legătură cu el?

– Mă descurc, spuse Beck și își continuă marșul, făcând-o pe Caroline să se clatine în timp ce mergea.

– E o febră destul de mare, zise un alt bărbat.

Caroline recunoscu vocea ca fiind a lui Robert Ladley, conte de Montford. De parcă acest moment putea fi mai rău, acum erau trei dintre ei adunați acolo.

– *Beck*, implora ea.

– Pe aici, spuse Beck.

După cum se auzea, erau urmați de o mică armată. Caroline își îngropă din nou fața în umărul lui Beck, astfel încât să nu fie nevoită să se uite la Ticălosul din Alucia. Și astfel el să nu-i simtă mirosul respirației și nici să vadă cât de uscate îi erau buzele. Era, fără îndoială, punctul culminant al umilinței, mai ales că ea era atât de mândră de înfățișarea ei.

Beck deschise ușa camerei și se duse cu pași mari spre patul ei pe care o așeză, apoi trase cuvertura deasupra. Caroline nu îndrăznea

să privească în jurul ei. Dar când o făcu, nu mai puțin de patru bărbați se uitau la ea cu diverse expresii de îngrijorare și groază. Era mai rău decât credea.

– Mă duc să-l aduc pe doctorul Callaway, da? întrebă Montford.

– Cred că ar trebui, zise prințul și își lipi dosul palmei de obrazul lui Caroline fără să-i ceară permisiunea. Arde de febră.

– Ieșiți cu toții afară, ceru Beck. Nu vreau să vă infecteze pe toți.

– Eu plec, se oferi Montford.

– Vin cu tine, spuse sir Charles Martin.

– Martha! Unde-ai fost? zise Beck țâfnos în timp ce Martha își făcu apariția. De ce n-am fost informat că e așa de bolnavă?

– O, Doamne, zise Caroline și se rostogoli pe o parte, departe de spectacol.

– N-am știut, milord, spuse Martha și se așeză pe marginea patului lui Caroline, netezindu-i părul. Dormea când am venit ultima oară la ea.

Caroline o luă pe Martha de mână și o ținu cu disperare.

– Fă-i să plece, șopti ea.

Martha se ridică și zise:

– Dați-mi voie s-o îngrijesc.

– Da, păi, ai grijă s-o faci, spuse Beck.

Caroline nu știu cum reuși Martha, dar simți că încăperea se goli de bărbații care murmurau.

O clipă mai târziu, Martha reveni lângă ea.

– Aduc o compresă, zise cu o voce liniștitoare. Dispăru din nou.

Ochii lui Caroline se închiseră, însă simți că nu era singură și când îi deschise îl văzu pe Ticălosul din Alucia deasupra ei.

El duse o mână la obrazul ei și făcu o grimasă.

– Nu te-am văzut niciodată atât de liniștită.

Caroline vru să-și dea ochii peste cap, dar o dureau.

– Nu te-am văzut niciodată atât de treaz, mormăi ea.

El zâmbi din nou, ochii lui albaștri strălucind de încântare.

– Vă rog, Alteță, dați-mi voie să mă ocup de ea, spuse Martha de undeva de dincolo de pat.

Prințul dispăru, iar Martha se așeză ușor lângă Caroline și îi puse o cârpă rece pe cap.

– Oare mor? întrebă Caroline cu voce slăbită. I-ai văzut pe toți? Adunați de parcă se așteptau să mă duc în orice clipă. Dacă o să

mor, Martha, te rog să ai grijă să fiu îngropată în rochia galbenă cu rămurele verzi. Am muncit atât de mult la crenguțele alea verzi și vreau ca toată lumea să arunce o ultimă privire la ele.

– Aveți febră, atâta tot, Milady. În general, bărbații se alarmează nejustificat când se confruntă cu o boală și cu problemele femeiești. Nu luați în seamă ipocriziile lor.

– Mulțumesc, Martha, spuse ea oftând. Vrei să pui pe cineva să-mi aducă supă? mormăi ea, dar se simți căzând în gaura unui somn profund.

– Da, domnișoară, spuse Martha de undeva mult deasupra ei.

Greutatea de pe patul ei dispăru, iar Caroline o auzi pe Martha intrând încet în încăperea cu haine. Își adună suficiente forțe pentru a se ridica și a se uita în cealaltă parte a camerei, la oglinda de pe măsuța de toaletă.

– O, *Doamne*, șopti și se lăsă pe spate pe perne.

Dintre toate zilele, prințul apăruse tocmai în asta.

Caroline își băgă o pernă sub cap și aluneca din nou când ușa se deschise violent și Beck își făcu apariția lângă patul ei. Se încruntă spre ea.

– M-ai îngrijorat teribil, spuse el acuzator.

– Acum ești prieten cu el? Ați devenit *rapid* prieteni? întrebă ea. Tu și Leopold.

– Încă mai bați câmpii cu asta? Cred că delirezi. În primul rând, pentru tine el este *Alteța Sa Regală*. Și ce contează dacă e prietenul meu?

– E îngrozitor, scânci ea.

Cel mai rău lucru era că fratele ei nu avea să înțeleagă niciodată cât de lipsit de loialitate se dovedea față de ea împrietenindu-se cu acel bărbat.

Beck se așeză pe marginea patului și îi mângâie cu asprime capul umed.

– Doctorul Calloway a fost chemat, spuse el încet. Vezi tu, Caro, nu trebuie să mă sperii așa. Chiar trebuie să te faci bine. Am trecut deja prin asta, pe vas.

Lui Caroline nu-i păsa dacă se făcea bine acum, după ce acei gentlemeni o văzuseră într-o asemenea stare de degradare.

Martha apăru cu un lighean și o cârpă, iar Beck se ridică pentru ca Martha să se așeze în locul lui.

– *Chiar* trebuie să te străduiești să te faci bine, Caro, adăugă el nesigur.

Cu spatele la Beck, Martha își dădu ochii peste cap.

Beck se aplecă peste Martha, puse mâna pe piciorul lui Caroline și o strânse ușor.

– Casa ar fi destul de goală fără tine.

– N-o să mor, Beck. Cum aș putea? Ai fi complet pierdut fără mine, spuse ea în timp ce ochii i se închideau. Acum, vrei să-i trimiți pe toți la plimbare? Și mă refer la *toți*. N-aș vrea să-l mai văd pe *el*.

– Delirează, zise Beck, cu vocea scăzută. Nu știe ce spune.

O, Caroline știa foarte bine ce spunea, dar nu avea puterea să explice.

Capitolul 9

Venerabilul Lord Russell, noul nostru prim-ministru, a găzduit o serată pentru a sărbători victoria partidului său. Adunarea i-a inclus pe lorzii Hill, Eversley și Wellington, ca și pe Altețа Sa Regală prințul Leopold. S-a remarcat absența de la sărbătoare a lui Lady Russell, care nu a fost văzută prea mult de la întoarcerea ei din Alucia. Se zvonește că petrecerea în cinstea noului prim-ministru a continuat până la apariția zorilor zilei următoare, când mai mulți oaspeți au fost văzuți plecând de la conac, poate cu excepția notabilă a unui prinț, despre care se spune că a dispărut după miezul nopții. Potrivit speculațiilor, acesta n-ar fi fost singur când a plecat.

Lady Caroline Hawke, o invitată prezentă adesea la adunări ca aceasta, nu a fost de față, întrucât se recuperează în urma unei afecțiuni cauzate de marea agitată și de aerul de proastă calitate al Londrei.

Doamnelor, un amestec dintr-o parte arsenic la două părți de miere va calma durerile de gât și febra.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leo aruncă deoparte *Gazeta Honeycutt*, iar un lacheu al hotelului făcu un pas înainte pentru a o ridica de pe masă. Acesta abia de îl observă, servitorii de la Hotelul Clarendon fiind pregătiți să fie aproape invizibili.

Leo ocupase jumătate de etaj la hotelul de pe strada Bond, care se remarca prin serviciile oferite aristocraților și demnitarilor. Tatăl său ar fi vrut ca cel de-al doilea fiu să locuiască într-o casă, de preferință alături de un aliat alucian, dar Leo dădea întâietate hotelului. Se afla în centrul Londrei și era suficient loc pentru personalul său, care le includea pe gărzile palatului, Kadro și Artur, valetul Freddar, care avea și rol de om de serviciu în suita privată de camere a lui Leo. și secretarul privat, Josef Pistol. Josef era cel

care stătea cu urechile ciulite prin oraș și care îi adusese *Gazeta Honeycutt* în această dimineață.

Josef stătea acum cu Leo în bibliotecă, așezați în fotolii îmbrăcate în piele luxoasă, îndesate până la refuz. Li se servise ceaiul, iar Josef lua rapid și eficient notițe despre săptămâna care urma în jurnalul său legat în piele, în timp ce Leo bătea darabana cu degetele pe brațul scaunului, cu gândurile la bârfa din gazetă. Știrea era cu cel puțin o săptămână mai veche, totuși îl enerva încă pe Leo.

– Îl chemați astăzi pe Lord Hawke, Alteță? întrebă Josef în timp ce scria o notiță.

Leo se întreba ce altceva mai scria Josef în acel jurnal pentru că mereu nota ceva pe pagină.

– Da, în curând. Cine mă urmărește atât de atent, bănuiești? întrebă el făcând un gest în direcția în care aruncase gazeta.

– Toată Londra, spuse Josef pe un ton afabil, ca și cum trebuia să-i reamintească lui Leo asta de mai multe ori.

Evident, Leo știa că venirea și plecarea lui erau consemnate și relatate în ziarele de dimineață. Era un prinț și, prin urmare, foarte râvnit pe piața mariajelor. Nu doar într-o singură țară. Nu fu surprins de faptul că se știa că fusese oaspete în casa lordului Russell. Dar ceea ce *nu* se aștepta era ca cineva, în afară de Russell însuși, să știe cum se strecurase afară în seara aceea. Își luase atât de multe măsuri de precauție, întrebându-l pe majordom dacă putea folosi o ușă de serviciu. Evident, nu se pricepea prea bine să se furișeze.

De fapt, Leo constata că singurul lucru la care era acceptabil de priceput era acela de a se distra. Dar când venea vorba de chestiuni serioase, era total inept. Cu alte cuvinte, cea mai mare teamă a sa fusese confirmată – era mai degrabă inutil. Acest lucru îi fusese dovedit în ultimele două săptămâni, când, într-un efort de a se edifica singur în legătură cu ceea ce-i spusese Lysander, gafase la fiecare pas.

– Trăsura va sosi la două și jumătate, Alteță, spuse Josef și închise caietul. Să trimit pe cineva să aducă flori?

– Flori? întrebă Leo. Se gândea la bârfa despre noaptea din casa lui Russell.

– Pentru Lady Caroline.

– O... *Je*, desigur.

Hawke plecase doar rar de acasă în timpul bolii surorii sale. Leo trecuse pe acolo în fiecare zi, nu doar pentru că îl considera pe Hawke prieten, ci și pentru că avea nevoie disperată să vorbească încă o dată cu noua slujnică a lui Hawke, ceea ce, după cum constatase, era mult mai ușor de spus decât de făcut.

Îl înfuria că era atât de inept încât nici măcar nu putea să aranjeze o întâlnire cu o slujnică. Făcuse trei încercări de a o găsi și, exact când crezuse că reușise, Lady Caroline dăduse peste ei, clătinându-se dintr-o parte în alta, cu o înfățișare fantomatică. Totul în aspectul ei părea gri... cu excepția ochilor verzi remarcabili, mai incandescenți ca niciodată.

Din noaptea în care ea îi zădărnicise planurile, Leo încercase în zadar să stea de vorbă cu slujnica lui Hawke, dar în ciuda faptului că Lady Caroline zăcea imobilizată la pat, făcea acest lucru imposibil. De fiecare dată când trecea pe la casa de pe strada Upper Brook, se simțea obligat să stea cu Hawke, care se agita ca o femeie bătrână în legătură cu sora sa, cu toate că doctorul îi spusese că ea ar trebui să-și revină complet. Chiar și așa, Leo nu reușise să iasă din acel birou. Fiecare scuză pe care o invoca – să aducă apă pentru Hawke, de exemplu – îl determina pe Hawke să dea din mână și să tragă de clopoțel. Sau când Leo insistase că avea nevoie de o oală de noapte, Hawke indicase spre una aflată în colț.

Leo era în permanență zădărnicit de lipsa de imaginație și de atenția lui Hawke la detalii. De unde să știe ce să facă? Tot ce știa era că femeia pe care o căutase fără tragere de inimă fusese cândva slujnică în casa lordului Hill. Asta și numele ei – Ann Marble – erau tot ce-și aducea aminte din ceea ce-i spusese Lysander în grădina palatului.

Doar că ea nu era angajată de Hill. Printr-o întorsătură de situație, ea se mutase cu slujba în casa lordului Hawke, dintre toate locurile.

Desigur, Leo nu știa acest lucru când se spetise atât ca să obțină o invitație la casa lordului Hill. Îl cunoștea doar în treacăt pe bărbat, îl întâlnise o dată sau două ori la clubul pentru gentlemeni pe care îl frecventa și, din când în când, la cine oficiale. Nu purtase niciodată o conversație adecvată cu el, pe care să și-o poată aminti. Fusese nevoie de ceva gândire din partea lui Leo, dar în cele din urmă îi venise o idee de a pune la cale o invitație la casa acelui bărbat. Se crezuse destul de isteț.

– Alteță? îl îndemnă Josef.

– Da, flori, spuse Leo, revenind brusc în prezent. Ceva colorat și vesel. Dumnezeu știa că familia Hawke avea nevoie de așa ceva. Și niște whisky pentru Hawke. Deși cred că poate ar fi momentul să lase sticla jos. Petrecuse mai mult de câteva ore în compania lui Hawke, care își amorțea temerile cu whisky.

Josef se înclină țeapăn.

– Îmi permiteți să plec?

Leo oftă.

– Dacă nu ai de gând să te angajezi într-o mică flecăreală cu mine, atunci vezi-ți de treburile tale, spuse el făcându-i cu mâna să plece.

Josef ieși. Nu fusese niciodată dispus să flecărească.

Leo mai avea o oră până la sosirea trăsurii care-l lua și-l ducea la casa lui Hawke, iar de data aceasta, din câte se părea, avea să fie încărcat de daruri.

Alte pretexte false.

La fel procedase și când se dusese acasă la Hill – cu pretexte false. O, dar ce se mai chinuise să găsească ceva pentru a primi invitația lui Hill. Apoi, în mod miraculos, își amintise că luase parte la o vânătoare într-o toamnă ploioasă în Sussex. Hill fusese și el acolo, nu? Da, hotărâse Leo, fusese, pentru că locuința familiei lui era în apropiere. Leo era sigur că Hill fusese prezent când grupul lor de vânătoare se oprise la ruinele castelului Herstmonceux pentru a-și odihni caii. Hill fusese acolo.

Dar cum putea să se folosească de această amintire pentru a se apropia de Hill? Leo se gândise la numeroasele moduri în care oamenii conspiraseră pentru a face cunoștință cu el de-a lungul anilor. Cine-ar fi știut că avea să fie o lecție în asta? Însă fusese, iar când stătuse într-o zi la masă cu lordul Hill la clubul pentru gentlemeni, îl întrebase dacă își amintea de castelul abandonat pe lângă care trecuseră în timpul vânătorii, cu câțiva ani în urmă.

– Sigur că-mi amintesc, spusese Hill.

– Este de vânzare? întrebase Leo.

Hill îl privise confuz.

– De vânzare? Mormanul ăla de moloz?

– Încă are ziduri, îi amintise Leo. Am de gând să-l restaurez.

– Să-l restaurați! râsese Hill. Restaurarea lui ar costa averea unui rege.

Leo ridicase din umeri.

– E un fel de hobby. Puteți să mi-l arătați din nou?

Hill rânjise.

– Ei bine, Alteță, presupun că dumneavoastră, dintre toți oamenii, aveți averea unui rege. Luați aminte... o să vă cheltuiți fiecare bănuț. Lemnul este cu siguranță putrezit, iar piatra se prăbușește de la umezeală. Da, veniți în vizită în Sussex. Proprietarii sunt vecinii mei de la est. Dacă doriți, o să vorbesc cu ei și o să aflu dacă sunt dispuși să vândă.

– V-aș fi îndatorat, spusese Leo.

O zi mai târziu, sosise invitația în Sussex, iar Leo fusese foarte mulțumit de sine. Poate că era mai deștept decât crezuse. Când intrase în casa lordului Hill din Sussex, o făcuse cu multă încrede în propria persoană, pe care o purta cu el în pieptul umflat, până în clipa în care îl întrebase pe un lacheu dacă domnișoara Ann Marble putea fi chemată la plecare.

– Domnișoara Marble nu mai este angajată aici, Alteță. A primit un post la lordul Russell.

Asta zdrobise zâmbetul lui Leo. Nu *așa* trebuia să se întâmple. Își croise drum în casa lui Hill, iar ea *trebuia* să fie acolo, la naiba! Leo nu se gândise nici măcar o dată la posibilitatea ca ea să nu fie acolo unde spusese Lysander.

– O... Păi, atunci, rostise el prostește.

– Să trimit un mesaj?...

– Nu. Nu-i nevoie, chiar deloc. Mulțumesc. Leo se forțase să zâmbească și apoi se îndepărtase de lacheu.

O insultă în plus la această lovitură, Leo constată că nu avea un motiv foarte întemeiat să-și piardă interesul pentru castel, acum, că Lord Hill făcuse eforturi considerabile pentru a analiza problema pentru el. Plecase în acea după-amiază cu sentimentul neliniștitor că tocmai își cumpărase o ruină.

Ar fi trebuit să se oprească atunci, să recunoască pe față că nu era potrivit pentru această dilemă. Nu se putea mișca prin Londra neobservat.

Aruncă o privire disprețuitoare spre gazeta ofensatoare pe care lacheul o așezase pe masă laolaltă cu celelalte ziare de dimineață.

Din nefericire, nu se putea opri, conștiința lui sângeroasă, care se hotărâse brusc să-și facă apariția, nepermițându-i asta.

Cele cinci nume din buzunar nu-i permiteau asta. Mica lui listă murdară cu cinci nume pe care nu le putea uita: *Nina, Isidora, Eowyn, Jacleen, Rasa.*

Erau numele femeilor din Wesloria care fuseseră vândute ca sclave. Sau mai rău. Leo încerca să nu se gândească la ce era mai rău.

Asta era ceea ce Lysander dorise cu atâta disperare să-i spună în grădinile palatului. Să-i explice lui Leo că bărbați puternici și bogați acționează împreună pentru a cumpăra tinere din familii sărace și a le vinde altor bărbați puternici, cu influență în politica externă și comercială. Făceau troc cu ființe umane vii pentru favoruri politice.

Când Lysander îi spusese, Leo fusese atât de alarmat încât nu dorise să audă așa ceva.

– De ce-mi spuneți *mie*? îl întrebase pe Lysander, disperat să nu audă. Eu nu vă pot ajuta.

Zâmbetul constant al lui Lysander era straniu.

– Dimpotrivă, Alteță, s-ar putea să fiți singura persoană care mă poate ajuta.

Dar Leo scutura din cap înainte ca Lysander să termine de vorbit.

– O să vă fac legătura cu oricine trebuie să vorbiți pentru a pune capăt acestei practici, domnule, dar nu vă pot ajuta. Plec în Anglia mâine.

Leo își amintea cum se plimba dintr-o parte în alta în grădină, dorindu-și cu disperare să se afle deja pe o navă, departe de astfel de povești triste, departe de ceremonii, departe de poziția lui de prinț în țara sa.

Dar Lysander nu-l lăsase să scape așa de ușor.

– Unul dintre bărbații implicați este un lord alucian care a făcut avere dezvoltând o turnătorie aici, în Alucia. Poate ați văzut coșurile, chiar lângă Helenamar. Probabil îl cunoașteți pe acel gentleman, Alteță, pentru că l-a însoțit pe fratele dumneavoastră în Anglia ca să-l consilieze în legătură cu acordul comercial. Lordul Vinters?

Leo rămase pe loc. Marcellus Vinters era un consilier de încredere al tatălui său.

– Are legături puternice cu Anglia și a aranjat să introducă progrese britanice în afacerea sa. El este misitul, ca să zic așa.

– Misitul, repetase Leo, fără să înțeleagă.

– Weslorienii vor o parte din aceste progrese. Aranjamentul e un simplu schimb de mărfuri... Weslorianul oferă fetele. Lordul Vinters

le da la schimb pentru progrese și condiții comerciale favorabile pentru weslorieni.

Asta însemna, deci, că Vinters lucra împotriva intereselor Aluciei. Fusese mai mult decât putea Leo să absoarbă, însă Lysander spusese apoi ceva care schimbase totul.

– Misitul din Wesloria e ducele de Brondeny.

Leo simțise un gol în stomac la pomenirea numelui tatălui lui Lady Eulalie. Era imposibil. Afacerile acestuia trebuie că fuseseră analizate cu atenție de alucieni. Ei n-ar fi riscat un asemenea scandal dacă Leo se căsătorea cu fiica sa. Ceea ce însemna că tatăl lui nu știa despre această schemă?

– E imposibil. Vinters e un confident apropiat al tatălui meu. El n-ar negocia schimburi pentru Wesloria. El nu ar face comerț cu sclavi.

– Știți la fel de bine ca și mine că industrializarea depinde de fier, îi spusese Lysander pe un ton calm. A industrializa înseamnă a supraviețui, a fi puternic. Wesloria trebuie să se industrializeze, iar ei sunt dispuși să plătească prețul.

– Și Vinters? El ce câștigă?

Lysander ridică din umeri.

– Favoruri, poate? Sunt mulți cei care cred că Wesloria nu va fi niciodată atât de puternică precum Alucia fără un Oberon[1] pe tron și mulți care cred că un Oberon pe tron va însemna sfârșitul pentru Alucia. Poate că Vinters joacă la noroc. Își înclinase capul într-o parte și îl studiase pe Leo pentru un moment. Știți cum merg lucrurile astea.

– Nu, nu știu, protestase Leo. Nu știu nimic. Eu nu sunt fratele meu, sir. Eu sunt rezerva. Asta, bănuia el, sărea în ochi.

Însă Lysander îl privise fix cu ochii lui aurii, iar Leo avusese impresia că acesta putea să vadă până în străfundul sufletului său.

– Nu puteți să-mi dați această veste aici, adăugă rapid Leo.

Poate nu era la curent cu aceste practici, dar știa ce zarvă ar provoca dacă cineva apropiat tatălui său ar auzi așa ceva. De fapt, Leo nu era sigur că tatăl său îl va crede pe el și nu pe Vinters.

Dar Lysander continuase, menționând-o pe slujnica Ann Marble. Leo îl oprise, îi ceruse să se întâlnească mai târziu la casa lui Jean Franck. Puteau fi auziți chiar de rege, pentru numele lui Dumnezeu.

[1] Personaj din piesa lui William Shakespeare *Visul unei nopți de vară*, rege consort al Titaniei, regina zânelor (n.red.)

În acea după-amiază, Leo nu dorise altceva decât să dea uitării toate lucrurile îngrozitoare pe care i le adusese la cunoștință Lysander. În același timp însă, se simțea obligat să afle mai multe. Dacă așa ceva se întâmpla cu adevărat, simțea o dorință înnăscută de a-i zdrobi pe acei oameni. Chiar dacă unul dintre ei se dovedea a fi viitorul lui socru. *Mai ales* dacă era așa.

Dar Lysander nu-și făcuse apariția acasă la casa prietenul său, din moment ce fusese prins chiar în acea după-amiază, în grădinile palatului. Leo se gândise că poate vor veni totuși cei doi acoliți ai săi.

Nu venise nimeni.

Leo nu mai auzise nimic până când era gata de plecare pentru a se îmbarca pe vasul lui. În timp ce aștepta ca lacheul să-i încarce cuferele în trăsură, auzi vorbind doi bărbați din guvern. Spuneau că Lysander fusese trimis în Wesloria ca să dea socoteală acolo pentru presupuse fărădelegi.

– Da, lasă să-l aibă weslorienii acolo la ei, spusese unul dintre bărbați în spatele lui. O să-l rezolve repede. Leo înghițise un nod din gât. Atunci, se gândise el, acesta era sfârșitul. Ce putea face fără Lysander care să-l sfătuiască?

Dar *nu* acesta fusese sfârșitul.

Când vasul ajunsese la Londra, în mijlocul zilei, docurile erau pline. Echipajul navei era dornic să își îndeplinească sarcinile și să-și petreacă timpul pe țărm. În timp ce Leo se uita la bărbații care mutau lăzi și cufere și Dumnezeu știa mai ce, un marinar se izbise brusc de el, atingându-i mâna. Surprins, Leo se întorsese și văzuse că marinarul îi strecura o hârtie în mână.

– Ce-i asta? întrebase Leo.

– De la Lysander, spusese marinarul. O găsiți pe una, le găsiți pe toate. Aduceți-le acasă și lăsați praful să se așterne acolo unde poate.

– Pardon?

Leo ridicase privirea, confuz, însă bărbatul dispăruse în mulțimea muncitorilor. Apoi desfăcuse pagina. Pe ea erau trecute cinci nume de femei. Acele nume – și chipurile pe care și le imagina că le însoțeau – erau motivul pentru care nu se putea opri, în ciuda gafelor, din încercările de a vorbi cu Ann Marble. Ea trebuia să știe ceva.

Primul lui instinct fusese să-i trimită lui Bas acele nume, cu un bilet în care să explice puținele lucruri pe care le știa. Dar renunțase repede la această idee. Bas era în luna de miere. Mai mult

decât atât, Bas purtase toată viața pe umerii săi o mare responsabilitate. El se străduise să îmbunătățească lucrurile în Alucia, în timp ce Leo se străduise să evite orice responsabilitate. Bas își câștigase reputația de om inteligent și capabil, iar Leo își câștigase reputația de prinț desfrânat și risipitor. Iar asta... această afacere oribilă se întâmpla în Anglia, chiar sub nasul lui.

Poate că, după ce trăise cu atâtea grații și privilegii, era timpul să facă ceva pentru altcineva.

Însă nu era tocmai versat în mersul lumii. Exista și existase întotdeauna cineva în apropiere care să facă tot ceea ce avea el nevoie. Cum putea încerca măcar să le găsească pe aceste femei era un mister pentru el. Și dacă le găsea? Ce se întâmpla atunci? Trebuia să le ceară să urce în trăsura lui și să le ducă... unde? Aici? La hotelul lui?

Nu era un erou. Dacă își permitea să se gândească prea mult la asta, Leo s-ar fi putut îneca într-o mare de îndoială. Totuși, la un moment dat, îi trecuse prin minte că Lysander avea dreptate – *era* singurul calificat pentru a face ceva în acest sens, tocmai pentru că era un prinț inutil. Titlul său îi oferea intrarea în aproape orice casă din Londra. Titlul său atrăgea atenția femeilor și îi oferise numeroase ocazii de a-și exersa farmecele. Dacă era un bărbat care putea intra în acele case în care erau ținute aceste femei, el era acela. Dacă era un bărbat care le putea convinge pe aceste femei să plece cu el, să facă un pas în față, să vorbească, acela nu era uriașul Lysander. El era.

Tot ce trebuia să facă era s-o găsească pe Ann Marble. Nu de asta îi spusese Lysander de ea? Leo își dorea să-și amintească exact ce-i spusese acesta, însă trebuia să creadă că, dacă o găsea pe Ann Marble, le putea găsi pe aceste femei. *O găsiți pe una, le găsiți pe toate.*

Din nefericire, după vizita lui acasă la lordul Hill, descoperise că nici Ann Marble nu mai era angajata lordului Russell. Nu. Acum curăța camere în casa lordului Beckett Hawke.

Ce mică era lumea.

O ploaie ușoară începuse să cadă când Leo ajunsese la vila de pe strada Upper Brook unde Hawke și sora lui locuiau în cea mai mare parte a anului. Hawke spusese odată că în lunile insuportabile din timpul verii se mutau la o reședință de familie din Cotswolds. Leo se îndreptă spre ușă flancat de Kadro și de Artur. Kadro ajunse înaintea

lui și bătu la ușă. Câteva clipe trecură înainte ca ușa să se deschidă și Hawke să-și facă apariția în prag. Era încă în halat. Umbre întunecate îi scoteau în evidență ochii verzi, iar părul blond-închis îi era ciufulit. Primul instinct al lui Leo fu să creadă că Lady Caroline murise.

Apoi Hawke rânji și spuse pe un ton jovial:

– Alteță! Ai ajuns exact la timp. Febra a cedat azi-noapte.

– Asta chiar e o veste bună, prietene.

Hawke își puse mâinile pe umerii lui Leo și îl trase înăuntru.

– Haide, haideți cu toții. Nu-i nevoie să-l păziți aici, nu-i așa, băieți? O să bem bere. Nu! Și mai bine, o să bem gin. Un toast pentru sănătatea surorii mele. Garrett! Unde ești, Garrett? strigă el chemându-și majordomul.

Kadro și Artur nu se clintiră din postul lor din dreptul ușii. Hawke nu păru să bage de seamă. Îi dădu drumul lui Leo și se duse în salon, desculț, cu halatul de mătase fluturând în urma lui.

– Garrett, vino aici!

Leo aruncă o privire înapoi spre gărzile sale cărora le făcu semn cu bărbia să aștepte afară, apoi îl urmă pe Hawke în birou. Locul acela era dezastruos de dezordonat. Mai multe cărți fuseseră aruncate pe canapea, iar altele, odată așezate în teanc lângă șemineu, se răsturnaseră. Ziare de dimineață erau puse unul peste altul pe masă. Mai era un teanc de ceva ce aducea cu îmbrăcăminte, dar nu-și dădea seama sigur. Pe birou, vase rămase de la o masă luată cu ceva vreme în urmă. Părea că Beckett Hawke trăia în acea încăpere.

Garrett intră și făcu o plecăciune, apoi se oferi să ia florile și whiskyul de la Leo.

– Ce veste bună că sora ta și-a revenit, spuse Leo.

– Încă se trezește și adoarme și iar se trezește. E de așteptat. N-a mâncat mai nimic, spuse Hawke. Se îndreptă spre bufet făcându-i semn lui Garrett să se dea la o parte, acesta abia reușind să jongleze cu florile și whiskyul. Hawke destupă o sticlă și turnă gin în două pahare.

– A spus ceva? întrebă Leo.

Hawke aruncă o privire spre Leo și zâmbi.

– O, da. M-a acuzat că i-am provocat febră stând atât de aproape de ea și m-a dat afară din cameră. Râse. E un semn foarte bun. Dacă e nervoasă pe mine, e din nou în apele ei. Nu-i așa, Garrett?

– Da, milord.

– Și doctorul? Ce a zis despre sănătatea ei?

– Doctorul, doctorul, zise Hawke clătinând din cap. Repetă același lucru pe care l-a spus tot timpul. Își pune cornul pe pieptul ei și spune că are o bătaie sigură ca a unui toboșar, că nu există nici un motiv de teamă.

Își spuse părerea despre doctor făcând un semn de dispreț din încheietură.

– A fost la un pas de moarte, îți spun. Dacă n-am fi deschis ferestrele ca să-i curățăm încăperea de aer stricat, iar doamna Green nu i-ar fi făcut o cataplasmă pentru picioare ca să-i scoată febra, cu siguranță ar fi murit.

– Atunci, harul lui Dumnezeu îți zâmbește azi, prietene, pentru că n-a făcut-o, îi aminti Leo.

– Nu, n-a făcut-o, fu de acord Hawke, care făcu o pauză pentru a reflecta la asta. Dădu din cap și se uită la Leo. M-ai convins.

– În legătură cu ce?

– M-ai convins că i-a revenit sănătatea.

– Da? întrebă Leo, confuz.

– Mă duc la club! Mă aștepți, nu-i așa, cât timp mă aranjez puțin? Insist să mă însoțești și să-mi spui ce-ai mai făcut. Ridică paharul și dădu pe gât ginul. Am o bănuială că ai fost un băiat obraznic, Alteță.

Leo zâmbi vag.

– Aș fi onorat dacă mi-ai spune Leo când vrei să mă admonestezi.

Hawke râse.

– Atunci trebuie să-mi spui Beck. Nu Beckett... aduce prea mult cu *buchet*, nu? Garrett, pune să fie adusă apă caldă în camerele mele. Și fă ceva cu alea, zise el arătând spre cel mai excelent whisky și flori. Lui Caro o să-i placă florile, care o să-i înveselească încăperea. O, da, și ai grijă ca Alteța Sa Regală să se simtă confortabil până mă întorc.

– Da, milord.

– Simte-te confortabil, Alteță, spuse Hawke – sau Beck – în timp ce ieși din cameră prin spatele lui Garrett.

Leo nu știa cum putea să se simtă confortabil într-o cameră atât de haotică precum aceea. Și, de fapt, tot ce voia Leo era să iasă pe furiș de acolo și s-o găsească pe domnișoara Marble. Avea sentimentul că, odată ce Lady Caroline va fi pe deplin recuperată, accesul lui în această casă și la servitori urma să fie brusc restricționat.

Se apropie de ușă, ca să poată vedea pe hol. Stătea în fața unui tablou cu o vânătoare de vulpi. Călărețul, aflat pe un armăsar negru, aplecat peste gâtul calului, era Beckett Hawke. În depărtare era o casă impunătoare despre care Leo presupunea că era locuința lor de la țară. Se uita la câinii care alergau alături de versiunea idealizată a lui Beck, când îl auzi pe majordom pe hol, chiar lângă ușă.

– Susan? Susan!

Leo se aplecă ușor în față, ascultând.

– Ce-ai acolo?

– Lenjerie de pat, domnule Garrett. I-am schimbat lenjeria de pat.

– Cheam-o pe Ann. Zi-i să ducă florile astea lui Lady Caroline, cu complimente din partea Alteței Sale Regale prințul Leopold.

Leo făcu o grimasă. Lady Caroline avea să înțeleagă din asta mai mult decât era necesar.

– Îmi cer scuze, domnule Garrett, dar Ann s-a dus să-i ducă supa.

Leo ciuli urechile.

– Atunci ia-le și du-le tu, spuse Garrett. Trebuie să mă ocup de Domnia Sa.

Se auzi multă mișcare, un foșnet de țesătură, un mic sunet de exasperare. Apoi Leo auzi pasul hotărât al lui Garrett îndepărtându-se. Îi veni brusc o idee și sări spre ușă înainte ca Susan să apuce să plece.

Scoase capul după tocul ușii și o văzu pe slujnică stând acolo unde o lăsase Garrett, cu un teanc de lenjerie de pat pe un braț și florile lui în cealaltă mână. Când îl văzu, ea făcu ochii mari și aruncă o privire speriată pe coridor. Arăta de parcă mai avea puțin și o lua la fugă.

– Pot să vă fiu de ajutor? zise adresându-i cel mai fermecător zâmbet al lui.

Servitoarea clipi.

– Eu, ăăă... pot... asta nu e..., se bâlbâi ea.

Leo ieși afară din salon.

– Susan... dă-mi voie să fiu de folos, spuse el cu glas lin.

Capitolul 10

O fidelă patroană a operei a început să călărească recent pe Rotten Row, la ceas de seară. Se spune că nu lipsește de la nici o întâlnire, întrucât darul soțului ei, constând în lecții adecvate de călărie, vine însoțit de serviciile unui instructor care nu este doar un călăreț competent, ci are și ochii de culoarea cerului de vară. Doamna noastră preferă vara oricăror altor anotimpuri.

Noua tendință în achiziționarea de proprietăți, inițiată de un vizitator regal pe țărmurile noastre, este de a găsi ruine abandonate pentru a le renova în scopuri ce sfidează imaginația autoarei.

Doamnelor, niciodată nu este prea devreme să introduceți obediența în viața copiilor voștri. Specialiștii sfătuiesc că atunci când ei încep să exprime ceea ce doresc, fie prin cuvinte, fie prin gesturi, obediența ar trebui să fie prima lecție predată.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline se simțea de parcă ar fi trăit undeva într-o peșteră, undeva departe de lume și de Londra, iar asta o făcea să se simtă foarte obosită și supărată.

– O să trăiesc, Martha? întrebă ea. Te rog, spune-mi adevărul. Nu vreau speranțe deșarte.

– O să trăiți o viață lungă și fericită, Lady Caroline, zise Martha pe un ton liniștitor și o rostogoli pe o parte.

Împreună cu o altă slujnică, Martha așeza lenjerie proaspătă pe pat, ceea ce necesita rostogolirea ei înainte și înapoi.

– Nu se poate să aștepte? se plânse Caroline.

– Nu, Milady, nu se poate, spuse Martha cu fermitate și folosi o altă compresă rece pentru a-i șterge fața.

Caroline îi dădu mâna la o parte. Se simțea murdară și lipicioasă, iar când își duse mâna la păr simți că mai avea puțin și-i dădeau lacrimile. Era o încâlceală îngrozitoare. Se gândi că va avea nevoie

de săptămâni întregi pentru a reveni la vechea ei imagine glorioasă. În cele din urmă, zarva din jur se estompă, iar Caroline închise din nou ochii, ignorând șoaptele în timp ce servitoarele se grăbeau în jurul ei. Auzi pe cineva spunând ceva despre supă și spuse:

– Da, *supă, vă rog*.

Se auzi zgomotul unei uși care se deschise și se închise și apoi, din fericire, nimic. Dar, în timp ce zăcea acolo, deveni conștientă de un miros atât de dulce încât trebui să deschidă ochii ca să vadă ce era. De fapt, doar un ochi pentru că avea fața lipită de pernă. I se păru că vede silueta unui bărbat stând lângă patul ei. Trebuia să fie o halucinație. Sau forma de sârmă pentru rochie, modelată după silueta ei, pe care o ținea la ea în cameră. Când se îmbolnăvise lucra la cea mai recentă creație vestimentară.

Ridică capul ca să poată profita de ambii ochi. Nu era forma de sârmă pentru rochie, și nici o halucinație ori o apariție. Nu, era foarte clar Ticălosul din Alucia, care îi zâmbea și ținea în mâini vaza bunicii ei, plină de flori galbene, parfumate.

– Deranjez? întrebă el pe un ton plăcut, ca și când s-ar fi aflat la un eveniment social de după-amiază, sau abia ce ieșiseră din biserică, de la slujbă și se plimbau pe o potecă.

Ce naiba făcea în camera ei? Și de ce avea flori? Reuși să se ridice într-un cot ca să se uite la el.

– V-ați... v-ați *mutat* aici? întrebă ea nesigură.

Îl credea în stare de orice pe Beck.

El râse.

– Nu, dar sunt foarte aproape. Am luat camere la Clarendon.

Caroline se lăsă să cadă și se rostogoli, cu fața în jos pe pernă.

– E incredibil, spuse ea în dreptul cuverturii moi, apoi se rostogoli pe spate. Ați fost aici în tot acest timp?

– În tot acest timp?

– Două zile, cât am fost bolnavă.

– Nu. Dar am trecut periodic să văd ce face fratele dumneavoastră. S-a frământat foarte mult făcându-și griji pentru dumneavoastră. Totuși, n-au trecut două zile... cred că am intrat în a patra zi de veghe. Însă continuați să sfidați soarta.

Ceva nu avea sens.

– Ziua a *patra*? repetă ea. Este imposibil.

Întoarse capul să se uite la fereastră. Lumina cenușie pătrundea prin golul dintre draperii. *Era* oare posibil? Chiar fusese bolnavă atâta timp? Doamne, probabil că picioarele îi erau complet inutile acum. Se imaginâ într-un scaun cu rotile, împinsă de Hollis.

– Este absolut posibil, Lady Caroline. Și încă o dată, ați stârnit destulă vâlvă.

– Ce vreți să spuneți?

Întoarse capul ca să se uite la el.

– Ați uitat vâlva pe care ați stârnit-o în Helenamar?

Ea se gândi la asta o clipă.

– Am purtat niște rochii uimitoare, admise ea.

– Nu la asta... nu asta a fost..., clătină el din cap.

– Ce sunt alea?

El aruncă o privire spre buchetul pe care-l ținea.

– Flori.

– Da, dar... le-ați adus pentru mine?

El se holbă la buchet ca și cum n-ar fi fost sigur de ce le adusese.

– Erau... Da. Îi întâlni privirea. Da.

– O, vai. Chiar ați crezut c-o să mor. Fără îndoială că o să mă puneți să-mi cer scuze, dar n-am s-o fac.

Un zâmbet ironic apăru în colțul buzelor lui.

– Sigur aș crede că sunteți la un pas de moarte dacă v-ați cere scuze pentru ceva. Puteți să vă ridicați?

– Sigur că pot să mă ridic, spuse ea iritată și încercă să se salte. Efortul era însă copleșitor.

Prințul așeză florile pe noptieră, se aplecă și își strecură mâinile sub brațele ei și o ridică.

– Încetați! strigă Caroline alarmată. Sunt perfect capabilă.

– Nu, nu sunteți, spuse el în timp ce o ridica, apoi împinse câteva perne la spatele ei. E bine?

– Da, recunoscu ea cu reticență. Se simțea complet expusă în timp ce el stătea așa deasupra ei. Chiar e nevoie să stați *acolo*?

– Fratele dumneavoastră avea dreptate. *Chiar* sunteți nervoasă. O să-i transmit că nu sunteți în nici un pericol de a pleca de pe această lume. Din câte am înțeles, oamenii aflați pe patul de moarte sunt mai pocăiți.

– De ce-ar trebui să mă pocăiesc? îl întrebă ea, destul de serioasă.

Până la urmă, se credea destul de bună. Nu era în nici un caz perfectă, dar își iubea fratele și își iubea prietenii și, în general, era bună cu toți cei pe care-i întâlnea. Chiar și cu acest ticălos. Cel puțin, fusese bună cu el înainte ca el să fie nepoliticos cu ea.

– De ce sunteți aici? îl întrebă. Aș fi crezut că vă vedeți de drum după ce încercarea de a o pângări pe slujnica noastră v-a fost zădărnicită. Cine era?

– Despre ce naiba vorbiți? întrebă el zâmbind uluit.

Stătea acolo, arătând incredibil de frumos și de inocent. O, credea că ea uitase. Ei bine, nu uitase nimic. Se uită la florile pe care i le adusese și se gândi la motivele lui, în totalitate suspecte.

– Ce loc curios e un hol întunecat pentru a vă întâlni cu o cunoștință, spuse ea.

Prințul se rezemă dezinvolt de un stâlp de la picioarele patului.

– Trebuie să fi delirat. Ați creat o fantezie.

– N-a fost o fantezie, Alteță. Erați pe hol cu o femeie, iar acum sunteți la mine în cameră. Dar cum? Garrett n-ar permite niciodată asta.

– Nu știe că sunt aici.

Ea clipi.

– Ce? Unde e Beck?

– Se pregătește să iasă în seara asta. De aceea Garrett n-a fost disponibil să aducă florile. M-am gândit s-o fac eu în locul lui.

Ea îi măsură cu privirea silueta magnifică masculină. Aspectul lui perfect îi aminti cum trebuia să arate ea. Îi venea să se scufunde sub pături și să se ascundă.

– Nu sunt pregătită pentru vizitatori, zise ea. Nu sunt aranjată. Mă simt destul de slăbită, așa că poate ați vrea să vă întoarceți în birou și să-l așteptați acolo pe Beck.

– Cred că o să vă simțiți mai bine foarte curând. Înțeleg că vi se pregătește supa. El îi adresă un zâmbet firav, cald și plin de compasiune, ceea ce o făcu să simtă ușoare furnicături în cap.

– Bănuiesc că guvernul alucian vrea să vă țineți cât mai departe de boală.

– Bănuiesc că ați putea avea dreptate dacă guvernul s-ar uita bine la dumneavoastră.

Caroline încercă să pufnească, dar îi era imposibil din cauza capului înfundat.

– Fratele dumneavoastră a fost teribil de îngrijorat.

Caroline avea frânturi de amintiri cu Beck aplecându-se deasupra ei, cu părul atârnându-i pe frunte.

– Mi-am pierdut o soră din cauza febrei, să știți, spuse el.

– Pardon?

– Era destul de mică, avea doar trei ani când a fost răpusă de febră.

Caroline se împinse puțin mai sus pe muntele de perne.

– N-am știut că ați avut o soră.

– A fost cu foarte mult timp în urmă. Iar eu eram îngrozitor de tânăr, dar îmi amintesc foarte bine. Hawke chiar s-a temut să nu vă piardă, în ciuda averii pe care susține că ați cheltuit-o pe croitorese, modiste și negustori de stofe.

– Iar s-a plâns? întrebă Caroline oftând exasperată. Încerc să interceptez facturile înainte ca el să le vadă.

De fapt, nu intenționase să rostească cu voce tare ultima parte.

Prințul chicoti și se așeză la picioarele patului.

– Are foarte multă grijă de dumneavoastră.

Asta era adevărat. Beck ar fi putut să-i facă viața mizerabilă dacă ar fi vrut după ce părinții lor se duseseră. Însă el fusese întotdeauna foarte protector cu ea.

– Și eu am grijă de el. De atât de mult timp nu suntem decât noi doi, spuse ea cu tristețe. Din nu se știe ce motiv, lacrimile îi umeziră ochii. *Doamne*. A fost ca un tată pentru mine. Abia mi-l amintesc pe tatăl meu adevărat. Sunteți norocos să aveți un tată aproape. Își șterse o lacrimă care îi curse. Asta îi provocase boala? O făcuse jalnic de sentimentală?

– Tata nu prea a fost tată, de fapt, zise el degajat.

Caroline așteptă ca el să clarifice, presupunând că spusese asta în glumă. Dar prințul nu zâmbi. Ridică din umeri din nou.

– Vechile probleme se sting greu, presupun, dar fratele meu s-a bucurat de atenția tatălui nostru. El și-a petrecut tinerețea pregătindu-l pe Sebastian pentru tron. Eu eram... eram doar acolo. De-abia mă observa.

Sigur nu era așa. Caroline nu-și putea imagina cum era să aibă un tată care să nu o observe. Puținul pe care și-l amintea despre tatăl ei era însoțit de sentimente de căldură și iubire.

– Ei, dar astea sunt probleme atunci când te naști al doilea fiu într-o familie regală, adăugă el cu un zâmbet melancolic.

Cineva bătu încet la ușă. Prințul se ridică în picioare în timp ce aceasta se deschise și noua slujnică intră, ducând o tavă cu un castron cu supă. Mirosul era atât de savuros, încât stomacul lui Caroline chiorăi.

Servitoarea se opri însă la jumătatea camerei. Era vizibil tulburată de prezența prințului, așa cum ar fi trebuit să fie, și făcu o reverență imperfectă, aproape vărsând supa.

– Nu te deranja, Ann. N-ar trebui să se afle aici.

Dar Ann era deranjată. Fața i se înroșise și făcu tot posibilul să evite contactul vizual cu el, încât Caroline nu putu să nu observe. Nu-și imagina cât de timidă trebuia să fie o persoană pentru a nu arunca nici măcar o *ocheadă* către acel bărbat – era un prinț frumos! Dar Ann Marble făcea tot ce putea ca să-și țină privirea abătută de la el în timp traversa camera cu tava.

Așeză tava în poala lui Caroline și fu din nou la un pas să o verse când Beck dădu buzna pe ușă, cu părul picurându-i după ce fusese pieptănat ud.

– Caro! Ți-ai revenit! Ce ușurare să văd că stai ridicată. Martha zice că ar trebui să mai aplicăm o cataplasmă, spuse el traversând încăperea cu pași mari. Febra a cedat, dar trebuie să fim precauți și să dăm afară din tine ultimele urme de boală. Așa că dacă binevoiești cât de puțin să ajuți cu cataplasma, te rog s-o faci.

Caroline ridică lingura.

– Cum se presupune că ar trebui să ajut cu cataplasma?

– Ce? Eu nu-s doctor, dragă, așa că n-am de unde să știu. Dar te rog să dai ascultare la ce spun. Sper să nu te mai îmbolnăvești niciodată. Am fost la un pas să-ți punem lipitori.

– Lipitori! exclamă ea în timp ce Beck îi îndrepta tava din poală.

– Înțelegi? De-asta am nevoie să ajuți cu cataplasma. Îi făcu semn să se ridice și scoase câteva dintre pernele de la spatele ei. O, vai, părul tău, zise el cu o tresărire. Ei bine, Martha o să-l repare. Dacă poate. Se pare că o parte din el va trebui tăiat...

– Beck!

– A, iat-o pe Martha cu cataplasma, zise el în timp ce slujnica își făcea apariția lângă patul ei.

Orice avea în mâini mirosea îngrozitor.

– Aș putea mai întâi să mănânc supa? imploră Caroline. Sunt lihnită.

– Da, desigur! ciripi Martha. Și apoi vă vom pune asta pe piept.

O împinse ușor pe Caroline în față și îi puse la spate aceeași pernă pe care Beck tocmai o scosese. Netezi părul lui Caroline.

– Vai, spuse ea, tresărind. Va fi nevoie de ceva efort.

Era epuizant. Caroline nu voia decât să-și mănânce supa și să doarmă din nou. Se uită în spatele fratelui ca să vadă dacă prințul stătea încă nonșalant la picioarele patului ei. Dar el dispăruse.

La fel și Ann.

Singurul mod prin care Caroline putea fi sigură că prințul fusese acolo era prezența florilor foarte colorate de pe tăblia patului ei. Se încruntă cu ochii la supă în timp ce Beck flecărea în continuare, proclamându-se ușurat că ea își va reveni la timp pentru balul de pe domeniul Montgomery.

– Știu cât de multă plăcere îți aduce un bal, zise el, mulțumit de sine că își amintise.

Poate că era foarte bolnavă, totuși, când venea vorba de bărbați, îi mergea bine mintea și își dădea seama când unul dintre ei se ținea după coada uneia dintre cameristele sale.

Capitolul 11

Au fost trimise invitații pentru balul Montgomery, un eveniment anual ce marchează începutul calendarului social estival. Vor fi prezente toate persoanele importante, inclusiv noul prim-ministru. Soția sa însă nu va fi de față, deoarece, din câte se spune, se bucură de grădina ei de varză din Kent. Printre ceilalți invitați se numără un conte proaspăt văduv, care este foarte căutat, și, firește, un prinț aflat în vizită va completa lista.

Doamnelor, un pic de ruj pe obraji, la amurg, vă va oferi o strălucire sănătoasă, tinerească, ce vă va încânta soțul și-l va ține acasă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Ann Marble era sfioasă, iar Leo nu înțelegea cum de ajunsese să fie implicată în această chestiune deloc delicată. O surprinse în hol, când Beck intrase în camera lui Lady Caroline. O încolțise, de fapt, într-o manieră de care nu era mândru, mai ales după cât de speriată păruse a fi de el.

– N-aveți de ce vă teme, o asigură el. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ea privi frenetic în jur, cu ochii din ce în ce mai mari.

– V-am spus, aș putea să-mi pierd slujba! îl repezi ea în șoaptă.

Leo nu era obișnuit ca cineva să-l refuze și nu prea știa cum s-o convingă că trebuia să facă ceea ce-i cerea el fără să provoace o scenă.

– Este imperativ necesar să vorbesc cu dumneavoastră...

– Nu aici, spuse ea repede și își întinse gâtul pentru a se uita pe lângă el. În piață, miercuri. Își ridică privirea spre el, prudentă.

Leo se uită la ea.

– Piață? Ce piață?

Ea șopti ceva.

– Pardon? N-am înțeles. Nu sunt... nu cunosc pieței, recunoscu el.

Cum ar fi putut să le știe? Orice lucru de care avea nevoie era cumpărat pentru el.

– La două jumate. Trebuie să iau păsări. Puii buni sunt aduși miercurea.

Apoi se răsuci, făcu o eschivă ca și cum s-ar fi temut că el va încerca s-o oprească, apoi fugi pe hol.

Leo stătea acolo ca un prost, confuz. Ce spusese ea? Tot ce auzise fusese miercuri la două și jumătate și pui buni. Dar care piață? Cum avea să găsească o piață cu păsări fără să atragă atenția spre propria persoană? Și, la dracu', de parcă n-ar fi avut o mulțime de lucruri de care trebuia să se ocupe într-o zi de miercuri, fata îl chemase ca pe un pretendent...

Ce-i drept, nu erau *atât* de multe lucruri de făcut miercuri. Ceai cu un ambasador, atâta tot. Niciodată nu avusese ceva important care să-i ocupe timpul – în general își umplea zilele cu vizite și cluburi pentru gentlemeni. În lumina strădaniilor lui de acum, toate acestea păreau mai degrabă... indolente. Da. În lumina a ceea ce se străduia să realizeze acum – în mare parte pe cont propriu, mulțumesc –, erau jenant de indolente.

Beck ieși în cele din urmă din camera surorii lui, din nou vivace și jovial, ca de obicei, bolborosind ceva despre faptul că ea își recăpătase sănătatea și lipăise din bolul cu supă cu pofta unui cățel. Plecară la club, unde Beck dădu ocol încăperii, aducându-le tuturor la cunoștință că sora lui era „în mare parte recuperată" – deși, după părerea lui Leo, nu părea atât de recuperată – și „sănătoasă tun"

Apoi Beck se așeză și se plânse că Leo abia de se atinsese de gin, întrebându-l cu voce tare de ce.

– Sper că nu te-au luat frigurile, nu? vru să știe el. Caro ar putea fi foarte contagioasă.

– Mă simt foarte bine, zise Leo.

Își pierduse pofta de băutură, asta era tot. Gândurile îi stăteau la nevoia de a descoperi de unde se cumpărau pui în Londra și de ce avea nevoie pentru a intra în piață. Era prea tulburat de problema legată de acele sărmane femei din Wesloria, de bărbații care le tratau atât de rău și de faptul că se simțea prost pregătit pentru a întreprinde ceva în această privință. Noaptea trecută stătuse treaz, zvârcolindu-se, încercând să găsească un sens pentru propria-i viață. Era ca și cum al douăzeci și nouălea an s-ar fi apropiat pe furiș

de el, ca moartea, și i-ar fi găsit viața goală în atât de multe privințe. Nu făcuse nimic care să aibă importanță.

Lui Leo îi era rușine de propria persoană. Dar, pe de altă parte, și-ar fi dorit să fi abordat o problemă ceva mai puțin complicată decât eliberarea unor femei vândute ca sclave.

Lui și lui Beck li se alăturară curând alți doi bărbați, domnul Humble și sir Granbury, ambii dornici să sărbătorească însănătoșirea lui Lady Caroline, cu toate că se părea că nici unul dintre ei nu o cunoștea. Când discuția deveni zgomotoasă și turbulentă, iar Beck se plânse că îi era foame, el insistase să meargă la un restaurant din apropiere, despre care susținea că prepara un foarte bun biftec.

Leo profită de ocazie pentru a interveni stângace:

– Tândălesc după niște pui bun.

Cei trei bărbați se uitară la el.

Leo aruncă o privire înapoi.

– Cred că ați vrut să spuneți că *tânjiți*, Înălțimea Voastră, zise sir Granbury.

– Pardon?

– Cuvântul pe care-l cauți este *tânjesc*, nu *tândălesc*, spuse Beck zâmbind.

– O... Mulțumesc.

Leo simțea un val de căldură pe ceafă. Apucase din zbor câteva cuvinte în ultimii ani, pe care nu le învățase de la profesorul său de engleză din copilărie.

– Dacă doriți niște carne de pasăre de curte, eu le am pe cele mai bune din Lancashire, spuse domnul Humble. N-o să întâlniți o carne mai bună decât cea produsă pe pământul meu. Păsări dolofane. Își folosi mâinile pentru a demonstra cât de dolofane.

– Sunt păsări de curte bune, Davis, recunosc, aprobă Beck.

– Poate că e ceva mai aproape decât Lancashire, sugeră Leo. Cu siguranță e o piață...

– La ce-s buni toți servitorii ăia? îl luă în derâdere Beck. Trimite-i să aducă niște păsări bune și nu-ți face griji.

Cei trei bărbați confirmară din cap. Leo trebui să facă la fel, pentru că, evident, dacă voia carne de pasăre, nu trebuia decât să spună cuiva și aceasta apărea ca prin magie în farfuria lui.

– Adevărul e, domnilor... că omul meu nu se pricepe să găsească găina cea mai grasă.

– Nici eu, spuse sir Granbury, iar cei trei bărbați izbucniră în râs. Diverse glume despre anexele domnilor și despre felul în care le-ar fi plăcut ca acestea să încapă în găinile grase făcură înconjurul mesei, în timp ce Leo încerca să găsească o altă cale de a întreba despre piață.

Când râsetele încetară, zise:

– Dar există o piață pentru păsări de curte? Un loc în care aș putea să-l trimit?

Domnul Humble ridică din umeri.

– E Leadenhall. Sau Newgate.

Leadenhall! Asta șoptise Ann Marble.

– Nu Newgate, îl contrazise Beck. Leadenhall pentru carne de pasăre, Newgate pentru carne de vită. Toată lumea știe asta. Se uită la Leo. Spune-i omului tău să meargă la Leadenhall.

– Da, mulțumesc, așa voi face.

Asta răspundea la întrebarea legată de loc. Dar în timp ce ei patru se pregăteau să părăsească clubul pentru gentlemeni și să se ducă la cină, el începu să-și facă probleme despre cum va o va convinge pe domnișoara Marble să-i spună ceea ce voia să afle.

Miercuri, Leo fu nevoit să-și convingă valetul, pe Freddar, că avea nevoie să se îmbrace ca un domn oarecare, de naționalitate engleză.

– Dar croiala costumului englezesc nu vine bine pe fizicul dumneavoastră, Alteță, pufnise Freddar.

– Ba îmi vine foarte bine. Și o pălărie, Freddar. Nu joben. Ceva mai puțin ostentativ decât un joben.

– Mai puțin *ostentativ*, repetă Freddar, parcă neînțelegând acel cuvânt.

– Aș vrea o pălărie simplă, îl lămuri Leo.

Freddar se încruntă.

– Cum doriți, Alteță, spuse el afectat, dând de înțeles, după felul în care i-o tăiase, că făcea asta din constrângere.

La rândul lor, Kadro și Artur păreau să ia parte la ieșirea lui Leo din constrângere. Îl auzise întâmplător pe Kadro plângându-i-se lui Artur că hainele englezești erau prea incomode.

Dar lui Leo îi plăceau. Și îi plăcea pălăria simplă cu borul lat. Reuși să se plimbe pe aleile late din piața Leadenhall fără a atrage atenția.

Piața era *fascinantă*. Atât de mulți oameni, atât de multe carcase de animale! Nu însemna că Leo nu mai fusese în piețe – mai vizitase câteva o dată, în Helenamar. Însă acele ieșiri erau făcute întotdeauna alături de o adunare de observatori regali, iar vizita era aranjată astfel încât să vadă numai ce voia gazda. În Anglia, avusese ocazia să intre în piețe, desigur, dar nu avusese de fapt nevoia s-o facă. Ideea de a se rătăci printre tarabe cu cărnuri și diverse bunuri pe care nu le voia nu-i trecuse niciodată prin minte.

Ei bine, habar nu avusese ce pierduse! Le ordonă lui Kadro și lui Artur să aștepte într-o cârciumă de lângă intrarea în piață, astfel încât să se poată plimba liniștit. Doar numărul de carcase de vită atârnate de partea din față a tarabelor era o priveliște ce nu trebuia ratată.

Într-atât era de captivat de numărul mare de oameni și de comerțul cu carne, încât aproape se ciocni de o bătrână care ducea pe umeri o carcasă de oaie. Ea privi prin el și se îndreptă cu pas greoi către taraba ei, ca și cum nimeni altcineva nu s-ar fi aflat în piață.

Negustorii se plimbau printre cumpărători, zbierându-și ofertele, cântând despre fructele și legumele lor, despre ierburi și flori. Oamenii se înghesuiau la tarabe, tocmindu-se pentru porțiile lor de carne. Berea era vândută din care, iar bărbații rătăceau pe străzi cu halbele în mână. Un tânăr întreprinzător fripsese și niște picioare de oaie spre a le vinde, iar lui Leo îi lăsă gura apă de la miros.

Pe un alt culoar se găseau obiecte din piele. Curele, teci pentru cuțite, șei și pantofi. Leo trecu pe lângă o ceartă aprinsă care izbucnise în dreptul tăbăcarului. Un gentleman găsea, se pare, exorbitant prețul cerut de tăbăcar pentru pielea folosită la cizme. Tăbăcarul îl acuza pe gentleman că îi păta reputația și încercă să-l lovească.

Leo se îndreptă spre tarabele cu carne de pasăre, unde se aflau laolaltă pui vii și pui jumuliți, cei din urmă atârnând rânduiți deasupra tarabei. Zăbovi pe acest culoar, prefăcându-se a examina pe rând toate păsările, apoi se duse înapoi și se uită la ele din nou, așteptând s-o zărească pe domnișoara Marble. Tocmai începea să creadă că ea îl evita din nou, dar chiar în acea clipă o observă. Mergea împreună cu o altă femeie, absorbită în conversație.

Nu luase în calcul că va mai fi cineva cu ea. Și, ca și când asta nu era suficient de alarmant, Leo se întâmplă să observe altceva care îi făcu inima să stea în loc. Chiar în spatele domnișoarei Marble,

o pălărie foarte împopoțonată și o mulțime de bucle blonde ce curgeau pe sub boruri se legănau spre el ca prora unui vas ce înaintează spre chei. Doamne, Lady Caroline era cea care se plimba pe culoarul pieței la brațul unui gentleman.

Ce naiba făcea ea aici, în piața asta? Trecuseră doar trei zile de când o văzuse în pat arătând ca și cum tocmai se întorsese dintre fălcile morții. Cum naiba descurcase tot acel păr încurcat pe care îl văzuse pe capul ei și chiar îl coafase în bucle? Și cum de putea să arate atât de frumoasă după ce păruse atât de sfrijită?

Domnișoara Marble și tovarășa ei se opriră în dreptul unei tarabe cu pui pentru a analiza păsările. Leo se lăsă în jos în spatele unui teanc cu lăzi pline cu păsări vii și își ținu respirația din cauza duhorii, așteptând cu nerăbdare ca Lady Caroline și escorta ei să treacă. Nu erau singuri, își dădu seama – două doamne îmbrăcate în mod asemănător cu lady Caroline se plimbau în spatele lor, părând teribil de neliniștite.

Când văzu grupul dând colțul pe aleea cu carne de vită, sări din spatele lăzilor și fu cât p-aci să le dărâme și să atragă furia proprietarului.

Domnișoara Marble nu-l văzu imediat. Râdea cu cealaltă femeie, care, după cum își dădu seama Leo în timp ce se apropia, făcea și ea parte din gospodăria lui Hawke. La naiba, cine mai urma? Majordomul? Beck însuși? Ieși din raza lor vizuală și se izbi de un băiat care transporta un coș cu prăjituri. El ridică una. Leo căută în buzunar după o monedă și i-o dădu în schimbul unei prăjituri.

– O *coroană*?

Leo își întoarse o clipă atenția de la domnișoara Marble și se uită la moneda din mâna flăcăului.

– Se pare că da, aprobă el.

– Prăjitura face o jumătate de penny, milord, spuse băiatul.

– Da?

Părea îngrozitor de ieftin.

– Atunci, cumpără-ți ceva pentru tine, zise Leo și, cu o bătaie prietenoasă pe umărul flăcăului, trecu pe lângă el, pe urmele domnișoarei Marble și ale celeilalte slujnice care mergeau mai departe pe culoar, ronțăind în același timp din prăjitură.

Se temea că avea să fie nevoit să recurgă la măsuri extreme pentru a o separa pe domnișoara Marble de prietena ei, însă, brusc, tovarășa domnișoarei Marble o luă pe un alt culoar, iar domnișoara

Marble se apropie de un vânzător de păsări. Leo făcu repede un pas înainte și se duse mai aproape de ea.

– Domnișoară Marble.

Ea icni. Își duse mâna la gât. Bărbatul din spatele tarabei se uită curios la el, apoi la domnișoara Marble.

– Vă rog să nu atrageți atenția, spuse Leo încet.

Din păcate, domnișoara Marble era din cale-afară de alarmată. Părea împietrită de șoc. El nu îi înțelegea șocul. Doar ea îi spusese să se întâlnească aici – credea că el n-o să vină?

– Spuneți ceva, o îndemnă și se forță să zâmbească bărbatului cu carnea de pasăre.

– Se întâmplă ceva? tună bărbatul.

Domnișoara Marble reuși să se adune. Ea îi spuse bărbatului:

– Doi dintre cei mai buni pui pe care-i aveți, vă rog. Să vă asigurați că sunt cei mai buni... sunt pentru lordul Hawke.

Bărbatul încuviință, luă niște hârtie de măcelar și se întoarse să-și ia bățul ca să ajungă la carcasele atârnate deasupra.

– Înfășurați-le bine, spuse ea, apoi îi făcu semn lui Leo să pășească pe un culoar strâmt, între două tarabe. Făcu un pas în spate, aruncă o privire peste umăr, apoi făcu o reverență.

– O, nu, nu, spuse Leo întinzându-se s-o ridice, dar retrăgându-și mâna înainte de a o atinge, nesigur dacă se cădea acest lucru, având în vedere circumstanțele.

– Asta... nu e *deloc* necesar, având în vedere acest... ăăă, aranjament, se bâlbâi el în căutarea cuvântului potrivit.

– Vă rog, Alteță, ce vreți de la mine? îl imploră ea. Am făcut tot ce-am putut. I-am spus domnului că nu pot să ajut mai mult.

– Domnului? Care domn? Vă referiți la Lysander? Dar el mi-a dat...

– Cine?

Leo făcu o pauză.

– Lysander, alucianul. Ea clătină din cap.

Leo se încruntă confuz.

– Dar mi-a dat numele dumneavoastră. La ce domn vă referiți?

– Nu știu. Eu n-o cunosc decât pe fata wesloriană.

– Cine?

– Isidora Avalie, spuse ea.

Inima lui Leo tresări. Era unul dintre nume.

– Ea este cea pe care o vreți, nu-i așa? V-am spus, nu vă pot ajuta. I-am spus și celuilalt domn asta, când a venit s-o caute. Lordul Hill ne-a dat afară pe amândouă și fără plată. Lordului Russell nu i-a plăcut ce-a făcut lordul Hill și a fost destul de amabil să mă accepte până-mi pot găsi o altă poziție. Dar Isidora, pe ea n-a vrut s-o ia, pe ea nu, pentru că e wesleriană și a spus că nu se va implica în așa ceva. Iată, v-am spus tot ce știu și acum chiar trebuie să plec, Alteță! Dacă-mi pierd postul, n-am încotro s-o apuc!

– Hawke n-o să vă dea afară...

– Ba da, Alteță, ba da! Vă rog, lăsați-mă să plec.

– Respiră, spuse el, dându-și seama că își simțea propriul piept încordat.

Era mult prea tulburat.

– Am încercat s-o ajut pe Isidora, pe cuvântul meu, am făcut-o, dar ea... ea...

Domnișoara Marble izbucni brusc în plâns.

– O, nu. Doamne, nu, zise Leo, ridicând ambele mâini. Nu, domnișoară Marble, nu trebuie să plângeți. De ce plângeți?

– Nici ea nu avea unde să se ducă și acum ea... E o *pierdută*, bietul suflet. *Pierdută!*

Lui Leo i se tăie respirația.

– Vreți să spuneți că a dispărut? Sau... El tresări. E *moartă*? rosti el în șoaptă.

Domnișoara Marble care scâncea cu mâinile la gură își ridică privirea și îl țintui cu o privire feroce.

– N-a *dispărut* și nici nu-i *moartă*. Lucrează într-o casă de proastă reputație, aia e. Chiar la Charing Cross. Ce putea să facă? Am implorat-o pe doamna Mansfield să-i găsească altceva...

– Cine-i doamna Mansfield? întrebă Leo simțind că i se învârtea capul.

Ochii domnișoarei Marble se îngustară.

– A ei e casa în care stă acum Issy, se răsti ea. A zis că Issy e la fel de în siguranță acolo cu ea ca și într-un conac și, dacă n-o las în pace, o să mă primească și pe mine acolo. Aruncă o privire peste umăr și icni. Molly mă caută! Vă rog, Alteță, nu mă mai întrebați, vă *implor*.

– Doar o ultimă întrebare... Cine e celălalt domn care v-a întrebat despre prietena dumneavoastră?

– Nu știu. Se răsuci să plece.

– Stați! Unde-i doamna Mansfield? Unde aș putea s-o găsesc?

– Charing Cross, repetă ea iritată. Dar Charing Cross e...

Era prea târziu – domnișoara Marble o zbughise pentru a se întoarce la bărbatul cu păsările de unde își luă bocceluța și apoi i se alătură prietenei ei fără a arunca nici măcar o privire în urmă.

Leo ieși din spațiul dintre tarabe și privi în jur. Cum naiba avea să găsească un bordel fără să știe nimic altceva decât că era la Charing Cross sau pe lângă? Aceea nu era o stradă – era o intersecție a multor străzi.

Începu să meargă, cu capul în jos, gândindu-se. Habar nu avea ce făcea, cu atât mai puțin ce avea de gând să facă dacă o găsea pe vreuna dintre acele femei. Umbla după cai verzi pe pereți și rătăcea prin piețe de carne.

– Vai, *dumneata*.

Leo se opri instantaneu din mers. Se răsuci ușor și privi în minunații ochi verzi ai lui Lady Caroline.

– Pardon. *Dumneavoastră*.

Ea afișă brusc un zâmbet radiant, evident încântată de descoperirea pe care o făcuse. Se uită la pălăria lui simplă și la haina modestă și zâmbetul ei deveni, în mod incredibil, mai luminos.

– Ei, ei, ce-avem noi aici? Ce puneți la cale azi, Alteță? Vă e poftă de o pulpă de oaie, nu-i așa?

Era imposibil de imaginat că această femeie, care stătuse la pat cu doar câteva zile în urmă, putea să arate atât de frumoasă. Era puțin cam slabă, dar strălucirea sănătății îi revenise în obraji, iar ochii îi licăreau de încântare răutăcioasă.

– S-ar putea să vă surprindă, Lady Caroline, dar îmi place carnea de oaie la fel de mult ca oricărui bărbat.

– Știți ce mi se pare interesant?

– Nu, dar nu mă-ndoiesc că-mi veți spune.

– Că ultimul domn alucian care s-a îmbrăcat așa a fost fratele dumneavoastră. Obișnuia să se furișeze, după cum vă puteți aminti. Vă furișați?

– Bag de seamă că v-a revenit din plin impertinența. E chiar uimitor că sunt nevoit să spun asta cu voce tare, dar ceea ce fac eu nu vă privește. Cred că cea mai bună întrebare este de ce sunteți *dumneavoastră* aici. Nu erați pe patul de moarte cu doar două zile în urmă?

– Trei, zise ea. Dar sunt binecuvântată cu o constituție robustă și-mi revin ca o minge de cauciuc. Veni mai aproape. Ce faceți de țopăiți pe-aici, prin piața Leadenhall, îmbrăcat ca un englez obișnuit?

– Nu țopăi... merg. N-aveți cum să înțelegeți, având în vedere că nu sunteți un prinț și nici nu sunteți înclinată să ascultați, dar uneori e mai ușor să umbli de colo-colo îmbrăcat ca un englez obișnuit.

– *Așa* să fie? spuse ea sceptică.

– Așa este, o asigură el. Să chem pe cineva să vă ajute cu bagajele? N-ar fi trebuit să fiți pe-aici.

Sprâncenele ei coborâră într-un „V" hotărât deasupra zâmbetului. Făcu un pas mai aproape.

– Nu vreți să-mi faceți pe plac și să-mi spuneți de ce sunteți aici, Alteță?

Se mută la rândul lui mai aproape de ea. Putea zări picățelele de un verde profund din irisul ochilor ei dansând precum mici vârtejuri, atrăgându-l înăuntru.

– Nu vrei să-mi faceți pe plac și să-mi spuneți de ce credeți că aveți dreptul să mă interogați? De ce vine cineva la o piață de carne? Vreau un pui.

Sprâncenele ei se ridicară de surpriză și afișă un zâmbet de încântare. Se aplecă în față.

– Un pui? întrebă ea cu privirea ațintită asupra gurii lui.

– Exact, un pui, Lady Caroline, se adresă el corsetului. Carnea de pasăre de la hotel nu e pe placul meu. Își ridică privirea spre vârful nasului ei. Și apoi spre buzele suculente.

– Dar aveți servitori.

– Vorbiți ca fratele dumneavoastră.

– Da? E destul de alarmant să aud așa ceva, dar știu că diferența dintre mine și fratele meu este că Beck v-ar accepta probabil explicațiile fără întrebări. Eu nu.

Își înclină capul ușor în timp ce privirea ei se mută spre maxilarul lui și apoi spre ureche.

– Dar tocmai asta-i treaba, madam. N-am nevoie și nici nu vreau aprobarea dumneavoastră.

Își dorea cu disperare s-o apuce de bărbie și s-o forțeze să se uite în ochii lui. Se aplecă atât de aproape încât ea fu nevoită să-și ridice privirea.

– Fără supărare, adăugă cu insolență.

Ea zâmbi în tot acel timp îndelungat cât dură până ce privirea îi călători alene către buzele lui.

– Nu face nimic.

– Excelent. Atunci ne putem vedea mai departe fiecare de ziua noastră.

Își duse degetele la borul pălăriei și păși dincolo de ea. Dar, când o făcu, mâna lui intră în contact cu a ei. O atingere foarte ușoară a degetelor, aproape inexistentă, declanșă totuși focuri de artificii în interiorul lui.

– O zi bună, Lady Caroline. Vă las să săriți ca o minge de cauciuc.

– Fugiți ca un șobolan sau ca un om vinovat, Alteță. Cum rămâne cu puiul?

– Lady Caroline?

Leo tresări aproape la fel de tare ca Lady Caroline. Ea se răsuci brusc.

– Domnule Morley! Rămăsese fără suflare, fie de surpriză, fie de încântare, Leo nu-și dădea seama. M-ați găsit!

Acel gentleman avea aproximativ aceeași înălțime cu Lady Caroline. Venise în spatele lor cu un coș cu pâine și flori.

– Credeam că v-am pierdut, zise el cu un zâmbet nervos. Cred că ar fi destul de ușor să te pierzi pe aici. Privirea i se îndreptă spre Leo. Îmi cer scuze, domnule. Dați-mi voie să...

– O, îmi cer scuze, domnule Morley, spuse Lady Caroline, iar Leo se pregăti să fie prezentat ca prinț, moment în care va trebui să găsească o scuză complicată pentru faptul că se afla acolo, admirând un șir de carcase de pui atârnate, fără o gardă regală prin preajmă. Domnul Chartier, prietenul meu, domnul Morley.

Leo fu surprins și ușurat de acea frântură de bunătate din partea ei. De ce făcuse asta, nu știa sigur și îi aruncă o privire întrebătoare.

Ea îi întoarse un zâmbet firav.

– Sunt onorat să fiu numit prietenul dumneavoastră, Lady Caroline, zise domnul Morley rânjind ca un băiat. Domnule Chartier, îmi pare bine.

Leo salută din cap.

– Așadar, sunteți din Londra? întrebă domnul Morley în timp ce doamnele pe care Leo le văzuse mai devreme veniră lângă el, fiecare cu câte o prăjiturică.

– Pe moment, spuse Leo. Mi-a părut bine de cunoștință, însă vă rog să mă scuzați, mă cam grăbesc. Vă doresc o zi bună, zise el ducând mâna la pălărie și întorcându-se să plece.

– O zi bună, domnule Chartier! strigă Lady Caroline după el pe un ton melodios.

Îi simțea privirea în spate și putea să jure că îi auzea râsul. *Femeie insolentă. Femeie insolentă, impertinentă, frumoasă. Femeie insolentă, impertinentă, frumoasă, ademenitoare.* Cu o gură pe care și-ar fi dorit foarte mult să o sărute până ar fi supus-o.

Capitolul 12

O ladă cu pui cotcodăcitori livrată la hotelul Clarendon i-a supărat pe clienții rafinați până la punctul de a face plângere. Găinile au fost un cadou pentru un prinț de la un admirator modest din Lancashire. S-a zvonit că prințul este atât de hotărât să caute carne bună de pasăre, încât s-a dus personal în vizită în piața Leadenhall. Poate că prințul se va aventura să-și producă carnea de pasăre perfectă la ruinele castelului Herstmonceux.

O întâlnire recentă la Ceainăria lui Gunter dintre un gentleman ale cărui datorii au fost puse la îndoială și cel care le-a pus la îndoială a fost lipsită de manierele din înalta societate și a condus la aruncarea amândurora afară din incintă. Acest lucru servește ca un memento solemn că trebuie întotdeauna să te înclini în fața unei cunoștințe, chiar dacă acea cunoștință îți este inamic.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline se simțea din nou în apele ei. Drumul la Leadenhall, unde Beck îi spusese categoric să nu se ducă, îi făcuse bine până la urmă. Nu intenționase să meargă, nu dorise să meargă – nimic nu i se părea mai puțin atrăgător decât o piață de carne. Însă domnul Morley și surorile lui veniseră în vizită, iar Caroline își dorise cu disperare să scape de ei, așa că le spusese că trebuia s-o însoțească pe noua slujitoare la Leadenhall, lucru despre care fusese sigură că avea să funcționeze. Din păcate, spre consternarea sa, domnul Morley se arătase încântat s-o însoțească și, întorcându-se către surorile sale, le întrebase dacă nu cumva aveau amândouă nevoie să le fie trimisă acasă niște carne de vită.

Ziua fusese cu adevărat epuizantă fizic, fiindcă era încă în convalescență, dar și emoțional, pentru că i se părea obositor să se comporte într-o manieră modestă atât de mult timp. Dar, până la urmă,

Caroline fusese foarte încântată că picioarele ei nu-și pierduseră utilitatea. Semn că avea să danseze din nou.

Celălalt rezultat fericit al drumului pe care îl făcuse la Leadenhall era vederea remarcabilă a prințului Leopold, care stătea la pândă ca și cum ar fi fost un inspector de păsări. Nu de carne de pasăre, așa cum se străduise atât de mult s-o facă să creadă.

Caroline îl văzuse conversând cu Ann Marble. Observase asta doar pentru că o zărise pe Molly, slujnica de la bucătărie, rătăcind de una singură și se uitase după Ann. Fusese atât de intrigată de acest micuț tête-à-tête încât se îndepărtase de domnul Morley și de surorile lui și se îndreptase pe furiș către prinț.

Știa ce puneau la cale cei doi, evident. Cunoștea adevărata fire a bărbaților și, mai ales, cunoștea adevărata fire a bărbaților privilegiați. El era un desfrânat! Întrebarea era ce va face ea în privința asta.

Se întrebă ce ar spune Beck dacă ar afla despre această aventură josnică. Caroline nu intenționa să-i spună... cel puțin nu acum. Avea motivele ei. În primul rând, nu voia ca Ann să fie concediată. Era bună la casa lor și, în plus, din ceea ce înțelesese Caroline de la Martha, biata fată era singură pe lume. Măcar atât spusese și Beck când o adusese în casă.

– Russell n-a vrut s-o țină și nu mi-ar plăcea să văd o tânără ajunsă în stradă, spusese el cu o grimasă.

Dar Caroline nu putea permite ca această aventură să continue. Pentru prinț ar fi fost un lucru mărunt, dar pe Ann ar fi ruinat-o. Asta ajunsese Caroline să înțeleagă despre bărbați – dorința lor era atât de imediată, atât de intensă, încât nu se gândeau la consecințele a ceea ce cereau. Nu se gândeau decât la nevoie. Nu vedeau o persoană, de fapt, ci o formă feminină care îi atrăgea la nivelul instinctului primar.

Observase asta, *chiar* observase, după ce-și făcuse debutul în societate. Știuse dintotdeauna că era atrăgătoare, dar nu-și dăduse seama cât de atrăgătoare până în acea noapte. Se bucurase de atenție și de complimente, găsise acest lucru exaltant. Și, mai apoi, la fiecare petrecere, la fiecare serată, căutase același sentiment – de a fi admirată. De a fi dorită.

Dar... nu mult după aceea, Caroline începu să observe că atenția pe care o primea nu era deosebit de respectabilă. Era conștientă de

felul în care arăta și cum se uitau bărbații la ea. Începu să înțeleagă că ceea ce îi atrăgea pe bărbați era silueta ei aproape perfectă, chipul, gura, părul... pe scurt, exteriorul ei. Dar nu erau atrași de ea. Era așa cum îi spusese lui Hollis în după-amiaza în care prietena ei venise în vizită la Caroline, pentru a vedea cum se simte după boală.

– Nimănui în afară de tine nu-i pasă cum sunt eu cu adevărat, se plânsese ea.

– Nu-i adevărat! răspunsese Hollis.

Proba cea mai recentă rochie a lui Caroline și se admira în oglindă.

Caroline stătea pe șezlong și privea abătută pe fereastră.

– Ba este. Nimeni nu vorbește decât despre cum arăt: „O, vai, părul tău, dragă, poate fi reparat?" Sau „ești cam palidă". Sau „rochia ta e prea largă, trebuie să mănânci ceva!"

– Toate doar preocupări sincere, dragă, zisese Hollis. Cu siguranță rochia *asta* nu ți-e largă. Doamne, abia mai pot să respir.

– Dar nimeni nu m-a întrebat despre mine, Hollis. Tu ai fost singura care m-a întrebat dacă am înțeles cât de aproape am fost de moarte și cum a fost să fiu în pragul morții.

Hollis se opri și își încreți nasul.

– Păi, sună îngrozitor când o zici așa. Dar eram curioasă și, dacă nu pot să te-ntreb pe tine, atunci pe cine să întreb?

– Tocmai asta vreau să spun, zisese Caroline. Ești curioasă în privința mea și nu în legătură cu părul meu îngrozitor. Sigur că poți să mă întrebi astfel de lucruri pentru că ne suntem foarte dragi. Înțelegi?

Hollis râsese în timp ce-și trăgea rochia peste cap.

– Cred că ai încă puțină febră, Caro.

Nu avea febră. Avea o incapacitate de a exprima clar la ce se referea.

Era vina ei acest sentiment de dezamăgire. Jucase un fel de joc cu ea însăși – câți gentlemeni putea să adune în jurul ei? Câți dintre ei aveau s-o întrebe despre preocupările sale? Sau despre părerea ei în legătură cu acordul comercial dintre Alucia și Regatul Unit? Sau să se intereseze despre ceva atât de revelator precum vârsta pe care o avea când îi muriseră părinții?

Dar, pe măsură ce anii trecuseră, Caroline înțelesese că jocul ei avea în el ceva teribil de greșit – continua să atragă gentlemeni, dar jocul căpătase o nouă importanță. Se folosea de acel joc drept scuză pentru a-și masca frica, Caroline neștiind cu adevărat ce putea fi

considerat plăcut la ea. Dacă descoperea că nu era la fel de drăguță în interior cum era în exterior? Dacă toată urâțenia ei era ascunsă undeva și avea să iasă la suprafață în cazul în care cineva se apropia prea mult? Dacă era complet goală în interior și tot ceea ce avea de oferit acestei lumi era înfățișarea ei frumoasă?

Din fericire, Caroline se bucura de luxul bogăției și al privilegiului de a-și juca jocul și nu era nevoită să se aplece prea mult asupra răspunsurilor. Dar Ann nu avea un astfel de privilegiu, iar Caroline voia s-o protejeze.

Trebuia să se gândească cum era cel mai bine să procedeze cu faptul că aflase de relația prințului și, până nu se hotăra ce urma să facă, avea să țină pentru ea această informație și să facă tot posibilul pentru a-l împiedica să dea târcoale altor slujnice.

Era un desfrânat. Un desfrânat chipeș, fermecător – cel mai periculos dintre toți.

În săptămâna ce urmă după vizita ei la Leadenhall, Caroline se simți în stare să accepte o invitație la casa lui Lady Priscilla Farrington. Caroline se știa cu Priscilla de o veșnicie. Aceasta se căsătorise destul de tânără, făcuse trei copii în succesiune rapidă, apoi soțul ei își sporise proprietățile Farrington prin importul de bumbac. Recent fusese numit în Camera Lorzilor.

Caroline se bucurase întotdeauna de compania Priscillei. Era jovială și binedispusă. Între ea și Lady Pennybacker, al cărei soț primise, la rândul lui, un loc în Camera Lorzilor, era o rivalitate din ce în ce mai mare.

Caroline urma să-i creeze o rochie, iar Priscilla aștepta cu nerăbdare pentru că Lady Pennybacker nu va avea una. În perioada convalescenței, Caroline realizase un model pentru o rochie, pe care trebuia s-o ajusteze pe silueta robustă a Priscillei.

Când ajunse, fu condusă într-un salon unde fu imediat întâmpinată de patru câini mici, cu toții nerăbdători să fie mângâiați pe cap. Priscilla stătea întinsă pe șezlong împreună cu un alt câine. Camera încărcată cu ornamente aducea puțin, la aspect și la miros, cu o canisă.

– Dragă! exclamă Priscilla pe un ton pițigăiat, făcându-i semn lui Caroline să se apropie în timp ce lacheul o urma ducând cutia cu modelul de muselină al rochiei.

– Ce bine arăți! Te-ai vindecat de răul de mare, nu? O, dar ești îngrozitor de slabă.

– O stare temporară, o asigură Caroline. Dar sunt complet recuperată.

Își făcu loc printre micile fiare și se aplecă să sărute obrazul Priscillei. Se așeză pe o canapea vizavi de Priscilla. Unul dintre câini se ridică și își puse labele în poala lui Caroline. Ea îl împinse cu grijă. El sări din nou.

– Trebuie să-mi spui *tot*! zise Priscilla. Dar nu încă! Felicity Hancock și Katherine Maugham vin la ceai.

Priscilla nu menționase acest lucru în invitația trimisă. Katherine Maugham fusese foarte dornică să-și asigure o cerere în căsătorie din partea prințului Sebastian și n-o iertase încă pe Eliza pentru că avusese parte de oferta la care ea râvnise. Caroline, Eliza și Hollis o numeau pe la spate Păunița.

– Ce încântător, spuse Caroline și împinse din nou câinele la o parte. Dar acesta nu se lăsă convins, așa că sări și se urcă la Caroline în poală, se învârti și se așeză ca să ia ceaiul.

– E nou? întrebă Caroline uitându-se jos la covor.

– Este! A fost făcut special în Belgia, de unde tocmai ne-a fost trimis, săptămâna trecută. Tom are de gând să mai angajeze niște slujnice, ți-am zis? Dar numai străine. Fetele străine sunt mult mai bune decât ale noastre, nu ți se pare?

Caroline nu fu nevoită să răspundă la acea întrebare ridicolă pentru că un lacheu intră chiar în acel moment și anunță sosirea celor două doamne. Lady Katherine își făcu apariția ca o actriță de teatru, hotărâtă să fie observată prima... până când o văzu pe Caroline. Încetini pasul, clipind în direcția ei. Felicity Hancock se ciocni de spatele Păuniței, împiedicându-se de marginea noului covor belgian.

Caroline împinse jos câinele din poală și se ridică în picioare pentru a le întâmpina pe doamne.

– Ce plăcere! intonă ea cu mâinile întinse către cele două femei.

– Lady Caroline, ai revenit printre noi, zise Păunița. Eram *convinsă* că o să rămâi alături de draga ta prietenă. M-am temut că n-o să te mai vedem niciodată. N-am spus așa, Felicity?

– La cine te referi? întrebă Caroline cu inocență. La ducesa și viitoarea regină a Aluciei? O, o s-o văd destul de curând. Am de gând să mă întorc la primăvară. Știi, pot să mă duc la ea oricând.

– Serios, încă o călătorie? întrebă Priscilla. Dar Tom a zis că din cauza asta ai fost îngrozitor de bolnavă. La un pas de moarte, după cum a spus el.

– N-a fost chiar așa de rău, dar chiar și așa.

– Vreau să aud absolut fiecare cuvințel, zise Felicity cu ardoare și se așează într-un nor de albastru pe canapea, lângă Caroline.

– A fost la fel de minunat pe cât a dat de înțeles *Gazeta Honeycutt*?

– La fel și chiar mai mult, zise Caroline cu sinceritate.

Era greu de descris în cuvinte sau cântece, în picturi sau gazete cu bârfe cât de frumoasă și de uimitoare fusese nunta.

– Spune-ne, spune-ne! insistă Priscilla, făcându-i semn lacheului să înceapă să servească ceaiul.

Caroline avu grijă să nu omită nici un detaliu. Le povesti cât de vast este palatul și cum Eliza va avea acum două doamne care să se îngrijească de ea. Cum regele și regina îi oferiseră bijuterii în semn de bun-venit în familia lor regală. Cât de teribil de îndrăgostit era prințul Sebastian de ea. Caroline se asigură că le prezenta doamnelor toate motivele imaginabile de a o invidia pe Eliza și, în cele din urmă, fu destul de mulțumită de efortul ei.

– Încă nu-mi vine să cred că Eliza Tricklebank s-a măritat cu un prinț, spuse Priscilla, cu vocea plină de mirare. Eliza Tricklebank, dintre toți oamenii.

– De ce nu Eliza Tricklebank? protestă Caroline. E cea mai bună persoană pe care o cunosc.

– Pentru că n-ai fost tu, Caroline. Dacă mă-ntrebi pe mine, tu ești de departe mai potrivită decât ea pentru o asemenea partidă.

Ei bine, asta era evident adevărat. Dar Eliza merita mult mai mult decât ar fi meritat vreodată Caroline. Zâmbi și ridică ușor din umeri.

– Destinul are un fel aparte de a ne pune pe fiecare acolo unde ne e locul.

– Nu-i așa? spuse Katherine pe un ton viclean. Apropo de marile planuri ale destinului... cum e cu prințul Leopold? I-ai atras atenția?

Priscilla și Felicity chicotiră.

– O, sunt sigură că am făcut-o, zise Caroline cu nonșalanță, simțindu-se ușor îmbujorată când își aminti cât de intens o privise la Leadenhall. Chiar simțise o scânteie de emoție acolo, în mijlocul tuturor acelor cărnuri. Sincer, mi s-a părut mai degrabă plictisitor.

– *Serios!* Katherine lăsă jos ceșcuța. Mă așteptam să revii cu povești despre devotamentul lui slugarnic față de tine.

– De ce-ai crede așa ceva?

– Păi... pentru că așa ai zis, dragă, spuse Priscilla cu blândețe. Îți amintești? Ai zis că era foarte îndrăgostit de tine și-ți făceai probleme că în timpul vizitei la Helenamar o să fii nevoită să-l respingi, cu atâția gentlemeni în jur cu care să faci cunoștință.

Lui Caroline îi ardeau obrajii. Uneori, era prea sigură pe sine. Își amintea, într-adevăr, că spusese ceva foarte asemănător într-o seară, după prea multe pahare cu vin.

– N-am zis niciodată că va trebui *să-l resping*, se îmbufnă ea.

– Ba da, zise Felicity. Chiar ai gesticulat cum îl împingi, adăugă și se prefăcu a împinge ceva din dreptul pieptului. Era clar că ai crezut că o să fie o pacoste.

Caroline își dorea să aibă ceva cu care să-și facă vânt. Poate se putea preface că avea puțină febră. Dar era inutil – chiar avea tendința de a se lăuda. Beck zicea că era plină de un sentiment de grandoare. Și era adevărat că înainte de a naviga spre Alucia fusese extraordinar de încrezătoare că prințul avea să fie atras de ea. Dar el nu era deloc atras de ea și acum nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva își pierdea farmecul. Avea douăzeci și șase de ani, mai avea puțin și devenea fată bătrână, iar prințul acela frumos era mai atras de menajera ei decât de ea.

– Ce s-a *întâmplat*? întrebă Katherine cu mult prea multă bucurie pentru a fi pe placul lui Caroline.

– L-am găsit plictisitor, atâta tot. În plus, logodna lui oficială cu o moștenitoare din Wesloria urmează să fie anunțată până la sfârșitul verii. A fost stabilită.

Toate cele trei doamne se opriră din chicotit și se holbară spre ea.

– *Pe bune?* întrebă Felicity neîncrezătoare. A fost stabilită? Dar... eu am auzit că a fost la Londra și și-a făcut de cap.

– Bineînțeles că-și face de cap, pufni Priscilla. Toată lumea se înghesuie să-i fie prezentată. Și e departe de casă... poate să facă ce-are chef.

– Dar... el și domnul Frame au trecut chiar săptămâna asta pe la un *bordel*! șopti răspicat Felicity. *Eu* am auzit că a luat femeia cu el.

Caroline își îndreptă brusc privirea spre Felicity.

– Poftim? Ce-a făcut?

– A luat-o, zise Felicity. A plecat din stabiliment cu... femeia.

– A luat-o *unde*? întrebă Katherine.

– Știi tu, spuse Felicity înroșindu-se la față. La... castelul lui sau ce-o fi.

Caroline simți că i se întoarce stomacul pe dos. Îl credea un desfrânat, dar asta era ceva vrednic de dispreț.

– Ești *sigură*, Felicity? Nu cumva ai înțeles greșit?

– Da, sunt sigură! Sora domnului Frame îmi e bună prietenă și ea mi-a zis. S-a certat destul de rău cu fratele ei pe tema asta, ceea ce amenință să strice Crăciunul.

– Mai avem câteva luni până la Crăciun, sublinie Katherine.

– Așa de rău s-au certat.

Katherine se uită la Caroline.

Caroline n-avea de gând s-o dezamăgească nici măcar puțin.

– Ei bine, nu sunt foarte surprinsă. E prinț și e de la sine înțeles că se va logodi în curând, indiferent de comportamentul lui. Dar eu, una, nu mi-aș dori ca fiica *mea* să fie nicăieri aproape de el.

– Nu fiica ta, dar poate tu? întrebă Katherine cu un râs viclean.

– După bordeluri și slujnice? Cu siguranță nu! spuse Caroline pe un ton afectat.

– Slujnice! Ce slujnice? exclamă Priscilla ridicând capacul de pe cutie și scoțând modelul pe care-l făcuse Caroline.

Nu avusese de gând să spună asta. Nu avusese de gând să dea glas *tuturor* secretelor acelui bărbat, mai ales că aveau legătură cu casa ei. Se ridică și traversă încăperea spre Priscilla.

– Am auzit zvonuri că, din când în când, s-a ocupat de câte o menajeră, atâta tot.

– Ce casă? întrebă Priscilla, părând cu adevărat ofensată.

– O, chiar nu știu. Caroline desfăcu modelul de muselină. Ce vreau să zic e că e prinț doar cu numele. E un desfrânat în toată regula.

– Dar e atât de *condamnabil*, zise Katherine ridicându-se de pe scaun ca să se uite și ea la model.

Caroline nu rată privirea pe care Katherine o schimbase cu Felicity. Nu-i plăcea acea privire. Era mai degrabă critică. La adresa ei? A prințului? Nu mai conta – prințul Leopold îi necinstea slujnica, iar Caroline era atât furioasă, cât și invidioasă și dintr-odată foarte obosită, astfel încât nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Nu mult, oricum.

– Ar trebui să-i spun lui Lady Montgomery despre asta, anunță Priscilla. Nu i-ar plăcea un asemenea scandal la balul ei. Știi cum e ea.

Caroline spusese prea mult.

– Da, fu ea de acord. Poate că n-ar trebui s-o supărăm cu bârfe.

– Caroline! Tu faci rochia asta? vru să știe Felicity.

– Da.

– Uimitoare! Îmi faci și mie una? întrebă Felicity.

– O, dragă, trebuie! fu de acord Priscilla și îi dădu lui Caroline câinele pe care-l ținea ca să poată apuca mânecile muselinei.

Când Caroline plecă din salonul Priscillei avea comenzi pentru încă două rochii. Însă ambele pentru Felicity. Katherine Maugham se uitase cu invidie la rochie, dar nu se putuse hotărî să o roage să-i facă și ei una.

Capitolul 13

Lista de invitați pentru mult așteptatul bal Montgomery se pare că e mai scurtă cu o persoană. Acest lucru ar trebui să ne reamintească tuturor că până și un prinț poate ascunde niște secrete sordide pe care nici o tânără lady respectabilă nu ar dori să le prezinte familiei ei.

Se spune că acest domn înstărit, cu o statură socială mai înaltă decât majoritatea, a fost zărit în unele locații dezgustătoare. Se zvonește că acest domn anume ar fi scos o femeie destul de ușoară și ar fi plasat-o în bucătăria unei case bune. Mai multe teorii abundă în legătură cu motivul, dar cea mai sordidă este, cu siguranță, cea mai plauzibilă.

Doamnelor, dacă sunteți în căutare de companioni canini, se sugerează să vă străduiți să deschideți ferestrele și să folosiți o măturăpentru a nu vă jigni oaspeții cu mirosuri neplăcute și păr nedorit pe tivul fustelor.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Fu nevoie de câteva zile până ce Leo reuși să-l convingă pe domnul Frame să-l ducă la bordelul pe care-l lăudase. Dar domnul Frame, care până atunci nu arătase nici o înclinație către moralitate, dezvoltase subit una când venea vorba de Leo. Găsea indecent ca un prinț să facă o asemenea vizită. Leo nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă ofensat sau încântat de faptul că acel bărbat pe care abia îl cunoștea considerase de cuviință să intervină și să devină un reper moral pentru el.

În cele din urmă însă, domnul Frame fu convins de promisiunea unei sticle rare cu vin alucian care avea să-i fie trimisă acasă... de îndată ce Leo punea să fie livrată la Londra. Din fericire, doamna Mansfield, proprietara acelei case decrepite, atât de mizerabilă și de rece în interior, nu știa despre Leo nimic altceva decât că era o persoană pe care o considerase importantă și prin urmare se

simțise foarte îndreptățită să solicite o cantitate revoltătoare de monede pentru a o întâlni pe Isidora Avalie.

– Da, desigur! Încântătoare fătucă, spuse Mansfield trăgând de ațele ce ieșeau din brațul fotoliului ei.

Circumferința femeii era o dovadă a succesului afacerii sale demne de dispreț. Pe o masă de lângă ea se aflau vin decantat și o farfurie cu cărnuri, brânzeturi și nuci, ce dădeau parcă de înțeles că avea de gând să ia acele gustări în cursul serii, în timp ce femeile erau supuse la Dumnezeu știe ce în camerele în care se putea ajunge pe niște trepte foarte întunecate și foarte înguste.

– E chiar un compliment să cereți cu ea spunându-i pe nume, continuă doamna Mansfield analizându-i hainele. Îmi păreți cunoscut, milord. Ne-ați mai vizitat?

– Cât vreți pentru fată? întrebă Leo cu răceală.

– Ei bine, ea e una dintre cele mai bune pe care le am, chiar e. E wesloriană, să știți, și ele sunt deosebit de pricepute în arta plăcerii. Pentru ea cer cel mai mult.

Leo nu recurgea niciodată la violență. Chiar și în tinerețe evitase încăierările cu amicii – gândul de a lovi pe cineva sau ceva îi stârnea greață. Dar nu-și dorise niciodată atât de tare să pocnească pe cineva peste gură așa cum își dorea s-o zdrobească acum pe doamna Mansfield. Negocie un tarif de cămătar pentru fată, iar când depuse banii doamna Mansfield se ridică de pe scaun și îi făcu semn s-o urmeze. Îl conduse într-o cameră mică și ponosită, cu o canapea uzată din catifea roșie ce părea că găzduise o mulțime de funduri de gentlemeni. În colț era înghesuit un pat îngust, cu cearșafurile șifonate de la uzură. Doamna Mansfield o chemă pe Isidora Avalie de undeva din spatele unei uși din cameră.

– Mai repede, fată, e un domn care întreabă special de tine.

Isidora intră timidă în cameră. Părea foarte stânjenită, îmbrăcată sumar, doar în capot. Avea părul brunet și ochii negri, dar Leo fu șocat de cât de goi erau aceștia. Pentru o clipă aruncă spre el o privire lipsită de expresie, apoi își coborî ochii în podea.

– De ce stai acolo? îi spuse doamna Mansfield iritată fetei și o împinse în mijlocul încăperii, astfel încât să stea chiar în fața lui Leo.

– Aveți o oră, milord, spuse doamna Mansfield. O să bat la ușă cu zece minute înainte, ca să aveți timp să vă îmbrăcați. Spunând aceasta, ieși.

Isidora nu își ridică privirea. Tremura.

– *Bon den*, spuse el. Bună seara. *Wesloriana?*

Nu intenționase s-o sperie; ar fi vrut s-o liniștească vorbind limba ei maternă. Dar acea limbă o panică. Se întoarse și se repezi spre ușă, însă Leo reuși să sară înaintea ei pentru a o împiedica să plece înainte să apuce să-i vorbească. Ea îl rugă printre lacrimi în wesloriană și engleză să nu-i facă rău, să-i dea drumul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-am de gând să-ți fac rău. Vreau să te ajut, insistă el.

– *De ce?*

– Pentru că vreau, Isidora. Meriți ceva mai bun decât viața asta. Ajută-mă să le găsesc pe celelalte, ajută-mă să-i aduc în fața justiției pe bărbații care ți-au făcut asta.

– Nu știu despre ce vorbiți!

– Ba știi, zise el pe un ton blând, dar ferm. Lasă-mă să te ajut pe tine și pe celelalte.

Ea se dizolvă imediat în lacrimi.

– Nu pot, spuse plângând. Ei o să-l forțeze pe tata să înapoieze banii. Familia mea n-o să mă ia înapoi, nu după așa ceva. N-o să am unde să mă duc decât pe stradă...

– Ai un loc, spuse el, deși nu știa unde se putea duce ea – trebuia să se gândească la asta. Dar avea să găsească ceva.

Îi făcu semn să se așeze pe canapeaua infectă ca să-i povestească cum ajunsese acolo. Familia ei era din munții Wesloriei, la granița cu Alucia, îi zise ea. El știa că munții erau o regiune săracă a ambelor țări. Majoritatea bărbaților de acolo lucrau în minele de cărbune. Ea îi povesti că un gentleman venise și îi oferise destul de mulți bani tatălui ei pentru ea. Îi spuse că tatăl ei acceptase s-o dea ca să salveze de la foame restul familiei.

Leo își amintea vag că fratele lui îi vorbise despre lipsa oportunităților economice, mai ales în anumite zone ale țării. Abia de înregistrase ceva din acea conversație, cum făcea cu orice subiect ce i se părea prea greoi, pentru că Leo fusese pentru prea mult timp un om care nu dorea să-și bată capul cu lucruri importante. Isidora fusese vândută pentru ca un bărbat să-și poată hrăni restul copiilor. Leo nu-și putea imagina cum era să trăiești fără nimic sau genul de disperare pe care trebuia s-o fi simțit acel om, care să-l facă să-și vândă o fiică pentru a-și salva familia.

Așa că Isidora venise în Anglia ca să muncească pe nimic. Lordul Hill nu găsise acest lucru suficient, îi povesti ea – își dorise mai mult decât serviciile ei de slujnică, iar când ea îl respinsese, el o amenințase că o va trimite înapoi la cel care aranjase totul. Ann Marble încercase să se interpună, iar el o concediase și pe ea, apoi își dusese familia la țară.

Leo scoase cele cinci nume din buzunar și îi arătă lista. Isidora clătină din cap și mărturisi că nu știa să citească. Așa că Leo îi citi celelalte nume. *Nina, Eowyn, Jacleen, Rasa.*

Isidora le cunoștea pe toate, dar nu știa decât unde ajunseseră Jacleen și Rasa. Ea îi spuse că Rasa era menajeră în casa lordului Pennybacker, un nume ușor cunoscut lui Leo.

Jacleen însă fusese trimisă la o mare moșie rurală a ducelui de Norfolk. Vestea îl surprinse pe Leo – ducele de Norfolk fusese cu el la Cambridge. Îl cunoștea pe Henry de mulți ani și îl considera prieten. Pentru numele lui Dumnezeu, era căsătorit cu o femeie drăguță, avea trei copii și al patrulea era pe drum. Cu siguranță nu avea nici un rol în așa ceva.

– La Arundel? o întrebă el.

– *Je*, spuse Isidora încet.

Lui i se învârtea capul. Cine erau acești bărbați care se foloseau într-un mod atât de urât de acele femei? Cum putea să aibă aproape treizeci de ani și să nu știe că existau asemenea oameni în sfera lui? Vestea îi întoarse stomacul pe dos și îl făcu să se simtă mai hotărât ca niciodată să pună capăt acestei practici abominabile.

Dar mai întâi trebuia să stabilească un preț pentru Isidora. Din nefericire, Leo nu era priceput la arta negocierii – când acceptă scandaloasa sumă de o sută de lire sterline, ochii mici ai doamnei Mansfield se măriră de surprindere și înțelese numaidecât că fusese depășit de situație.

O duse pe Isidora la hotelul Clarendon, ignorând privirile ațintite spre el, și plăti o cameră pentru ea. Funcționarul de la birou cu greu își stăpâni dezgustul față de ceea ce credea că se întâmpla și la început refuză să-i acorde o cameră.

Dar Leo îi reaminti cât de mult plătea regatul alucian pentru camerele pe care le închiriase. Funcționatul acceptă ca ea să stea acolo o noapte. Numai o noapte.

– Nu vrem femei de genul ei aici, Alteță, zise acesta cu fermitate.

– Genul ei, spuse Leo, e cel al unei femei care a fost tratată urât de către țara dumneavoastră.

Dar hotelul Clarendon nu era o soluție, iar Leo își exprimă îngrijorările în fața lui Josef.

– Fata vrea să meargă acasă la familia ei, minți el. Am nevoie de un loc în care să stea până pot să aranjez asta.

Întrucât Josef nu o văzuse pe Isidora, nu avea de ce să bănuiască ce punea la cale Leo. Se gândi o clipă și spuse:

– Îmi permit să-l sugerez pe domnul Hubert Cressidian.

Leo știa de acel gentleman, un negustor alucian care locuia la Londra și care era, după toate indiciile, mai bogat decât Cresus.

– Îl cunoști? întrebă Leo. Pot să am încredere în el?

Expresia lui Josef rămase complet neutră.

– Din experiența mea, Alteță, se poate avea încredere în domnul Cressidian pentru un preț.

Se dovedi că instinctele lui Josef erau corecte. Domnul Cressidian era slab și vânos, cu părul brunet și ochii atât de căprui încât păreau aproape negri. Leo îi spuse că avea nevoie de un loc în care să țină în siguranță o tânără. Domnul Cressidian nu puse nici o întrebare despre Isidora. Nu părea să-i pese. De fapt, nu părea deosebit de curios în legătură cu nimic. Își spuse doar condițiile: un stipendiu pentru ținerea ei și o prezentare la un magnat francez, pe care Leo îl cunoștea.

Nici Isidora nu puse întrebări – părea resemnată cu orice i-ar fi rezervat soarta. Dar când ajunseră la casa foarte mare din Mayfair, se uită la Leo.

– Cine sunteți?

Ea chiar nu avea habar cine era el.

– Sunt un nimeni, spuse el vorbind serios. Zâmbi și adăugă: Prietenii îmi spun Leo.

Trei zile mai târziu, Josef îl informă pe Leo că invitația la balul Montgomery fusese anulată.

Capitolul 14

O serată ce urma să aibă loc la reședința londoneză a ducelui de Norfolk a fost amânată pe termen nelimitat. Un prieten al ducelui a declarat că motivul ar fi putut avea de-a face cu faptul că unul dintre oaspeți ar fi fost considerat nepotrivit să ia masa cu cineva într-atât de demn precum ducele și ducesa. Ar putea fi același domn căruia i-a fost anulată invitația la balul de la Montgomery?

Doamnelor, medicii recomandă o perioadă de nouă ore de odihnă totală, fără distrageri sau abateri ale atenției după o perioadă prenatală și natală, cu cel mult cinci minute alocate soțului pentru a-l asigura că totul este în regulă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline avea obiceiul de a intra pe ușa din spate când se întorcea acasă de la cumpărături, ca nu cumva fratele ei să-i vadă pachetele. În general, el nu știa când ea folosea această metodă de a intra, dar în după-amiaza aceasta el tocmai pășea în bucătărie când ea își făcu apariția cu brocarturi și țesături de mătase împachetate. El aruncă o privire spre pachetele din brațele ei, apoi spre ea.

– Ce-s alea?

Ea încercă să se gândească la o scuză care să o scape. Nu-i veni nici una în minte.

El se încruntă la tăcerea ei.

– Vino cu mine, zise el țâfnos.

Lucrurile reveniseră la normal între ei, Beck plângându-se de cheltuielile ei și de faptul că îi mânca dulceața preferată – a, și că exersa la pian când el încerca să citească. Și, bineînțeles, nemulțumirea lui favorită – că ea făcea ce voia.

– De ce? întrebă vârând în grabă pachetele sub o bancă de lemn din micul hotel din dreptul bucătăriei.

– De ce crezi? Ținea o tavă de lemn pe care, se pare, își pusese brânză și pâine. Am trimis vorbă după tine acum două ore.

– Am fost afară, Beck, spuse Caroline în timp ce îl urmărea pe hol.

El mergea cu pași mari, hotărâți, iar ea se străduia să țină pasul în timp ce încerca să-și dezlege mantia.

– Da, iar ai fost la cumpărături! spuse el peste umăr înainte de a reveni în birou.

Caroline reuși să-și desfacă mantia pe care o trase de pe umeri și o lăsă pe un scaun din hol.

– Am banii mei, ai uitat? În plus, Felicity Hancock e disperată după una dintre rochiile mele. Doamnele încep să observe...

– Nu-mi pasă, spuse el așezând tava pe birou în timp ce ea se chinuia să-și dea jos boneta. Și trebuie să-ți aduc aminte că moștenirea ta e într-un fond? Cheltui banii *noștri*.

– Păi, a cui e vina? vru să știe Caroline.

– E necesar, Caro, după toate indiciile pe care le-ai dat că ai cheltui *întregul* nostru fond dacă ai avea ocazia.

Caroline reuși să-și scoată boneta, însă aceasta se agăță într-o agrafă din părul ei, lăsând să cadă o șuviță groasă peste un ochi.

– La naiba, se plânse ea și, cu un oftat de exasperare, își aruncă boneta pe biroul lui. Mă duc să-mi aranjez părul, zise ea, dar înainte să apuce să se întoarcă spre ușă, el o opri.

– Nu, nu, discutăm și terminăm cu asta acum, îi ordonă Beck. Vreau să plec în curând și îți știu șmecheriile, Caro. Dacă te duci sus, la tine în camere, n-o să te mai văd ore în șir, și când o s-o fac probabil că o s-o ai lângă tine pe doamna Honeycutt care să mă atace verbal.

– Hollis nu te *atacă* verbal, Beck. Are grijă să spună numai ce-i adevărat.

– O? Deci e adevărat că m-am născut cu cap de maimuță și cu inimă de măgar?

– Nu *asta*, evident, dar celelalte lucruri pe care le spune sunt adevărate.

Beck nu asculta. Flutura din mână spre ea.

– Destul cu Hollis Honeycutt. Dacă Percy ar trăi azi, ar ține-o în frâu. N-ar fi trebuit să moară așa cum a făcut-o.

Caroline încercă să-și dea la o parte șuvița de pe față. Dar din cauza felului în care îi era prins părul, aceasta continua să cadă.

– Nu ai nici o considerație pentru prietenele mele foarte dragi, care mi-au fost tovarășe fidele toată viața.

Luă o bucățică de brânză, o bagă în gură și spuse pe un ton disprețuitor:

– Atunci, continuă. Ce e *atât de important*?

– Vrei să afli? Îți spun eu, Caro. *Tu* trebuie să te căsătorești.

Caroline încremeni. Apoi râse.

– Nu asta iar!

– Ce? Ai douăzeci și șase ani de ani, sau pe-aproape, e timpul să te căsătorești și e timpul să las pe altcineva să-și facă griji pentru achizițiile tale. Ridică un teanc de chitanțe și i le arătă. Așa stând lucrurile, am luat problema în mână.

Acest lucru îi captă întreaga atenție. Beck vorbea deseori despre necesitatea ca ea să se mărite, dar niciodată nu spusese așa ceva.

– Pardon?

– Reticența ta de a da curs unei oferte până acum i-a făcut pe jumătate dintre domnii eligibili să devină sceptici în privința ta. Așadar, am dat de înțeles... discret, desigur... mărimea zestrei tale.

– Ce-ai *făcut*?

– Nu poți continua așa, trecând de la o serată la următoarea croitorească, fără să te preocupi de persoana căreia îi ești sortită.

– De unde știi cui îi sunt eu sortită? întrebă ea luptându-se cu șuvița de păr.

– Ești supărată? Trebuie să-ți spun că îți este sortit să fii soție și mamă?

– Cine a decretat că trebuie să fiu soție sau mamă? Tocmai ăsta e motivul pentru care nu accept ideea de căsătorie, Beck. Bărbații cred că știu tot ce este de știut. Poate că, de fapt, mi-ar plăcea să fiu artistă.

Beck se așeză pe scaunul de la birou și se lăsă pe spătar, ducându-și degetele la tâmple.

– Ar fi bine, dragă, dacă ai fi arătat vreodată *cel mai mic* interes pentru a deveni artistă. Ți-am angajat un profesor de artă când aveai șaptesprezece ani, poate îți amintești, și ai pictat intenționat cât ai putut de oribil ca să-l alungi. Singurul interes pe care l-ai manifestat a fost să te asiguri că ești invitată la următorul eveniment din societate.

– Lucru la care excelez, mulțumesc. Și nu am spus că *voi fi* artistă. Era doar un exemplu. Mi-ar plăcea să fiu croitoreasă. Lucru la care se întâmplă să fiu foarte bună.

Beck pufni.

– Nu vei fi croitoreasă. Am vorbit cu prințul despre asta și el...

Caroline scoase un hohot de râs înainte ca fratele ei să poată termina.

– Prietenul tău *Leo*? Prietenul tău foarte drag căruia i-au fost anulate toate invitațiile în ultimele două săptămâni? Habar n-are de nimic. Mai luă o bucată de brânză.

Observă că Beck se blocase. Pentru că nu îi dădu nici o replică tăioasă, Caroline se uită la el.

– Ce e?

– Tocmai îți spuneam, *Caroline*, că am discutat cu prințul, care se întâmplă să stea chiar acolo, despre asta.

O dâră de gheață i se prelinse pe șira spinării. Capul îi vuia. Rămase pentru un lung moment cu ochii holbați la Beck, apoi își dădu părul la o parte de pe față și îndrăzni să se întoarcă. Prințul stătea într-adevăr acolo, cu spatele lipit de perete și cu o sprânceană arcuită. Îi făcu cu mâna fără entuziasm. Nu-l văzuse din cauza ușii deschise și a părului blestemat care îi blocase vederea. Se întoarse spre Beck.

– De ce nu mi-ai *spus* că e aici?

– Am crezut că e evident, din moment ce se află *chiar acolo*, spuse el, făcând un gest emfatic spre prinț. Și, apropo, ce știi despre invitațiile revocate?

– Nimic!

Beck se încruntă.

– Și, mă rog, ce-are de spus ilustra sa Alteță Regală despre statutul meu deplorabil de femeie necăsătorită?

Se întâmpla să știe destul de multe despre acele invitații. Doar ea fusese cea care îi sugerase lui Lady Norfolk că s-ar putea să dorească să-și amâne serata, având în vedere reacția destul de viscerală a lui Lady Montgomery la bârfele legate de persoana prințului. Priscilla îi spusese lui Caroline că, în timp ce lua ceaiul cu Lady Montgomery, îi menționase acesteia obiceiurile neplăcute ale prințului, iar Lady Montgomery aproape că se înecase cu

brioșa și o strigase imediat pe secretară, căreia îi ceruse să anuleze numaidecât invitația.

În plus, Lady Norfolk era teribil de supărată și teribil de gravidă. Caroline presupuse, în numele prietenei ei, că anxietatea ar fi fost prea mare.

– Ai grijă cum vorbești, Caroline, o avertiză Beck. Evident, a spus ceea ce ar spune orice bărbat... că a trecut de mult vremea când trebuia să te măriți.

– Ăăă... cu tot respectul, Beck, nu e tocmai ce-am spus, obiectă cu politețe prințul.

– Era implicit, zise Beck nerăbdător.

– Ce *ați* spus? întrebă Caroline, răsucindu-se înapoi spre prinț.

– Caro, te rog! Nu vorbi cu Alteța Sa Regală de parcă ar fi un servitor căruia îi ceri socoteală pentru o lingură lipsă!

– E în regulă, zise prințul. Am spus doar că în Alucia majoritatea femeilor sunt deja căsătorite până la vârsta de douăzeci de ani. A fost doar o observație, atâta tot. Iar acum el se uita la părul ei cu o expresie curioasă.

– Iar tu ai trecut *de mult* de douăzeci de ani, Caro, sublinie Beck în mod inutil.

O, avea să-l sugrume pe Beck când rămâneau singuri. De ce nu putea niciodată să-l întâlnească pe prinț când arăta cel mai bine? De ce trebuia să fie mereu atât de răvășită? El o privise în tot acel timp cât ea stătuse acolo cu părul pe jumătate desfăcut și se îndopase cu brânză.

Se întoarse încet spre fratele ei.

– Ai dreptate, Beck. Ar trebui să mă căsătoresc. Adu-i pe pretendenți, atunci. Adu-i acum! Dacă *prințul* spune asta...

– Din nou, n-am spus asta, zise prințul repede. Pur și simplu am avut o conversație cu un prieten... n-am intenționat să dau un sfat.

– Dar ați făcut-o.

– Caro! Pentru Dumnezeu, este un prinț al Aluciei! Dă dovadă de respect! strigă Beck.

– Milord?

Caroline și Beck se întoarseră în același timp spre ușă. Garrett intrase, fără ca ei să bage de seamă, și întrerupsese ceea ce Caroline presimțea că era preludiul unei certe.

– Milord, este un domn la ușă în legătură cu calul.

– A! Beck rânji și sări în picioare. Trebuie să fie proprietarul grajdurilor unde am de gând să-mi țin calul după ce sosește. Au grajduri bune... Caii din cavaleria reginei sunt acolo. Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se uită la Caroline. Ar fi un moment oportun să faci ceva cu părul tău, adăugă el grăbindu-se să iasă, fluturând din degete spre șuvița care-i atârna pe umăr.

Caroline se strâmbă în spatele lui și rămase acolo unde era, cu brațele încrucișate la piept. Când fu sigură că el plecase, se răsuci și se îndreptă spre locul în care stătea prințul, în spatele ușii deschise.

Inițial, el păru alarmat și își îndreptă spatele, ca și cum s-ar fi așteptat să fie nevoit să se lupte. Dar imediat apoi își duse mâinile la spate, cu picioarele depărtate, părând a se pregăti pentru orice avea ea să-i spună.

– Cum îndrăzniți? zise Caroline.

– Cum îndrăznesc?...

– Să vorbiți cu fratele meu despre perspectivele mele maritale!

– Încă o dată, eu *nu* am vorbit cu fratele dumneavoastră despre perspectivele dumneavoastră maritale. Nici măcar despre faptul că nu sunteți măritată. Fratele dumneavoastră a pus o întrebare, iar eu i-am răspuns așa cum i-aș răspunde oricărui prieten.

– Nu sunt *protejata* lui, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt o femeie adultă și fac ce vreau.

– Adevărat, din ambele puncte de vedere, fu el de acord. Apoi zâmbi.

O înfuria că felul în care el zâmbea o făcea să se simtă atât de agitată. Aruncă rapid o privire spre ușă și se apropie.

– Nu trebuie să fac ceea ce poruncește el, să știți.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ați face asta. Nu-mi imaginez că există vreun om pe acest pământ care să vă spună ce să faceți.

Ea se apropie și mai mult. Putea să-i simtă izul moscat al apei de colonie, putea să-i vadă o scamă de pe guler.

– De ce-ar trebui *vreun* bărbat să-mi spună ce să fac? Sunt o persoană, la fel ca orice bărbat sau ca *dumneavoastră*, Alteță.

– Evident.

Îi luă șuvița liberă, i-o ridică peste claviculă și i-o așeză pe spate. Aceasta alunecă imediat înapoi în față. Toți centrii nervoși începură să-i sfârâie. Îl disprețuia pe acest bărbat, însă niciodată nu fusese

atât de excitată ca în acel moment de furie. Își coborî privirea spre gura lui și spre începutul de barbă.

– De ce sunteți tot timpul *aici*? vru ea să știe. Aveți o aventură cu Ann a noastră?

El făcu ochii mari. Izbucni în râs.

– Doamne Dumnezeule, Caroline, dai glas *fiecărui* gând care-ți trece prin cap?

Avea să ignore, pentru moment, faptul că i se adresase pe numele mic, ceea ce însemna, după cum bănuia ea, că erau foarte familiari, întocmai cum susținuse tot timpul, mulțumesc. Avea să ignore cât de plăcut suna numele ei cu accentul lui melodios. Și nu avea să se folosească de acel moment pentru a aduce vorba despre acele gânduri cărora *nu* le dăduse glas, căci erau destul de multe.

– Ei bine? Aveți?

Sprâncenele lui coborâră într-o încruntătură și se aplecă înainte.

– Ascultă-mă clar, femeie. *Nu*. Pentru Dumnezeu, *nu*. Dacă ar fi să am o aventură, ar fi cu o femeie care e atrăgătoare, cu forme în toate locurile potrivite și deschisă la sugestiile mele despre cum aș vrea s-o seduc. Nu o servitoare timidă.

Sfârâitul se transforma rapid în foc. Nu se putea abține să nu se întrebe care ar fi putut fi sugestiile lui pentru seducerea unei femei. Privirea îi coborî din nou către gura lui. Se simțea puțin ametită.

– Acum e rândul meu. De ce nu ești măritată? Cu siguranță o femeie frumoasă ca tine, care are propria moștenire și o zestre uriașă, după câte se pare, care nu e nevoită să facă ce-i spune un bărbat oarecare, ar atrage destul de mulți gentlemeni din orașul ăsta. Mai ales de genul celor cărora le-ar surâde o mare provocare. Sau sunt cu toții al naibii de proști?

Aha – din nou, nu avea să se lase măgulită de un compliment care-i fusese aruncat cu dezinvoltură.

– Sigur că i-am atras, pufni ea. Nu-mi pasă de nici unul dintre ei. De ce nu sunteți *dumneavoastră* căsătorit? Ați așteptat wesloriana potrivită?

El chicoti, iar privirea lui se îndreptă spre dantela pe care ea o cususe de-a lungul tivului corsetului.

– Ca și dumneavoastră, doamnă, nu vreau să-mi spună nimeni ce să fac și nu vreau responsabilități.

– Aha! Așadar, *chiar* preferați servitoarele.

El își ridică încet privirea spre a ei și i-o menținu îndeaproape, de parcă i-ar fi ținut atenția strânsă în pumn.

– Prefer femeile, Caroline, murmură el. Prefer femeile care sunt încrezătoare în locul lor pe această lume... dar poate pe cele care își țin gura atunci când ar trebui.

– Pentru că nu sunteți de acord cu ceea ce spune o femeie, nu înseamnă că ceea ce spune ea e greșit.

El ridică mâna și, cu vârful degetului, trasă o linie de la curba umărului ei până la bărbie.

– Spune-mi, Caroline, ce-ți dă dreptul să-mi vorbești astfel?

Ea se aplecă în față, la doar un centimetru de el.

– M-am născut cu dreptul de a vorbi oricum vreau, cu cine vreau. Nu ești prințul meu.

Prințul clipi.

– Dintre toate lucrurile scandaloase...

Ea nu-l lăsă să termine. Îl împinse în piept cu ambele mâini, forțându-l să se lipească de perete, și, înainte ca el să apuce să-și revină, se ridică în vârful degetelor pentru a-l săruta. Îl sărută pe prinț așa cum nu sărutase niciodată un bărbat în viața ei. Desigur, nu fuseseră foarte mulți și, cu siguranță, nu sărutase niciodată un gentleman ca acesta. Dar exista ceva la acest om care o implora s-o facă – atât de înalt și de puternic, atât de sigur pe sine. În viața ei nu-și luase asemenea libertăți și nu fusese niciodată mai exaltată de un gest pe care-l făcuse ca acum. Acesta era foc.

Dar pentru un bărbat înalt și puternic, el părea să nu știe ce să facă. Își deschise larg brațele, parcă anunțând în tăcere că nu voia să participe la așa ceva. Doar că gura lui spunea altceva. O, buzele și limba lui spuneau cu totul altceva. Nu voia s-o atingă cu mâinile, dar îi mușca buzele și limba lui se juca cu a ei. Se lipi de ea, cu pieptul în dreptul pieptului ei, și o sărută la fel de pasional cum îl săruta și ea. Era îmbătător, și abia când părul ei își găsi drumul între buzele lor, ea îl împinse brusc și se dădu înapoi.

Respira la fel de greu ca și el. Gâfâiau amândoi, ca și cum se fugăriseră prin încăpere. Rămaseră uitându-se unul la altul pentru o clipă nesfârșită. O întreagă carte cu gânduri, sentimente și cuvinte nespuse care curgeau între ei ar fi putut fi scrisă chiar în acel moment. Caroline simți ceva deschizându-se în ea, cald, umed și primitor.

Dar apoi el spuse:

– Ce naiba e cu tine?

Nu avea un răspuns potrivit pentru el. Febră? Dacă era așa, era un nou tip de febră, una care lovea fără avertisment și mistuia rapid.

El ridică mâna, cu palma îndreptată spre ea, de parcă ar fi crezut că ea se va arunca din nou asupra lui. Privirea îi era amenințătoare, buzele ușor întredeschise. Părea șocat. Dar și periculos de excitat.

– Să nu mai faci asta *vreodată*, spuse el cu voce joasă.

– Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea, apoi se întoarse și se îndreptă grăbită spre ușă. Sări în hol și aproape se ciocni de Beck care venea înapoi.

– Caro?

Își ignoră fratele, își ridică fustele și fugi în camerele ei, cu buzele arzându-i de la acel sărut.

Capitolul 15

Invitațiile la balul dat de lordul Pennybacker vor fi trimise până la sfârșitul lunii. Din păcate, vor exista dezamăgiți de absența unei invitații în cutia lor poștală, numărul celor care doresc să participe mărindu-se constant pe parcursul lunii. Lady Pennybacker a declarat că balul va fi limitat la două sute de suflete.

Ducele și ducesa de Norfolk au revenit la reședința familiei lor, ducesa intrând în perioada prenatală. Cuplul s-a bucurat de vizitele multor personaje notabile, inclusiv lordul Hawke și sora sa, care este foarte apreciată pentru frumusețea ei. Atât de apreciată, după câte se pare, încât un gentleman care peste câteva săptămâni urmează să se angajeze oficial într-o logodnă de proporții princiare s-ar fi autoinvitat.

Mulți au descoperit că talentele lui Lady Caroline Hawke s-au extins către creațiile vestimentare. Doamnele din Mayfair se înghesuie subit să intre în posesia unei rochii de seară concepute și croite de draga noastră prietenă. Ea are un talent unic de a se inspira din stilul englezesc și alucian și a concepe rochii și alte articole de vestimentație râvnite. Acceptă un număr limitat de cereri pentru sezonul de iarnă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

După două zile pline de chinuri, Leo tot nu reuși să scape de amintirea acelui sărut.

Făcea un tur al grajdurilor împreună cu Beck, care continua să turuie despre locul care îi găzduia calul de curse din Alucia, în timp ce Leo nu se putea gândi decât la sora scandaloasă și remarcabilă a acestuia.

Sărutul acela își făcea apariția în gândurile lui în cele mai stranii momente. Când era singur. În toiul nopții. La micul-dejun, la prânz, când lua ceaiul cu amicii.

Era șocat că ea făcuse așa ceva, șocat că ea presupusese cu atâta îndrăzneală că ar fi putut să o facă. Și, din nou, nu era deloc surprins.

Îl consterna insolența ei, dar în același timp îi admira curajul. Era supărat pentru că ea își luase o asemenea libertate, dar și al naibii de excitat.

Începea să creadă că nu mai întâlnise niciodată o femeie mai derutantă, mai dificil de înțeles și mai frumoasă. Părea că trece prin toate emoțiile – bune, rele, devenind pe rând și indiferent – pe care le putea simți un bărbat pentru o femeie.

Simțea, de asemenea, o dorință lascivă, care nu răspundea la tentativele lui obișnuite de a o ține la distanță. Voia să repete acel sărut. Numai că de data asta, el avea să fie cel care o va săruta, mulțumesc frumos.

Trebuia să se forțeze să se gândească la altceva. Își îndreptă din nou atenția către femeile pe care încerca să le salveze. Intenționase să vorbească despre Jacleen cu vechiul său prieten, ducele de Norfolk, la petrecere, însă apoi cina fusese amânată pe termen nedefinit. Din vina lui, dacă se dădea crezare acelei blestemate de gazete. Așa trebuia să fie, pentru că mai mulți gentlemeni îl felicitaseră râzând pentru vizita sa indiscretă la „casa" doamnei Mansfield.

– N-am cunoscut niciodată un tip care să atragă atât de mult atenția asupra activităților sale, îi spusese hohotind un bărbat pe care-l cunoștea doar drept Hornsby.

Domnul Frame, care îl avertizase categoric pe Leo cu privire la nevoia de discreție și de reper moral înainte de a-l conduce la casa de proastă reputație a doamnei Mansfield, avea o gură ca o șură.

Norfolk și familia sa se aflau acum la Arundel, așteptând nașterea celui de-al patrulea copil. Asta îngreuna lucrurile – Leo nu putea pur și simplu să se ducă să-l întâlnească pe duce la Arundel. O persoană nu se „întâmpla să treacă" pe lângă o mare moșie englezească din mediul rural, mai ales dacă nu avea nici o proprietate în direcția aceea... fără a pune la socoteală Herstmonceux.

Dar Beck îi oferi lui Leo o rezolvare.

La câteva zile după ce Caroline îl sărutase cu nerușinare, Leo i se alăturase lui Beck la clubul lor preferat, pentru un strop de gin. Beck începuse să se plângă din senin că trebuia să facă o călătorie la Arundel.

– Ploile au fost cumplite și au lăsat drumurile aproape impracticabile, din câte am auzit. O să dureze o zi întreagă să ajung acolo.

Leo își ridică privirea.

– Te duci la Arundel?

Beck oftă.

– I-am promis lui Caro. Lady Norfolk e prietena ei și i-a făcut o rochie sau un capot ori o bonetă, nu știu exact, pentru perioada prenatală.

– Norfolk este o veche cunoștință, spuse Leo degajat. Am fost împreună la Cambridge. Am petrecut o vacanță sau două la Arundel.

Beck nu mușcă momeala. Dădu din cap încântat.

– Un loc minunat, nu-i așa? Și eu îl știu de ceva vreme pe tip.

Leo sorbi din gin. Gustul era prea amar.

– Când ai să te duci?

– Joi, spuse Beck și aruncă o privire spre ceas.

Leo bătu cu degetele în masa din fața lor, gândindu-se cum să procedeze. Nu-și putea aminti când se mai aflase în situația de a cere să fie inclus. El era cel care îi respingea mereu pe cei care voiau să se alăture grupului *său*. „Ce lume nouă ciudată." Îl privi pieziș pe Beck, întrebându-se ce să facă. Își zise că poate cel mai bun mod de a aborda problema era calea cea mai directă.

– Beck, prietene, te superi dacă...

– Nu mă întreba pe mine, Leo, bombăni Beck.

– Pardon? Dar Henry e vechi prieten cu mine.

Beck se mișcă stânjenit în scaun. Se uită în jur, parcă în căutarea unui lacheu, deși paharul îi era plin.

– Evident, Alteță, cu orice altă ocazie aș fi *încântat*...

– A, sunt din nou Alteță, zise Leo cu un râs sardonic.

Beck oftă. Își frecă fața, apoi îl privi în ochi pe Leo.

– E vorba despre soția lui. Augusta e... reticentă.

– Reticentă, repetă Leo.

Beck se aplecă în față.

– Ți-ai cam făcut o reputație, spuse el făcând spăsit o grimasă.

– Nu. Ascultă, Beck, spuse Leo repede. Ce se zice despre mine nu-i adevărat. Mă rog, nu *în totalitate*. Adică, e *adevărat*, dar nu așa cum ați putea să înțelegeți tu sau Henry. Știu că serata a fost amânată din vina mea și aș vrea să clarific lucrurile cu tovarășul meu, dacă nu din alt motiv, măcar în numele prieteniei noastre.

Beck făcu din nou o grimasă.

– Ea e la finalul unei sarcini și, din câte am înțeles, nu prea se simte confortabil. N-aș vrea să-i dau vreun motiv de disconfort.

– N-o s-o văd, promise Leo. Arundel e mare cât un palat... e foarte posibil ca drumurile noastre să nu se întretaie deloc. O să fac tot posibilul să nu stau în calea ei.

Beck se lăsă pe spătar și puse ambele mâini pe masă. Își umplu obrajii cu aer, apoi îl suflă încet afară.

– Da, în regulă, spuse el după o clipă. *Eu* nu cred ce se spune despre tine. Dumnezeu știe că despre mine s-au spus lucruri mai rele. Făcu o pauză. Mă rog, nu mai *rele*, pentru că ce se spune despre tine e deplorabil. Pardon, dar înțelegi. Da, sigur că trebuie să fii, Leo. Noi, bărbații, trebuie să rămânem uniți, zâmbi el.

Leo nu credea că bărbații trebuie să rămână uniți. I se părea că dețineau oricum avantajul în aproape orice.

– Mă gândeam să trimit un mesager, zise Beck. Ar trebui să-l anunț că vii.

– Nu, nu, spuse Leo repede. O să-i spună soției, iar perspectiva ar putea să-i provoace o anxietate nejustificată. Când mă duc în vizită, se întâmplă ca oamenii să-și facă griji pentru cuviință și să aibă toate lucrurile aranjate așa cum trebuie, ca să zic așa.

– O, făcu Beck confirmând din cap știutor. Desigur. El râse. Am cam uitat că ești un prinț.

Leo râse la rândul său.

– Cred că și eu la fel.

Caroline nu mai putu păstra nici un moment secretul acelui sărut. Rezistase patru zile înainte de a se duce la Hollis și considera reținerea ei destul de remarcabilă, având în vedere situația extraordinară.

Voia să-l sărute din nou, dar de data aceasta poate cu brațele lui așezate în jurul ei. Se simțea confuză de această dorință – cum de putea să aibă astfel de sentimente puternice pentru cel mai rău soi de ticălos? El seducea nepăsător servitoare și ieșea pe străzi cu femei în toiul nopții! Și apoi fermeca femei ca ea, făcându-le să se poarte lipsite de cuviință.

Ajunse acasă la Hollis după o plimbare vioaie, simțindu-se mai puternică decât oricând și mai degrabă revigorată de supărarea pe propria persoană și pe acel prinț nestatornic. Casa lui Hollis se afla în apropiere – răposatul ei soț, sir Percival, doborât de un drum plin de noroi și de un accident de trăsură, își lăsase văduva

în circumstanțe foarte bune. Ea locuia destul de confortabil, lângă Hyde Park, într-o casă foarte mare, cu minimum de personal.

O tânără văduvă bogată, atrăgătoare, era destul de ispititoare, iar în ultimii trei ani de când rămăsese singură, gentlemeni de toate soiurile tot adulmecaseră în jurul lui Hollis. Dar ea nu fusese niciodată interesată.

Ciocăni la ușa lui Hollis în maniera ei obișnuită, o serie de bătăi în rafală. Câteva clipe mai târziu, Donovan deschise ușa. Stătea degajat în prag, cu picioarele depărtate și cu mânecile rulate în sus, scoțând la iveală antebrațele groase. Ținea în mână un ceainic de argint pe care îl lustruia și o măsură pe Caroline din cap până în picioare.

– Bună ziua, Lady Caroline, zise el. Ce plăcere să vă văd bine, sănătoasă. Am auzit că ați fost la un pas de moarte.

– Ha! E nevoie de ceva mai mult decât niște friguri amărâte ca să mă dea gata pe *mine*, domnule.

El zâmbi. Bărbatul era pur și simplu uimitor de masculin și arătos.

– Tocmai ăsta-i motivul pentru care n-am crezut. Intrați.

El păși într-o parte ca ea să poată intra în hol.

Caroline își scoase boneta și o ținu atârnată în direcția lui.

– Donovan, pe cuvântul meu, ești un Adonis în carne și oase.

– Pardon?

El îi luă boneta și o aruncă pe o măsuță.

– Un zeu grec.

El arcui o sprânceană.

– Vă înșelați, Milady... nu sunt decât un englez obișnuit.

Ea râse.

– Nu poți fi un englez obișnuit pentru că nu pari afectat de complimente.

– Nu în totalitate, zâmbi el din nou.

Ceva încântător îi fâlfâi în vene.

– Unde e doamna ta? întrebă cu un zâmbet sfios.

– În biroul ei, evident, unde-și petrece mare parte din zi.

Îi făcu semn să-l urmeze și o conduse la Hollis fluierând un cântec vesel. Păși în încăpere și spuse:

– A sosit Lady Caroline.

– Caro! strigă Hollis bucuroasă de undeva dinăuntru.

Caroline se strecură pe lângă Donovan cu un zâmbet indecent. El îi răspunse la acel zâmbet cu un surâs amuzat, apoi închise ușa în spatele ei, după ce intră în biroul dezordonat al lui Hollis. Ea stătea aplecată deasupra planului gazetei ei. Transformase ceea ce fusese odată o încăpere foarte frumoasă într-un birou unde punea cap la cap gazeta înainte de a o trimite bilunar către Gilbert și Rivington pentru tipărire.

Centrul dezordinii era dominat de o masă de sufragerie refolosită, pe care Hollis întinsese paginile ediției curente ale gazetei. Numere mai vechi erau așezate în teanc pe podea și pe rafturile pe care Donovan le amenajase. O pisică tigrată era întinsă deasupra teancurilor de pe jos, iar o alta stătea ca un ornament pe unul dintre rafturi. Erau cărți, sfori, foarfeci și vizoare, pe care Hollis le purta când lucra târziu în noapte. Hollis începuse să folosească și un monoclu pentru a analiza tiparul imprimat al gazetei, iar în acel moment îl ținea ridicat în dreptul unui ochi.

– Seamănă din ce în ce mai mult cu un birou guvernamental, se plânse Caroline aruncând o privire în jur. Luă câteva pagini de ziar de pe scaunul singurului fotoliu din cameră, le trânti pe un raft și se așeză.

Hollis puse jos monoclul.

– Ce altceva te-aduce în ziua asta minunată, în afară de dorința de a-mi seduce servitorul?

– Nu mă pot abține, Hollis. Donovan este un bărbat frumos și merită admirat, iar *tu* n-o vei face.

– Este admirat, să știi. Săptămâna trecută m-a însoțit la piață, unde ne-am întâlnit cu o fată care s-a pus în calea noastră la fiecare pas. Mi-a amintit de tine. Foarte tenace.

Caroline râse și își puse picioarele deasupra unui teanc de gazete de pe un taburet.

– Am vești noi.

– Splendid! zise Hollis. Am suficient spațiu pentru nitică bârfă pentru numărul următor. Spune-mi.

– Știi despre prințul Leopold și bordel.

– Sigur! Tu ai venit aici cu veștile, ți-aduci aminte?

Caroline știa. Făcuse o cursă nebună, din câte-și amintea.

– Fapt care s-a petrecut la doar o săptămână după ce l-am văzut pe prinț urmărind-o pe servitoarea noastră, Ann, prin piața Leadenhall.

– Încă nu-mi vine să cred că te-ai aflat acolo! zise Hollis încântată. I-am scris imediat Elizei și i-am spus că ai fost la Leadenhall în compania domnului Morley și a surorilor lui, râse ea.

– N-are importanță asta, spuse Caroline. Bănuiam că prințul era un desfrânat, dar vizita la bordel a fost reală. Dar apoi Priscilla i-a spus lui Lady Montgomery...

– O! Am auzit despre *asta*, zise Hollis. Era supărată că el acționa în felul acesta chiar înaintea balului ei.

– Și, evident, eu i-am spus lui Lady Norfolk pentru că nu m-ar fi iertat niciodată dacă Lady Montgomery îl izgonea pe prinț și ea nu avea ocazia să facă același lucru.

– Da? întrebă Hollis.

– Da! E un comportament mizerabil pentru un bărbat de statura lui.

Își încrucișă brațele la piept și pentru o clipă rămase privind în gol. Își dădu seama că Hollis nu spusese nimic și aruncă o privire în direcția ei.

– Ce e? De ce te uiți așa la mine?

– Cum? Ca și cum aș fi teribil de curioasă să aflu ce-i în capul tău? Credeam că te hotărâseși să nu mai fii așa de îndrăgostită de el, dragă.

– Nu-s *îndrăgostită* de el, pufni Caroline.

– Serios? Pentru că asta e a doua vizită pe care o faci la mine acasă de când ai fost la un pas de moarte și de ambele dăți ai venit ca să te plângi de *el*.

Caroline pufni.

– Mă nedumerește, atâta tot. De-asta cred că doamnele cu o bună reputație ar trebui să se țină foarte departe de el. Poate fi destul de fermecător, dar dincolo de suprafață pândește comportamentul ăsta demn de dispreț. Însă zarurile au fost aruncate, nu? Priscilla a zis că Lady Pennybacker intenționează să-și reducă și ea lista de invitați.

– Caro! Ce faci?

Nu avusese de gând să pună toate aceste roți în mișcare, dar Priscilla nu se putuse abține să nu le spună tuturor celor pe care-i știa, iar Augusta, ei bine... Caroline fusese puțin cam indispusă în timpul acelei vizite.

– Prietenele mele n-ar vrea să aibă în casele lor pe cineva cu un moral îndoielnic. N-am de ales în privința asta pentru că Beck crede că el și prințul sunt cei mai buni prieteni.

– Bine. Presupun că tu știi cel mai bine, zise Hollis cu un strop de sarcasm.

– Nu știu dacă știu sau nu, dar îmi e rușine că l-am sărutat.

Hollis icni.

Caroline flutură din mână către Hollis ca și cum ar fi fost o chestiune neînsemnată. Dar nu era o chestiune neînsemnată. Inima ei fusese marcată pentru veșnicie de acel sărut.

– N-a fost nimic! Eram furioasă, atâta tot.

– Furioasă! De ce-ai săruta pe cineva când ești furioasă? spuse Hollis pe un ton batjocoritor. Să nu te prind că îndrăznești să faci pe timida cu mine, Caroline Hawke. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Evident, Caroline îi relată totul. Doar de-asta venise – să se descarce. Îi povesti lui Hollis despre noua hotărâre a lui Beck de a o vedea măritată, despre cum îi ținuse prelegeri în biroul lui și despre cum ea nu-l văzuse decât prea târziu pe prințul care era acolo, în cameră. Despre faptul că ea îl acuzase pe prinț de amestec și despre faptul că el îi spusese Caroline. Nu îi povesti lui Hollis că în clipa în care el îi rostise numele mic cu vocea lui joasă și mătăsoasă, aceasta se încolăcise în jurul ei ca o țesătură caldă de mătase și o ținuse acolo. Îi explică lui Hollis că actul fusese atât de impetuos, încât aproape avusese senzația că altcineva pusese stăpânire în totalitate pe trupul ei și că nu își dăduse seama ce făcea până când o făcuse.

Hollis se lăsă pe spătar, zâmbind uimită către Caroline.

– Nu mai *rânji* la mine, se văită Caroline.

– A fost îndrăzneț, chiar și pentru *tine*, Caro. Crezi că ești îndrăgostită de el?

Întrebarea o zgudui pe Caroline.

– Pentru Dumnezeu, Hollis! *Sigur* că nu.

– Ți-a picat cu tronc, atunci. Trebuie să recunoști, a fost foarte amabil din partea lui să-ți aducă flori când erai bolnavă.

– Nu a adus flori pentru *mine*, ci pentru Ann. Sincer, nu pot să-l suport. O merită pe Lady Eulalie, dacă mă-ntrebi pe mine. Nu pot să-mi imaginez de ce-ar vrea să se lege de el.

Hollis râse.

– Nu poți? Se leagă de el pentru avere și privilegii, iar el de ea pentru o alianță politică.

– Dar nu pentru asta-i căsătoria, se plânse Caroline. O persoană trebuie să se căsătorească pentru fericire și prietenie, nu pentru a nu fi ucisă. Se trase iritată de mânecă. Eu aș evita din răsputeri astfel de aranjamente.

– Tu nu ești prinț și nu crezi în căsătorie nici în cele mai bune circumstanțe, spuse Hollis.

– Nu-i adevărat, insistă Caroline.

Hollis ridică din umeri.

– Bine. Ți-e frică de căsătorie.

– Nu mi-e *frică*. Contrar a ceea ce crezi tu, mi-ar plăcea foarte mult să fiu măritată. Dar... Ea tresări. Vreau să fiu văzută drept cine sunt. Nu pentru aspectul meu. Sau pentru mărimea zestrei mele. Lucrurile astea nu pot să susțină o căsătorie.

– Ți-o amintești pe Mary Pressley, spuse Hollis gânditoare. S-a îndrăgostit foarte tare de Malcolm Byrd și se presupunea că și el la fel, iar de atunci ea a fost teribil de nefericită.

– O tratează ca pe un câine, zise Caroline pe un ton categoric.

Mary era o prietenă din copilărie de-a lui Caroline. O fată drăguță, care nu și-a dorit niciodată mai mult decât să se mărite și să fie mamă. A fost curtată de domnul Byrd, care îi luase mințile. S-a îndrăgostit foarte tare de el. Ea și Caroline obișnuiau să stea întinse pe patul lui Caroline și să petreacă ore în șir vorbind despre domnul Byrd, despre cum va arăta rochia ei de mireasă și despre câți copii ar putea avea.

Realitatea s-a dovedit însă destul de diferită de acel vis. Malcolm Byrd nu semăna deloc cu ceea ce păruse a fi cât o curtase pe Mary. Era o fiară crudă și nu ezita s-o lovească pe Mary dacă aceasta nu-i făcea pe plac.

Odată, după ce Mary dăduse naștere primului ei copil, Caroline o implorase să fugă de el, însă Mary îi răspunsese cu un râs amar.

– Și unde să mă duc, Caroline? La părinții mei bătrâni? N-am bani, n-am nimic pe numele meu. El nu mi-ar permite niciodată să-l iau pe fiul nostru. Asta e crucea mea pe care trebuie s-o duc. Apoi o luase de mână pe Caroline și o ținuse strâns. Niciodată nu ajungi să cunoști pe cineva până când nu împarți cu el un pat și o casă. Este imposibil să le cunoaștem adevărata natură. Fii atentă, să ai grijă.

Acel avertisment dur nu o părăsise pe Caroline. Veneau s-o viziteze gentlemeni foarte plăcuți și politicoși. Dar, invariabil, ea se întreba care le era adevărata fire și, cu siguranță, ei nu se întrebau niciodată despre a ei. Pentru fiecare căsnicie precum cea a lui Hollis cu Percival sau a Elizei cu Sebastian, ea știa o poveste despre o altă căsătorie, mai tristă.

Dar admitea că își dorea foarte mult să fie iubită.

– Cred că ar trebui să-i spui prințului ce simți, zise Hollis.

– Ce simt despre ce? Ești nebună, Hollis, spuse ea, iar Hollis chicoti. N-am venit aici pentru un astfel de sfat.

– Ai venit pentru că eu sunt confesoarea și conștiința ta. Vrei să mergi cu mine să-l vedem pe tata?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, zise Caroline și oftă. Dar nu pot azi. Beck și cu mine ne ducem mâine la Arundel. I-am promis Augustei că o să trec pe la ea. E teribil de îngrijorată fiindcă e singură. N-are pe nimeni în afară de copii cu care să se distreze.

– O, spuse Hollis făcând ochii mari. Cred că sunt cei mai puțin amuzanți copii pe care-i cunosc. Niște fiare mici și sălbatice. Vorbesc tot timpul despre un ponei.

Caroline se ridică. Ocoli masa, se aplecă spre Hollis și o îmbrățișă.

– La revedere, dragă! Transmite-i dragostea mea lui Beck. Ne vedem săptămâna viitoare? întrebă Hollis când Caroline dădu să iasă din cameră.

– Dacă nu mai devreme! îi strigă Caroline peste umăr.

Își luă boneta de pe măsuța unde o pusese Donovan și ieși afară în lumina puternică a soarelui. Își ridică privirea, clipind spre cerul albastru. Nu-l *iubea* pe prințul Leopold. Doar pentru că era *singurul* bărbat care îi umplea imaginația, după foarte multă vreme, și care nu-i băgase de seamă fațada sau care văzuse dincolo de aceasta, nu însemna că îl iubea sau că îi purta vreo stimă deosebită. Atunci de ce o tulbura atât de tare gândul că el avea să părăsească Anglia? De ce se simțea atunci, într-o oarecare măsură, mâhnită, plină de căință și cu inima frântă?

Pentru că era o proastă, de-aia, cu un obicei groaznic de a fi atrasă de ticăloși. Avea să se gândească des la acel sărut, dar nu îi va simți nici o clipă lipsa după plecarea lui.

Se convinse că acesta era adevărul și chiar crezu asta... până în clipa în care el urcă în trăsura care urma să-i ducă spre Arundel.

Capitolul 16

O doamnă generoasă la suflet și la trup își mărește gospodăria, din fericire, nu cu încă un câine. De această dată este vorba despre două noi slujnice. Este de așteptat ca această lady și lordul ei să primească în vizită numeroase persoane în următoarele săptămâni de vară, începând cu prima petrecere în grădină din acest sezon.

Doamnelor, aplicați în fiecare seară o mască de toaletă pe față, acoperind-o din belșug cu seu de oaie. După două săptămâni de utilizare pe timp de noapte, tenul își va recăpăta vigoarea tinerească.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leo putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori simțise cu adevărat disprețul unei femei față de el. De fapt, nici nu avea nevoie de mână, pentru că se întâmplase exact de zero ori. Până astăzi.

Azi, când urcase în trăsură în fața hotelului Clarendon, privirea lui Lady Caroline devenise una de gheață. Leo bănuise că prima lor întâlnire după acel sărut avea să fie una interesantă, dar nu se așteptase la *așa ceva*. Era aproape ca și cum ea s-ar fi autoproclamat parte vătămată, deși, de fapt, ea își luase libertăți în privința lui.

Ea își încrucișă brațele la piept și se uită la fratele ei.

– Ce înseamnă asta?

Beck clipi surprins.

– Ce înseamnă?...

Ea își îndreptă privirea spre Leo.

– Prințul Leopold? Ei bine, Alteța Sa se îndreaptă spre Arundel, la fel ca și noi, și l-am invitat să mergem împreună.

– Poftim? Are gărzi. N-ar trebui să-l escorteze?

– Ne escortează pe noi, Caro. Ei merg în spate, însă trăsura este evident mai confortabilă pentru prinț.

– Pentru Dumnezeu, Beck, făcu ea iritată și începu să-și înfoaie *numeroasele* volane ale rochiei.

– Dumnezeu mi-e martor că nu te înțeleg niciodată. Care-i problema? Te-a jignit?

Chipul lui Lady Caroline deveni roz.

– *Je*, vă rog spuneți-mi dacă v-am jignit, Lady Caroline, și voi face tot posibilul să-mi răscumpăr vina. Când am vorbit ultima dată, am avut impresia că mă stimați destul de mult, zâmbi Leo.

Culoarea i se înteți în obraji.

– Îmi pare rău, Alteță, dacă aceasta a fost impresia pe care v-am lăsat-o. Eram politicoasă.

– A, zise el cu un zâmbet mai pronunțat. Atunci trebuie să vă laud... ați fost zelos de politicoasă.

– Se numește amabilitate, domnule.

– *Așa* se numește? El scutură din cap. Nu mă opresc din a învăța să vorbesc corect englezește.

– Ce-am ratat? îi întrebă Beck pe amândoi.

– Nimic! zise Caroline și își întoarse privirea de la Leo.

Dar Leo nu-și luă ochii de la ea. Disconfortul ei îl amuza. El era cel care era mereu luat prin surprindere, ori de câte ori se întâlneau, și nu-l deranja că cel puțin o dată ea era cea nesigură. Îi plăcea felul în care obrajii ei căpătaseră o nuanță atrăgătoare de roz și cum ochii verzi îi scânteiau strălucitori de supărare.

– Sigur e ceva, zise Beck părând confuz.

– Chiar așa, Beck? Ai uitat că tu ai început când ai cerut sfatul Alteței Sale în legătură cu sărmana ta soră necăsătorită și împovărătoare?

– Nu i-am cerut sfatul, o corectă Beck. Știu exact ce trebuie făcut. O să vezi.

Lady Caroline își dădu ochii peste cap. Dar Leo era interesat de ceea ce credea Beck că trebuia făcut.

– Am câteva variante pentru tine, zise Beck.

Asta îi atrase atenția lui Caroline. Se uită curioasă spre fratele ei.

– Cine?

– Ladley, de exemplu.

Ea râse.

– Vechiul tău coleg de școală? Robert Ladley nu a trecut niciodată pe lângă un whisky sau o bere pe care să nu le bea.

Sprâncenele lui Beck coborâră deoarece asta era o noutate pentru el.

– Pardon? Ladley a fost suficient de treaz încât să dea fuga să aducă un doctor în noaptea în care ai fost la un pas de moarte.

– N-am fost la un pas de moarte, și nu-i adevărat că de curând ai avut nevoie de ajutorul a doi valeți pentru a-l urca într-o birjă?

Sprâncenele lui Beck coborâră și mai adânc.

– *O dată.*

– Altcineva? ciripi Lady Caroline după ce îl respinse pe contele de Montford ca posibilă variantă.

Beck pufni.

– Lordul March.

Leo nu-l știa pe lordul March, dar era evident că Lady Caroline îl cunoștea. Ea își întoarse încet capul și își țintui fratele cu o privire care-l făcu să încremenească până și pe Leo.

– Nu-i așa de rău pe cât crezi, spuse Beck repede. Știu ce se spune despre el, dar doar pentru că Hollis scrie asta nu înseamnă că-i adevărat.

– Se întâmplă ca ea să aibă extrem de multă dreptate în majoritatea privințelor. Mai gândește-te, Beck. Și, în plus, nu e nici momentul, nici locul pentru a vorbi despre perspectivele mele sumbre de căsătorie. N-am vrea să facem călătoria plictisitoare pentru Alteța Sa Regală.

– Nu-l deranjează, spuse Beck încrezător, când, de fapt, pe Leo îl deranja într-adevăr. De fapt, nu trebuie să te gândești la el ca la un prinț, Caro. E mai degrabă un fel de... un fel de unchi.

– Un *unchi*? spuse Leo uimit.

– Ce vreau să spun e că acum ești ca un membru de familie, zise Beck. Ești fratele prințului Sebastian, însurat cu Eliza, și, Caro, ai zis mereu că tu și Eliza sunteți mai degrabă surori decât prietene. Dumnezeu știe că ea și Hollis mă tratează ca pe un frate aflat în inferioritate numerică.

Caroline se uită la Leo. Leo o privi la rândul lui. El simțea tensiunea dintre ei, o simțea umplând trăsura, împingând în pereții acesteia, percepea izul dorinței amestecat plăcut cu parfumul ei.

– Bine, spuse ea. E unchiul meu.

– Nu sunt unchiul dumneavoastră, zise Leo. Nu sunt unchiul nimănui, adăugă el către Beck, dar nici unul dintre ei nu părea să-l asculte.

Lady Caroline se poziționă astfel încât privirea ei să fie îndreptată spre fereastră și spre peisajul care trecea pe lângă ei, cu

arbori și dealuri presărate cu oi. Iar Beck, văzând aceleași dealuri ondulate, se lansă într-o poveste despre o vânătoare la care participaseră el și Norfolk cu câțiva ani în urmă, în care câinii se abătuseră de pe urmele unei vulpi către o căprioară moartă.

Era îndeajuns ca să adoarmă un om matur.

După ceea ce păruse o oră de vorbărie neîncetată, Leo tocmai simțea că aluneca în țara viselor când fu brusc zguduit de o săritură ciudată a trăsurii. Se ridică. Beck se aplecă în față, încercând să vadă ceva pe fereastră în timp ce trăsura se opri.

– Ce dracu'? Rămâneți aici amândoi, spuse Beck cu severitate. Deschise ușa și sări afară, apoi închise ușa în urma lui. Leo îl auzi strigându-l pe birjar și întrebând dacă de vină era o roată.

Caroline își îndreptă spatele încet, cu privirea ațintită asupra lui Leo.

Leo se rezemă la loc pe perne. Zgomotul făcut de bărbații care vorbeau, sau poate chiar se certau, se pierdu în depărtare.

– N-ar trebui să ieșiți să vedeți ce s-a întâmplat? întrebă ea. Poate să dați o mână de ajutor?

– Mulțumesc pentru sugestia legată de felul în care ar trebui să mă comport, dar cred că o să rămân aici, ca să aflu de ce mă tratezi ca pe un lepros.

– Nu vă tratez ca pe un lepros.

– Nu? Așa pare. Oricum i-ai spune, mă tratezi destul de diferit față de felul în care ai făcut-o ultima dată când ne-am întâlnit. Îți mai aduci aminte ultima noastră întâlnire, nu?

Culoarea reveni în obrajii ei.

– Da, bine, m-am comportat urât când ne-am întâlnit ultima dată, dar eram teribil de supărată. Îmi cer scuze.

– Interesant. El își îndreptă spatele și își puse mâinile pe genunchi, aplecându-se în față. Ce lucru ciudat faci când ești supărată. Așa se întâmplă mereu?

– Evident că nu. Depinde de persoană și de motivul supărării.

El dădu din cap aprobator, amuzat.

– Nu-mi dau seama dacă mă complimentezi sau nu.

Ea se încruntă.

– N-o să se repete. Mi-am pierdut capul, atâta tot. Acțiunile mele n-au fost în nici un fel un indiciu al vreunui... sentiment față de dumneavoastră.

– O... Dar culoarea de acum din obrajii tăi și entuziasmul sărutului tău ar sugera altceva. Ești sigură că nu există nici un strop de sentiment față de mine?

Ea țâțâi.

– *Foarte* sigură.

Leo se aplecă în față, în locul strâmt dintre ei.

Lady Caroline se lăsă și mai mult pe spate. El se propti în banca pe care ea stătea, cu mâinile de-o parte și de alta a genunchilor ei.

– Pot să-ți ofer un sfat, Caroline?

Buzele i se deschiseră în timp ce ea trase o gură de aer.

– Aș prefera să n-o faceți.

El ridică o mână și îi atinse cu degetele bărbia.

– Sfatul meu...

– Pe care tocmai am spus că nu-l vreau...

– E să nu săruți un bărbat la mânie. Un sărut furios poate fi un sărut plăcut și cu siguranță al tău așa a fost, nu neg asta. Dar nu e la fel de plăcut ca un sărut când ești plin de bucurie.

Ea clipi. Își coborî privirea asupra buzelor lui, iar el simți dorința agitându-se în interiorul lui.

– Bănuiesc că trebuie să vă cred pe cuvânt. Înțeleg că sunteți un expert.

– Știu câte ceva despre asta, admise el.

Nu se putu abține – îi atinse o gropiță din obraz cu vârful degetelor.

– Iar eu știu câte ceva despre desfrânați, spuse ea în timp ce el îi ridica ușor bărbia. Recunosc unul imediat.

Leo zâmbi. Se apropie și mai mult.

– Ești furioasă din nou, Caroline?

– Da, *Leopold*, puțin.

– Vrei să mă îndepărtez?

Ea ezită. Îi dădu mâna la o parte de pe față, iar el crezu că acesta avea să fie sfârșitul. Tocmai voia să se așeze din nou la loc, când ea îi cuprinse fața cu mâna.

– Doar ai grijă că dacă mă săruți o să însemne ceva. Te-aș sfătui să te gândești bine de tot la asta.

– Mă gândesc mult, zise el și veni mai aproape.

Ea își puse mâna pe pieptul lui și oftă.

– Ești cea mai rea specie de desfrânat, Leopold Chartier. Dar dacă vrei s-o faci, atunci fă-o. N-avem mult timp.

El își reprimă un râs de surpriză.

– Ți-a mai spus vreodată cineva că ești plină de contradicții?

Ea își trecu degetul peste buza lui de jos.

– Ce naiba mai aștepți?

Leo se mișcă atunci, atingându-și gura de a ei. O sărută cu totul altfel decât o făcuse ea. Ea își apăsase gura pe a lui, tatonându-l cu limba. El o sărută încet și cu atenție, zăbovind asupra buzelor moi, în timp ce parfumul slab de flori îi incita mirosul. Sărutul era atât de rafinat încât fu nevoit să-și înfigă degetele în perne ca să se nu se arunce asupra ei, mușcând din ea ca dintr-o delicatesă. Îi tachină buzele cu limba. Ea își înclină bărbia în sus și deschise gura către el. Sărutul era tandru și lent, însă flăcările care se aprinseseră în el nu erau câtuși de puțin astfel. Era suflarea timidă de aer ce pătrunde într-o vatră înainte de izbucnirea pălălăii.

Caroline ridică mâna și îi cuprinse maxilarul. Atingerea blândă a degetelor ei îl făcu să tremure – simțea că mai avea puțin și avea să explodeze în orice clipă de dorință. Intenționase s-o ispitească, însă ea îl chema ademenindu-l către un munte mistic de plăcere spre care își dorea foarte mult să meargă împreună cu această femeie nerușinată.

„Nu-mi spune mie ce să fac." Cuvintele ei îi veniră în minte. Nu i-ar spune ce să facă; ar lăsa-o să-l conducă spre ceea ce dorea. Se aplecă, apăsând-o pe pernele din spatele ei. Sărutul îl făcea să-și piardă mințile – voia să-i atingă carnea, să-i simtă pielea pe a lui. Voia s-o atingă între picioare și să-i simtă umezeala dorinței.

Caroline fu cea care îi aminti unde se afla. Îi cuprinse fața în ambele mâini și îi împinse capul pe spate. Buzele ei erau umede de sărutul lui.

– Fratele meu e chiar afară.

Beck. Singurul său prieten, dacă viața lui avea să continue la fel ca în ultimele săptămâni. Leo se adună. Dădu din cap aprobator, închise ochii o clipă, apoi se lăsă pe spătarul trăsurii, aranjându-și haina aluciană pentru a-și ascunde erecția enormă. Își trecu mâna prin păr și îi zâmbi.

– Cum vi s-a părut sărutul, doamnă?

O buclă din părul ei scăpase, iar ea o împinse la loc cu mare grijă.

– Mi s-a părut mulțumitor.

Ea îi adresă un zâmbet lipsit de pudoare.

– Nu te cred, spuse pe un ton jucăuș. Cred că ai simțit sărutul așa cum nu ai mai simțit vreodată un altul. Ridică din sprânceană provocând-o să-l contrazică, știind prea bine că o va face.

Însă ea râse și zise:

– Iată cine-i mândru. Prea bine. A fost foarte plăcut, Alteță. Vă *mulțumesc*.

Zâmbetul ei se lăți.

Îi plăcea jocul pe care-l juca. La fel și lui Leo.

– Ești o micuță...

Ușa se deschise brusc, iar în interiorul trăsurii se ivi capul lui Beck. Se uită la sora lui, care zâmbea ca o felină sătulă.

– O mică problemă mecanică, zise el urcându-se înapoi înăuntru. Unul dintre hamuri, cum se întâmplă de obicei. Întotdeauna se întâmplă ceva cu hamul, nu-i așa? întrebă el și începu să vorbească despre numeroasele dăți în care fusese implicat în probleme cu hamurile.

Leo nu auzi mare lucru din spusele lui. Nu se putea gândi decât la cât de incitat fusese de femeia așezată vizavi de el, cu cel mai enervant de ademenitor și de neobrăzat zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

Capitolul 17

Întreaga Londră se bucură de revenirea soarelui pe cerul nostru, însă mulți au plecat deja la țară. În Sussex, este de așteptat ca lordul Hawke să-și prezinte calul alucian la cursa Celor Patru. Se zvonește că și-a adus armăsarul la Arundel, pentru a fi găzduit acolo până la încheierea sezonului de curse.

Un ceai servit după-amiaza la reședința doamnei Moriarity s-a făcut remarcat ca urmare a unei invitate anume, care și-a făcut apariția îmbrăcată cu o rochie de dimineață. Doamnelor, este important să știți cum să vă îmbrăcați corespunzător, ca nu cumva să fiți cea despre care își amintește toată lumea, dar nu din motivele la care aspirați.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Augusta, Lady Norfolk, se afla într-o stare groaznică, pentru care putea fi iertată. Era în ultima lună de sarcină și se plângea că nimic nu-i venea bine, o durea spatele și își ura soțul.

– Augusta, zise Caroline zâmbind cu compasiune. Nu-l *urăști* pe Henry.

Aranjase pe Augusta capotul pe care i-l făcuse, dar își dădu seama că nu-l făcuse suficient de mare. Era vina ei – niciodată nu fusese atât de aproape de o burtă de gravidă, iar aceasta era... destul de mare. În sinea ei, Caroline își făcea griji că Augusta purta acolo mai mult de un singur copil. Părea un sat întreg.

Augusta se prăbuși pe un scaun, cu picioarele întinse în față. Caroline se duse la fereastra înaltă și privi spre gazonul imens de mai jos. Era o zi frumoasă, însorită și își dorea să fie afară alături de toți ceilalți. Beck și Norfolk stăteau întinși pe scaune ca doi domni din mediul rural. O doică legăna sub ramurile unui copac bebelușul Augustei, care abia împlinise un an. Iar în poiană, prințul... *Leopold*... zburda cu cele două fetițe ale Augustei, alături de un câine jucăuș, alb-negru.

Părea să-i facă plăcere. Râdea cu fetele, încurajându-le să-l urmărească. Caroline încercă să și-l imagineze cu copiii pe care i-ar aduce pe lume Lady Eulalie. Prințese și prinți mici care semănau cu el. O făcea să simtă o undă de durere.

Își duse absentă degetele la buze și își reaminti acel sărut uluitor din trăsură. Fusese atât de tandru și de atent – lipsit de pasiunea disperată pe care i-o arătase ea. Totuși, corpul ei înflorise odată cu el. Simțise că se deschidea ca o floare, dorind mai mult. Dorindu-l cu totul.

Doamne... Poate că Beck avea dreptate și sosise timpul să se mărite. Era mai excitată ca oricând, dorindu-și lucruri pe care nu le putea primi. Caroline nu era o sfântă – fusese sărutată și mângâiată și mai mult decât atât. Dar întotdeauna fusese conștientă de virtutea ei și de necesitatea de a o proteja. Marile familii, spunea mama ei, își menținеau statutul prin moștenitorii lor, prin virtutea și generozitatea lor. Ea o avertizase pe Caroline să nu facă ceva ce-ar putea aduce rușine numelui Hawke.

– Un bărbat își poate reveni după greșelile lui, zicea ea. Dar o femeie își va duce rușinea până în mormânt.

Dintr-un anumit motiv, acel avertisment, rostit de o mamă pe care o pierduse cu mulți ani în urmă, rămăsese alături de ea în tot acest timp. Avusese cu certitudine multe ocazii de a aduce rușine numelui familiei. Dar cu o zi înainte, în trăsură, luase serios în considerare acest lucru.

– La ce te uiți? întrebă Augusta.

– O, la fetele tale și la soțul tău, pe pajiștea de jos.

Augusta scoase un oftat care păru a fi unul de disperare.

Caroline se întoarse de la fereastră.

– Ești bine?

– Sunt, zise Augusta. Apoi clătină din cap. Nu sunt. Henry dispare de lângă mine când mai am puțin și nasc.

Caroline râse, arătând spre fereastră.

– Dar e aici, dragă. Nu s-a dus nicăieri.

– A dispărut de lângă mine în ultimele patru luni înainte de nașterea lui Mary. În momentul în care a descoperit că eram din nou gravidă, a început să dispară din nou. E aici cu trupul, spuse Augusta mohorâtă. Dar nu și cu sufletul. Îmi disprețuiește corpul când sunt în această stare. O lacrimă îi scăpă din ochi. A încheiat

un fel de aranjament pentru export și, ca parte a acestuia, a adus acasă o slujnică la bucătărie. Poți să-ți imaginezi? Ea a făcut parte din aranjament. Nu e prima dată când se întâmplă să aibă o fată ascunsă în camerele servitorilor. De ultima m-am descotorosit.

Caroline era uluită.

– Ce vrei să spui?

– Tu ce crezi? întrebă Augusta în lacrimi.

– Nu, Augusta, spuse Caroline venind lângă ea. Nu-i adevărat. E îndrăgostit de tine.

– Nu încerca să-mi spui ceea ce este evident, Caroline! *Știu* cine e el și ce face.

Caroline bănuia că ar putea ști și ea. Noaptea trecută, când sosiseră, Henry îi luase pe Beck și pe prinț de acolo, ca și cum Caroline și Augusta nu ar fi existat. Când îi menționase acest lucru lui Beck, el îi zisese că Augusta nu voia să aibă de-a face cu Leopold și îi spusese lui Caroline că nu dorea să stea cu domnii în timp ce fumau trabucuri și vorbeau despre chestiuni masculine.

– Ce sunt chestiunile masculine? întrebase ea.

Beck se încruntase.

– Lucruri masculine. Folosește-ți imaginația, Caro.

Îi bătuse în cap cu două degete și o lăsase să-și petreacă ziua cu Augusta care se simțea mizerabil.

– Capotul e frumos, spuse Augusta mângâind placheta brodată.

– Broderia e opera Marthei. M-a învățat destul de multe, zise Caroline. Ea a lucrat la broderie în timp ce eu am cusut tivul.

– N-am știut niciodată că ai vreun talent, murmură Augusta.

Caroline râse.

– Nici eu. Dar vara trecută n-am putut să găsesc o croitoreasă dispusă să-mi facă o trenă ca aceea a femeilor aluciene. Mereu am fost destul de pricepută cu acul și mi-am zis să încerc. N-a fost atât de greu pe cât credeam, spuse ea ridicând din umeri.

Ușa salonului se deschise și o slujnică tânără intră cu o tavă cu serviciul de ceai. Făcu un pas greșit și ceainicul zornăi lovindu-se de cești.

Augusta îi aruncă o privire, iar expresia i se întunecă.

– Pentru Dumnezeu, nu fi proastă.

Felul în care se răsti la slujnică o surprinse pe Caroline. Niciodată n-o mai auzise vorbind atât de urât cu o servitoare.

– Vă rog să mă scuzați, Milady.

Tânăra vorbea cu un ușor accent și părea înspăimântată de Augusta. Puse serviciul de ceai pe masă, apoi trecu pe lângă Caroline pentru a lua un pahar folosit. Atunci Caroline observă altceva la ea – un petic verde pe gulerul ei. Era oare acea culoare o coincidență sau era wesloriană?

– Mai doriți și altceva, Milady?

– Nu. Lasă-ne, zise Augusta cu răceală.

Slujnica fugi practic din încăpere, iar când Caroline se întoarse din nou spre Augusta, întrebându-se ce-ar fi trebuit să spună, Augusta o surprinse din nou izbucnind în plâns.

– Augusta! strigă Caroline care se apropie și se lăsă în genunchi lângă ea. Cuprinse mâna Augustei între palmele ei. Ce te neliniștește?

– Ea e, spuse Augusta cu ochii în lacrimi. Ea e fata, *slujnica* cu care se culcă Henry.

– Te înșeli, Augusta. Sunt sigură că totul e o neînțelegere. Henry n-ar face-o *niciodată*.

– Ba ar face-o! Crede că eu nu știu, dar toți vorbesc, servitorii vorbesc și eu îi aud. Ea doarme într-o cameră de lângă bucătărie și de două ori până acum l-am prins urcând pe scara de la bucătărie doar în pijamale. Nu vine la mine... se duce la *ea*.

– Augusta, spuse Caroline încet.

Nu reuși însă să găsească cuvinte care să însemne ceva. Ceea ce descria Augusta era cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina și poate exact acela la care se așteptase.

– Eu nu vreau să spun că... Bărbații sunt... ei bine, sunt niște bestii, zise ea neputând să găsească un cuvânt potrivit pentru ducele de Norfolk.

– De-asta nu vreau ca el să fie aici, spuse Augusta în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

– Cine, Henry?

– Nu, *prințul*! Ai avut dreptate în privința lui, Caroline. E un desfrânat și cred că are o influență asupra lui Henry. Știi, au fost prieteni în școală. Au un trecut îndelungat. Și, după ce ai zis tu, am început să cuget la asta. Au fost împreună la vânătoare și se duc la cluburi pentru gentlemeni. Am auzit că prințul a fost la un *bordel* și că a luat o fată de acolo, spuse ea rostind în șoaptă acel cuvânt. Probabil că l-a târât și pe Henry acolo.

Caroline se holba la Augusta. Nu avea nici un cuvânt de oferit în apărarea prințului. Auzise același lucru, la rândul ei, dar nu i se părea genul care i-ar corupe pe ceilalți.

– Îmi pare foarte rău, Augusta.

Augusta se răsuci în fotoliu, își luă o pernă, se aplecă peste ea cât de bine putu și suspină.

Caroline se ridică încet și se duse la fereastră. Se uită din nou în jos la scena bucolică. Se culca oare Henry cu slujnica aceea foarte tânără? Oare Leopold își târa prietenul după el pe la bordeluri? Îl privea și părea atât de destins. Acum stătea pe iarbă, cu picioarele întinse în față, iar fetițele se cățărau pe el. Era greu de privit și de imaginat acea latură a lui. Era greu de înțeles ce putea împinge un bărbat către un astfel de comportament. Îi întorcea un pic stomacul pe dos. Le sărutase pe acele femei așa cum o sărutase pe ea? Le zâmbea așa cum îi zâmbea ei?

Ziua lungă alături de Augusta luă sfârșit când ea invocă o durere de cap năucitoare și îi aduse la cunoștință soțului ei că nu va participa la cină. Caroline urma astfel să ia masa singură cu cei trei bărbați. O situație pe care în general o savura. Își adusese chiar și o rochie verde spectaculoasă, una care fusese destul de simplă în urmă cu trei luni, dar acum se lăuda cu o trenă modificată – femeile aluciene chiar le purtau prea lungi – și un decolteu refăcut, care era mai îndrăzneț decât ceea ce purta ea de obicei. Plănuise să se lase admirată, așa cum făcea întotdeauna, dar în seara asta nu se simțea în apele ei. Nu dorea atenția sau admirația lor. Ce-și dorea era să fie acasă, cu pânza, acul și ața și cu imaginația ei. Doamne, cu fiecare ticăit al ceasului se transforma într-o fată bătrână.

Slujnica ce fusese trimisă să se ocupe de ea în timp ce se pregătea pentru seară era o fată plină de viață. Îi spuse că o chema Janey. Nu putea avea mai mult de șaisprezece ani. Cam de aceeași vârstă pe care părea s-o aibă cealaltă fată.

Janey nu se sfia să admire rochia lui Caroline sau înfățișarea sa. Era vorbăreață. Caroline profită de asta și, în timp ce făcea o ultimă verificare în oglindă, zise:

– Mai e o slujnică aici, o tânără brunetă.

– O, sunt multe slujnice, madam! Arundel e cel mai mare lucru pe care l-am văzut. Poate chiar mai mare decât Windsor. Așa zice

Adam. El e la grajduri și călărește cu ducele și ducesa la Londra ca să aibă grijă de cai.

– E într-adevăr o moșie foarte mare, admise Caroline. Dar fata asta... nu cumva e wesloriană?

– A, Jacleen! Da, a venit tocmai din Wesloria. Nu era la Londra nici de două săptămâni înainte ca ducele s-o aducă aici. Totu-i nou pentru ea.

– Îmi imaginez că totul trebuie să fie *foarte* nou pentru ea, spuse Caroline pe un ton pesimist.

Nu știa dacă era în stare să se uite la duce în seara asta, știind ce făcuse, știind că o adusese aici pe biata tânără imigrantă ca să-l slujească în timp ce soția lui îi purta al patrulea copil.

Când coborî în cele din urmă la cină, Caroline se simțea neobișnuit de smerită și diferită față de cum era de obicei. Beck se încruntă când o văzu intrând în salon, cel mai probabil din cauza nemulțumirii lui față de decolteul ei. Caroline îl ignoră. Ar fi trebuit ca el să fie recunoscător că ea nu se culca cu un servitor, ca prietenul lui, ducele, sau că nu-și ducea tovarășii la bordeluri, ca amicul lui, prințul.

– Vin, doamnă? întrebă un lacheu întinzând spre ea o tavă în timp ce Beck își îndreptă din nou atenția spre duce.

În cealaltă parte a încăperii cavernoase, Leopold stătea într-un fotoliu, cu o carte deschisă în brațe.

– Mulțumesc. Luă paharul de pe tavă și apoi se duse la fereastră, de unde urmări soarele care cobora și inunda peisajul rural într-o lumină ușor aurie.

Nu stătea acolo de mult când deveni conștientă de o prezență. Aruncă o privire peste umăr și îi zâmbi ușor prințului. Nu se putea abține – privirea din ochii lui îi stârnea sângele, o înfierbânta. Ce era în neregulă cu ea de putea să fie atât de atrasă fizic de un asemenea desfrânat?

– Bună seara, Lady Caroline.

– Bună seara, Alteță.

– Arăți... O măsură cu privirea. Foarte bine, într-adevăr, spuse el în cele din urmă.

Dar ochii lui spuneau ceva mai mult. Sau poate își imagina ea asta, dorind ca el să însemne mai mult. La naiba că nu știa ce voia de la acest bărbat! S-o lase-n pace sau s-o ia în brațe?

– Ni se alătură și Lady Norfolk? întrebă el.

– Nu cred, spuse Caroline, îndreptându-și atenția către fereastră.

El veni mai aproape de ea pentru a privi afară. Rămaseră astfel câteva clipe lungi, în tăcere. Sau poate doar o clipă. Caroline pierdu noțiunea timpului – toate simțurile ei erau atente la el.

– Îți plac copiii, zise ea.

– Pardon?

– Te-am văzut jucându-te cu fetițele mai devreme.

– O... El se întoarse cu spatele la fereastră ca să poată sta cu fața spre ea. Îmi plac copiii foarte mult. Ție?

– Da. Ea bătu ușor cu un deget în paharul cu vin. Te-ai gândit vreodată să-i ai pe ai dumitale? Cum ar arăta?

El îi aruncă un zâmbet curios.

– Presupun că da. Nu se gândește toată lumea, la un moment dat?

Ea nu o făcuse. Presupusese că-i va avea, dar neavând nici o perspectivă reală, nu se gândise prea mult la cum ar putea arăta viitorii ei copii, cine ar putea fi ei.

– Ei bine... vă doresc dumitale și lui Lady Eulalie mulți copii fericiți și sănătoși.

Expresia lui Leopold deveni pe dată serioasă:

– Da, aprobă și își feri privirea.

Caroline se simți dintr-odată mâhnită. Nu intenționase să fie nepoliticoasă; dorise să fie politicoasă. Dar, având în vedere întorsătura pe care o luase relația lor, lăsase impresia că era ușor... îmbufnată. Nu făcuse decât să spună ce-i venise în minte. Ce-i venise dintr-odată în minte.

– Îmi pare rău...

– Nu, nu-i nevoie, zise el repede. Ai dreptate. Își întoarse din nou privirea spre ea și zâmbi trist. Nu găsesc nici o bucurie în inevitabilitatea unei căsătorii pe care n-am dorit-o.

Faptul că îi mărturisea așa ceva o surprinse. Desigur, nu era o căsnicie pe care el și-o dorea – prinților nu le era permis să se căsătorească cu cine pofteau. Nu trecuse mult timp de când fusese adoptată Legea căsătoriilor regale pentru a-i împiedica pe membrii acestora să se căsătorească cu persoane considerate nepotrivite pentru familia regală. Chiar fratele lui Leopold își asumase un risc imens când o alesese pe Eliza – ar fi putut fi deposedat de investitură dacă tatăl său ar fi solicitat așa ceva.

Simți o simpatie subită față de Leopold. Cât de îngrozitor trebuia să fie, să știe toată viața că cea mai importantă relație pe care o putea avea probabil nu era una aleasă de el.

– Căsătoriile sunt rareori ceea ce căutăm, presupun.

El îi adresă un zâmbet distant. Și coborî privirea spre pahar și întrebă:

– Și tu, Lady Caroline? Cauți să te căsătorești? Îți dorești copii?

Ea clătină din cap.

– Mi-ar plăcea să am copii, într-o bună zi, evident. Dar nu văd să se întâmple.

El chicoti, ca și cum ea ar fi răspuns cu impertinență.

– De ce nu?

– Sincer, nu știu, dar când îmi imaginez viața, mă văd doar pe mine și pe Beck. Zâmbi, rușinată să admită că era adevărat. Suntem o pereche ciudată – fratele meu și cu mine.

– Împrejurările vieții au un fel al lor de a lega frații unul de celălalt. Pentru mine și Bas a fost cutia în care am fost forțați să trăim, ca fii de regi. Pentru tine și Beck, aș crede că a fost pierderea tragică a părinților, la o vârstă atât de fragedă.

Era adevărat și prințul i se păru foarte receptiv – ea și Beck fuseseră inseparabili întreaga lor viață. Beck avea doar paisprezece ani când murise mama lor, tatăl lor se dusese cu mult înainte.

– Ce mai face Lady Norfolk? întrebă el.

– E... „Tulburată. Devastată." Caroline clătină din cap. Simțea atât de multe lucruri confuze în acel moment. E foarte însărcinată, zise ea în cele din urmă.

– O... Poate se va simți mai în largul ei mâine, când voi pleca. Aruncă o privire în jur, apoi spuse încet: I-am auzit certându-se aseară, așa că sunt destul de lămurit în ceea ce privește sentimentele ei față de mine.

– O, vai. Dacă Augusta fusese atât de directă cu soțul ei cum fusese cu ea, atunci Leopold știa totul, se gândi ea. Cred că de fapt doar nașterea acestui copil o va liniști. Nu-i în apele ei.

El ridică paharul cu vin.

– Pentru sănătatea lui Lady Norfolk.

– Pentru sănătatea ei.

Ea ciocni ușor paharul de al lui și privirile li se întâlniră – și rămaseră astfel. Păreau suspendați într-un spațiu în care nu existau

decât ei. Putea să simtă zvâcnind între ei aceeași energie pe care o simțise când el o sărutase în trăsură. O roșeață care o trăda i se strecură în obraji.

Vraja fu întreruptă de majordom, care intră și îl anunță oarecum pompos pe Domnia Sa ducele că cina era servită.

– A, splendid, spuse Norfolk, apoi traversă încăperea cu pași mari și-i oferi brațul lui Caroline. Mergem?

În sala de mese, Caroline stătea așezată chiar vizavi de Leopold. Pierdu șirul conversației – ceva legat de cursele de cai, desigur. Continua să-și ridice privirea și să-i surprindă ochii lui Leo îndreptați spre ea. Îl urmări râzând și tachinându-și prietenii, oferindu-și cu respect părerea și sfaturile când îi erau solicitate. Cine era acest bărbat? Era oare același bărbat care luase o femeie dintr-un bordel pentru propria plăcere? Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât simțea că nu-l cunoștea deloc.

Nu se putea abține să nu-i arunce priviri pe furiș. În lumina lumânărilor, nu se putea împiedica să se întrebe ce-ar fi dacă.

„Ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă."

Capitolul 18

Nașterea iminentă a unui copil poate fi cel mai agitat moment pentru întreaga gospodărie, inclusiv pentru oricare dintre servitori. Aceștia suportă adesea greul disconfortului familial și al incertitudinii. Ne-a ajuns vestea că o tânără slujnică și-a părăsit postul după ce a fost supusă unui tratament dur din partea stăpânei sale din Arundel. Ce curios că fata a dispărut în același timp cu plecarea de la Arundel a unui oaspete ilustru și princiar.

Doamnelor, două ouă bătute spumă se aplică energic și direct pe scalp timp de două minute, se clătesc cu apă călduță și sunt urmate de crema pentru cap Kaylor. Rezultatul va fi un păr mătăsos la atingere, ce formează mult mai ușor bucle.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leo își petrecuse o bună parte a după-amiezii încercând să ghicească unde s-ar fi putut afla Jacleen, însă în castelul acela monstruos efortul lui era similar proverbialei căutări a acului în carul cu fân. Însă avu noroc în clipa în care o slujnică aduse platouri cu mâncare și ceai pentru duce și pentru nobilii locali veniți în vizită. Avea un petic verde pe guler. Era subțire și palidă și avea cearcăne. Arăta destul de palidă.

O privi așezând platoul pe o masă lungă, conform instrucțiunilor primite de la majordom, și, când se întoarse să plece, Leo strigă:

– Domnișoară!

Slujnica și majordomul se întoarseră amândoi către el, surprinși.

– Am o cămașă de călcat, spuse el repede. Era genul de ordin pe care probabil îl striga de multe ori la Palatul Constantin. Un servitor era un servitor, aflat acolo pentru a face ce era nevoie și rareori se gândea la asta.

– Nu ea, spuse Henry, care apăru în dreapta lui și îi puse mâna pe umăr. Ea e slujnică la bucătărie. Janey o să-ți calce cămașa. Peterson,

zise el îndreptându-și atenția către majordom, trimite-l pe Janey în apartamentul prințului.

Peterson confirmă din cap și îi făcu semn slujnicei să plece. Henry râse de Leo.

– Călătorești fără valet, Alteță?

– De multe ori e mai expeditiv să-l las la Londra, zise Leo. Dar m-a avertizat că s-ar putea întâmpla asta.

Henry chicoti și plecă să discute cu unii dintre ceilalți oaspeți ai lui.

Leo era sigur că era Jacleen. Așadar, era slujnică la bucătărie. Și acum? Doar nu putea să apară pur și simplu în ușa bucătăriei și să întrebe de ea. Putea să pretindă că avea trebuință de ceva. Nu, n-ar merge. Henry desemnase un tânăr lacheu care să aibă grijă de Leo, iar flăcăul era cu ochii pe el ca un câine, încercând să-i anticipeze orice nevoie.

Și, la drept vorbind, Leo avea bătăi de cap încercând să scape de gazda sa. După ce Leo îi oferise scuzele sale pentru că îi ofensase soția, Henry răspunsese râzând.

– Ea e ușor de ofensat. Nu trebuie să dai ascultare femeilor, Leo.

El cu siguranță nu o făcea și continuă să defileze cu prietenul său, prințul, prin fața vecinilor.

Poate mai târziu, își zise în sinea lui. La Palatul Constantin, slujnicele de la bucătărie dormeau lângă bucătărie. Munca începea la ora patru dimineața într-un palat mare și îi împiedica să se foiască de colo până colo și să îi deranjeze pe cei care dormeau. Bănuia că același lucru era valabil pentru Arundel, cu jumătate de oră în plus sau în minus.

Se hotărî să procedeze astfel. Avea să spună că i se făcuse foame noaptea și se va duce la bucătărie, dacă avea s-o găsească. Îi instruise deja pe Kadro și Artur să fie pregătiți la prima oră ca să-l însoțească la Londra. Ceea ce însemna că nu îi rămâneau decât douăsprezece ore pentru a o găsi pe Jacleen.

Leo era atât de îngrijorat cu privire la planul lui, încât uită de cămașă. Când slujnica Janey veni s-o ia, o purta. Încă o gafă.

– Trebuie să calc o cămașă, Alteță, spuse ea veselă făcând o reverență.

– O...

Se uită în jur, căutând un lucru pe care i-l putea da să-l calce, și, pentru că nu găsi nimic, aruncă din nou o privire spre ea și zâmbi jenat.

– După cum s-a dovedit, n-are nevoie de călcat.

– Nu?

– Valetul trebuie s-o fi făcut înainte ca eu să plec. Sau... sau poate un lacheu de aici s-a ocupat de asta. Îmi cer scuze.

– Da, Alteță, spuse ea evident ușurată că nu trebuia să adauge această sarcină pe lista ei de corvezi. Făcu din nou o reverență și se întoarse să plece.

– Fato, spuse Leo brusc. Ea se întoarse. Te cheamă Janey, nu?

– Da, Alteță, zâmbi cu sfială.

Leo încercă frenetic să se gândească la o cale prin care s-o întrebe unde ar fi putut fi Jacleen. Însă fata se holba la el și nu reuși să găsească o modalitate de a întreba care să nu pară total suspectă. Și-o imagina grăbindu-se înapoi la majordom. „Domnule Peterson, cred că ar trebui să știți că prințul străin întreabă cum ar putea găsi camera lui Jacleen!" Gândul îl îngrozi, clătină din cap și zâmbi ușor.

– Nimic. Mulțumesc.

Când ea ieși, el își trecu degetele prin păr.

– Așadar, murmură el cu voce tare, ești singur, domnule. Pentru binele regatului alucian mă rog să te descurci fără să cumperi o ruină ori o ladă de păsări vii sau să mai fii nevoit să plătești încă o sută de lire. Sau să strici și mai mult o reputație care era, până de curând, cel puțin decentă. Își duse mâna la piept și se înclină pentru sine. „Oarecum", mormăi el. Nu te complimenta cu prea mult entuziasm.

Hotărî că nu mai era nimic de făcut decât să aștepte până după miezul nopții. Coborî la cină, alăturându-li-se lui Beck și Henry, în salonul privat al familiei. Dar se plictisi de conversația lor despre caii de curse și luă o carte, *Verișoara Bette*. Citi până când un lacheu deschise ușa și Lady Caroline intră în cameră. Ca să fie cinstit, ea își făcuse intrarea ca o regină, într-o rochie de mătase care părea să se miște ca un nor în jurul ei în timp ce mergea.

Era minunată, o frumusețe după oricare standard. Leo găsea acum ciudat că nu-și amintea s-o fi întâlnit la Chichester. În general, observa foarte repede femeile frumoase. Într-atât încât o iubită îl acuzase cândva că vede femeile doar la suprafață. Leo cumpătase la acest lucru și fusese de acord cu ea, spre supărarea

acelei femei. Dar era un adevăr – nu fusese niciodată în măsură să formeze o legătură semnificativă cu o femeie, din motive evidente. Trebuia să se căsătorească în Alucia și pentru Alucia, iar orice relație în care se angaja, romantică sau de altă natură, putea fi exploatată. Așa că se limitase la interesele fizice.

Dacă era să judece numai după acest criteriu, Caroline Hawke îi îndeplinea toate preferințele.

Un alt motiv pentru care era posibil să n-o fi observat pe Lady Caroline în acea seară, cu mult timp în urmă, era obiceiul pe care-l dezvoltase în ultimii ani de a bea mult prea mult. O latură a sa pe care nu-i plăcea, de fapt, s-o recunoască sau s-o analizeze, dar, din păcate, era adevărat. Bea pentru a umple ore lungi și plictisitoare în care nu avea nimic important de făcut. Bea ca să-și amorțească sentimentele legate de faptul că era prințul de rezervă, fără responsabilități deosebite. Dar, de la întoarcerea din Alucia, observase că nu mai avea aceeași dorință de odinioară de a umple acele ore. Mai mult decât atât, această schimbare recentă a obiceiului său de lungă durată îi făcuse diminețile mai luminoase și zilele mai coerente. Găsea acest lucru mai degrabă plăcut.

Și în plus, altceva îi ocupa acum gândurile. Ceva important. Era hotărât să le găsească pe aceste sărmane tinere.

După ce vorbise cu Isidora și aflase cum ajunsese într-un bordel, din toate locurile posibile, Leo se hotărâse. Nu putea să-i înțeleagă pe bărbații care erau atât de nepăsători încât să ia parte la o asemenea schemă. Și apoi, să afle că un astfel de bărbat îi fusese prieten, ei bine... asta îi provocase o ciudată stare de rău. Se presupunea că își cunoștea prietenii.

Avea să le găsească pe acele femei și se va întoarce acasă cu ele. Le va ajuta să îi înfrunte pe cei care făcuseră așa ceva. Nu știa nici cum avea să facă asta, din moment ce nu se confruntase cu nimic important în viața lui și se ținuse în mod deliberat departe de orice responsabilitate.

După cum spunea o vorbă înțeleaptă, pentru orice exista un început.

Ceea ce îl făcu să se gândească din nou la Caroline, pentru că și ea era un fel de început pentru el. Era mult mai mult decât un chip frumos și o siluetă fără cusur. Ea îi stârnise curiozitatea în mod diferit.

Începuse să-și dea seama, în timp ce încerca să-și croiască și să-și manevreze drumul prin această nouă viață a lui, că își permisese

să fie intrigat de ea. Era impertinentă și imposibilă. Frumoasă și sofisticată. *Interesantă*. În plus, reușise un lucru pe care puțini oameni îl realizaseră vreodată cu el – dacă o făcuse cineva –, acela de a-i schimba impresia inițială despre ea.

De când revenise în Anglia îi plăcuseră întâlnirile cu ea și găsise impertinența ei ciudat de tentantă. Înviorătoare chiar. Ajunsese să adore scânteia din ea și modul în care își vedea de viață în cel mai scandalos mod cu putință. Și, după cum era de la sine înțeles, gândul mai degrabă constant de a o săruta se ivea mult prea des, strecurându-se lângă celelalte, mai urgente, despre cum să le elibereze pe femeile wesloriene. Aceste două lucruri nu făceau casă bună, dar nu se putea abține. Nu-și putea nega atracția.

În seara asta însă, ea nu era chiar atât de vivace pe cât era el obișnuit s-o vadă, ceea ce îl intriga. Era serioasă. Obosită, poate? Observă că abia dacă rosti ceva la cină. Dar nici el n-o făcu, din moment ce Beck și Henry erau ridicol de absorbiți de toată acea discuție despre cai și cursele din timpul verii.

Abia când se deciseră să încerce jocul de cărți Commerce, Caroline se animă în sfârșit. Mai ales când începu să câștige. Atunci ochii ei începură să scânteieze din nou în lumina slabă a lumânărilor. Era încântată să câștige – și când era încântată de ceva era deosebit de frumoasă. Când râdea, buclele blonde îi dansau în jurul chipului, părând și ele la fel de încântate. Iar când striga bucuroasă de victorie și trăgea câștigurile spre ea peste masă, era complet ademenitoare.

Ea câștigă trei mâini la rând și de fiecare dată chicoti. Îi făcu pe toți „bărbați tipici" pentru că se mirau că ea câștiga și le spuse că îi „legase ca pe niște snopi" și că îi „bătucise de le merseseră fulgii"

– Ce-nseamnă asta? se plânse Beck. Vorbești prostii, Caro.

– Înseamnă că v-am bătut. V-am bătut măr, zise ea veselă.

Beck pufni.

– Iar ai fost în vizită la prietenele tale americane, nu-i așa?

– Da! strigă Caroline triumfătoare. Sunt femei *foarte* interesante. Ar trebui să faci cunoștință cu ele, Beck. Se ridică de la masă, strângând în mâini monedele pe care le câștigase. Ar trebui să ajungă pentru o bonetă nouă. *Vă mulțumesc*, domnilor. Făcu o reverență.

– Stai, unde te duci? se plânse Beck. E și câștigul meu, Caro. Eu ți-am dat banii ca să începi.

– Câtă dreptate ai. Ce nesăbuit din partea mea.

Ea numără cu grijă două lire și le înșiră în fața lui Hawke ca pe niște pietricele.

– Investiția v-a fost returnată, domnule. Restul îmi aparține. Noapte bună, domnilor!

Leo se ridică la rândul lui.

– Cred că e timpul să-mi iau și eu rămas-bun. Plec la ivirea zorilor și a trecut de mult ora de culcare.

– Poftim, așa curând? întrebă Henry. Dar abia ai ajuns, Alteță! Mă gândeam să dăm mâine o fugă călare până în sat.

Vechiul lui prieten voia ca el să rămână, dar Leo bănuia că Henry ar fi fost la fel de ușurat de plecarea lui, având în vedere sentimentele soției sale.

– Am de rezolvat niște treburi oficiale aluciene.

O, dar nu era deloc adevărat. El nu avea treburi oficiale, din câte știa, avea însă unele neoficiale foarte presante și era în criză de timp.

Beck și Henry își urară noapte bună, apoi Henry îi făcu semn unui lacheu să le umple paharele cu whisky în timp ce Leo o urmă pe Caroline afară din salon. Ea se opri în hol și aruncă o privire înapoi spre el.

– Dacă vrei, pot să-ți duc eu monedele, se oferi el.

– Mă luați de proastă, domnule? O lady învață foarte devreme să nu-și lase niciodată câștigurile pe mâna unui gentleman. Până te dezmeticești, te trezești că are de gând să le investească în numele tău.

– Foarte perspicace din partea ta.

Porniră într-o plimbare lejeră, el cu mâinile la spate, ea strângând în mâini monedele.

– N-am crezut că-ți plac jocurile de noroc, remarcă el.

– Serios? Îmi plac foarte mult. Cât de plictisitoare ar fi viața dacă nu ai paria niciodată pe nimic? Ea îi aruncă un zâmbet pieziș, în ochii ei strălucind amuzamentul. Sper din tot sufletul, totuși, că *dumneata* nu stai prea mult la mesele de joc. Ai jucat atât de îngrozitor încât mă înfior când mă gândesc care este costul pentru vistieria regală.

– Ba pardon, mi s-au servit mâini foarte rele, spuse el zâmbind.

– O... Lamentarea bine cunoscută a celor învinși.

Ea râse din nou și sunetul acela cald îi alunecă până în vintre.

O luară în sus pe scara grandioasă, dându-se într-o parte când un lacheu trecu pe lângă ei în direcția opusă.

– Pleci mâine? întrebă ea, în timp ce încerca să urce scările ținându-și fusta și monedele.

– *Je.* Pentru Dumnezeu, Caroline, te rog, permite-mi să-ți duc câștigurile. Poți să numeri fiecare bănuț când ajungem la următorul etaj și să mă biciuiești dacă-ți lipsește vreunul. Dar n-o reușești niciodată să urci treptele astea fără să riști să cazi și să-ți crăpi capul dacă nu-ți folosești mâinile.

– Ai dreptate.

Ea se întoarse spre el și îi puse monedele în palmă fără tragere de inimă, apoi își închise cu grijă degetele peste ele. Degetele ei zăboviră asupra mâinii lui.

– Să nu le scapi.

El îi acoperi mâna cu degetele libere și strânse.

– Mai bine mor, zise el pe un ton grav și, zâmbind ușor, îi dădu drumul la mână.

Ea își ridică fustele și își reluară drumul în sus pe scară.

– Când te întorci în Alucia? întrebă ea ridicându-și privirea către un portret al unui strămoș care se încrunta spre ei de sus.

– Nu pot spune cu certitudine, dar aș paria că va fi cândva după ce voi fi bătătorit de-mi vor merge fulgii în Anglia.

– O! râse ea cu încântare. Veți fi *bătucit*, Alteță.

– Leo.

– Pardon?

El îi zâmbi.

– Îmi place când îmi spui pe nume. Prietenii apropiați îmi spun Leo.

– Atunci eu o să-ți spun Leopold.

El clătină din cap.

– Pentru a-mi potoli curiozitatea... *ești* cumva cea mai îndărătnică femeie de pe meleagurile astea?

Ea chicoti.

– Mulțumesc pentru încrederea pe care o aveți în mine, Alteță, dar cred că nu.

Se aplecă spre el și șopti:

– Cred că Lady Norfolk poate fi destul de îndărătnică. Una dintre sprâncene i se ridică deasupra celeilalte. Așa mi s-a părut.

Râse.

– De ce întrebi despre întoarcerea mea în Alucia? Ești atât de nerăbdătoare să plec?

– O, cât se poate de mult, spuse ea cu un zâmbet fermecător. Și simt că e de datoria mea s-o avertizez pe Eliza când va veni momentul. Îi scriu în fiecare săptămână fără greș. Îi spun totul.

– Sigur, sper că nu totul. Îi făcu cu ochiul. Și apoi, încântat de îmbujorarea ei: De ce să te deranjezi să scrii? Sora ei poate să-i trimită gazeta, în care, pot să pariez, nici o bârfă nu-i omisă.

– Te înșeli în privința asta. *Întotdeauna* există unele detalii care rămân în afara gazetei, zise ea când ajunseră la etajul următor. Detalii pe care noi trei le păstrăm doar pentru noi. Ea făcu o pauză. Ai dori să știi care sunt acelea?

– Da.

– M-am gândit eu! Dar nu-ți pot spune. Ea râse și coti într-un coridor larg.

– Nu poți? S-ar putea să trebuiască să-mi folosesc tehnica de tachinare pentru obținerea de informații de la cele mai reticente ființe, o avertiză el.

– N-o să funcționeze. Buzele îmi sunt pecetluite.

Ea mimă încuierea buzelor cu o cheie pe care o aruncă.

O slujnică se grăbi pe lângă ei, în sens opus. Amândoi se opriră în loc și rămaseră cu privirile îndreptate spre femeia care aproape alerga pe hol. Se uitară unul la altul; Caroline ridică din umeri.

Își continuară drumul.

– Ce fel de lucruri îi scrii Elizei?

– Totul! I-am scris despre boala mea, despre înmormântarea mea, la un pas de a fi aranjată, și că nimeni nu s-a gândit să mă-ntrebe ce-aș vrea să port la propria mea înmormântare.

Leo râse.

– Îi scriu despre tine, spuse Caroline, aruncându-i o privire piezișă obraznică.

– Despre ce? Mă spionezi?

Ea țâțâi.

– Spionajul nu-i deloc necesar. *Toată lumea* e la curent cu noutățile tale.

– S-ar putea să fie un șoc, doamnă, dar multe lucruri pe care crezi că le știi despre mine nu sunt adevărate. În cea mai mare parte, aș paria pe asta.

– Ha, făcu ea și își dădu ochii peste cap.

– Spre exemplu, spuse el în timp ce cotiră din nou, în aripa în care se aflau camerele de oaspeți. N-am o aventură cu o slujnică, așa cum ai crezut cu atâta ardoare.

– I-ai adus flori, sublinie Caroline.

– Le-am adus pentru *tine*, Caroline. M-am gândit că ți-ar plăcea ceva care să-ți înveselească încăperea.

Ea mijì ochii sceptică.

– Bine, i le-am adus lui Beck să ți le dea, iar el a sugerat că-ți vor înveseli camera. Dar fiindcă toți erau ocupați să-ți prepare supa, le-am luat eu pentru că voiam să te văd și să mă asigur că vrednica mea adversară n-avea de gând să mă părăsească.

Caroline se opri în fața ușii unuia dintre apartamentele de oaspeți. Se întoarse cu spatele la aceasta și se îndreptă spre el.

– Ce lucru minunat. Îmi place ideea de a fi o adversară vrednică. Și aproape că aș crede îngrijorarea ta, dar apoi ai dispărut cu Ann.

Nu ratase nimic, în ciuda faptului că fusese atât de bolnavă.

– *Je*, am făcut-o. Doar pentru că Ann cunoștea o femeie din Wesloria pentru care aveam un mesaj. Trebuia să știu unde s-o găsesc. Asta e tot ce i-am cerut.

– Și asta e tot ce i-ai cerut la Leadenhall?

– Asta e tot, pe cuvântul meu. A fost nevoie de mai mult de o întâlnire pentru că s-a arătat stânjenitor de reticentă să aibă încredere în mine.

Buzele lui Caroline se arcuiră într-un zâmbet. Îl studie o clipă, apoi ridică din umeri și îl bătu pe mână.

– Câștigurile mele. Ea ridică ambele palme.

Leo îi dădu drumul monedelor în mâini.

– Mai e ceva ce crezi greșit despre mine, dacă vrei să știi.

– O, mă îndoiesc foarte mult de asta, dar, te rog, încearcă să mă convingi.

Așteptă până când ea își ridică privirea de la mâini și se uită în ochii lui.

– Sunt intrigat de tine, Caroline.

Ea râse.

– Da, știu prea bine că am acest efect asupra domnilor.

– Nu vorbesc despre înfățișarea ta, oricât de frumoasă este. Eu vorbesc despre tine. E ceva la tine care...

Încercă să găsească cuvântul englezesc potrivit pentru a descrie aprecierea lui față de ea.

– Care ce? întrebă ea încruntându-se ușor.

– Engleza mea nu e suficient de bună. E ceva la tine care-mi atrage atenția cu foarte mare insistență.

Ea clipi. Pe buzele ei apăru un zâmbet ușor, nesigur. Privirea ei coborî de la ochi spre gura lui. Spre gât și piept.

– Engleza ta e suficientă, zise ea încet. Dar eu nu te cred.

El se lăsă în jos astfel încât ochii lui să fie la același nivel cu ai ei.

– De ce nu?

– Cred că... cred că... Se uită în jos la monedele pe care le ținea în mâini, încruntându-se gânditoare. Ce *cred* eu e că tu...

Se bâlbâia. O luase prin surprindere, ceea ce n-ar fi crezut că era posibil, dar pentru prima dată ea nu reușea să găsească cuvinte pe care să le folosească. Leo nu se putu abține să nu zâmbească.

– Maică sfântă, ai rămas fără cuvinte.

Întinse mâna pe lângă ea, răsuci clanța ușii ei și o deschise.

– Ba nu.

Ea făcu un pas înapoi în cameră. El înaintă.

– Sunt circumspectă, îl lămuri ea. Cred că e ceva ce nu știi despre mine, spuse ea în timp ce făcea încă un pas înapoi în încăpere. Și ar trebui să știi asta.

Leo trecu peste prag.

– Mor de nerăbdare să aflu.

– N-o să renunț la virtutea mea, nu în totalitate, indiferent cum m-ai ispiti. N-o să renunț la ea până când n-o să mă îndrăgostesc. Așa că să nu crezi că poți să mi-o iei pentru că ești un prinț și m-ai flatat atât de expert.

Ea mai făcu un pas înapoi.

– Presupuneți prea multe, doamnă. N-aș visa la asta.

O, dar ar visa la asta. Probabil că avea să viseze chiar în seara asta. Închise ușa încet în spatele lui.

Caroline se apropie de o masă și își menținu privirea ațintită asupra lui în timp ce lăsa jos monedele.

– Dacă nu ai *visa* la asta, atunci de ce intri pe furiș în camera mea?

– Pe furiș? Privi în jurul lui. Am intrat în timp ce tu stăteai acolo. Dar dacă vrei, plec.

Se pregăti să fie dat afară înainte de a apuca s-o atingă. Voia cu disperare s-o atingă. Ar fi început cu scobitura moale a gâtului. Apoi umerii. Pieptul.

– Spune, și plec.

Caroline își încrucișă brațele la piept.

– *Vreau* să pleci.

Corpul lui își înăbuși geamătul de dezamăgire. Reuși să încropească un fel de zâmbet și își plecă capul.

– Foarte bine. Se întoarse către ușă. După cum...

– Dar *nu vreau* să pleci, Leopold. Vreau să te disprețuiesc și se pare că nu reușesc.

Inima i se umplu de speranță. Se întoarse încet.

– Atunci n-o face, Caroline.

Ea își mușcă buza de jos ca și cum și-ar fi mușcat cuvintele. Apoi oftă cu privirea în sus.

– Asta n-are nici un rost, spuse arătând spre ei doi. Deloc! Nu mă face decât să tânjesc la lucruri pe care nu le pot avea și pe care n-ar trebui să le vreau.

– De ce n-ar trebui să le vrei? Ce e rău în a vrea?

– Ești nebun? întrebă ea uimită. A tânji nu înseamnă altceva decât agonie.

– Nu-i adevărat, spuse el apropiindu-se. A tânji poate duce la o plăcere extraordinară. Dar tu nu trebuie să tânjești sau să-ți dorești, Caroline. Putem să fim prieteni. Eu sunt un prieten foarte bun cu cei la care țin.

Ea țâțâi.

– Robert Ladley e un prieten. Chiar și domnul Morley e un prieten. *Tu* nu ești un prieten. Ești un desfrânat, întotdeauna ai fost un desfrânat. Ești cu totul altceva decât un prieten. Îl măsură lent cu privirea. Nu știu ce ești.

În acel moment chiar era într-adevăr un desfrânat, pentru că în el se dezlănțuise dorința.

– Vrei să știi ce cred eu?

– Nu, zise ea, dar apoi îi făcu nerăbdătoare semn să vorbească.

– Cred că s-a ivit o atracție fizică incontestabilă între noi, care a început să ardă. Personal, mi se pare din ce în ce mai greu de ignorat. Dar nu vreau să-ți fac probleme, Caroline. Nu vreau să fac ceva împotriva dorinței tale. Am o părere mult prea bună despre tine ca să

încerc ceva grosolan. Ceea ce vreau, mai mult decât să te sărut sau... Privirea lui pluti peste corpul ei. Înghiți în sec. Sau să te ating... este să petrec timp în compania ta. Vreau să descopăr ce te face atât de uimitor de originală.

Una dintre sprâncenele ei se ridică în semn de scepticism.

– Da?

– Da.

Ea zâmbi suspicioasă.

– N-am încredere în tine, Leopold Chartier.

– Așa ai dat de înțeles. Ești foarte cinică, spuse el zâmbind pieziș.

– Și tu ai fi dacă te-ai afla în locul meu. Am fost mințită și măgulită de mai mult de un singur gentleman.

– A, ei bine, nu pot să-mi apăr sexul. Bărbații sunt creaturi atât de singulare când vine vorba de femei. Suntem conduși de pofte. Dar, Caroline, dacă aș vrea să te atrag în pânza mea, aș face-o. Te-aș ademeni cu bogății și promisiuni pe care nu intenționez să le țin. Te-aș acoperi cu lingușiri. Ți-aș dărui fleacuri. N-am făcut nici unul dintre aceste lucruri, probabil ai observat. Nu ți-am promis nimic, nu-i așa?

Ea păru să cugete la asta un moment.

– Adevărat... nu mi-ai dăruit nici un fleac și cu siguranță nu m-ai flatat.

El râse.

– Tu nu trebuie să fii flatată. Trebuie să fii iubită.

Buzele ei se întredeschiseră și se uită la el, ca și cum nu l-ar fi auzit bine. Apoi aruncă o privire spre ușă și își frecă ceafa, parcă încercând să îndepărteze un fior.

– Prieten sau dușman, Leopold, este periculos pentru tine să te afli aici, în camera asta. Fratele meu e jos cu ducele.

– Fratele tău e mereu în apropiere. Făcu încă un pas mai aproape de ea. Aduce puțin cu jocurile de noroc, nu? Cât de plictisitoare ar fi viața dacă n-ar exista nici un pericol?

Ochii ei verzi scânteiau de încântare.

– Chiar mă asculți, zise ea. De data asta ea fu cea care se apropie de el. Cred că ar fi imposibil de plictisitoare. Cine nu riscă trebuie să se mulțumească cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla.

– Ce crezi că s-ar putea întâmpla?

– Asta, spuse ea și întinse mâna spre el.

– Știam eu, zise Leo în timp ce îl atrăgea spre ea. Îți place pericolul.

– Nu vorbi, n-avem mult timp.

Pentru a doua oară îl îndemna să se grăbească. Doamne, femeia era intimidantă și nici măcar nu încerca să fie astfel. Un bărbat mai slab s-ar fi putut simți speriat de această comandă, dar Leo nu era un astfel de bărbat – era dornic și captivat. Își duse brațul în jurul taliei ei și o împinse pe un fotoliu. Caroline aterizâ cu un *uf* și chicoti. El ajunse stângace deasupra, cu fața spre ea și cu genunchiul lipit de podea, undeva între picioarele ei, după cum bănuia, cu toate că era greu de spus din cauza rochiei voluminoase.

– Ce agresiv din partea ta.

– Ești genul de femeie pe care un bărbat trebuie s-o agreseze.

Zâmbetul ei se adânci în două gropițe.

– Ăsta nu-i un cuvânt. Își trecu degetele prin părul lui.

– Ar trebui să fii profesoara mea, mormăi el și o sărută.

Barajul cedă în el, dorința îl inundă, întărindu-i penisul. Exista dorință și exista dorință dezlănțuită, iar a lui era un râu furibund, care îi curgea prin vene.

El se întinse spre gâtul ei și depuse o serie de sărutări până în dreptul decolteului, apoi îi sărută umflătura sânilor, strecurându-și degetele sub țesătură pentru a-i atinge.

Ea chicoti ca și cum ar fi gâdilat-o, dar lui Leo nu-i păsa. O sărută din nou, exigent, limba lui dansând împreună cu a ei, trupul lui pulsând odată cu al ei. Se simțea febril, mult prea fierbinte. Era îngrozitor de stârnit și excepțional de plin de râvnă. Scoase un sân perfect din corsetul rochiei și supse sfârcul în gură, iar când Caroline gemu de plăcere simți că-și pierde din control. Ea își trecu din nou degetele prin părul lui, trasând ușor o linie în jurul urechilor.

– Spune-mi ceva, Leopold, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

– Orice.

– Ce mi-ai face dacă ți-aș permite?

„O, madam." Își ridică privirea de la sânul ei. Ochii ei căpătaseră un luciu pe care nu-l mai văzuse înainte, dar știu instinctiv că era lumina profundă a dorinței. Poate că ea își păstra virtutea cu mare stimă, însă tânjea, la fel ca și el. Ceva primordial și profund îl lovi puternic pe Leo. Își propti cotul de brațul fotoliului, apucă o buclă de la tâmplă și i-o petrecu după ureche.

– Dacă mi-ai permite, te-aș umple cu totul. Te-aș purta cu mine într-o expediție pe care n-ai mai trăit-o niciodată. O sărută pe obraz și îi șopti: Te-aș face să plângi de plăcere.

Buzele ei se întredeschiseră când trase aer în piept. Degetele i se încolăcirăîn jurul brațului lui.

– Și apoi, poate, ți-aș face același lucru?

Era hipnotizat. Provocat. Zâmbetul ei era periculos și își putea imagina cât de ușor ar putea cădea sub vraja ei dacă și-ar fi dorit asta.

Ea își răsuci o buclă în jurul degetului.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu, zise el. Totul la tine e greșit și totuși vreau mai mult din tine.

Ea oftă.

– Ce ciudat e că simt la fel pentru tine.

Își trecu mâna de-a lungul umărului ei, peste clavicula și sânul ei, în jos pe o parte și pe un picior, până la gleznă. Își croi drum pe sub fustele ei până îi atinse mătasea netedă a ciorapilor. Ea scoase un sunet din gât și își petrecu brațul în jurul gâtului lui, ridicându-se spre el. Leo se afundă în ea și se mișcă ușor, astfel încât să poată urma o potecă în sus pe piciorul ei, sub rochie, trecând peste mătase, apoi alunecând pe pielea goală a coapsei ei în timp ce o săruta.

Caroline se lăsă mai jos pe fotoliu, cu picioarele puțin mai depărtate, iar Leo își strecură un deget prin fanta lenjeriei și în pliurile umede ale sexului ei.

– O, făcu ea ca și când ar fi auzit ceva destul de interesant. Închise ochii în timp ce el își mișca degetele în ea.

Putea s-o satisfacă acolo, însă nu era suficient. Presără sărutări de-a lungul rochiei ei în timp ce-i împingea tivul rochiei în sus, peste genunchi. Caroline nu-l opri. Apucă țesătura și juponul și le ținu în loc. Era la fel de nerăbdătoare ca și el, ceea ce-l stârnea și mai tare. Îi cuprinse talia, trăgând-o în față, apoi își coborî capul sub fustele ei și își trecu gura peste izvorul de bucle ca mierea.

Caroline gâfâia acum. Leo îi desfăcu și mai larg picioarele și își strecură limba între buzele sexului ei. Caroline gâfâi surprinsă, degetele ei bâjbâind după umerii lui și adunând fustele din ce în ce mai sus. Când începu să o guste, ea gemu de plăcerea pe care i-o oferea, făcându-i sângele să zvâcnească fierbinte.

O exploră temeinic. Ea se mișcă lipită de el, gâfâind în încercarea de a respira și eliberând mici strigăte de plăcere din ce în ce mai

repede, pe măsură ce se apropia de eliberare. El o mângâie, o supse și mușcă pe îndelete din ea ca dintr-o delicatesă, până ce ea ajunse la final, strigând fără să țină cont de intimitatea lor, strângându-l cu mâinile în exaltarea dată de agonia eliberării.

Iar când termină rosti pe nerăsuflate:

– *Extraordinar*.

„Extraordinar."

Leo se ridică și își trecu delicat un deget peste buze. Își îndreptă hainele și urmări cu o doză de plăcere privirea ei trecând peste erecția lui.

Îi trase cu grijă fustele în jos pe picioare. Existau dorințe și sentimente pe care își dorea să le transmită, emoții pe care nu era pe deplin sigur că le înțelege. Cuvintele care îi veneau erau în aluciană și nu putea găsi o modalitate prin care să redea în engleză acele sentimente. Așa că spuse:

– Ești remarcabilă, Caroline Hawke.

Ea râse încet și își îndreptă spatele.

– Știu. Dar nu știam că și tu ești la fel.

Leo zâmbi larg. Se întinse după mâna ei și o ridică în picioare, îi sărută dosul palmei ca și când tocmai ar fi încheiat un dans, apoi gura, zăbovind acolo.

– Ar trebui să plec.

– Ar trebui.

Ea îi îndepărtă ceva de pe obraz și părul de pe frunte. Nu îi puse nici o întrebare. Nu-l întrebă când avea să-l revadă. Nu spuse nimic și afișă acel zâmbet ca de pisică, arătând sătulă și fericită și având nevoie de un pui de somn.

– Noapte bună, Leopold.

– Noapte bună, Caroline.

El se înclină. Ea făcu o reverență în timp ce își înăbuși râsul. El își aranjă pentru ultima dată hainele, deschise cu grijă ușa și privi afară, apoi păși în hol.

Se îndepărtă repede de ușa ei, dar când dădu colțul întâlni o altă servitoare care se grăbea spre el cu lenjerie de pat în brațe. Părea un moment ciudat din noapte pentru lenjerie de pat, dar Leo nu știa cum se proceda cu aceste lucruri.

– Pardon, domnișoară.

Servitoarea se opri și făcu cu stângăcie o reverență.

– Da, milord?

– Aș dori niște pâine...

– Mă duc să aduc...

– Nu, nu, ești evident ocupată, zise el gesticulând către lenjeria de pat. Arată-mi doar drumul către bucătărie.

– E direct sub noi, milord. Două etaje mai jos.

– Foarte bine, spuse el dând din cap și continuându-și drumul.

Nu uitase ce avea de făcut, în ciuda interludiului cu Caroline.

Capitolul 19

Ducele și ducesa de Norfolk au plăcerea să anunțe că ducesa a născut un băiețel sănătos. Vestea a fost primită cu bucurie în Sussex și la Londra deoarece reprezintă un nou început. Poate că ducele și ducesa vor putea lăsa în urma lor groaznica ceartă din noaptea nașterii, care i-a făcut pe slujitori și pe animalele de companie să se grăbească să caute adăpost. Domnilor li se reamintește astfel că nervii unei lady sunt cei mai fragili în orele de dinaintea unei nașteri.

Doamnelor, nu este practic să investiți în catarame de curea de diferite nuanțe și culori. Argintul și perlele completează toate stilurile de rochie. Investiția într-o cataramă cu o închizătoare solidă merită din plin costul dacă ține cureaua strânsă atunci când un soț s-a abțiguit.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline fu trezită brusc dintr-un somn foarte odihnitor când Beck intră brusc în camera ei. Înaintă cu pași mari și se opri cu picioarele depărtate și aproape că strigă:

– De ce ești încă în pat?

– De ce? Cât e ceasul? întrebă Caroline adormită.

– E timpul să te trezești, doamnă. Se îndreptă spre fereastră și deschise draperiile. Lady Norfolk naște.

Se ridică brusc și privi în jurul ei.

– *Acum*?

– Da, acum. Toată noaptea, de fapt. Nu i-ai auzit alergând încoace și încolo? Mai multe prosoape, mai multă apă! zise el făcându-i semn să se ridice. Moașa spune că se poate întâmpla oricând. Îmbracă-te, îmbracă-te, Caro! Ar trebui să ajuți!

El ieși hotărât din camera ei.

– Cu ce ar trebui să ajut? mormăi ea când ușa se închise în urma lui.

Totuși, dădu cuvertura la o parte. Acum era trează, în armonie cu ziua, chiar dacă amintirea nopții trecute îi inunda gândurile.

Tremură când își aminti senzația mâinii lui pe piele, gura care se mișcase pe corpul ei. Tremură din nou când își aminti cât de întunecați deveniseră ochii lui albaștri când ea atinsese eliberarea, iar timpul, gândurile și chiar aerul rămăseseră nemișcate.

Zâmbi în timp ce se îndrepta desculță spre clopoțel. Nu trăise niciodată ceva la fel ca ceea ce îi arătase Leopold noaptea trecută. Auzise de asta – sora mai mare a Priscillei le spusese odată că soțul ei punea gura „acolo, jos" Priscilla și Caroline, care erau mult mai tinere la acea vreme, nu crezuseră așa ceva. Dar apoi Eliza confirmase că acest gen de lucruri era real între un bărbat și o femeie și destul de plăcut. Acum Caroline putea confirma...

Stai. Nu putea să confirme așa ceva. Ce era în capul ei? Nu se cădea să vorbească despre asta. Nu, era un secret delicios pe care trebuia să-l păstreze pentru sine. Doamne, cum avea să se uite din nou la Leopold după ce se întâmplase așa ceva între ei? Ar fi roșit nebunește și toți cei din jur ar bănui adevărul, era sigură de asta.

Încă zâmbea când Janey intră în camera ei ca s-o ajute să se îmbrace.

– Bună dimineața, Milady! spuse ea veselă. Ce zi glorioasă este, nu-i așa, cu nașterea unui alt copil? Au trimis după duce, așa că trebuie să fie pe-aproape.

– Când a început nașterea?

– O, puțin înainte de miezul nopții, spuse Janey. Scoase o rochie din cufărul pe care Caroline îl adusese. Dacă mă-ntrebați pe mine, a început de fapt în dimineața asta, puțin înainte ca focurile din bucătărie să fie aprinse.

Caroline râse.

– Ce făceai pe-acolo la ora aia?

– N-ați auzit? E o minune că a pus cineva geană pe geană cu toate țipetele alea.

– Ce țipete? întrebă Caroline în timp ce păși în crinolina ei, iar Janey i-o prinse de talie.

Dormise ca un prunc – un somn profund, un somn satisfăcut, își zise în sinea ei în timp ce Janey continua să pălăvrăgească. Caroline tocmai aluneca înapoi în acea amintire, când Janey rosti ceva care îi atrase atenția.

– Pardon?

– Moașa, repetă Janey.

– Nu, înainte de asta.

– O, da. Sărmana mea stăpână l-a văzut pe duce urcând pe scară de la bucătărie și bănuiesc că a crezut că el trebuia să fie pe-aproape, nu știu, că a luat o vază și a aruncat-o spre el. Moașa a zis că n-a ajuns însă prea departe pentru că era grea și ducesa avea prea puțină putere.

– Din bucătărie? repetă Caroline.

Senzația ei de bună dispoziție începu să se disipeze. Privi spre reflexia lui Janey din oglindă.

– De ce s-ar fi dus în bucătărie în toiul nopții?

Janey își țuguie buzele și se prefăcu ocupată cu rochia lui Caroline.

Caroline aruncă o privire peste umăr spre ea.

– Trebuie să fie un motiv, Janey.

Janey se opri în timp ce netezea fustele rochiei.

– Nu prea știu, Milady. Tot ce știu eu e că dimineață bucătăreasa a zis că a fost o ceartă teribilă între prinț și duce și... Aruncă repede o privire peste umăr, ca și cum s-ar fi temut că cineva era în încăpere. Apoi șopti: *Fata Jacleen a dispărut*.

Și astfel, pur și simplu, inima lui Caroline se prăbuși pe podea. Încremeni cu privirea îndreptată spre peretele din fața ei, neputând să se miște. Sau să respire.

– Doamnă?

– Cum adică a dispărut? întrebă Caroline.

– Și-a luat lucrurile și a dispărut, spuse Janey.

– A trimis ducele pe cineva s-o caute?

– Nu, Milady. Se plimbă de colo până colo în fața camerei soției lui. Ea n-o să-l lase să intre. Și mama mea a făcut așa. Nu voia pe nimeni în preajmă când năștea. A avut paisprezece copii, vă imaginați?

– Nu, rosti Caroline încet.

Mintea ei gonea. Se simțea îmbujorată. Simțea că mai avea puțin și leșina și puse mâna pe noptieră pentru a-și găsi echilibrul. Leopold plecase în această dimineață. Servitoarea era welsh-oriană. Leopold luase fata aia și fugise. Dar *de ce*?

– Despre ce era vorba? întrebă ea. Între prinț și duce.

– Nu știu exact, dar ducele l-a *pocnit* pe prinț.

Caroline icni.

O bătaie puternică și bruscă în ușă le făcu pe Janey și pe Caroline să tresară.

– Un minut! strigă Caroline în timp ce Janey îi ridică rochia peste cap și o lăsă să cadă în jurul taliei.

– Nici un minut! strigă Beck la rândul lui. A venit copilul! E *băiat*!

Janey icni de încântare.

– Un băiat! Un moștenitor al ducelui!

– Du-te, o îndemnă Caroline. Pot să mă îmbrac singură.

– N-ar trebui...

– Sigur că ar trebui, spuse Caroline. E moștenitorul, îi aminti ea lui Janey, știind foarte bine că în această lume a ducilor și duceselor un moștenitor avea prioritate în fața a orice altceva.

– Mulțumesc, Milady.

Janey făcu o scurtă reverență și ieși. După ce ușa se închise în spatele ei, Caroline se lăsă să cadă pe un fotoliu, cu ochii în podea. De ce făcuse el asta? O voia pe fata aceea din același motiv ca și ducele? Dar... dar n-avea nici un sens. Dacă voia o ibovnică, putea să aibă oricând una. De ce să ia slujnice?

Iar dacă se îndoise pentru vreo clipă, Beck îi confirmă cea mai mare temere în acea după-amiază, când părăsiră Arundel. El se lăsă să cadă pe perne căscând tare.

– O groază de văicăreli blestemate când se naște un copil.

– Beck! E foarte dureros să naști.

– Nu mă refer la efortul depus de Lady Norfolk pentru a-l aduce pe băiat pe lume. La restul.

– Care rest? întrebă Caroline.

– Pentru cineva care adună fiecare frântură de vorbă rostită despre fiecare persoană, sunt surprins că asta ți-a scăpat, Caro. Mă refer la ciorovăiala de dinainte de naștere, când tu dormeai ca o prințesă.

– Dormeam cum dorm oamenii normali, Beck. Ce ciorovăială?

El pufni.

– Slujnicele nu-ți șoptesc pe la ureche?

– Da, Beck, asta fac slujnicele de la marile case dimineața. Bârfesc cu oaspeții ducelui...

– Atunci se pare că nu știi că alesul inimii tale și-a luat tălpășița cu o slujnică de la bucătărie. Henry a încercat să-l oprească, dar n-a reușit.

Caroline rămase cu gura căscată în fața fratelui ei. Una era să gândească asta. Cu totul altceva era să audă așa ceva rostit cu voce tare.

– De ce? Cum? se bâlbâi ea.

– Ticălosul a încercat să plece cu servitoarea la primele ore ale dimineții, când Augusta era în chinurile nașterii. Beck clătină din cap. Leo îmi e prieten. Dar nu-mi place latura asta a lui. Îi aruncă o privire critică. Ține distanța, Caro. E fermecător, dar e cu totul posibil să aibă miezul putred. O să ai destui pretendenți la care să te gândești.

Lui Caroline i se făcu rău. Nu putea să împace ce se întâmplase între ei noaptea trecută cu plecarea lui Leopold cu o servitoare. Ce spusese aseară? Ce cuvinte rostise de care se putea agăța în acest moment?

– N-ai nimic de zis? întrebă Beck curios.

Caroline înghiți în sec.

– E... e îngrozitor, spuse ea. În ziua nașterii fiului lor.

– Da, zise Beck și își îndreptă privirea spre fereastră. Henry era supărat.

– Sărmanul Henry, bombăni ea.

Își întoarse capul spre fereastră și privi în gol spre peisajul rural care trecea pe lângă ei.

Era imposibil de imaginat de ce o făcuse. Era imposibil de acceptat că bărbatul care îi oferise o asemenea plăcere putea, doar câteva ore mai târziu, să-și ia tălpășița cu o slujnică. Cum putuse să-i facă ceea ce îi făcuse și apoi să se ducă înapoi și să ia o servitoare, după cum bănuia ea, spre propria plăcere?

Închise ochii, gândindu-se la ceea ce îi spusese el. Că ea tânjea după el. O flatase, iar ea își ridicase fustele și dăduse glas unor lucruri pe care nu le-ar fi spus unui alt gentleman și, o, era așa de *proastă*.

Capitolul 20

Locuitorii din Mayfair găzduiesc o înșiruire de adunări estivale înainte de a pleca spre zonele mai răcoroase ale țării.

Zilele călduroase îmbie la plimbări prelungi în parc și la curtări. Am aflat din surse credibile că fiica unui conte, pe care mulți au considerat-o prea simplă pentru a primi o ofertă, a intrat în grațiile domnului pe care îl admira cel mai mult.

Se pare că sora unui baron popular este preferata acestui sezon estival întrucât gentlemenii se întrec pentru zestrea ei generoasă. Pariurile plasate la cluburile de domni sunt în favoarea unui tânăr viconte din Leeds.

Doamnelor, potrivit experților, secretul unui ten clar și fin, fie că sunteți blondă sau brună, stă în limitarea excesului de orice, inclusiv de la mâncare și băutură, exerciții și plăcere.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Ce săptămână spectaculoasă fusese! Și nu într-un mod bun. Vestea bună era că Jacleen era ascunsă în siguranță împreună cu Isidora în casa mare a domnului Cressidian, dar, pe parcurs, reputația lui Leo avusese rău de suferit.

Gafase cu salvarea lui Jacleen la Arundel, lucru de care nu era deloc surprins. De unde să fi știut că ducesa era în travaliu? De unde să fi știut că Henry va alege acea noapte, dintre *toate* nopțile, să o viziteze pe biata fată weslorianã la ora patru dimineața? Având în vedere cearta pe care o auzise între duce și ducesă în seara sosirii lor, dar și starea precară a ducesei, era lesne de crezut că Henry ar fi reușit să-și țină scula în pantaloni. Își judecase foarte greșit fostul amic.

Leo se îndreptase spre bucătărie în toiul nopții, sau cel puțin așa crezuse el că era, la patru fără un sfert dimineața. Însă, când se apropia de bucătărie, pe întuneric, auzise zgomot de oale și tigăi.

Fusese foarte surprins să dea peste bucătăreasa care aprindea un foc sub o oală mare, suspendată. Ea nu-l observase inițial, nu până când se ridicase și se întorsese. Iar când o făcuse, țipase alarmată.

Leo nu știuse ce să spună, așa că cei doi se uitară unul la altul fără să spună nimic, până când un lacheu intrase pe ușa din spate cu două găleți. Aruncase o privire spre bucătăreasă, apoi spre Leo, apoi din nou spre bucătăreasă. Apoi cei trei rămaseseră cu ochii unul la altul până când Leo își dăduse seama că era singurul care putea pune capăt impasului.

– Mă scuzați, spusese el dregându-și glasul. Cred că m-am cam rătăcit. O să...

Înainte să apuce să termine propoziția însă, Jacleen își făcuse apariția. Își lega un șorț în jurul taliei când intrase în bucătărie de pe același hol pe care venise lacheul. Părul brunet îi era adunat neglijent în vârful capului, ca și când o făcuse în grabă. Se oprise pentru a analiza scena și, chiar și în lumina difuză din bucătărie, Leo observase cearcănele de sub ochii ei.

Făcuse singurul lucru pe care se pricepuse să-l facă și profitase de ocazie.

– Jacleen, spusese el continuând în wesloriană. Sunt aici să te ajut.

Ea păruse confuză, nesigură. Aruncase o privire spre bucătăreasă ca și când femeia mai în vârstă avea să-i explice totul.

Leo repetase. Ea tot nu spusese nimic. El se întrebase în sinea lui dacă nu cumva rostise ceva greșit. Aluciana și wesloriana semănau, însă nu erau identice, iar wesloriana lui nu fusese niciodată deosebit de bună. Stătuse acolo în timp ce servitorii se uitau la el, simțindu-se alarmat că gafase atât de tare în prezența lor. Vorbise din nou în wesloriană.

– Adună-ți lucrurile și vino cu mine. Imediat.

– Jacleen?

Sunetul vocii lui Henry fusese ca un pumn în burta lui Leo. Se răsucise brusc și dăduse cu ochii de vechiul său prieten din școală care stătea acolo în cămașă și pantaloni. Henry ar fi trebuit să fie sus, așteptând nașterea copilului său, așa că Leo avusese nevoie de o clipă pentru a înțelege ce căuta în bucătărie. O clipă scurtă însă, pentru că sângele se scursese de pe chipul lui Jacleen.

– A sosit clipa, Alteță? întrebase bucătăreasa nerăbdătoare.

– Ce? Nu, nu încă, spusese Henry pe un ton indiferent.

Ochii lui era ațintiți către Jacleen, iar lui Leo nu îi scăpă faptul că bucătăreasa și lacheul își fereau privirile. Mai văzuseră acea scenă, învățaseră să-și ferească privirile când ducele venea jos. Iar asta îl făcuse pe Leo irațional de nervos. Henry o trata pe acea fată ca pe o bucată de carne.

Așa că în clipa în care Henry își îndreptase privirea spre Leo și îl întrebase ce făcea în bucătărie la acea oră, Leo renunțase la toate scuzele pe care creierul lui fusese în stare să le găsească pe moment și optase pentru sinceritate.

– O iau cu mine, Henry.

Henry clipise. Apoi izbucnise în râs. Genul de râs pe care cineva îl scoate când ceva i se pare foarte greu de crezut. Iar când o făcuse, bucătăreasa și lacheul se transformaseră în dervișii ai eficienței în umplerea găleților cu apă fierbinte, probabil pentru nașterea copilului lui Henry.

– Ești nebun? Nu poți s-o iei.

Leo își aminti că în acel moment sperase sincer că nu va fi nevoit să se lupte cu Henry, pentru că era sigur că Henry avea să-l înfrângă dacă se ajungea la așa ceva. Ar fi dat tot ce-ar fi putut, desigur – tatăl său insistase ca Leo și Bas să învețe să boxeze de la o vârstă fragedă –, dar nu avea inima să lupte. Așa că se pregătise pentru asta și îi spusese în engleză lui Jacleen:

– Ia-ți lucrurile, fato.

Ea ezitase. Aruncase o privire spre bucătăreasă. Aceasta făcea un efort extraordinar să nu se uite înapoi.

– Du-te, spusese Leo apoi în wesloriană. Dacă vrei să te eliberezi de el, vei face cum ți-am spus. Îți dau cuvântul meu că vei fi în siguranță cu mine. Nu te voi atinge, Jacleen, dar e clar că nu putem să zăbovim aici, după cum stau treburile.

Ea păruse panicată și se întorsese către bucătăreasă, implorând din priviri. În încercarea de a-i câștiga puțin timp, Leo îi spusese lui Henry:

– Trebuie să recunosc, sunt destul de surprins. Aș fi crezut că un bărbat de talia ta nu trebuie să se coboare la așa ceva.

Henry își umflase pieptul și se încruntase spre Leo.

– O, *înțeleg*, zisese el rânjind. Să înțeleg că nu ți-ai tras-o niciodată cu o slujnică, Alteță.

Leo fusese momentan redus la tăcere pentru că, deși nu forțase niciodată o femeie – respectul fusese în totalitate reciproc... sau cel puțin asta își spusese el –, chiar și-o trăsese cu o slujnică. Avea să-și analizeze comportamentul nepotrivit cu altă ocazie.

– Cel puțin eu nu mi-am cumpărat o slujnică pe care s-o am la discreție.

În spatele lui, bucătăreasa scăpase ceva.

– N-ar trebui să fii așa de critic, spusese Henry. Dac-ai fi însurat cu o femeie care ori e gravidă, ori e obosită tot timpul, s-ar putea să susții altceva.

– Mai degrabă cred că și Jacleen e obosită.

Leo își întorsese privirea către audiența lor, de data aceasta făcând contact vizual cu bucătăreasa într-o încercare disperată de a-i cere ajutorul.

Însă când întorsese capul spre vechiul său prieten, Henry venise mai aproape de el, iar Leo putea să observe furia din ochii lui. Se pregătise mental cât putuse pentru o lovitură.

– Te dai mare și tare, Leo. Ai uitat că te-am văzut cu o servitoare în Cambridge? Poate-ți amintești că o țineai lipită de peretele crâșmei.

– Aia, zisese Leo, ridicând un deget, a fost altceva.

Apoi încercase să se gândească cum anume era diferit.

– Măcar Jacleen are un acoperiș deasupra capului și mâncare în burtă.

– Cât de generos din partea ta. Ce sfânt ești, Norfolk.

Ochii lui Henry se întunecaseră. Își încleștase maxilarul și spusese:

– Vei plăti pentru asta. Tatăl tău vrea relații bune cu Anglia, dar pot să mă asigur că asta nu se va întâmpla niciodată.

– Sunt pregătit să plătesc prețul, răspunsese Leo.

Aruncase o privire rapidă peste umăr și, spre ușurarea lui, Jacleen dispăruse. Poate că nu se mai întorcea. Dar apoi ea reapăruse brusc în colțul privirii lui, ținând în mână o geantă neagră și tremurând de parcă ar fi avut paralizie.

– *Palda Deo*, murmurase el. *Slavă Domnului*. Se îndepărtase de Henry. Îți mulțumesc pentru ospitalitatea ta, Norfolk. Știu drumul spre ieșire.

Spunând asta, întinsese mâna spre Jacleen. Ea ezitase, așa că el îi făcuse semn cu degetele indicându-i că așa era cel mai bine, apoi o apucase de mâna firavă.

Henry mai scosese un sunet de uimire, apoi strigase:

– Nu poți să pleci pur și simplu cu una dintre slujnicele mele!

– Ea nu e slujnică... e sclavă, spusese Leo.

Henry i se pusese în cale. Leo oftase.

– Chiar speram să evităm asta, spusese el, însă își dăduse seama că nu avea cum să evite ceea ce avea să urmeze.

Henry lovise direct în maxilarul lui Leo. O explozie de durere îl orbise pentru o clipă, dar printr-un miracol nu căzuse.

Dăduse drumul mâinii lui Jacleen și se răsucise înapoi lovindu-l pe Henry în piept și apoi peste cap. Henry se repezise la el cu ambele mâini, dar înainte să le poată înfige în gâtul lui Leo, una dintre servitoare intrase în fugă în bucătărie.

– Excelență! strigase ea dând din mâini. E timpul!

Henry nu se dusese la soția sa imediat, ci urlase mai multe lucruri după Leo și Jacleen, mai ales despre faptul că Leo nu va mai fi niciodată binevenit în Marea Britanie. Biata fată din Wesloria tremura atât de tare, încât el se temuse că ea avea să cadă din picioare. Dar în acel moment Henry se pare că decisese că era mai bine să-și întâmpine copilul, iar urletele încetaseră.

Leo înaintase grăbit printr-un hol foarte lung până când Jacleen întrebase cu o voce abia auzită dacă voia să iasă afară pentru că pătrundea mai adânc în castel.

– Atunci, dacă ești bună, îndrumă-mă spre intrarea de serviciu, spusese el.

Jacleen îi indicase direcția din care veniseră. Ceea ce însemna că trebuiau s-o ia înapoi prin bucătărie. Cu un oftat, Leo o trăsese după el. Evitase să dea ochii cu bucătăreasa care, în mod ciudat, continua să stea în același loc în care o lăsaseră.

În cele din urmă ieșiseră din castel într-o curte de serviciu, iar acolo, așa cum se așteptase, se aflau Kadro și Artur. Erau călare, iar între ei stătea înșeuat un cal fără călăreț.

Și, în mod cu totul neașteptat, mai era și un băiat. Acesta îi spusese ceva lui Jacleen în wesloriană, iar ea îi adresase lui Leo o căutătură panicată.

– Fratele meu.

– *Fratele* tău?

Înainte să se poată gândi la ce avea de făcut, o bufnitură bruscă ce se auzise dinspre ușa bucătăriei îi făcuse pe toți să tresară. Era

lacheul care asistase la altercația din bucătărie. Avea o legătură din pânză, pe care i-o aruncase băiatului. Spusese către Jacleen:

– Cu Dumnezeu înainte!

Și dispăruse din nou înăuntru.

Nimic din toate acestea nu era în planurile lui Leo. Nu *avusese* cu adevărat planuri, însă nu anticipase aceste lucruri care îi produseseră o asemenea anxietate încât crezuse că inima avea să-i cedeze. Dar nu era timp pentru așa ceva. Trebuiau s-o ia din loc. Kadro și Artur nu se așteptaseră nici la Jacleen, nici la băiat, însă când Leo îi spusese lui Kadro s-o ia pe ea în fața lui în șa, el făcuse ceea ce i se poruncise fără să pună nici o întrebare. Artur îl ridicase pe băiat în spatele lui, iar Leo luase al treilea cal.

Leo nu ratase privirea pe care cele două gărzi loiale ale lui o schimbaseră între ele. Bănuia că ei credeau despre el tot ce putea fi mai rău. Cu greu îi putea învinovăți. De-a lungul anilor, fuseseră nevoiți să-l dezlipească de pe podele și să-l tragă afară din paturi. Știau ce fel de bețivan era în mod normal și, fără îndoială, credeau că era vorba despre o mișculație făcută la beție.

Dar aceea nu era o zi normală. La un capăt al ei avusese parte de acele câteva momente pe furiș cu Caroline, care încă îi stăruiau în sânge. La celălalt capăt se aflau o fată înspăimântată din Wesloria *și fratele ei*, care cu siguranță crezuseră că sunt atrași într-o situație și mai rea. Iar între cele două capete nu băuse nici o picătură.

Îi dusese pe Jacleen și pe fratele ei la Cressidian.

Cressidian îl întâmpinase la ușa casei sale în halat. Se uitase la Jacleen, apoi la băiat și îi spusese lui Leo:

– Sunt trei, Alteță.

– Înțeleg că e o povară, domnule, dar eu...

Cressidian îl întrerupsese ridicând mâna și arătând spre hol.

– *Duceți-vă*, îi zisese lui Jacleen și fratelui ei.

Jacleen îi aruncase lui Leo o privire alarmată, apoi îl luase de mână pe fratele ei și păsise nesigură în direcția indicată. Cressidian se încruntase spre Leo.

– Am nevoie de bani pentru întreținerea lor.

– Mai mulți bani? întrebase Leo surprins. Credeam că ce v-am dat până acum e de ajuns.

– Ați crezut greșit, Alteță. Și dacă nu vreți să mă plătiți îndeajuns pentru că-i țin, cred că ambasadorul weslorian ar fi interesat de ceea ce faceți.

Leo ridicase din sprânceană.

– Îmi cer scuze, dar mă extorcați?

– Spuneți-i cum vreți. Nu fac decât să cer pentru întreținerea lor.

Leo oftase. Se uitase la casa măreață, la podelele de marmură și la armăturile placate cu aur, la candelabrele de cristal. Domnul Cressidian era un om foarte bogat.

– Voi vorbi cu secretarul meu să aranjeze un stipendiu.

– O sută de lire pe cap, zisese Cressidian.

Leo se burzuluise.

– Nu sunt vite, sunt ființe umane.

Domnul Cressidian ridicase din umeri.

– Din partea mea, e tot aia.

Așa că acum Leo avea un castel, își auzea găinile în spatele hotelului, adăugase un băiat la care nu se aștepta la improbabila sa misiune de salvare, plătea unui om foarte bogat o sută de lire pentru fiecare dintre ei și jumătate din oraș îl evita cu desăvârșire. Avea de dat multe explicații la întoarcerea la Helenamar. Dar mai avea încă trei femei de salvat. Ceea se putea dovedi și mai dificil pentru că toate invitațiile lui Leo secaseră. Chiar și gentlemenii care îl salutau în fiecare zi în holul hotelului Clarendon îl evitau acum.

Citea despre petrecerile care aveau loc în jurul lui în *Gazeta Honeycutt*, petreceri la care nu mai putea să ia parte.

Întâmplător, citea despre una dintre ele chiar în acel moment și coborî ziarul pentru a se uita la Josef.

– Nici o invitație? întrebă el din nou.

– Nici una, Alteță.

Leo se mișcă simțindu-se inconfortabil. Avusese o perioadă aici în care o petrecere nici nu era menționată în ziare dacă nu participa la ea.

– Dar Hawke? întrebă Leo posomorât. A răspuns la invitația mea de a lua masa?

Josef rămase usturător de tăcut.

Leo bănuise că Beck avea să fie nefericit la auzul celor petrecute la Arundel, dar asta întrecea ceea ce anticipase. Prietenul său dispăruse de pe fața pământului. Dar, aparent, Caroline continua să se vânture dintr-un salon în altul. Potrivit gazetei, o lady purtase una dintre rochiile create de ea, care devenise ultima modă datorită mânecilor unice.

Leo era complet obsedat de orice menționare a lui Caroline în acea gazetă. Când nu se gândea la ce avea să facă cu cei trei pe care-i avea în grijă și la modul în care putea da de Rasa, se gândea la ea. Ba chiar simțea junghiuri de gelozie la menționarea pretendenților ei. *La naiba.* Ce încurcătură crease. Nu putea nici măcar să-l determine pe fratele ei să răspundă invitației.

Oftă și aruncă o privire spre secretarul său.

– Ei bine, Josef, presupun că ai putea întreba hotelul dacă unul dintre puii mei ar putea fi pregătit pentru noi în seara asta, din moment ce n-am unde să iau masa.

– Ambasadorul Redbane a solicitat să fie primit, Alteță. Are niște depeșe din Alucia.

– O, spuse Leo ridicând capul. E aici?

– *Je.*

– Adu-l înăuntru, spuse el dornic de companie.

Ambasadorul Redbane, un gentleman jovial, se trăgea din zona graniței de sud a Aluciei – regiunea viticolă, unde oamenii erau cunoscuți pentru ospitalitatea lor.

Redbane îl salută pe Leo cu entuziasm, ceea ce îi dădu lui Leo o sclipire de speranță că veștile despre el nu ajunseseră în *fiecare* colț al lumii. Ambasadorul nu avea cine știe ce pentru el, în principal o scrisoare de la mama sa, regina, care spunea foarte puține.

– Nici un cuvânt de la Bas sau de la Eliza?

Redbane clătină din cap. Leo îl studie.

– Știi ce cred, Redbane? Cred că ar trebui să dăm o petrecere și să sărbătorim timpul petrecut aici, în Anglia, care se apropie de final.

Pentru prima dată de când sosise, zâmbetul lui Redbane dispăru. Se uită în jos la geanta lui de piele în care ducea corespondența oficială și făcu o grimasă.

– O, vai, spuse Leo. Ce-i cu privirea aia?

Redbane oftă.

– Aș fi neglijent, zise el cu grijă, dacă v-aș permite să credeți că o astfel de adunare ar fi... foarte frecventată.

– Serios? spuse Leo.

Pufni ofensat. Doar era încă un blestemat de prinț, nu?

– Nu vreau să ofensez, Alteță, se grăbi să-l asigure Redbane.

– M-ai ofensat, mormăi Leo.

Fața lui Redbane începu să devină roz.

– Ăăă... are de-a face cu înclinațiile dumneavoastră nepotrivite, așa cum le percep unii.

– Înclinațiile mele? N-am nici o înclinație, Redbane. Sunt lipsit de înclinații.

– Cu slujnice și... *femeile nopții*. Redbane rosti în șoaptă ultima parte. Și... și s-a sugerat că poate ar trebui să vă întoarceți în Alucia.

Leo înțepeni.

– Femeile nopții, Redbane? Te referi la prostituate, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem bărbați în toată firea aici.

Redbane deveni și mai roșu la față. Își drese glasul. Dar nu era vina sărmanului om. Era doar responsabilitatea lui Leo și nu-l putea lăsa pe ambasador să sufere și mai mult. Flutură din mână spre el.

– Nu mă luați în considerare, domnule. Am auzit și eu același lucru. A auzit și regele zvonurile?

– Nu pot spune cu certitudine, zise Redbane cu grijă. Dar aș bănui că da. Am primit vestea de la ministrul de externe că trebuie să plecați spre Alucia cât mai curând posibil. Îi întinse un pergament împăturit, sigilat cu ceară și ștampilat cu sigiliul oficial al regelui Aluciei.

Leo îi luă pergamentul din mână.

– L-ați ținut ascuns, spuse cu un zâmbet ironic. Nu rupse sigiliul imediat. Bine. Dar trebuie să fac ceva înainte să plec din Anglia. Leo se ridică brusc. Trimiteți-l pe Josef la mine.

Ambasadorul se ridică în picioare. Se înclină și ieși. Când Josef apăru, Leo zise:

– Vreau să merg la casa lordului Hawke în după-amiaza asta.

– *Je*, cum doriți, Alteță.

Ceea ce-și dorea el depășea capacitățile lui Josef. Voia să le găsească pe toate cele cinci femei și să o revadă pe Caroline. Nu știa nimic mai mult de atât. Nu-și putea imagina. Nu-și putea imagina că se va căsători cu Lady Eulalie, gândindu-se în fiecare zi, pentru tot restul vieții, la o blondă frumoasă din Anglia, însă se temea că aceasta îi era soarta.

Capitolul 21

Un domn care a moștenit o avere a investit atât de mult într-o cale ferată scoasă din uz, încât acum a rămas lefter. Relatările indică faptul că există un mare interes pentru reședința sa din Mayfair, care acum zace goală.

Lady Hogarth a fost la un pas de a lua foc după o întâlnire nefericită cu o lumânare. Este foarte recomandat să nu stați atât de aproape de bufet la cină atunci când sunteți îmbrăcate în haine elegante.

Numărul potențialilor pretendenți pentru mâna surorii unui baron a crescut odată ce vestea despre o zestre considerabilă s-a răspândit precum Marele Incendiu din Londra.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Beck se dovedise pentru întâia dată îngrozitor de serios în încercarea lui de a o vedea pe Caroline căsătorită, mai ales după ce se întorseseră din Sussex.

În urmă cu două zile, intrase în camera ei și studiase sulurile de pânză și manechinele de rochie înainte de a-și îndrepta privirea spre Caroline. Ea stătea așezată pe podea, cu picioarele încrucișate, încă în capot, analizând cu atenție ilustrațiile de modă.

– Ce s-a întâmplat? întrebase el, întinzând un braț. A lovit un ciclon? Un cutremur? O bandă ne-a jefuit casa?

– Ești așa de amuzant, Beck! După cum poți vedea, fac rochii.

– Când a devenit asta preocuparea ta obișnuită? Nu te-am mai văzut niciodată acordând atenție față de altceva decât cutiei poștale și invitațiilor care s-ar putea afla acolo.

– Nu-i adevărat. M-au interesat foarte multe lucruri, dar ești atât de ocupat cu desfătarea încât n-ai observat. Dacă te interesează *cu adevărat*, am fost întotdeauna fascinată de cele mai noi stiluri, însă dorința mea de a-l crea pe al meu a început când au sosit alucienii în oraș.

– Alucienii au fost la Londra din vremuri străvechi, subliniase Beck.

– Ai dreptate... interesul meu a atins apogeul când alucienii din familia regală au venit la Londra. De ce-ți pasă?

– Pentru că aș prefera să nu se sperie nici un potențial pretendent din cauza sulurilor de pânză și a manechinelor și a oricăror alte indicii ale obiceiurilor tale păcătoase de a cheltui bani, spusese el fluturându-și degetele către mormanele de pânzeturi. Lordul March a fost evident speriat.

Ea ridicase din umeri.

– Robert Ladley și verișoara lui, Betina, o să vină la masă în seara asta, iar săptămâna viitoare o să ne alăturăm familiei Pennybacker și o să ne întâlnim cu domnul Trent.

– Domnul Trent? Ea își ridicase privirea spre el. Cine-i domnul Trent?

– E un gentleman plăcut la aspect și la caracter, dar, mai important, a făcut o avere din fabricarea de utilaje agricole pe abur.

– Pardon?

– Treierătoare și alte cele, zisese Beck cu o fluturare a mâinii.

Caroline nu se putea imagina măritată cu un bărbat care făcea treierătoare și alte cele. Nu era foarte sigură ce însemna asta, dar nu părea prea fermecător.

Beck oftase nerăbdător.

– Este un om bogat, Caro. E tânăr și în formă, și are nevoie de o soție. Ești o femeie drăguță, cu o zestre generoasă, care are nevoie de un soț. Ai putea la fel de bine să te preocupi de asta. Sunt hotărât să fac ceea ce părinții noștri și-ar fi dorit și să te căsătoresc bine. Acum, după cum știi, plec după-amiază la Sussex și la cursa Celor Patru. Cât timp voi fi plecat, unchiul Hogarth și soția lui vor ajunge la Londra împreună cu vărul lor, vicontele Ainsley. Cu siguranță *unul* dintre acești domni va fi pe placul tău.

– Cum poți să sugerezi așa ceva? Îi *cunoști* pe domnul Trent sau pe vicontele Hainey?

– Ainsley, spusese Beck. Pășise peste un sul de pânză în drum spre ușă. N-am nevoie să-i cunosc. Trebuie doar să mă asigur că au mijloacele necesare pentru a te susține și a avea grijă de tine. O să fiu în Sussex.

– Asta-i tot ce trebuie să știi? Și ce te faci dacă-ți iese mărețul aranjament, îi atașezi lira atotputernică și descoperim că suntem iremediabil incompatibili?

– Puțin probabil, spusese el pe un ton frivol.

– De ce nu te îngrijești de propria-ți căsătorie și nu mă lași în pace? Sunt perfect mulțumită de lucruri așa cum sunt.

– Nu e firesc. Și când n-o să te mai am în grijă poate că voi invita într-adevăr o soție în asta, spusese el arătând spre camera ei. N-are rost să ne certăm, dragă! O să fii logodită până la sfârșitul anului.

Și ieșise.

– Asta crezi tu, mormăise Caroline pe un ton amenințător și se întorsese la ilustrațiile ei de modă.

Nu era interesată de gentlemenii pe care Beck îi scosese la înaintare pentru ea. Nici măcar de cei doi pe care nu-i întâlnise niciodată și care, în mod normal, evident, ar fi încântat-o. Adora să întâlnească gentlemeni noi, să flirteze cu ei și să-și joace jocul. Cât dura până le sucea mințile? Cât de repede făcea să întoarcă capetele după ea? Hollis îi spusese că era vanitoasă și Caroline nu pregetase să fie de acord. Dar nu era așa, nu era așa deloc. Până de curând nu întâlnise nici un bărbat care s-o merite cu adevărat, a cărui curiozitate s-o încurajeze să-și expună o altă latură, să-și asume faptul că, poate, nu era atât de groaznică pe cât se temea... iar când îl întâlnise pe acel bărbat, se dovedise cel mai rău om de pe pământ.

O irita la culme faptul că nu se putea gândi la nimeni altcineva decât la Leopold. Avea să se bucure când el va fi plecat de pe ținuturile lor, pentru că atât timp cât se afla aici, o mistuiau gândurile despre el. Era o boală, o febră de care nu putea scăpa. Era înnebunitor faptul că atât de des se gândea la el și că își amintea constant acea noapte și felul în care îi simțise gura pe trupul ei. Era absurd să tânjească după un bărbat care prefera să-și înmoaie fitilul în sărmanele slujnice din Mayfair. Era enervant să vrea în continuare să fie lângă el după cele petrecute la Arundel.

Caroline nu se mai înțelegea pe sine. Nu simțise niciodată așa ceva – întotdeauna știuse exact ce-și dorea și se grăbise să-și retragă afecțiunea sau interesul în clipa în care un gentleman devenea deranjant. Dar nu și acesta – acesta, acest prinț, o făcuse să se simtă lacomă, ca și cum nu se putea sătura de el. Ca și cum ar fi mâncat o întreagă prăjitură de zmeură și tot ar mai fi vrut să ia cina.

O, dar o făcuse acel ticălos. Era *persona non grata* în orice casă respectabilă după ceea ce se întâmplase la Arundel. Vestea se răspândise repede... poate pentru că atunci când se întorsese se dusese direct la Hollis.

În plus, nu primise nici o veste de la el de la întoarcerea lor. De fiecare dată când cineva venea la ușă, ea se grăbea spre balustrada de deasupra intrării și stătea acolo nevăzută pentru a vedea cine venise, așa cum făcea pe vremea când era fetiță. Așa cum făcuse în Palatul Constantin. Nu fusese niciodată nimeni altcineva în afară de Beck și tovarășii lui. De ce nu trecuse pe acolo? De ce nu venise măcar la Beck? Era disperată să-l întrebe pe fratele ei dacă pusese punct prieteniei cu prințul din principiu. Nu-i stătea în fire lui Beck, însă fuseseră situații când făcuse gesturi din principiu.

Pe de altă parte, nu îndrăznea să-l întrebe pe Beck, ca nu cumva să riște ca el să afle gândurile confuze care o frământau.

Indiferent ce se întâmplase între Beck și Leopold, până la sfârșitul săptămânii devenise evident că o luaseră pe drumuri separate. Beck nu-l pomenise deloc, iar acum plecase în Sussex. Ea rămăsese fără nimic. Fără o explicație, fără nimic altceva decât gaura arzătoare din inima ei.

Când prințul Leopold veni în cele din urmă în vizită la casa Hawke, o făcu în momentul cel mai inoportun. Unchiul Hogarth și mătușa Clarissa erau în salonul ei, flancându-l pe tânărul lor prieten, vicontele Ainsley, cel politicos și chipeș. Lordul Ladley sosise la rândul lui, fiindcă aflase de la Beck de vizita familiei Hogarth și evident nu dorise să piardă teren în fața unui intrus care tocmai se întorsese din America.

În general, Caroline ar fi fost peste măsură de încântată să aibă atâția domni adunați în salonul ei. Nimic nu era mai plăcut decât un *prinț* care venea în vizită în timp ce alții erau în preajmă, pentru a fi martori. Dar nu și acest prinț și nu de data aceasta. În clipa în care Garrett îi rostise numele, ea își dorise ca podeaua să se deschidă și să-i înghită pe oaspeți cu totul.

Cei cinci urmau să ia masa la casa familiei Debridge în seara aceea, împreună cu alte zece suflete. Cineva adusese în discuție perspectiva de a dansa, iar mătușa Clarissa se plânsese de faptul că nu învățase cel mai recent dans alucian la modă în saloanele

londoneze. Unchiul Hogarth se lăudase spunând despre Caroline că era o dansatoare pricepută și, spre bucuria tuturor, Caroline încercase să-i arate mătușii ei pașii de dans în timp ce gentlemenii beau un porto. Râdeau cu toții când Garrett îi întrerupsese pentru a anunța un vizitator.

– O? spusese Caroline surprinsă. Cine e?

– Alteța Sa Regală prințul Leopold.

Inima îi tresărise numaidecât și se simțise recunoscătoare pentru că stătea în spatele mătușii sale când își simțise fața năpădită de căldură.

– O...

Voia să pară relaxată, dar era sigură că vocea îi sunase pițigăiată. Gâtul îi părea încordat, ca și pieptul, de altfel.

– L-ai informat că Beck a plecat în Sussex?

– Da, doamnă. Dorește să vă salute.

Caroline aruncă o privire din spatele mătușii sale.

– Atunci...

– Atunci trebuie să-l poftești înăuntru, spuse mătușa ei.

Garrett se uită la Caroline.

– Da. Asta trebuie să faci, fu de acord Caroline și se strădui să zâmbească.

Când Garrett se duse să-l aducă, zise:

– Vă rog să scuzați deranjul.

– Nu face nimic, Lady Caroline, se grăbi să spună Ladley.

Lordul Ainsley părea să aibă ceva de spus despre asta. Dar unchiul ei rosti pe un ton jovial:

– O să-mi facă plăcere să-l cunosc. În ciuda celor auzite, chicoti el.

Când Leopold intră, păru surprins de numărul de oameni adunați, dar era clar versat în stăpânirea de sine. Se înclină.

– Îmi cer scuze că vă întrerup.

– Alteță, ce *bine* că ați trecut pe aici după atâta timp, spuse Caroline făcând o reverență.

– Mulțumesc. Eu, ăăă...

– Îl cunoști pe lordul Ladley, spuse ea răsucindu-se și îndepărtându-se de el.

Îi prezentă pe mătușa și pe unchiul său, precum și pe lordul Ainsley. Când termină prezentările, se întoarse spre el.

– Regret, dar noi eram pe picior de plecare, rosti ea.

– Da, poate ar trebui să ne punem în mișcare, zise Ladley, oferindu-i brațul. Cina este la ora nouă.

– Aș fi vrut să fi știut că vă așteptăm, zise ea. V-aș fi scutit de călătoria până aici.

– Hmm..., făcu el privind-o fix.

– Să-i transmit un mesaj lui Beck când revine?

El zâmbi ușor. Ea își simți inima bătând cu putere în piept.

– Nu va fi necesar, mulțumesc. Dar dacă pot să vă rețin încă un minut înainte de a pleca... pot să discut cu dumneavoastră, Lady Caroline?

– Păi... Ea aruncă o privire spre oaspeți.

– Nu vă voi răpi decât o clipă.

– Da, desigur, spuse ea și îi făcu semn să vorbească. Sprâncenele lui coborâră.

– Speram să discutăm în privat.

– A, ei bine, după cum puteți vedea...

– Caro, dragă, ar trebui să auzi ce-are de spus, sugeră mătușa ei.

– Sigur că trebuie, Caro, adăugă unchiul ei. Noi vom fi aici când terminați. Stați cât timp aveți nevoie.

Caroline îi aruncă lui Leopold o privire.

– Foarte bine. Dar nu voi avea nevoie deloc de mult timp.

Prințul făcu un pas într-o parte pentru a-i permite accesul la ușă. Ea ieși din încăpere. Bănuia că Leopold venea pe urmele ei. Era atât de furioasă, de confuză și de enervată încât mărșălui pe hol spre micul salon pentru oaspeți de lângă partea din față a casei. Intră în cameră, se răsuci și își încrucișă brațele la piept.

Leopold intră în spatele ei, închise liniștit ușa și zâmbi.

– În regulă. După primirea de care am avut parte de la tine și de la oaspeții tăi, se pare că reputația mea e chiar mai rea decât mă temeam.

– O, e destul de îngrozitoare, fu ea de acord.

– Ești supărată pe mine pentru Jacleen, spuse el, îndepărtându-se de ușă.

Caroline rămase cu gura căscată. Apoi râse.

– Ce perspicace din partea ta! Nu pot să cred că ai rostit numele ei cu voce tare.

– De ce n-aș face-o? întrebă el înaintând încet spre ea și măsurând-o cu privirea. Numele ei este Jacleen Bouvan. Este o weslorianâ din munții care se învecinează cu Alucia.

Caroline se încruntă confuză. De ce îi spunea asta? Care să fie motivul? Mai fusese iubita lui înainte? Sau... De ce-i *zâmbea*?

– Credeai că mi se va părea amuzant că ai luat o servitoare de la serviciul ei și...

Se opri înainte de a rosti cu voce tare lucrurile pe care se temea că el le făcuse.

– Nu. Ai o părere atât de rea despre mine încât ai putea crede că voi găsi atâta plăcere cu tine și apoi, doar câteva ore mai târziu, voi profita de acea femeie sărmană?

Chiar avea o părere atât de proastă despre el? Pentru moment, nu voia să se gândească la el deloc. Dar dacă *o făcea*, voia cu disperare să gândească rău despre el. O ajuta să se pregătească pentru inevitabila lui plecare. Pentru perfidia lui.

– Nu știu, Leopold, ești cu adevărat atât de diferit de orice alt bărbat?

El clipi.

– Am plecat cu domnișoara Bouvan pentru că era folosită de duce pentru un scop care m-a ofensat. Am vrut s-o ajut.

Caroline era pregătită să fie indignată și să-l facă să înțeleagă că știa prea bine care era firea bărbaților. Dar nu se așteptase ca el să spună ceea ce știa că era adevărat – Jacleen era folosită. Își frecă ceafa.

– Iar prințul a intervenit și a salvat-o?

El păru surprins și își mută privirea pentru o clipă, ca și cum ar fi cugetat la asta.

– *Je*, presupun că așa am făcut. Caroline, trebuie să mă crezi... mi-a plăcut mult prea mult compania ta ca s-o pângăresc cu o aventură fără sens.

Obrajii ei începură să înflorească. Dădu drumul răsuflării pe care nu conștientizase că și-o ținea.

– Ție ți-a plăcut? întrebă el.

Roșeața i se adânci. Sigur era nepoliticos s-o întrebe așa ceva. Dar apoi el ridică mâna și își lipi palma de gâtul ei.

– Ce întrebare, spuse ea încet. Știi că da. Foarte mult.

Zâmbetul lui Leopold se ivi încet.

– Totuși, mă bucur să te aud recunoscând asta.

Sângele lui Caroline se încălzi sub mângâierea lui plăcută, dar era hotărâtă să nu-i ofere nici un indiciu în acest sens.

– Dar de ce? De ce tu? De ce trebuia să fii tu cel care o lua de la Arundel?

El se apropie, iar privirea lui coborî spre buzele ei.

– De ce nu eu?

Își aplecă capul parcă vrând s-o sărute, dar Caroline îi puse o mână pe gură.

– Am doi vizitatori care așteaptă în salon.

– Nu voi zăbovi, murmură el și își atinse buzele de ale ei.

Genele lui Caroline fluturară, iar ochii i se închiseră. Mărturisirea lui nu se potrivea cu povestea pe care ea o crease în mintea ei, cea în care nu-l iertase niciodată și-l dădea imediat uitării. Totuși, iată că mâna ei aluneca pe pieptul lui și își înclina capul pentru a-l săruta mai bine. Își lipi corpul de al lui, iar mâna îi șerpui pe brațul lui, până la umăr. Voia ca el s-o seducă, voia să-i simtă din nou mâinile și gura pe piele.

Din păcate, undeva în inima ei un clopot bătea, avertizând-o. Își protejase cu mândrie virtutea timp de douăzeci și șase de ani. Nu avea să se lase influențată de frumusețea lui, sau de atingerea alunecoasă a buzelor lui. Sau de mirosul lui de scorțișoară și cuișoare.

Își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse îndărăt.

– Asta nu e... e ceva ce nu...

– Ceva nu e în regulă, sunt de acord, termină el propoziția. În legătură cu ce simți pentru mine. Sau cu ce simt eu pentru tine. Dar să mă ia dracu' dacă știu ce să fac în privința asta.

Lui Caroline i se opri respirația. Chiar îi spusese cuvintele acelea? Chiar simțea ceva pentru ea? Oare era vorba despre același sentiment ușor și fremătător care o făcea să-și dorească să se așeze și să-și tragă răsuflarea?

– După ce stabilești ce ai de gând să faci în privința asta, voi fi încântată să te ascult. Între timp, ar trebui să mă întorc la oaspeții mei. Mătușa mea o să vină să mă caute dacă n-o fac. În seara asta trebuie să luăm masa la sir Walter Debridge.

Trecu pe lângă Leopold, dar acesta o prinse de mână înainte ca ea să ajungă la ușă și o întoarse. Își puse brațul în jurul taliei ei și o trase spre el, apoi îi cuprinse fața în mână.

– Caroline.

Privirea lui îi cuprinse fața și părea că ar fi vrut să spună mai multe. Însă nu vorbi – o sărută atât de apăsat încât tot corpul

începu să o furnice și din minte îi zburară toate gândurile în afară cât de mult îl dorea pe acel bărbat. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul lăsând-o puțin năucită de acel sărut.

– Cele mai bune urări pentru o seară frumoasă.

Pielea îi sfârâia. Se forță să privească în jos și să-și netezească poalele fustelor până când reuși să-și recapete răsuflarea sau să aibă vreun gând care nu era încărcat de dorință. Își atinse buclele ca să se asigure că se aflau la locul lor și că nimeni nu avea să detecteze ce făcuse, apoi se uită în cele din urmă la Leopold.

– Ce îmi faci? șopti ea.

– Sincer, nu știu.

Ea oftă. Ieși din salon, dar pasul ei era mult mai ușor decât fusese când intrase.

Intră în salon râzând spre oaspeții ei.

– Gata... mulțumesc că ați așteptat! O, vai, ia te uită cât e ceasul. Mi-e teamă că din cauza mea am întârziat. Mergem?

Ladley aruncă o privire dincolo de ea, spre Leopold. Caroline se uită la el.

– O! Am uitat complet, izbucni ea. L-am invitat și pe Alteța Sa să ni se alăture în această seară. Sir Walter n-o să se supere, nu? întrebă ea veselă și evită cu mare grijă privirea celor din încăpere. Inclusiv pe cea a lui Leopold.

Nici Caroline nu știa ce făcea. Avea nevoie de o baie fierbinte și de un pahar cu vin, și poate chiar de prezența lui Hollis pentru a reuși să înțeleagă ceva. Trecuse de la a-l disprețui la disperare, apoi la a se simți dintr-odată mai bine decât o făcuse de zile întregi.

Capitolul 22

Este o enigmă de primă clasă când un oaspete nepoftit sosește la cină, așa cum s-a întâmplat recent la reședința unui cavaler de pe aceste meleaguri. Unii ar sfătui ca accesul fără invitație să fie refuzat sub pretextul că nu a fost pregătită suficientă mâncare. Dar, uneori, cei neinvitați au o poziție socială atât de înaltă încât s-ar crea astfel discuții nejustificate. În această situație, se cade ca ușile ospitalității să fie deschise și să se îndure situația.

Vom auzi oare curând plânsetul unui nou-născut? S-a constatat că unei femei cu înalt caracter moral, măritată cu un cleric, i-au fost modificate recent niște rochii în așteptarea fericitului eveniment.

Doamnelor, știința sugerează că, în cazul în care nu vă satisfaceți pofta de alimente neobișnuite și în cantități mari în timpul sarcinii, privarea se poate reflecta printr-un semn din naștere pe corpul copilului dumneavoastră. Când sunteți însărcinate, mâncați bine, consumați o varietate de alimente și nu cedați celor care susțin că nu vă veți recăpăta niciodată silueta după naștere.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Jumătate din familia Debridge fusese evident deranjată când Leo își făcuse apariția pe nepusă masă împreună cu grupul lui Caroline. Deloc surprinzător, având în vedere reputația lui din ultimul timp, era vorba despre jumătatea feminină. De fapt, când el păși timid în hol, Lady Debridge păru înspăimântată de parcă el era un căpcăun venit să-i mănânce copiii.

Pe de altă parte, sir Walter se arătase destul de bucuros să aibă un prinț alucian la masă în reședința sa și se lăudase în fața celorlalți oaspeți că îl avusese odată invitat și pe vărul german al prințului Albert, iar acum putea să adauge un prinț alucian la acea listă foarte scurtă, dar ilustră, de oaspeți. Bărbatul nu părea să bage de seamă nici privirile pe care mulți dintre oaspeții săi le aruncau

spre Leo, și nici furia soției sale sau câte persoane se mutaseră în capătul îndepărtat al salonului când el intrase. În schimb, sir Walter îi poruncise foarte vesel și cu voce tare majordomului său să adauge un loc în plus pentru oaspetele lor neașteptat, dar cu siguranță foarte binevenit.

Puterea însemna totul, Leo o știa prea bine, iar conexiunile erau sângele vital al puterii.

Lady Debridge se retrase imediat cu Lady Hogarth și Caroline. Leo căută în jur un chip prietenos, însă nu găsi nici unul. Până și Robert Ladley, pe care-l cunoștea de câțiva ani, părea deranjat de prezența sa. Când Leo încercă să-i vorbească, Ladley zâmbi ușor și se scuză.

Așa că, printr-o bizară întorsătură a destinului, Leo se trezi separat de toți ceilalți, alături de un pahar de porto. Se gândi cât de ciudat era că viața lui luase această întorsătură. Până în ultimele săptămâni, el fusese cel care evitase atenția celorlalți. Bărbații voiau să se împrietenească cu el, doamnele voiau să se culce cu el, alții voiau doar ca el să îi bage în seamă. Își amintea că, pe vremea când era copil, stătea pe balconul Palatului Constantin, speriat de mulțimile de dedesubt. Tatăl lui îi pusese o mână pe spate și îl împinsese înainte.

– Dă-le ce vor, spusese el.

Leo le dăduse toată viața ceea ce voiau și se refugiase în sticle pentru a-și găsi un loc liniștit, în care doar el putea intra.

Vir ingenuus juniperum cadit. Gentelmanul cade.

Sorbi din porto și încercă să nu strâmbe din nas. Băutura nu mai avea gustul bun pe care-l avusese odată. Nu mai era însoțită de nici o promisiune a amorțirii plictiselii și a golului pe care le simțea deseori. Se prefăcu că soarbe din ea și o privi pe furiș pe Caroline mișcându-se prin cameră, amuzându-i pe cei cu care vorbea.

Cum de putuse să fie atât de idiot? Cum de nu o găsise fermecătoare de la început? Cum de nu recunoscuse imediat cât de unică era?

„Ei bine, prințe. Cât de remarcabil e că doar câteva cuvinte și câteva sărutări îți pot schimba judecata într-atât."

Observă cum Caroline vorbea cu fiecare pretendent – sau cel puțin cu cei despre care el bănuia că erau pretendenții ei. Vicontele se afla în compania unei alte tinere atrăgătoare, dar chiar și așa

Caroline vorbi cu el pe larg. Cu atâta atenție feminină, după cum era de așteptat, vicontele părea să nu-și poată ascunde zâmbetul de pe chip.

Caroline conversă și cu Ladley, care îi urmărea fiecare mișcare ca un cățeluș. Și cu un alt gentleman care râdea prea tare și prea mult când ea îi vorbea.

Dar, în cele din urmă, după ce dădu ocol încăperii, Caroline se aventură înapoi spre el, cu zâmbetul ei extraordinar de strălucitor. Ea îl măsură din priviri, apoi aruncă o privire înapoi spre ceilalți.

– De ce stai singur în colț, Alteță?

– Mă simt un pic deplasat. Sau, mai degrabă, simt că acesta e locul meu. Sorbi din porto. Îndrăznesc să te întreb dacă te-ai hotărât asupra norocosului domn căruia îi vei permite să-ți ceară mâna.

Ea se răsuci și se așeză lângă el, cu privirea spre încăpere.

– Nu. Nu cred.

– Nu? Din perspectiva mea, par oameni buni. Și par să te admire îngrozitor de mult.

– Te rog, zise ea dându-și ochii peste cap. Chiar crezi asta? Lordul Ladley mă cunoaște de veacuri și nu și-a exprimat în nici un fel interesul până de curând.

– Poate pentru că a ajuns să te vadă ca pe o femeie matură și nu ca pe sora mai mică a lui Beck, sugeră Leo.

Își imagina că fiecare bărbat aflat acolo în seara aceea vedea femeia din ea.

– Poate, râse Caroline. Își întoarse privirea sclipitoare spre el. Dar poate fi și pentru că tatăl lui a adunat o datorie mare, pe care familia n-o poate plăti, iar el ar beneficia de pe urma unei zestre mari?

Leo ridică paharul mimând un toast.

– Extrem de plauzibil, madam. Și vicontele? Unchiul tău pare să creadă că șederea în America îl recomandă îndeajuns.

Ea chicoti.

– Unchiul Hogarth e obsedat de orice lucru are legătură cu America. A fost acolo când era mic și n-a uitat absolut nimic. Ea aruncă o privire în direcția vicontelui. Ainsley *este* destul de fermecător.

– Fermecător?

– Și chipeș, nu zici?

Nu voia să fie de acord, dar chiar și el putea observa farmecul pe care-l avea acel bărbat.

– Poate, zise pe un ton morocănos.

Ea îi adresă un zâmbet obraznic, apoi îl împunse cu umărul, ca pe un vechi tovarăș.

– *A băgat toți banii pe care-i avea în tabac*, șopti ea.

– Poftim?

Ea confirmă din cap, iar buclele îi jucară vesel în jurul feței.

– Hollis mi-a zis totul despre el. S-a dus în America pentru a face avere luând toți banii de pe moșia lui care nu erau investiți în altceva. *Toți*. Îți imaginezi? Se pare că intenționa să facă avere din comerțul cu tabac. Dar primul lui vas a naufragiat. Echipajul a fost salvat, dar vasul a fost abandonat, iar marfa s-a pierdut. Toată investiția a ajuns pe fundul oceanului. Ea clătină din cap.

– E regretabil, spuse Leo cu sinceritate.

– O tragedie teribilă pe care zestrea mea ar putea s-o compenseze. Din nefericire pentru el, pentru că tocmai s-a întors din America, Lady Katherine Maugham, cunoscută de altfel sub numele de Păunița...

– Pardon? zise Leo zâmbind.

– Păunița. Încearcă să ții pasul, Leopold. Hollis, Eliza și cu mine i-am zis așa lui Lady Katherine pentru că e o păuniță care-și etalează mereu penele.

Îl pufni râsul.

– Nu se poate spune că râde ciob de oală spartă?

– Păi, da, dar eu sunt genială la asta, spuse ea în timp ce ochii îi dansau de amuzament. E chiar acolo, cu mătușa mea, o vezi? spuse ea arătând către un loc din colțul opus al încăperii.

O femeie atrăgătoare, cu un cap mai scundă decât Caroline, conversa cu mătușa ei.

– Katherine a pus ochii pe viconte și nu-l va pierde în fața mea.

– E ea în măsură să decidă asta?

– Crede-mă pe cuvânt că ar fi război dacă el ar fi serios interesat de mine. O! Mai e un potențial pretendent, zise ea, aplecându-se ușor înainte pentru a privi în dreapta lui Leo. Domnul Bishop. Nu te uita.

Leo se întoarse să vadă.

– Nu te uita! spuse Caroline chicotind.

– De unde să știu despre cine vorbim dacă nu mă uit?

Caroline mai aruncă o privire.

– Bine. Dar fă-o *repede*. E înalt și slab, cu părul blond și subțire, rărit în vârful capului.

– Asta descrie jumătate din bărbații din Londra.

– Însă doar trei dintre gentlemenii care-s aici în seara asta. *Acum*.

Leo se uită. Îl zări pe bărbatul în cauză și se întoarse spre Caroline.

– L-am văzut, i-am observat părul rar și înălțimea. Ce-i lipsește domnului Bishop ca pretendent?

– O, nimic. E foarte amabil și n-are datorii cunoscute. Din păcate, el aspiră să devină cleric.

– O, vai, zise Leo zâmbind.

– Exact, șopti ea. Nu mă pot gândi la nimeni mai puțin potrivit ca mine în postura de soție a unui vicar. Tu poți?

– Nu-mi vine în minte nici un nume, recunoscu el.

Caroline râse.

– Prințe Leopold, cred că mă cunoști mai bine decât îți permit. Uite, vine Lady Debridge. Cina va fi servită curând. O să te așeze cât de departe de ea posibil și vei fi servit doar de un lacheu amărât. Ea îi făcu cu ochiul. Poftă bună, Alteță, spuse pe un vesel și plecă, oprindu-se să vorbească cu un cuplu aplecat asupra unei cărți deschise.

O clipă mai târziu, sir Walter anunță că cina era servită.

Caroline avusese dreptate – Leo se trezi așezat la capătul cel mai îndepărtat al mesei, lângă sir Walter și vizavi de domnul Franzen, un bancher german. În dreapta lui Leo stătea o femeie în vârstă al cărei nume nu reuși să-l deslușească. Stătea gheboșată deasupra mâncării ca un semn de întrebare.

Caroline se afla în mijlocul mesei, înconjurată de toată tinerețea și frumusețea din încăpere. Sau cel puțin așa vedea Leo din locul în care stătea. Ladley era așezat la dreapta ei, atent la fiecare nevoie a ei. În stânga ei era un alt gentleman, pe care Leo nu-l cunoscuse și care părea la fel de captivat de Caroline.

Sau poate că doar i se părea, fiind la rândul lui captivat de ea. Poate mai mult decât toți acei gentlemeni la un loc. Prea captivat. Farmecul acela prezenta toate semnele unui posibil obstacol în calea țelurilor și îndatoririlor pe care le avea.

S-ar fi mulțumit să contemple în liniște la aceste gânduri, dar sir Walter se arătă foarte dornic să îi descrie lui Leo în amănunțime toate lucrurile pe care le făcuse în viață și să le compare cu

experiențele lui Leo. Sir Walter excelase la tir cu arcul. Leo făcuse la fel?

– Ăăă... păi, am fost cu siguranță învățat această artă, dar trebuie să recunosc că fratele meu era mai priceput.

– Și la călărit, domnule? Sunt convins că sunteți un călăreț iscusit. Bănuiesc că prinții sunt învățați să călărească de la o vârstă fragedă.

– Sunt un călăreț acceptabil.

– Și serviciul militar? Eu însumi am petrecut patru ani în marina regală a majestății sale. Cei mai buni patru ani din viața mea.

– Da, spuse Leo. Era plictisit de acest joc. Am fost patru ani în marină.

– Patru ani! Admirabil, Alteță, zise el ca și cum ar fi felicitat un băiat pe terenul de crichet. Și sunteți în Anglia de... cât timp să fie?

Leo sorbi din vin.

– Întâmplător, de foarte multă vreme. Atât de multă încât, de fapt, a venit vremea să mă întorc în Alucia.

Domnul Franzen chicoti.

– A sosit vremea să lăsați deoparte lucrurile copilărești, nu?

Leo nu știa dacă era un comentariu despre viața pe care o dusese în Anglia sau doar o observație, totuși simți cum se încălzește pe sub guler. Obișnuia să râdă de stilul lui desfrânat de viață, dar acum i se părea trist să fie un bărbat de douăzeci și nouă de ani care nu avea nimic cu care să se mândrească. Se gândi la femeile wesloriene și la ceea ce fuseseră nevoite să îndure în timp ce el dusese o viață atât de lipsită de griji.

– Dar nu-i de datoria tuturor să se căsătorească?

Întrebarea, rostită de femeia pe care Caroline o numite Păunița, se ridică deasupra celorlalte conversații și, curios, Leo privi peste masă.

– De ce o întrebi pe ea? vru să știe Lady Debridge. Lady Caroline crede că o lady nu trebuie să se gândească la măritiș până ce nu se simte în largul ei cu ideea asta. Ea își dădu ochii peste cap, dând de înțeles ce părere avea despre asta.

– Lady Debridge, zise sir Walter. Dacă aceasta este părerea lui Lady Caroline, e dreptul ei.

– Poate fi părerea ei, dar e greșită, zise Lady Debridge. Anii buni ai unei femei sunt limitați, iar ea trebuie să se mărite curând dacă vrea să aibă un moștenitor.

Caroline râse.

– Tocmai asta vreau și eu să zic, spuse ea. De ce să mă căsătoresc de dragul de a produce moștenitori dacă nu vreau să-i produc?

– O, *Doamne*, mormăi Lady Hogarth. Caroline, dragă...

– Ce vrei să spui mai exact, Caroline? interveni Păunița cu spatele puțin mai drept.

– Nu credeți că subiectul e puțin cam nepotrivit pentru cină? se aventură sir Walter.

– Sigur că nu, Walter, răspunse soția lui. Suntem toți adulți aici, nu? Acesta este scopul rasei umane. Te căsătorești, faci moștenitori și viața merge mai departe. De ce și-ar dori altceva o femeie tânără, sănătoasă și cu ținută morală? Lady Caroline, doar nu vrei să sugerezi că nu vrei copii.

– Deloc, o asigură ea pe Lady Debridge. Sigur că vreau.

Cuvintele însă nu-i oglindeau expresia de pe chip, iar Leopold se întrebă dacă ea chiar nu-și dorea copii.

– Adevărul e că nu prea m-am gândit la asta, din moment ce nu l-am găsit încă pe acel gentleman cu care mi-ar plăcea să împărtășesc acel eveniment binecuvântat.

– Dragă, uită-te în jurul tău, spuse Lady Debridge. Sunt gentlemeni aici, în seara asta, care ar fi încântați să împărtășească acel eveniment binecuvântat cu tine, n-am nici o îndoială.

Câțiva dintre oaspeți râseră. Caroline zâmbi privind în jur.

– Și ce gentlemeni admirabili. Dar eu sper ca interesul unui gentleman față de mine să se extindă dincolo de mărimea averii mele.

În jurul mesei se auziră sunete de uimire. Pe Leo aproape că îl pufni râsul. Nu demult ar fi fost primul care ar fi icnit și ar fi scrâșnit din dinți și și-ar fi exprimat indignarea față de îndrăzneala ei, dar în seara asta stătu acolo și se delectă. Femeia aceea nu voia să-și reprime nici un cuvințel. El o admira pentru că era întotdeauna dispusă să grăiască adevărul.

Chiar și acum ea privea în jur spre chipurile lor șocate.

– Îmi cer scuze, m-am exprimat prea direct? Probabil că n-ar fi trebuit să spun ceea ce știm cu toții că e adevărat, râse încet.

– Caroline, zise unchiul ei pe un ton aspru. Ai grijă.

– Da, unchiule. Zâmbi și se aplecă în față. Dar sentimentele cărei persoane trebuie să le menajez? Dacă e cineva care ar trebui să se simtă ofensat, eu aș fi aceea, nu?

– O, *Doamne*! spuse Lady Hogarth ridicând privirea spre ceruri.

– Ceea ce spui poate fi adevărat, zise Păunița. Până la urmă, singurul motiv pentru care toată lumea din Londra îți cunoaște mărimea zestrei e acela că te-ai asigurat de asta.

– Nu eu. Dar nu pot spune același lucru despre fratele meu.

Cineva de la masă chicoti.

– Ei bine, eu, unul, n-am nici un interes pentru zestrea dumneavoastră, Lady Caroline, mărturisi lordul Ladley.

– Cred că nici prințul Leopold n-are nici un interes, zise Păunița și aruncă un zâmbet spre Leo. Trebuie să fie destul de mică în comparație cu ceea ce deține.

Lady Debridge pufni.

– Prințul nu-i un pretendent, Katherine.

– După cum am zis, interveni Ladley. Mie nu-mi pasă de mărimea zestrei dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, milord, răspunse Caroline.

– Dacă contează, eu sunt de acord cu Lady Caroline, rosti încet vicontele. O zestre e o parte importantă a unei înțelegeri de căsătorie, iar suma trebuie luată în considerare. Orice gentleman care susține altceva se amăgește, zise el fixându-l cu privirea pe Ladley.

– Însă o zestre nu este un substitut pentru dragoste, sublinie Lady Hogarth.

– Poate nu întotdeauna, spuse lordul Ainsley.

Leo putea observa amuzamentul din privirea lui Caroline. Îi făcea plăcere să aprindă acest mic foc.

Când masa luă sfârșit, iar oaspeții fură invitați să se retragă în sufragerie, Leo se pregăti de plecare. Îi ură noapte bună și îi mulțumi lui sir Walter. Ieși din sufragerie și aproape se lovi de Caroline și de o altă femeie pe care deja o uitase.

– O! zise Caroline zâmbind spre el. Plecați?

– *Je*.

– Mă scuzați, spuse cealaltă femeie și se grăbi să intre în sufragerie.

Caroline o privi fugind și râse surprinsă.

– Ce crezi că a însemnat asta? Îi adresă din nou un zâmbet. Sper că v-ați simțit bine în seara aceasta, Alteță.

Voia s-o sărute.

– Imens.

Voia s-o ia de mână și s-o conducă afară din acest loc. Voia s-o ducă la el în pat și să-i scoată hainele, una câte una.

– Să-i spun lui Beck că o să vii în vizită?

El nu răspunse. Simți dintr-odată o senzație de arsură în piept. Știa ceva ce ea nu știa – că avea să plece foarte curând, cu cinci femei, dacă reușea să se descurce. Iar când va pleca, probabil că nu se va mai întoarce niciodată în Anglia. Cel puțin nu pentru foarte mult timp. Părea să nu mai aibă rost să treacă din nou pe la numărul douăzeci și doi de pe strada Upper Brook, decât ca s-o sărute. Voia atât de mult s-o sărute încât inima îi bătea în piept ca o tobă.

Zâmbetul ei deveni mai strălucitor, aproape ca și cum ar fi simțit focul care-l mistuia.

– O să vin. Trebuie, dacă vreau să apelez la ajutorul tău pentru a obține o invitație la balul de la Pennybacker.

– Aoleu. Ai rămas fără invitații? Ea veni mai aproape. Ești un destrăbălat?

– Vinovat.

Ea râse. Se aplecă în față, își ridică bărbia și murmură:

– Găsește-ți drumul către balul de la Pennybacker.

Spunând asta, plecă de lângă el și o luă înspre sufragerie. Își atinse degetele de ale lui când trecu și îi zâmbi peste umăr înainte de a dispărea în încăpere.

El așteptă până când nu o mai zări, apoi se duse la ușă și își primi pălăria și mantia de la un lacheu.

Leo se simțea ciudat. Ca și cum corpul nu îi mai încăpea în propria piele. Simțea că ceva înflorea în el.

Părea că se îndrăgostește.

Capitolul 23

Niciodată nu se știe ce poate aduce vântul la Londra de pe mare, însă pentru o păuniță cu o dorință arzătoare de a-și găsi perechea a adus un gentleman care a stat o vreme departe de țărmurile Angliei. Rămâne de văzut dacă acest gentleman dorește să-i fie pereche.

Savile Row, o stradă la care se află cele mai la modă adrese, are un nou negustor de haine alese pentru bărbați. Dacă se întâmplă ca un soț să aibă trebuință de o ținută de seară, nu este nevoie decât de o vizită la domnul Henry Poole.

Doamnelor, parfumul cu ambră din belșug va masca mirosurile corporale neplăcute atunci când temperaturile încep să crească.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

În săptămânile care urmaseră călătoriei nefericite pe mare și bolii ei îngrozitoare, Caroline realizase câteva rochii minunate, care avuseseră parte de o primire atât de bună încât avea o listă cu persoane care-și doreau creațiile ei. Manechine, suluri de pânză și papiote îi umpleau sufrageria. Beck se plânsese în legătură cu asta și refuzase cu încăpățânare să asculte vreo vorbă despre faptul că ea intenționa să-și deschidă propriul magazin de rochii.

Încerca în continuare să găsească o modalitate prin care putea face asta fără el.

– Doamnele rafinate nu se ocupă de comerț, Caro, pufnise Beck. Lasă asta în seama doamnei Honeycutt.

Caroline nu se certase cu fratele ei – învățase că uneori era mai bine să facă și apoi să-i ceară aprobarea. Astăzi, pe drum spre vizita săptămânală la judecătorul Tricklebank, se dusese pe Savile Row să arunce o privire. De ce trebuia să fie o stradă pe care erau doar croitorii la comandă pentru bărbați? I-ar fi plăcut foarte mult să aibă un magazin de rochii cu o vitrină minunată pe strada asta.

Celălalt lucru care se petrecuse în acele săptămâni care trecuseră de la nunta Elizei fusese Leopold. O, dar era o proastă că se încurcase cu el. Dacă Hollis sau Eliza s-ar fi aflat în locul ei, ea le-ar fi avertizat cu fermitate să nu se lase fermecate de cineva ca el. De fapt, chiar o avertizase pe Eliza, însă ea se încăpățânase să-și asculte inima și iată unde ajunsese.

Dar Caroline nu era Eliza și Leopold nu era fratele său, iar Caroline știa că pășea pe marginea unei prăpastii. Însă vorbise serios când spusese că viața era plictisitoare dacă nu jucai un pic la noroc.

În această zi luminoasă și însorită trebuia să-și reprime un chicotit de câte ori se gândea la el. Nu se putea abține. Nu se putea abține de la nimic când venea vorba de el.

Când ajunse la locuința modestă a judecătorului, aproape sări din trăsură și alergă în sus pe trepte către ușă, bătând un staccato plin de entuziasm care îi făcu pe Jack și pe John, cei doi terieri îngrozitori, să atingă paroxismul. De cealaltă parte a ușii, lătratul lor părea al unei întregi canise.

Poppy deschise ușa. Poppy era fată în casă de când Caroline era mică, fiind mai degrabă o soră decât o servitoare. Chipul ei se lumină de încântare și o cuprinse în brațe pe Caroline, strângându-i pe Jack și pe John între ele.

– Am crezut că ne-ați uitat! O, ce dor mi-a fost de dumneavoastră, Lady Caroline. Judecătorul a întrebat de dumneavoastră ieri. „Oare Caro ne-a uitat?", a zis el.

– Cum aș putea să vă uit pe vreunul dintre voi? exclamă Caroline lăsându-se pe vine pentru a-i saluta cum se cuvine pe cei doi câini, scărpinându-i în spatele urechilor. Am fost îngrozitor de ocupată. Atât de multe invitații. Oftă tare ca și cum participarea la serate și petreceri era la fel de solicitantă ca trasul la jug. Mărturisesc, Poppy, zise ridicându-se, se pare că sunt în vogă vara asta. Nu e diferit de debutul meu. Îți amintești, nu? Ziceai că s-a vărsat carul cu pretendenți și vizitatori.

– Nu-mi amintesc exact, spuse Poppy gânditoare. Dar sigur că sunteți în vogă. Uitați-vă la dumneavoastră! Îi ridică mâinile pentru a-i admira rochia. Dumneavoastră ați făcut rochia asta? E uimitoare.

– Chiar eu. Vreau să-ți fac și ție una, Poppy. Cred că una roșu-închis te-ar prinde bine. Dar trebuie să aștepți până la sfârșitul

sezonului estival... Invitațiile vin una după alta, spuse pe nerăsuflate în timp ce mergea pe hol pe urmele lui Poppy.

– Trebuie să fie atât de dificil să jonglezi cu atâtea invitații, zise Poppy cu simpatie sinceră.

Îi fusese mereu o susținătoare ferventă.

– Mulțumesc, Poppy. Nimănui în afară de tine nu-i pasă cu adevărat cât de solicitant e totul pentru mine.

Intră în salon și se opri pentru a privi în jur. Încăperea, la fel de familiară ca propria-i casă, era exact așa cum o lăsase Eliza. Două fotolii uzate se aflau în dreptul ferestrei, cu o masă între ele, pe care se aflau teancuri de cărți și gazete. În mijlocul camerei era o canapea cu perne pline de cocoloașe după atâția ani de utilizare. Pe șemineu stăteau ceasuri în diferite stadii de reparație – Eliza avea un hobby deosebit, care consta în repararea lor. Lângă ușă se afla un birou mic pe care erau stivuite hârtii și registre. Fotoliul judecătorului era în fața vetrei, iar lângă el, pe podea, se afla un coș mare de nuiele, în care motanul negru, Pris, își făcuse loc în acea zi. Judecătorului îi plăcea să tricoteze. Era lucrul pe care-l putea face prin pipăit.

Hollis era acolo, cocoțată pe un taburet, lângă rafturile cu cărți aliniate de-a lungul unui perete și părea că încearcă să le aranjeze. Caroline nu credea că era posibil să se facă ordine într-o cameră atât de aglomerată ca aceasta, dar respecta dorința lui Hollis de a încerca.

– E Caroline? întrebă judecătorul lăsând jos lucrul de mână și îndreptându-și ochii nevăzători spre centrul încăperii.

– Da, onorabile! Eu sunt, în toată gloria mea, care azi, nu mă deranjează să spun, e destul de incomparabilă, spuse Caroline traversând camera și aplecându-se să-l sărute pe obraz. V-a fost dor de mine?

– Aproape la fel de mult cât mi-e de dor de draga Eliza, răspunse el și zâmbi în timp ce o mângâia pe obraz cu mâna. Hollis mi-a spus că te-ai întreținut și tu cu un prinț.

– Să mă întrețin cu el! Sigur că nu. L-am *evitat*. Caroline râse în timp ce se întinse să strângă mâna lui Hollis.

– Ha! făcu Hollis. De fiecare dată când mă văd cu tine, ai avut o întâlnire cu el pe care cu greu o poți păstra secretă.

– Nu pot să neg asta, recunoscu Caroline și își dădu drumul fără grație pe canapea, punându-și capul pe o pernă decolorată de la

căpătâiul acesteia și ridicându-și picioarele pe brațul de la capătul opus, lăsându-le să cadă firesc în partea cealaltă.

– Vara asta a adus cu ea o *furtună* de activități, vă spun. Sunt epuizată după toate astea.

Hollis sări jos de pe scăunel și se așeză pe podea lângă Caroline.

– Deci? Ce veşti ne-ai adus azi?

– Păi, m-am dus și am încurcat groaznic lucrurile pentru Beck.

Hollis râse încântată.

– Ce grozav! Mereu mă amuză când lui Beck îi sunt încurcate groaznic lucrurile.

– Hollis, nu fi nepoliticoasă, zise judecătorul. Își reluase lucrul de mână, iar motanul încerca să prindă firul care urca până la ace. Beckett Hawke a fost foarte bun cu tine.

Hollis își dădu ochii peste cap.

– Da, sigur că da, dar asta nu schimbă faptul că e Beck.

– Beck nici măcar nu era acolo când i-am încurcat lucrurile. S-a dus la cursa Celor Patru să concureze cu calul pe care l-a adus din Alucia. V-am spus? L-am auzit spunând că a pariat o sută de lire. Vă puteți imagina?

– Eu nu, spuse judecătorul.

– Poppy! strigă Hollis. Ne aduci niște ceai, dragă?

Auziră cu toții răspunsul neinteligibil al lui Poppy din cealaltă parte a casei.

– Bine, spune-ne, o îndemnă Hollis.

Caroline se întoarse pe o parte și își rezemă capul în palmă.

– De când ne-am întors din Alucia, Beck e hotărât să mă vadă măritată. I-am spus că nimeni n-o să mă curteze, nu cu adevărat, din moment ce i-am respins pe toți gentlemenii eligibili din Londra. Nu-i așa, Hollis?

– N-aș zice că pe *toți*.

– Știți ce-a făcut fratele meu? Le-a șoptit prietenilor săi mărimea zestrei mele și, subit, toți gentlemenii cu datorii au venit în vizită.

Judecătorul râse.

– E și asta o modalitate de a pune la cale lucrurile.

Poppy dădu buzna în încăpere cu un serviciu de ceai ponosit.

– Totu-i gata, anunță ea. Bucătăreasa a făcut o tranșă nouă de gem de agrișe.

– O, vreau și eu niței, zise judecătorul.

– Servește ceaiul, dragă, apoi ia-l pe al tău și stai jos, spuse Hollis. Caro tocmai e pe cale să ne povestească tuturor cum a respins un număr fără precedent de pretendenți.

– Vă rog, spuneți! zise Poppy nerăbdătoare.

Caroline își îndreptă spatele în timp ce Poppy servea ceaiul, mângâindu-l pe Pris, motanul, care i se urcase în poală. Apoi îi desfătă pe membrii familiei Tricklebank cu relatări despre noaptea în care fusese vizitată de doi gentlemeni și de un al treilea, care venise pe neașteptate, și despre cum plecaseră cu toții la cină la familia Debridge, unde anunțase că își dorea un pretendent care să fie interesat de ea, nu de mărimea zestrei ei.

– Doamne, *n-ai făcut-o*, spuse Hollis cu o expresie care ar fi putut fi interpretată fie ca îngrozită, fie ca admirativă.

– Ba *am făcut-o*. De ce nu? Era adevărat și toată lumea știa asta, inclusiv păunița de Katherine Maugham. Și știți cine a fost singura persoană care nu a fost șocată de ceea ce am spus?

– Cine? întrebă Hollis.

– Prințul Leopold. El a râs.

Hollis chicoti.

– Papa, mi-ar plăcea să vezi cum *strălucește* Caro acum. De fiecare dată când îl pomenește pe prinț, o nouă scânteie se desprinde din ea, zise ea strângând genunchiul lui Caroline. E îndrăgostită de el.

Poppy scoase un sunet de uimire.

– Încă o nuntă regală!

– Doamne, nu alta, gemu judecătorul.

– Fiți siguri că nu va mai fi una, spuse Caroline pe un ton încrezător, chiar dacă vorbele îi provocară un val de fiori pe șira spinării, la fel cum simțise la nunta Elizei.

– De ce nu? întrebă Hollis. E un vis minunat, de basm, ca o persoană obișnuită să fie dorită de un prinț adevărat.

– Chiar e de basm, tocmai de-aia n-o să iasă nimic bun din asta. Dar chiar nu mă deranjează. A fost destul de distractiv și, sincer, realitatea nu m-a împiedicat să-l sărut.

Poppy și Hollis țipară în același timp.

– Cerul să te ajute, Caroline Hawke! spuse judecătorul pe un ton dezaprobator peste strigătele lor de încântare. Acest gen de discurs o să-ți aducă ostracizarea din societatea în care-ți place să faci legea!

Caroline râse.

– Încă n-am anunțat asta în piața mare, onorabile. Și, serios, chiar e atât de îngrozitor? Bărbații și femeile se sărută. Am văzut cum se întâmplă mereu. Am zărit-o pe Lady Munro sărutându-l pe domnul Richard Williams la Kew Gardens chiar înainte de a pleca spre Helenamar.

– Ce? Și abia acum îmi spui asta? exclamă Hollis.

– Ce vreau eu să spun, dacă vreți să auziți, este că acest gen de afecțiune ar trebui rezervat soțului și soției, spuse judecătorul cu severitate. Sau cel puțin, dacă nu-ți poți stăpâni pofta până nu te căsătorești, gentlemanului care urmează să-ți fie soț. Ce-ar spune lordul Hawke despre asta?

– M-ar închide departe. Pentru Dumnezeu, trebuie să jurăm cu toții că n-o să-i spunem! zise Caroline râzând.

– Dar... dar nu ești îngrijorată în legătură cu slujnicele, Caro? întrebă Hollis.

– Ce slujnice? întrebă judecătorul.

– Prințul Leopold e celebru pentru o preferință destul de lipsită de decență pentru slujnice.

– Ce? exclamă Poppy.

Hollis oftă.

– Nimeni din casa asta nu-mi citește gazeta? N-ați auzit ce s-a întâmplat la Arundel, cu servitoarea lui Norfolk?

– Nu! Spune-ne! zise Poppy aplecându-se în față în scaunul ei.

– Hollis! Faci să sune totul îngrozitor, spuse Caroline. Prințul mi-a explicat. Norfolk a fost cel care se comporta urât. Îi făcea vizite sărmanei în timpul nopții, dacă înțelegeți ce vreau să spun, și o copleșea cu genul de afecțiuni pe care ea nu le dorea. Iar prințul, ei bine... a ajutat-o să scape. Ea e wesloriană și cred că s-a simțit obligat.

– De ce s-ar simți obligat să ajute o wesloriană? întrebă judecătorul.

– Păi..., începu Caroline, dar se opri. Nu prea știa de ce.

– Ce-a făcut cu ea? întrebă Hollis.

– Adică?

– Dacă a ajutat-o să scape, ce-a făcut cu ea? Unde-i acum?

Caroline nu cunoștea răspunsul nici la această întrebare. Fusese atât de dispusă să accepte explicațiile lui ca să nu aibă o părere rea despre el.

– Eu... chiar nu știu.

Strălucirea ei se diminua rapid. Ce *făcuse* el cu ea? Și cu cealaltă?

– Caro, ai face bine să ții distanța. Cine știe ce pune de fapt la cale bărbatul acela, o atenționă judecătorul.

– Nu fi atât de tulburată, dragă. N-am vrut să-ți stric bucuria de a fi nimeni alta decât Caroline Hawke, zise Hollis pe un ton vesel. Spune-ne, ce urmează în calendarul tău social?

– O, a... balul de la Pennybacker, săptămâna viitoare. La pomenirea balului își reveni din dezamăgire. Am o rochie nouă. Cea albastră, Hollis, ți-o amintești?

– E frumoasă. Eu am de gând să port aceeași rochie pe care am purtat-o la balul Elizei... O! Era să uit. Avem o scrisoare de la Eliza.

Se duse la birou s-o ia și i-o întinse lui Caroline ca s-o citească.

Dragii mei, sper ca scrisoarea asta să vă găsească bine și sănătoși. Papa, ai luat ceaiul din scoarță de salcie? Ți-a ajutat la durerea de degete? Regina jură că a scăpat de durere și îți trimite cele mai bune urări.

Eu și soțul meu suntem la Tannymeade de suficient de mult timp încât să încep să mă simt un pic ca acasă. Am un câine acum, unul foarte mare. Capul lui îmi ajunge până la mână și acolo și-l ține aproape toată ziua. I-am dat numele Bru, care în aluciană înseamnă loial. Este destul de frumos aici, dar vă mărturisesc că după-amiaza oceanul miroase îngrozitor de tare a saramură și am cerut ca ferestrele să fie închise pentru a nu intra duhoarea. Ne face să ne fie prea cald, dar prințul meu m-a asigurat că la sosirea toamnei mirosul se va risipi. Că veni vorba despre soțul meu, am încercat cu sârguință să avem un moștenitor și, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, s-ar putea să avem vești fericite foarte curând.

Au ajuns la noi vești despre comportamentul prințului Leopold, ce lasă de dorit, iar în majoritatea zilelor ducele își face griji în privința lui. O să-și vadă fratele destul de curând, după cum mă aștept, pentru că a zis că regele a trimis vorbă ca el să revină imediat în Alucia.

Alucienilor le place foarte mult țiparul lor cu care se desfată de cel puțin două ori pe săptămână. Eu abia dacă-l tolerez și, într-o seară, m-am făcut așa de verde când l-am văzut încât soțul meu a cerut să mi se aducă imediat supă de ceapă. Stăpânul bucătăriilor s-a scuzat teribil și a încercat să servească bestia aceea ticăloasă în diferite feluri de mâncare, dar, din păcate, fără folos; nu-l pot tolera. L-am asigurat pe bietul om că mă va încânta orice pregătește, în afară de acel țipar blestemat.

Eliza continua despre Tannymeade și despre un ceas care nu funcționa bine, pe care-l găsise într-una dintre încăperile oficiale, și despre cum toți cei din jurul ei se arătaseră neliniștiți când insistase că voia să-l repare. Ea relata că ceasul se afla acum în încăperea ei cu haine și își petrecea timpul liber reparându-l. Mai erau și alte lucruri, dar pentru prima dată Caroline nu se agăță de fiecare vorbă a Elizei. Cuvintele care transmiteau mesajul că ei știau despre „comportamentul lui Leopold, care lăsa de dorit", și despre faptul că regele trimisese vorbă după el dansau în fața ochilor ei.

După ce Caroline își luă în sfârșit rămas-bun, deveni din ce în ce mai deznădăjduită în timpul călătoriei cu trăsura spre casă. Nu era pregătită de plecarea lui, în ciuda tuturor întrebărilor pe care le avea în legătură cu el. Ce sentiment ciudat și bulversant era să aibă întrebări și îndoieli față de o persoană și s-o dorească în același timp. Dar când se gândi la plecarea lui, îndoielile făcură loc unei disperări desăvârșite. Cum va arăta viața ei atunci? Ce ar mai amuza-o? Și cum avea să spere că se va mai putea uita vreodată la un alt gentleman și va simți aceeași emoție și anticipare care o cuprindeau când el era aproape?

Era atât de proastă. Încă de la nunta Elizei știuse că nu avea să ducă nicăieri, iar după felul în care o tratase la Helenamar, nici măcar nu-l plăcuse prea mult. Dar, o, cât de mult insistase până când ajunsese să-l placă. Până când ajunsese să-l iubească. Și chiar îl iubea, simțea asta până în măduva oaselor.

Adevărul era că avea să fie îngrozitor de afectată când el va pleca și va fi nevoită să se căsătorească cu un străin pe care va trebui să pretindă că-l prețuiește și își va dori în fiecare zi ca acel străin să fie Leopold. Era cea mai îngrozitoare soartă pe care și-o putea imagina.

Caroline era atât de pierdută în gânduri, încât nu le dădu atenție celor doi gentlemeni care stăteau în fața locuinței ei când se dădu jos din trăsură. Le zâmbi, îi salută din cap și trecu pe lângă ei în drumul spre poarta casei. Dar chiar atunci unul dintre ei spuse:

– Lady Caroline?

Ea se opri și aruncă o privire spre ei.

– Da?

– Domnul Drummond, la dispoziția dumneavoastră, zise unul.

Aducea cu un bunic amabil, înalt și impunător. Își duse mâna la pălărie în timp ce îi întinse o carte de vizită. Ea se uită la inscripție.

Gentlemanul era de la biroul secretariatului de stat pentru afaceri externe. Se încruntă confuză și își ridică privirea.

Zâmbetul domnului Drummond deveni mai plăcut.

– O... acesta este domnul Pritchard, zise el indicând cu capul către bărbatul tăcut din spatele lui. Același birou.

Ea se holba la ei, încercând să înțeleagă acest deranj.

Domnul Drummond făcu un pas în față.

– Dacă sunteți drăguță, ne puteți acorda un moment, Lady Caroline?

– N-ar trebui să discutați cu fratele meu?

– O, fără îndoială. Dar am dori să vorbim și cu dumneavoastră.

Pulsul ei începu să crească. Aruncă neliniștită o privire spre poartă.

– Putem să discutăm aici, dacă doriți. N-o să dureze decât un moment. Am dori să vă punem câteva întrebări despre o cunoștință a dumneavoastră.

– Cine?

– Alteța Sa Regală prințul Leopold de Alucia.

Caroline fu uimită că nu reacționează deloc la auzul numelui lui, pentru că în mintea ei țipă și se sprijini cu spatele de poartă. Nu știa despre ce era vorba, dar era sigură că nu dorea să poarte această conversație.

– Ce-i cu el?

– O... acuzație a fost formulată împotriva lui.

Doamne, ce mai făcuse de data asta?

– Este puțin mai complicat, dar, ca s-o spun pe scurt, există o suspiciune că prințul ar putea complota cu weslorienii. Cu unchiul său Felix, mai exact.

Habar nu avea despre cine vorbeau. Cine era unchiul lui Felix? Ce complotau? O, cât și-ar fi dorit s-o fi ascultat cu mai multă atenție pe Hollis în călătoria spre Helenamar când încercase în zadar să o educe pe Caroline în legătură cu istoria Aluciei!

– Unchiul lui este fratele vitreg al tatălui său, regele. Sunt sigur că sunteți la curent cu ruptura dintre frați.

Știa ceva despre asta, dar în acel moment cu greu putea spune ce.

– Recent, aici, în Anglia, am descoperit un complot al unchiului prințului din Wesloria pentru a-l detrona pe tatăl prințului. Poate vă amintiți de nefericita crimă de anul trecut a unui gentleman alucian?

Caroline se holba uimită la acest bărbat. Bineînțeles că își amintea.

– Da.

– Există unele... speculații potrivit cărora prințul Leopold s-ar fi aliniat cu unchiul său.

– Imposibil, spuse Caroline imediat.

– O, și eu aș zice la fel, încuviință domnul Drummond prea binevoitor. Însă, pentru a pune capăt oricăror speculații, am putea să vă punem o întrebare sau două?

Gândurile i se învârteau nebunește. Slujnica din Arundel era weslorianã. Dar ce legătură ar putea avea cu asta o servitoare weslorianã?

– Lady Caroline?

Ea tresări.

– Ați știut că prințul s-a întâlnit cu vreun cetățean weslorian sau a menționat ceva despre așa ceva?

Caroline clătină încet din cap.

– Nimeni? O femeie, poate?

Pulsul ei gonea atât de rapid încât părea să nu poată respira. Clătină din nou din cap.

Domnul Drummond afișa în continuare zâmbetul lui de bunic și veni mai aproape.

– Dacă-mi permiteți, Lady Caroline... acest complot, dacă există, ar putea avea implicații asupra Angliei și în special pentru ducesa de Tannymeade.

Lui Caroline i se opri respirația.

– Poftim? Cum?

– Imaginați-vă dacă ar fi o lovitură de stat în țara aceea. Cum credeți că o vor trata rebelii pe ducesă?

Caroline icni încet. Ridică încet mâna și apucă mânerul porții pentru a-și menține echilibrul.

– Credeți că puteți ciuli urechile la conversațiile lui? Am observat că vine în vizită în casa aceasta mai des decât în altele.

Un fior rece o străbătu pe Caroline. Ce altceva observaseră? Se uitau pe ferestre?

– Puteți să vedeți ce reușiți să aflați pentru noi? întrebă el cu acel zâmbet ciudat, de bunic, dar cu ochii duri precum cremenea. Luați-l ca pe un ajutor pentru ducesă.

Caroline abia mai putea respira. Totul era atât de confuz și de alarmant... dar știa când era manipulată și se răsuci spre poartă. Bâjbâi

încercând s-o deschidă, temându-se că vor încerca s-o oprească, poate chiar s-o ia cu ei. Reuși să treacă dincolo de poartă și o închise cu zgomot în urma ei.

Cei doi bărbați nu se clintiră din locul în care stăteau pe trotuar. Domnul Drummond își duse din nou mâna la pălărie.

Caroline urcă treptele în fugă și intră în casă. Închise ușa și se lipi cu spatele de ea, respirând adânc, cu mâna la piept, apoi își duse palmele la față, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

Ceea ce spuseseră ei nu era posibil. Putea crede multe lucruri despre Leopold Chartier, dar nici măcar pentru o clipă nu credea că așa ceva era adevărat. Era un afemeiat, dar nu un trădător.

Dar cum rămânea cu slujnica? Să fi fost o simplă coincidență faptul că era wesloriană?

Dacă nu era deloc o coincidență?

Capitolul 24

Potrivit surselor, prințului i-ar fi fost transmisă o chemare din partea regelui Karl al Aluciei, conform căreia fiul său trebuie să se întoarcă acasă. Cei care cunosc situația se așteaptă ca prințul să plece din Londra în mai puțin de două săptămâni.

Repercusiunile afacerilor unui entuziast al transporturilor feroviare au efect în toată Londra. Unii dintre investitorii respectivului gentleman au pierdut chiar și două sute de lire sterline în această schemă.

Doamnele căsătorite, cu constituții fragile, care doresc să prevină o extindere rapidă a familiei lor, o pot consulta pe madam Bessor din Greenwich Street, o femeie medic, pentru o pulbere preventivă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Aparent, Beckett Hawke hotărâse să mențină prietenia cu Leo, din moment ce trimisese vorbă la hotelul Clarendon, rugându-l să vină la ceai în după-amiaza aceea. Leo se simțea ușurat. Îi plăcea prietenia cu Beck și nu voia s-o piardă din cauza incidentului de la Arundel. În plus, era disperat să găsească o scuză pentru a o vedea pe Caroline.

Avea destule pe cap cât să-l țină ocupat, având în vedere plecarea lui iminentă spre Alucia. Observase, în timpul pregătirilor, că Josef, Kadro, Artur și Freddar păreau cu toții dornici să plece. Bineînțeles că erau – ei nu erau britanici. Erau alucieni și voiau să se ducă acasă.

Leo nu era dornic să plece, din motive evidente. Trei lucruri îl țineau treaz noaptea: primul, faptul că nu găsise o modalitate de a intra în reședința Pennybacker pentru a o găsi pe Rasa. Al doilea, faptul că încă nu știa unde se aflau Nina sau Eowyn. Și al treilea, suporta cu greu gândul de a o părăsi pe Caroline.

La asta ajunsese – din tot ceea ce iubea în legătură cu Anglia, ea era persoana, era acel ceva care urma să-i lipsească cel mai mult.

Avea cu disperare nevoie să fure câteva clipe cu ea, să o sărute din nou.

Dar, mai întâi, hotărâse să facă o vizită doamnelor pe care le ascunsese la Cressidian și să vorbească cu ele. Spera ca una dintre ele să-și amintească ceva care avea să-l ajute să le găsească pe Eowyn sau pe Nina.

Înainte de plecare, îi trimisese vorbă lui Cressidian că intenționa să treacă pe la el.

Dar când ajunse la conacul Mayfair, majordomul îl informă cu răceală, în alucianâ, că stăpânul său ieșise în ziua aceea. Leo fu luat prin surprindere de acea veste. Ar fi crezut că acel gentleman îl va primi pe prințul său. L-ar fi primit pe bărbatul care-l plătise să aibă grijă de doamne.

– Atunci aș dori să văd le văd pe cele două cameriste, spuse el pe un ton lipsit de intonație.

Ochii majordomului se măriră ușor.

– Îmi cer scuze, Alteță, dar...

– Dar, se grăbi Leo să intervină și făcu un pas în dreptul ușii, înghesuindu-l pe omul mai scund, sunt prințul dumneavoastră, domnule, și îmi veți permite să le văd pe femeile wesloriene care sunt găzduite aici. Aduceți-le imediat.

Apoi trecu pe lângă bărbat și păși în casa lui Cressidian. Exact ca un prinț.

Femeile și băiatul se adunară într-o încăpere mică din spatele casei, care părea să fie folosită de servitori, judecând după mobilierul decrepit. Nu era nici urmă de tapițeriile bogate, covoarele frumoase, de marmura ori aurul din zonele publice ale casei. Aveau o podea din lemn simplă, o masă lungă cu șase scaune de lemn și încă două în fața vetrei. Femeile intrară îmbrăcate cu haine de lucru, ceea ce lui Leo nu-i plăcu. El plătea pentru ținerea lor acolo. Nu aveau nevoie să lucreze pentru asta.

Cu mâinile în șolduri, se uită cu atenție la cei trei. Isidora și Jacleen stăteau una lângă alta, iar băiatul se afla în fața lui Jacleen, ale cărei brațe îl înconjurau. Cei trei îl priveau cu prudență, lucru pe care Leo îl găsea deconcertant – până la urmă îi salvase. Credeau că el era ca bărbații care făcuseră troc cu ele și le vânduseră?

Oftă. Își trecu degetele prin păr.

– Nu-i nevoie să mă priviți așa, zise el arătând spre ei. De ce vă temeți?

Isidora și Jacleen schimbară o privire. Isidora făcu un pas înainte. Își drese glasul și își netezi părțile laterale ale rochiei.

– Alteță, spuse ea în weslorianã, îndrăznim să întrebăm... ce vreți să faceți cu noi? Domnul Cressidian nu ne vrea aici și a spus... Făcu o pauză și se uită la Jacleen și la fratele ei. Jacleen dădu afirmativ din cap, încurajând-o. A spus că vreți să ne duceți în Alucia.

Nu părea mulțumită de această perspectivă, ci lăsa impresia că era destul de alarmată.

– Nu vreți să mergeți acasă? întrebă el.

Ea își mușcă buza.

– Nu e nimic de muncă în Wesloria, Alteță. Familiile noastre... n-o să aibă cum să dea banii înapoi.

– Familiile voastre nu vor trebui să returneze banii. După ce depuneți mărturie împotriva celor care-au făcut asta, o să...

Jacleen icni atât de tare încât îl sperie pe Leo. Ea, flăcăul și Isidora începură să vorbească deodată în același timp – unul cu celălalt, cu el –, în weslorianã și într-o aluciană și o engleză stricată. Cacofonia vocilor atinsese un nivel febril, iar el ridică mâinile cerându-le să se oprească.

– Bine, atunci, zise lăsându-și mâinile jos. Pe rând, vă rog. Ce vă neliniștește?

Arătă spre Jacleen.

Ea strânse umerii fratelui său aflat în fața ei.

– Nu vrem să vorbim.

– De ce nu?

– O să ne omoare.

Acest lucru îi repugnă.

– *Cine* o să vă omoare?

– Oamenii care-au făcut asta, spuse Isidora.

– Au zis că o să ne omoare dacă spunem adevărul, interveni băiatul.

– Poftim? Cum te cheamă, băiete? întrebă Leo.

– Bobbin, răspunse el încet.

– Bobbin, *n-o* să vă omoare, zise Leo.

Dar cele două femei începură să-i vorbească în același timp.

– Doamnelor! spuse el ridicând tonul. N-aveți încredere în mine? În cuvântul meu?

Isidora continuă să-l privească, dar Jacleen își coborî ochii în podea. Iar Bobbin se uită disperat la sora lui. Câți ani să fi avut? Șapte? Opt?

– Deci așa stă treaba, spuse Leo pe un ton categoric, inexplicabil de supărat pe ei. Sunt un prinț al Aluciei. Ați uitat asta? Am o anumită putere și integritate.

– Dar... dar ce puteți face, milord? întrebă Isidora. Dacă vorbim, o să ne trimită acasă și o să ne găsească acolo. O să ne găsească familiile...

– Nu, spuse Leo cu fermitate ridicând o mână. N-o s-o facă. Dumnezeule, spera că avea dreptate în această privință. Asta-i viața pe care ți-o dorești? o întrebă pe Jacleen. Asta e ceea ce vrei pentru Bobbin al tău? Credeam că te-ai simțit ușurată că ați fugit din Arundel. Ea se îmbujoră.

– Da, șopti ea și își trecu brațul protector în jurul băiatului.

– Și tu, Isidora? N-ai fost ușurată când ai plecat din bârlogul doamnei Mansfield?

Ea se grăbi să dea din cap afirmativ și făcu un mic pas înapoi.

– Mai important, doamnelor, vreți ca alte tinere... sau copii, adăugă el arătând spre Bobbin, să afle pe pielea lor ce le așteaptă în Anglia?

– Nu, bolborosi Isidora.

Leo își frecă ceafa. Îi privi din nou și le spuse pe un ton solemn:

– Înțeleg. Știu că nu sunt prințul pe care vi-l doriți să vină să vă salveze. Nu sunt un erou. Și am o anumită reputație care n-ar trebui să mă recomande în nici o parte a societății.

Jacleen confirmă din cap ca și cum aceasta era o realitate.

– Dar aveți cuvântul meu că voi și familiile voastre veți fi protejați. Dacă nu mă credeți, atunci credeți-l pe fratele meu.

Isidora își ridică privirea.

– Prințul Sebastian?

– *Je*, prințul Sebastian, zise Leo. El o să vă asigure că sunteți protejați cu toții. Dar trebuie să mă ajutați. Ceea ce vi s-a întâmplat este o monstruozitate, iar cei responsabili trebuie trași la răspundere. Asemenea practici demne de dispreț nu trebuie să continue și singura modalitate prin care li se poate pune capăt este să le venim de hac celor care au pus asta la cale. Noi, fratele meu și cu mine, o să avem nevoie de cooperarea voastră.

Femeile se uitară una la cealaltă.

– O avem? întrebă Leo.

– Da, Alteță, zise Isidora și aruncă o privire tăioasă către ceilalți doi, parcă provocându-i să o contrazică.

După un moment adecvat de tăcere, Leo dădu din cap afirmativ.

– Dar trebuie să găsesc o cale ca s-o eliberez pe Rasa și chiar și atunci nu plecăm fără Eowyn și Nina. Cum le găsesc?

– Doamna Brown, spuse Jacleen.

– Cine-i doamna Brown?

– Bucătăreasa, Alteță.

– Bucătăreasa cui? întrebă Leo confuz.

– E bucătăreasă aici, Alteță. Ea e cea care le pregătește ca să fie trimise.

Un val de greață îl străbătu pe Leo chiar înainte de a înțelege întru totul. O voce din adâncurile minții îi spunea că era cel mai mare prost care trăise vreodată.

– Ce, aici? Doamna Brown pregătește femei din Wesloria...

– Și din Alucia, interveni Isidora.

– Și *Alucia*? întrebă el în pofida răspunsului care se formase în capul lui. Când spuneți că le pregătește...

– Să fie vândute, zise Jacleen pe un ton categoric.

Leo simți cum se lăsă pe un scaun de la masă. Se uită la ei uimit.

– Deci vreți să-mi spuneți că femeile care au fost vândute gentlemenilor englezi trec prin casa *asta*?

Femeile se holbau la el. Isidora spuse:

– Credeam că știți. Ne-ați adus înapoi aici. Am crezut... Se uită la Jacleen. Am crezut că o să fim vândute din nou.

Cressidian, ticălosul acela nenorocit. Nu era de mirare că era într-atât de bogat – era o canalie care făcea un joc dublu. Brusc, Leo văzu totul foarte clar – femeile, vândute de părinții lor, erau aduse aici, unde Cressidian le trimitea la casele gentlemenilor influenți în schimbul unui vot prietenesc sau a orice altceva. Iar Leo, eroul din această poveste, le adusese înapoi chiar în acel loc de unde fuseseră vândute inițial.

Pentru ele nu era un cavaler în armură strălucitoare – nu era decât un alt bărbat care se folosea de ele.

– Bine, atunci, zise el. Trebuie să vă scot de aici. Doamnelor, Bobbin, strângeți-vă ce lucruri aveți. Plecăm.

– Unde mergem? întrebă Jacleen.

Leo râse confuz spre tavan.

– O întrebare excelentă. Încă nu m-am gândit, dar nu mai stați nici un moment în casa asta.

Fusese surprinzător de ușor să plece cu femeile. Majordomul păru netulburat când Artur și Kadro intrară în casă și le escortară pe cele două femei și pe băiat afară până la trăsura care aștepta. Leo li se alătură în trăsură și se așeză pe bancheta aflată vizavi de cele două femei și de băiatul înghesuit cu ele. Se gândi să le spună că ar fi mult mai confortabile dacă unul dintre ei s-ar așeză lângă el, dar avea impresia că nici unul dintre ei n-ar fi vrut să stea foarte aproape de el.

Nu le învinovățea. Probabil că bărbați ca el le bântuiau acum visele.

– Încotro, Alteță? întrebă Artur prin ușa deschisă.

Leo avea nevoie de timp să se gândească. Se uită la Bobbin.

– Ai văzut parcul? Nu? Ar trebui.

Îi dădu lui Artur instrucțiuni să îi conducă în jurul Hyde Park cât timp el se gândea frenetic la ce era de făcut.

Dar, după două călătorii în jurul parcului și o altă jumătate de oră în care ceruse ca trăsura să fie oprită pentru a ieși cu toții la aer, Leo tot nu știa ce să facă cu ei.

La fel de clar era că Isidora și Jacleen erau conștiente că el nu știa ce să facă. Continuau să schimbe priviri, apoi se aplecau în față pentru a privi pe fereastră, ca și când ar fi încercat să-și găsească locul. Se gândeau să scape.

– Nu vă faceți griji, spuse el cu blândețe.

Avea nevoie de ajutor. Cunoștea o singură persoană în care știa că putea avea încredere să-l ajute. Deschise trapa care acoperea o pâlnie ce ducea la birjar.

– Strada Upper Brook douăzeci și doi, comandă el.

Când trăsura trase în fața casei, Leo le spuse femeilor să aștepte.

– Mă tem că s-ar putea să dureze ceva mai mult, dar, vă rog, nu plecați din trăsură.

Isidora dădu din cap aprobator, iar el spera că acest lucru însemna că aveau să-i ofere o șansă.

Îl ceru lui Kadro să se asigure că nimeni nu părăsea trăsura, apoi se duse la ușa din față.

Leo nu se simțea în apele lui. Era ca și cum o parte din creierul său se străduia să adune toate faptele și să le așeze într-o similitudine, în timp ce o altă parte încerca să-l facă să pară rezonabil și prezent și, cel mai important, deloc neajutorat și disperat. Tocmai acea disperare îl făcea să se simtă extrem de confuz.

Dar când intră în salonul în care o văzu pe Caroline stând pe o canapea într-un nor de crem și alb, o altă parte a creierului său dădu orice altceva la o parte. Inima îi bătu mai repede și simți ușurare.

Caroline se ridică și îi oferi un zâmbet reținut în timp ce făcu o reverență. Părea în gardă. Nesigură. Atunci îl observă pe Beck, care se ridică din spatele unui birou și înaintă cu pași mari, cu mâna întinsă.

– Alteță, zise el pe un ton jovial. Garrett, o să servim ceaiul în acest caz. Leo, arăți bine!

– Mulțumesc...

– Ai venit la țanc. Tocmai m-am întors la Londra, acum o zi, iar ființa asta, zise el arătând către sora sa, abia acum m-a onorat cu prezența ei.

Caroline nu spuse nimic și se așeză la loc pe scaun.

– Nu vorbește pentru că, în primul rând, știe că am văzut facturile pentru mai multe suluri de pânză, zise Beck. De ce nu se mulțumesc doamnele cu două rochii funcționale? se plânse el. Și, în al doilea rând, pentru că am auzit ce s-a întâmplat la familia Debridge în timp ce eram plecat.

Poate că acesta era motivul pentru care ea părea atât de rezervată.

– Leo, whisky? întrebă Beck, iar Leo își dădu seama că se uita fix la Caroline și nu băgase de seamă că Beck se dusese la bufet.

– Pardon? Nu, mulțumesc, spuse Leo.

– Nu? Ce s-a întâmplat cu tine, omule?

Își turnă o porție generoasă de whisky, apoi se întoarse cu fața spre cei doi, spre Caroline care stătea pe canapea și Leo care era încă în picioare, chiar în fața ușii. Beck arătă cu paharul spre Caroline și îi zise lui Leo:

– L-a respins pe amicul meu Ladley.

Caroline se încruntă spre fratele ei.

– Te-am avertizat.

– Dar nu văd de ce. E un om bun. Nu poți să continui să-i respingi pe toți bărbații buni, Caro, spuse Beck nerăbdător. Îți imaginezi,

Leo, ce-ar spune bieții noștri părinți dacă ar ști că i-am permis să rămână necăsătorită atâta timp?

– Mi-ai *permis*?

Leo nu avea timp de ceartă și, după câte se părea, nici Caroline. Ea se ridică brusc și se duse la fereastră ca să privească afară. Părea neobișnuit de neliniștită.

Beck se uită la ea și ridică din umeri, apoi își îndreptă atenția către Leo.

– Tu, prietene, ai ratat o cursă de cai spectaculoasă, zise și se apucă numaidecât să-i povestească lui Leo cum se comportase calul lui alucian la cursa Celor Patru.

Relatarea dură însă ceva timp, Hawke fiind hotărât să nu omită nici un detaliu. Leo făcu toate remarcile potrivite, dar își dădu seama că nu asculta deloc. Majordomul sosi cu ceaiul, iar Beck își întinse gâtul pentru a privi dincolo de el, încă vorbind. Ceaiul fu servit, iar Leo constată că își strângea tot mai tare degetele de la o mână, până când aceasta se făcu un pumn demn de o lovitură în gura lui Beck dacă acesta nu se oprea din vorbit.

– Caro, ceaiul, îi aminti Beck, iar Caroline se întoarse de la fereastră și acceptă o ceașcă de la Garrett.

– Am rezultatele cursei, spuse Hawke și își duse mâna la piept, de parcă le-ar fi fixat acolo cu boldul. Unde sunt? Trebuie să fie în birou. Mă scuzați, zise și ieși din salon.

Leo puse jos ceașca de ceai și se uită la Caroline.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Evident nu este vorba de nimic.

Ea aruncă o privire prin cameră. Garrett stătea răbdător la ușă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea încet.

– Și eu am nevoie cu disperare să vorbesc cu tine, murmură el.

– Iată-le! Beck se întoarse fluturând o bucată de hârtie. O să fii la fel de mândru când o să vezi cum s-a descurcat calul alucian.

Se așeză lângă Leo și începu să treacă în revistă timpii realizați la cursă de toți caii înscriși.

Caroline puse jos ceașca.

– Beck, dragă, ai uitat? Trebuie să iei cina cu lordul Ainsley în seara asta și să te asiguri că are de gând să-mi ceară mâna.

Beck tresări.

– Doamne, da. Mulțumesc, Caro. Leo, te rog să mă ierți, spuse el. Am pierdut noțiunea timpului. Îmi cer scuze, Leo. M-am lăsat dus puțin de val. Caro, îl conduci tu pe prinț, te rog? întrebă Beck ridicându-se în picioare. Garrett! strigă el ieșind grăbit din cameră. Trimite-l pe Jones la mine! Nu vreau să întârzii!

După ce plecă și odată cu el ieși și majordomul, Caroline spuse:

– Ai întâlnit pe cineva vreodată în viața ta mai obsedat de cai? întrebă ea ridicându-se brusc și ducându-se la fereastră. Leo făcu la fel.

Nu știa cum să aducă în discuția cu ea situația delicată.

– Aștepți pe cineva? întrebă el aruncând o privire pe fereastră, unde putea zări plafonul trăsurii lui.

Caroline se întoarse și se rezemă de tocul ferestrei.

– Caroline, eu...

– Pot să te întreb ceva? îl întrerupse ea.

– *Je*, desigur.

– Am auzit că o să te întorci în Alucia în curând. E adevărat?

Învățase de mult să nu se întrebe de unde se știau lucrurile despre el. Pur și simplu așa era.

– Cine ți-a spus asta?

– Contează?

– Nu, dar eu...

– E adevărat?

Se uită în ochii ei de un verde strălucitor și încercă să găsească cuvinte. Atât de multe emoții clocoteau în el. Emoții care necesitau o băutură pentru a le stinge, dar, din păcate, renunțase la acea soluție.

– *Je*. Nu poate fi evitat.

Ceva pâlpâi în ochii ei. Era ca flacăra unei lumânări care se stingea.

– Știai că o să mă duc înapoi în cele din urmă.

– Da. Dar m-am gândit că o să fie la sfârșitul verii. Își mușcă buza și își coborî privirea.

Reacția ei era deconcertantă. Era ceva la Caroline Hawke pe care putea să conteze cu siguranță – nu se temea să-i spună exact ce părere avea. Ea nu arăta niciodată tristă. Leo își lăsă capul în jos ca să-i vadă chipul.

– O să plâng după tine. În fiecare zi.

Ea își ridică privirea.

– Nu mă crezi? O să plâng după tine mai mult decât ai idee, Caroline. Am ajuns să depind de compania ta.

– Serios? întrebă Caroline încet. În ochii ei se zărea o altfel de lumină. Erau atât terni, cât și strălucitori. Îl privea printre lacrimi nevărsate.

– *Foarte* mult, spuse el pe un ton serios și se apropie de ea.

– Pot să te întreb altceva?

„*Je*, te iubesc, Caroline. Te iubesc."

– Întreabă-mă orice. Ce vrei să știi?

– Nu mă minți, te implor. Complotezi cu weslorienii să-ți dai jos de pe tron tatăl?

N-ar fi putut fi mai uluit nici dacă l-ar fi plesnit.

– P... poftim?

– Sunt spioni? Au venit aici să comploteze cu tine? Pentru Dumnezeu, nu înțeleg și am încercat, dar nimic n-are sens.

– *Cine* a venit? Ce spioni? Despre ce naiba vorbești?

– Slujitoarele! șopti ea tare privind spre ușa deschisă.

Se uită la ea, încercând să înțeleagă ceva.

– Mă întrebi dacă slujnicele sunt *spioni*? E absurd.

– Atunci *de ce*, Leopold? Ce-ai făcut cu ele? Sunt wesloriene, nu-i așa? Și tu le-ai luat, dar unde sunt acum?

Se albi când toate explicațiile plauzibile îi ieșiră din minte. La naiba, își dorea un ciubăr cu whisky chiar acum. Ceva care să atenueze acest disconfort. Dar nu mai era acel om. Nu mai fusese acel om de când îl întâlnise pe Lysander în grădină.

– Recunosc că sunt multe lucruri, dar nu sunt un trădător. Hristoase Atotputernic, crezi că aș complota să-mi dau jos de pe tron propriul *tată*?

– Atunci, te rog, explică-mi, îl rugă ea.

Leo se simțea sfâșiat de această cerere – o iubea pe Caroline și dorea s-o protejeze de aflarea răului existent pe lume. Ea era lumină, era fericire, iar el prefera ca urâțenia să n-o atingă. Dar era mai mult decât atât. Nu voia ca ea să-l privească cu milă. Să vadă ce bănuia el că ea și toți ceilalți știau – că era un prinț fără nici un alt talent deosebit decât la băut. Că se afla într-o misiune imposibilă pentru o persoană ca el. Că era atât de nepriceput la asta, încât acum era nevoit să-i ceară un ajutor considerabil.

Reticența lui de a vorbi o făcu însă să tragă propriile concluzii.

– Doamne, e mai rău decât credeam.

– Nu, Caroline, *nu*, spuse ridicând capul. Femeile... fetele, de fapt, servitoarele... nu sunt spioni. Sunt sclave. Și am încercat – m-am poticnit, de fapt – să le eliberez.

Ea se holbă la el.

– Sclave?

Leo confirmă din cap.

– Unde sunt?

– În acest moment, sunt chiar afară, în trăsură.

Ea rămase cu gura căscată, șocată.

– *Aici?*

O atinse pe cot.

– Te rog, stai jos și dă-mi voie să explic.

Îi relată totul. Se simțea bine să spună asta cuiva, să-i povestească unui alt suflet cum fusese acostat în Helenamar și apoi primise lista de nume. Să descrie cât de greu îi fusese să le găsească pe acele femei de unul singur. Că, fiind prinț, nu putea fi discret. Și că, în calitate de prinț, descoperise că era neștiutor în privința mersului lumii. Că încurcase atât de mult lucrurile încât cumpărase un castel, îi dăduse bani unui om de afaceri alucian care îl șantajase și îl păcălise, că deconspirase un vechi prieten care era un ticălos și că salvase, destul de neașteptat, un băiat împreună cu femeile.

Și, bineînțeles, detaliul care încununa totul – că gentlemanul weslorian implicat în această schemă era viitorul său socru.

Când terminase, Caroline se făcuse palidă.

– Ce ai de gând să faci?

– Plănuiesc să iau cu mine femeile wesloriene la Helenamar și să le fac să depună mărturie împotriva bărbaților care le-au făcut așa ceva.

– Dar cum rămâne cu logodna ta? Nu se va supăra tatăl tău?

Tatăl lui va fi livid de supărare, Leo era sigur de asta.

– Posibil. Probabil. Nu știu ce se va întâmpla, Caroline. Tot ce știu e că sunt hotărât să duc aceste femei în Alucia și să le pun să depună mărturie împotriva bărbaților care le-au cumpărat și le-au vândut pentru favoruri politice. Am de gând să-i dau în vileag, la naiba cu consecințele.

Se uită la el pentru un lung moment, apoi ochii ei începură să se umple de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el întinzându-se după mâna ei.

– Sărmanele femei. Și *tu*, Leopold. Ce lucru nobil faci, și totuși toată lumea crede... ei bănuiesc...

– Știu ce bănuiesc. Nu sunt nobil, se întâmplă să mă aflu într-o poziție unică, atâta tot. Mă crezi?

– Da. Își trase nasul. Ducesa de Norfolk mi-a spus despre soțul ei. N-am crezut niciodată că există mai multe persoane în situația acelei sărmane femei. Dar, Leopold, cum rămâne cu reputația ta? Este aproape distrusă și eu... o, Doamne, cât regret! Am contribuit la asta. I-am spus bârfele lui Hollis să le tipărească...

El o strânse de mână.

– Dragă Caroline, nu te gândi la asta... Reputația mea n-a fost oricum una măreață.

Ea clătină din cap și își abătu privirea de la el pentru o clipă.

– Ai spus că sunt mai multe femei?

El confirmă din cap.

– Știu despre una aflată la reședința Pennybacker. Celelalte două... încă n-am descoperit unde s-au dus.

Caroline icni. Îl strânse de mână.

– Trebuie să iei parte la balul Pennybacker, Leopold. Aici eu am fost de vină și trebuie să îndrept lucrurile. Nancy Pennybacker poate fi convinsă, sunt sigură. Lasă-mă pe mine. Ne vei însoți pe Beck și pe mine. Beck jură că nu va participa, că balurile sunt o pierdere colosală de timp, dar știu că o va face dacă vii.

– Caroline...

Leopold fu atât de mișcat de acel moment, de faptul că ea voia să-l ajute, încât se aplecă în spațiul dintre ei, își duse mâna la ceafa ei și o sărută.

Ea îl împinse.

– Garrett...

– Dumnezeule, nu mă pot abține! O să plâng după tine când o să plec, Caroline. Tu m-ai... tu m-ai luminat. Mi-ai arătat cum e să trăiești liber în propria piele. M-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am simțit niciodată...

– Leopold, mai e ceva, zise ea repede. Ești urmărit.

Capitolul 25

Mayfair vuiește în așteptarea balului Pennybacker. Nici o cheltuială nu a fost precupețită și, în mod curios, lista de invitați a fost extinsă recent cu un nume nobil. Și mai curios este că extinderea a avut loc în dimineața în care a fost anunțată lista selectă de invitați pentru o serată la locuința lordului Farrington. Nu există o explicație pentru această schimbare, dar știm cu toții că rivalitățile mor greu.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

În mod uimitor, Leo nu întrebă imediat cine îl urmărea sau de ce. Oftă obosit, ca și cum acest lucru n-ar fi fost în totalitate neașteptat.

Caroline se ridică și se grăbi spre ușa salonului. Se uită pe hol, apoi închise încet ușa.

– Ce...

Își duse un deget la buze, ascultând pașii pe hol. Când nu auzi nimic, respiră, reveni pe canapea și se așeză lângă Leo.

– Erau de la biroul secretariatului pentru afaceri externe. Mi-au cerut să... să fiu atentă și mi-au spus că există motive să creadă că tu complotezi cu unchiul tău pentru a-ți da jos tatăl de pe tron.

Leo trase aer în piept umflându-și nările.

– La *dracu'*.

– Pot să-i țin la distanță, spuse ea încrezătoare.

El se uită la ea alarmat.

– Astea nu sunt jocuri de salon, dragă. Trebuie să-i spui lui Beck.

– Ești nebun? Nu m-ar scăpa din ochi, cu atât mai puțin să-mi permită să particip la balul Pennybacker. Ascultă, nu avem timp de pierdut. Trebuie să trec pe la Nancy Pennybacker și să obțin o invitație pentru tine...

El o cuprinse brusc în brațe și o trase la piept, punându-i mâna pe ceafă și apăsând-o în dreptul umărului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu face nimic. Ți-am spus despre fete doar pentru că am vrut să înțelegi, nu să te *implici*. Te iubesc, Caroline. Nu te-aș pune niciodată în pericol.

Caroline icni. Se împinse din îmbrățișarea lui, cu o forță născută dintr-un amestec subit și sălbatic de emoții. Oare *chiar* își mărturisise dragostea pentru ea? Și *chiar* credea că ea va fi atât de ușor de oprit? Îi luă fața în mâini și îl făcu să se uite la ea.

– O să te ajut, Leopold, și nu poți să-mi poruncești să fac altfel. Sunt singura care te poate ajuta.

El îi mângâie lobul urechii cu degetul mare.

– Ai dreptate. Am venit aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. De fapt, tu ești singura care mă poate ajuta, singura în care pot să am încredere. Trebuie să le ascund.

Nu era genul de ajutor la care ea se gândea.

– Unde? *Aici?*

– E mai bine decât la hotelul Clarendon. Poți să-ți închipui speculațiile?

O, chiar putea.

– Nu aici, zise ea în timp ce gândurile i se învârtejeau. Beck...

– *Je*, desigur, oftă Leo și își lăsă capul într-o parte. Știam că-ți cer prea mult, dar a meritat încercarea.

– Nu aici. Acasă la Hollis.

Capul lui Leo se ridică brusc.

– N-o s-o implic nici pe ea, Caroline.

– Nu poți să le duci tu acolo, evident, dar le poți trimite cu una dintre gărzile tale?

– Caroline! Hollis Honeycutt nu știe nimic despre asta. N-o fac.

– N-o faci tu, dar o fac eu, spuse Caroline. Hollis o să facă tot ce poate pentru a ajuta. Și o va face pentru că o voi ruga eu, Leopold. Mă iubește așa cum o iubesc și eu.

El părea pregătit să riposteze. Dar n-o făcu. Zise:

– Dumnezeu mi-e martor, n-am făcut nimic în viață ca să te merit. Chiar te iubesc.

Nu avea de unde să știe ce însemnau acele cuvinte pentru ea – mai mult decât viața însăși, în acel moment. Dar erau aproape prea dureroase pentru a fi auzite. Nu suporta să-l audă mărturisindu-și dragostea și apoi plecând să se căsătorească în Alucia.

– Nu spune asta, șopti ea. Te rog, nu spune asta.

Nu o mai spuse. O trase spre el și o sărută. Caroline simți că încăperea se închide în jurul lor, ferindu-i de lume. În miezul ei avea loc o erupție, cu toată acea dorință pe care o simțise pentru el în noaptea petrecută la Chichester, un vulcan minuscul de poftă, nevoie și speranță. Fusese prima dată când observase cu adevărat cât de chipeș era și cât de înalt, cât de frumos se îmbrăca, cum zâmbetul lui părea să radieze de undeva din interiorul său. Și apoi toată acea dorință pe care o simțise în ziua căsătoriei Elizei, când îl zărise arătând atât de regal lângă fratele său.

Iar în ultimele câteva săptămâni simțise toată această dorință de fiecare dată când el o atinsese sau o sărutase. Buzele lui erau sursa ei de lumină, căldura lui, adăpostul, puterea lui era protecția din jurul lor. Iat-o din nou, stârnită de toate acele trăiri, buzele lui alungându-i orice îndoială, orice îngrijorare sau teamă. Nu mai exista nimic în afara lor, iar singurul lucru care rămânea era o dorință profundă de a-l ține în brațe și de a-l iubi. Își dorea cu disperare să-l iubească. Excitarea îi pârjolea sângele. Se lipi de el, de formele dure și unghiurile corpului lui. Îi atinse colțul gurii cu degetele, înclinându-și capul astfel încât să poată adânci sărutul. Îi simțea excitarea, tensiunea dorinței în corpul încordat, în reținerea care iradia din el.

El o ținu strâns lipită de corpul lui și o parte din ea spera ca el să nu-i dea drumul niciodată. Spera că nu aveau să părăsească niciodată camera aceea, că nu vor pune niciodată capăt acelui sărut. Dar Leo o făcu. Îi mușcă ușor buzele, îi sărută obrazul, fruntea, apoi își ridică capul.

– Caroline, *mang leift*, iubirea mea, nu putem să continuăm, șopti el. Am trei suflete sărmane care mă așteaptă.

Corpul îi vibra. Mângâierea vocii lui, mâna lui... dar dădu din cap afirmativ. Corpul îi pulsa umed și simțea că mai avea puțin și ar fi putut exploda la cea mai mică atingere, dar nu putea lăsa să se întâmple așa ceva.

Însă nici nu voia să se termine. Pentru că în clipa în care deschideau ușa, putea fi ultima oară când el o atingea.

Leo se ridică și îi întinse mâna pentru a o ajuta să facă la fel. O sărută încă o dată, de data asta cu o tandrețe aparte.

– Ar fi sfârșitul tău și, probabil, moartea mea dacă cineva din casa ta ne-ar prinde astfel, șopti el.

Își coborî mâinile, se îndepărtă și se duse la ușă. Se uită înapoi spre ea, cu privirea plină de dor.

– În seara asta? La ora opt?

Caroline confirmă din cap. Apoi își apăsă mâinile pe abdomen și îl privi ieșind.

Când el plecă, își ridică privirea spre tavan și spre sulurile din papier mâché de acolo, clipind pentru a-și reține lacrimile. Nu-l auzi pe Garrett intrând până ce acesta nu vorbi.

– Doamnă?

Caroline era o maestră a stăpânirii de sine; după cum constată.

– A, Garrett, aici ești. O mantie, te rog. Trec pe la Hollis și nu voi fi acasă la cină.

Se cunoștea suficient de bine încât să știe că avea probleme disperate. Inima ei se îndrepta spre ciocnirea cu realitatea și avea să se frângă în bucăți foarte curând, pentru că Hollis avea dreptate – îl iubea pe Leopold. Iar el strica totul acum pentru că era un om bun.

Inima ei avea să fie frântă iremediabil, de asta era sigură. Dar, până la momentul fatal, nu era nimic de făcut – trebuia să-l ajute.

O slujnică de zi o lăsă pe Caroline să intre în reședința lui Hollis. Își găsi prietena în salon, nu în birou. Hollis stătea pe marginea unui fotoliu în fața șemineului și citea un ziar cu o mină concentrată. Caroline se așeză pe fotoliul aflat lângă ea și aruncă o privire prin încăperea ordonată. Aceasta contrasta destul de mult cu înghesuiala din biroul ei. Chiar și cele două pisici păreau la locurile lor, ghemuite una într-alta la capătul canapelei.

– Unde-i Donovan? întrebă Caroline.

– Nu știu, murmură Hollis.

Caroline se aplecă în față pentru a surprinde privirea lui Hollis.

– Bună seara, Hollis! Cum ești? Ce faci?

– Citesc *Daily News*. Hollis oftă și lăsă în jos ziarul. E editat de Charles Dickens. Îl cunoști?

– Nu l-am întâlnit.

– Tipărește lucruri care sunt... *valoroase*, Caro. Știri care ar trebui să fie răspândite. Nu bârfe. Știai că parlamentul intenționează să înființeze un întreg nou sistem de instanțe de comitat?

Caroline râse.

– Sigur că nu știam și refuz să știu acum. Dragă, lasă asta deoparte. Am nevoie de tine chiar în momentul ăsta.

Hollis clipi. Puse ziarul deoparte.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să-l invit pe Leopold la balul Pennybacker.

Hollis se uită la ea. Apoi râse. Atât de tare încât se lăsă pe spate.

– Caro, *tu* ești cea care s-a asigurat că el *n-o* să fie invitat.

– Da, știu asta, mulțumesc, Hollis. Dar acum îmi dau seama că a fost o greșeală teribilă.

Hollis nu încetă însă să râdă.

– Ceea ce semeni, aia culegi, dragă. Să îndrăznesc să ghicesc? Tu *chiar* îl iubești.

Caroline nu avea răbdarea necesară pentru a fi timidă azi. Timpul era esențial.

– Da! Sunt îndrăgostită de prințul Leopold. Gata, ești fericită acum? Mă ajuți?

Hollis încă chicotea. Întinse mâna spre Caroline.

– Sunt fericită acum. Vă potriviți perfect. Tu, prea îndrăzneață și teribil de impetuoasă uneori, iar el, prea pasionat de bere. În regulă. Dar o să fie nevoie de puțină viclenie.

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, cu o mână în șold și bătând cu degetul în buză.

– A, iată. Soțul lui Lady Farrington a dat peste o sumă destul de mare de bani, după cum sigur știi.

Caroline pufni.

– *Toată* lumea știe. Priscilla se asigură de asta.

– Nancy Pennybacker nu suportă când Priscilla are ceva ce ea nu are. Dacă Nancy știe că Priscilla îl are pe prinț invitat la masă... pentru că îi spui tu... o să-l vrea pe prinț la bal. Indiferent ce crede ea despre prințul Leopold, n-o să-i permită Priscillei să aibă o față regală la ea acasă înaintea ei.

Un zâmbet se răspândi ușor pe buzele lui Caroline.

– Este absolut *diabolic*, Hollis.

– Studiez știrile, dragă. Dar trebuie s-o convingi pe Priscilla că ar trebui să-l aibă invitat.

Caroline se ridică.

– Este cel mai ușor lucru pe care l-aș putea face săptămâna asta. Dar, Hollis, mai e ceva.

– Nu, zise Hollis și se lăsă să cadă deloc grațios pe fotoliul ei, cu un picior sprijinit pe paravanul șemineului.

– Nu te pot ajuta cu Lady Norfolk.

– Nu, altceva... am nevoie de o favoare destul de mare. Am nevoie să iei la tine două tinere și un băiat. Dar doar temporar, adăugă în grabă.

Hollis își lăsă piciorul jos și se ridică.

– Caroline? Ce-ai făcut? întrebă pe un ton grav.

– Nimic. Cel puțin, nu încă.

Hollis se aplecă în față.

– Spune-mi.

Caroline îi povești totul. Hollis nu rosti nici un cuvânt în timp ce vorbea, apoi rămase cu gura căscată, cu ochii mari din cauza șocului. Când Caroline termină, Hollis se lăsă pe spate în fotoliu și se uită lung în tavan, analizând totul.

– N-aș fi crezut că prințul Leopold, dintre toți oamenii, va fi cel care îi va salva de așa ceva.

– Nu, spuse Caroline cu un râs sfios.

Hollis se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe din nou.

– Tocmai despre asta vorbeam, Caroline. Acest nivel de corupție în rândul oficialilor guvernamentali nu poate fi lăsat să continue! Ar trebui să fie expus. Vreau să scriu un articol...

– Hollis? Fetele? întrebă Caroline.

– Ce? Da, da, Caro, desigur, spuse ea dând din mână. Dar înțelegi ce vreau să spun? În loc să public cine purta ce, sau invitația la serata cui e cea mai râvnită, ar trebui să public *adevăratele* scandaluri... O! Donovan, aici ești. Avem oaspeți. Două tinere și un băiat.

Donovan intrase în salon cu vin. Puse sticla și două pahare pe o masă între cele două fotolii.

– Foarte bine.

– Să îi punem în camere alăturate? Cât timp vor sta aici, Caro?

Ea se foi puțin.

– Până când prințul ridică ancora?

– A, da, camere alăturate.

– O să mă ocup de asta, spuse Donovan, apoi se întoarse și ieși fluierând în barbă.

Hollis continuă să-i împărtășească lui Caroline părerile ei foarte ferme despre cum ar trebui să arate o gazetă până la ora opt și zece, când, într-un final, se auzi o bătaie la ușa din față.

– Sunt aici! șopti Caroline, iar ea și Hollis săriră de pe fotolii și își neteziră fustele ca și cum ar fi avut o întâlnire cu fețe regale.

Câteva clipe mai târziu, Donovan intră în cameră cu două femei și un băiat.

– Aceștia sunt cei pe care îi așteptați, madam?

– Cred că ei sunt. Mulțumesc, Donovan.

El zise:

– Atunci le iau lucrurile și le duc sus, în camerele lor.

Noroc cu Hollis, căci Caroline rămăsese fără cuvinte. Cele două femei păreau epuizate. Amândouă erau îngrozitor de subțiri, însă nu era genul de suplețe dată de alegere, judecând după paloarea pielii și părul fragil. Iar băiatul, o! Sărmanul se pierdea în haina pe care o purta și se agăța de mâna femeii – fetei, de fapt – pe care Caroline o recunoștea de la Arundel.

Cei trei păreau înspăimântați și temători, iar experiența de viață pe care o avea Caroline nu putea cuprinde genul de viață pe care trebuie să-l fi dus până acum. Încercarea de a-și imagina ceea ce îndură o făcea pe Caroline să se simtă rău.

Hollis își puse mâna pe brațul ei.

– Caro, dragă, vrei să dai o fugă s-o rogi pe Emily să aducă ceai și sendvișuri? Cred că oaspeților noștri le este foame.

– Da! zise Caroline recunoscătoare că avea ceva de făcut. Ieși în grabă din cameră, lacrimile începându-i vederea pentru a doua oară pe ziua de azi.

Simțea atâta tristețe și disperare pentru acele femei. Dar simțea și o senzație de mândrie. Nu pentru ea... pentru Leopold, după tot ce riscase pentru a le ajuta.

Caroline nu închisese ochii mai deloc în acea noapte, mintea ei rătăcind înapoi la Leopold și la femeile care dormeau sub acoperișul lui Hollis.

Dezvăluirea legată de ceea ce se întâmpla chiar în casele pe care le vizitase o făcea să se simtă tristă și ciudat de superficială. Când se gândea la orele și zilele pe care le petrecuse făcându-și griji pentru nimic altceva decât ce avea să poarte la o petrecere sau la o serată,

în timp ce femeile cu o situație mai puțin fericită munceau din greu doar pentru a fi în siguranță, se simțea furioasă. Pe viață, pe ea însăși, pe bula privilegiată, pe ticăloșia din lume.

Își dorea cu disperare să-l ajute pe Leo să le găsească pe celelalte femei. Pentru a contribui *într-un fel*. Și avea nevoie cu disperare să-și îndrepte gândurile către altceva decât către faptul că el pleca în curând.

Caroline trecu pe la Priscilla în acea după-amiază ca să termine proba rochiei pe care o făcuse pentru balul Pennybacker. Una galbenă, care, privind retrospectiv, făcea ca pielea Priscillei să pară palidă. Însă Priscilla nu părea să observe și era încântată de ea.

– Este frumoasă, spuse ea emoționată.

– O să te numeri printre cele mai invidiate, Priscilla.

Priscilla își îndreptă atenția către oglindă, admirându-se.

– Nancy poartă lila. Nu-i o culoare care o prinde. O face să pară albă ca varul.

Caroline se abținu să nu-și dea ochii peste cap și se ocupă de aranjarea fustei în jurul corpului amplu al Priscillei, împingându-i în același timp din calea ei pe cățeii curioși.

– Se crede mai bună decât noi toate, știi, șopti Priscilla pe un ton confidențial. Ar fi trebuit s-o auzi pe madam Brendan.

– Madam Brendan? Modista?

– Am comandat mănuși de la ea și am intrat să ne ia măsurile. În timp ce stăteam după doamna de dinaintea noastră, Nancy a început să vorbească destul de tare despre cum toată Londra abia așteaptă balul ăsta. „N-am vrut să fie cel mai anticipat eveniment al verii, dar iată că este", a zis ea de parcă era însăși regina.

– Tivul e prea lung la spate. Ar trebui să-l prind cu bold, observă Caroline. Ai o cutie sau un scăunel?

Priscilla sună dintr-un clopoțel de lângă măsuța ei de toaletă.

– Pretinde că n-are nici măcar un singur răspuns negativ. *Toate* răspunsurile au fost afirmative.

– Doar n-o să participe toată lumea, zise Caroline. Prințul alucian n-a fost invitat.

Priscilla pufni.

– Nimeni nu-l vrea, dragă. Chiar tu ne-ai spus asta.

Da, cu siguranță o făcuse. Nu existase niciodată un moment în care să nu vorbească despre ceva și îi trecu prin minte că poate era cazul să învețe arta prudenței.

– Ei bine, spuse ea cu lejeritate în timp ce împingea un alt cățel, se întâmplă să nu fie întocmai adevărat. Prințul a luat masa cu soțul reginei chiar săptămâna trecută.

Era o minciună sfruntată, iar Caroline speră numaidecât să nu fie deconspirată. Se simți îngrozitor că își mințea prietena... pentru un minut. Apoi însă, efectul fu cel dorit. Nu trebuie niciodată subestimată puterea regalității asupra celor care doresc să fie primiți în acel cerc închis.

– Da? N-am auzit nimic despre asta. Cred că Tom ar ști dacă ar fi așa.

Caroline se înroși puțin din cauza panicii.

– Da, dar... dar de unde ar fi putut Tom să știe? Prințul Leopold nu primește invitații de la nimeni în afară de Buckingham, deci cred că nimeni nu știe de fapt ce face. Adică, în afară de Beck.

Se prefăcu că analizează tivul rochiei lui Priscilla.

– Într-adevăr, spuse Priscilla.

– Mmm... L-aș chema chiar eu pe prinț la masă dacă n-ar fi Beck. Se tot duce în Sussex din cauza calului ăluia. Nu știu niciodată când o să fie acasă pentru a primi oaspeți la masă. Cred că preferă să mănânce cu caii.

Trecură câteva momente. Caroline se temea că subtilitatea sugestiei ei avea să treacă pe lângă Priscilla. Dar apoi Priscilla zise:

– Aș putea să-l invit la masă.

Caroline fu la un pas de a scoase un strigăt de triumf. Ridică capul, cu ochii mari.

– Ce? Ai putea?

– Da, de ce nu? întrebă Priscilla pe un ton nepăsător.

– Dar... reputația lui...

– Dragă! Dacă gentlemanul e suficient de bun ca să ia masa cu prințul Albert, sigur e bun pentru *mine*.

Caroline se lăsă pe vine ca să mângâie unul dintre câini pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Dar n-ai nici o serată în plan nu-i așa, dragă?

Priscilla își ridică bărbia.

– Tom a fost foarte dornic să aibă la masă toți oamenii potriviți de când a obținut locul în parlament. Are planuri foarte mari, să știi.

O, da, Caroline știa, la fel ca toată lumea din Mayfair. Ambiția lui era bine cunoscută.

– Ce bărbat isteț e soțul tău. Prințul este exact genul de relație de care are nevoie, nu-i așa?

– Da, spuse Priscilla ca și cum ar fi crezut acest lucru în tot acest timp. Unde-i fata aia? Sună din nou din clopoțel.

O tânără brunetă intră grăbită.

– Cer scuze, doamnă, spuse ea cu un ușor accent.

– Un taburet, fato, grăbește-te. N-avem toată ziua, spuse Priscilla.

Fata ieși, dar reapăru o clipă mai târziu cu taburetul și doi câini tropăind pe urmele sale. Puse scăunelul în fața Priscillei. Dar, din cauza trupului corpolent al Priscillei și al numeroșilor câini care se precipitau în jur, ea nu putea să vadă foarte bine scaunul, așa că îi porunci fetei să o ajute să urce. Fata ridică mâna pentru ca Priscilla să o apuce, iar când o făcu, privirea lui Caroline fu atrasă de mâini – și de un fulger de verde-pădure. Nu era nici măcar un petic verde, însă se afla acolo, pe manșeta rochiei negre, de lucru, a fetei.

Verde weslorian.

Caroline rămase uitându-se la fata care, eliberată de îndatoririle ei, făcuse un pas înapoi, cu privirea în jos. Ce spusese Priscilla? Ceva despre servitorii străini, că sunt mai buni decât cei englezi. Servitori *străini*. Slujnice wesloriene. Asta însemna... Tom era... Lui Caroline i se opri respirația. Cu greu mai putea face o mișcare, posibilitățile începând să se înghesuie în mintea ei.

– Ce părere ai? întrebă Priscilla.

– Pardon? O, este frumoasă, spuse Caroline. Perfectă pentru balul Pennybacker.

– Tivul, dragă.

– O! Așa-i. Caroline se lăsă în genunchi ca să se uite la tiv. Luă un bold de pe perniță de la încheietura mâinii. Pentru cina ta, cred că ar trebui să porți albastru.

– Crezi că ar trebui? întrebă Priscilla.

Totul avea sens. Prietenul drag al lui Tom era Henry, duce de Norfolk. Dacă Tom se folosea de această fată, Caroline era hotărâtă s-o scape. Și pe cealaltă, de la familia Pennybacker! Da, sigur că da! Lordul Pennybacker și Tom erau la rândul lor prieteni, iar dacă Priscilla avea o slujnică nouă, străină, Nancy trebuie să fi insistat.

– Nimeni nu arată așa de bine ca tine în albastru, Priscilla, spuse Caroline veselă în timp ce fixa câteva bolduri în tiv pentru a marca locul în care trebuia să ia din el. Și știi ce mai cred? Că ar

trebui să dai serata după balul Pennybacker, săptămâna viitoare, dar înainte ca lumea să înceapă să plece la țară. Va fi binevenită după balul acela îngrozitor, nu-i așa? Și n-ai vrea ca Nancy să fugă în nord pentru vară și să nu afle până la toamnă că l-ai avut pe prinț la masă, nu?

– O, nu-mi pasă ce crede Nancy Pennybacker despre asta, zise Priscilla, ceea ce era ridicol de neadevărat. Dar, dacă ar fi s-o dau săptămâna viitoare, pe cine altcineva ar trebui să invit?

Începu să înșire nume de persoane pe care trebuia să le invite, în timp ce Carolinei se învârtea capul. Cumva, reuși să vorbească, aprobând câte o persoană care ar fi trebuit să fie invitată, când, de fapt, nu-i păsa decât de modalitatea în care putea să-i dea vestea lui Leopold.

– O să servesc miel, zise Priscilla făcându-i semn cu mâna fetei să se apropie după ce Caroline termină de prins tivul. Măcelarul din Newgate m-a simpatizat. Apucă din nou mâna fetei, iar Caroline se aplecă mai aproape. Verdele acela weslorian era inconfundabil.

O privi pe fată ieșind cu taburetul.

– Caroline! Unde ești?

Caroline tresări și se răsuci. Priscilla se întorsese cu spatele la ea ca să-i desfacă rochia. Caroline rămăsese fără suflare. *Găsise o weslorianã.*

– Ce zici de prăjituri cu marțipan? sugeră ea.

Cum aveau s-o salveze pe biata fată? *Ei?* Da, desigur, ei! Ea și Leopold. El venise la ea pentru a-i cere ajutorul, iar ea avea să-l ajute. Trebuia s-o facă. Pentru el și pentru ea.

Însă celălalt lucru care îi făcu inima să bată mai tare fu gândul că Leopold va pleca odată ce le va aduna pe toate.

Avea să plece foarte curând. Prea curând.

Capitolul 26

Balul Pennybacker a avut loc în Mayfair cu mare fast. La miezul nopții a fost servită o cină ușoară, cu șuncă și cartofi, precum și înghețată, pentru a-i răcori pe oaspeți.

Cele mai bune rochii de seară din sezonul estival și-au făcut apariția la bal, printre cele mai râvnite numărându-se cele mai recente din moda franceză, cu funde elaborate care curg în cascadă pe partea din față a rochiei.

Prințul Leopold de Alucia și-a anunțat plecarea iminentă din Anglia. Se așteaptă să ridice ancora peste câteva zile și să revină la Helenamar, unde își va anunța oficial logodna cu o moștenitoare din Wesloria. Într-un moment oportun, din moment ce lordul Pennybacker l-a acuzat că a încercat să o seducă pe una dintre slujnicele sale în timpul balului.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leo era, într-adevăr, urmărit. A doua zi după ce Caroline îi spusese despre cei doi bărbați de la biroul secretariatului pentru afaceri externe, observase un bărbat care înainta cu pas grăbit în spatele lui. Kadro și Artur mergeau și ei în spatele lui, dar fie nu îl observaseră pe acel gentleman, fie... sau era posibil să fi făcut parte din conspirația împotriva lui? Leo nu i-ar fi crezut în stare, dar, din nou, nici anul trecut nu crezuse că putea exista un complot pentru răpirea fratelui său. Totuși, fusese adevărat. Ce motiv putea avea cineva să planteze un zvon atât de îngrozitor despre *el*? Ca să-l împiedice să descopere identitatea acelor femei?

Nu știa cum sau ce, dar își dădea seama instinctiv că avea ceva de-a face cu Cressidian.

Hotărî că se va gândi la asta când va fi necesar. Deocamdată, avea ceva presant la care să se gândească. Rămânea fără timp pentru a le găsi pe ultimele două femei wesloriene și pentru a o elibera pe Rasa

din cătușele lordului Pennybacker. Trebuia să găsească măcar femeile despre care știa. Nu putea să se apuce să ghicească câte dintre cele despre care nu știa mai existau. Femei tinere. Femei sărmane. Femei neajutorate.

Spera să o poată lua pe Rasa foarte curând. Urma noaptea balului Pennybacker și Caroline reușise cumva să-l pună pe lista de invitați.

Săptămâna trecută, un lacheu din casa de pe strada Upper Brook adusese un bilet, care spunea simplu: *Vă rog să acceptați toate invitațiile pe care le primiți.* I se păruse un sfat ciudat, dat fiind că nu primea *nici o* invitație, numele său fiind șters de pe toate listele de oaspeți bineveniți. Apoi însă, în mod curios, o zi sau două mai târziu, sosi o invitație la masă la reședința Farrington. În ciuda notificării venite de la Caroline, fusese mai degrabă surprins – de-abia îl cunoștea pe lordul Farrington. Cu toate acestea, lordul Farrington îi trimisese invitația și părea dornic să-l cunoască pe Leo. Data fusese stabilită pentru următoarea sâmbătă.

Invitația la balul Pennybacker sosise a doua zi, împreună cu o notă personală scrisă de Lady Pennybacker, care îi cerea scuze Alteței Sale Regale pentru că nu trimisese invitația mai devreme. Balul urma să aibă loc în doar patru zile și cu trei zile înainte de cina de la familia Farrington.

Nota spunea că invitația fusese „rătăcită din neatenție"

– Rătăcită din neatenție, repetă Leo. Cum naiba a reușit Caroline?

– Să acceptăm? întrebase Josef, cu o expresie de nepătruns. Este miercuri seară, iar calendarul dumneavoastră este liber.

Leo rezistă să-i adreseze lui Josef o privire critică. Voia să-i spună că vor accepta, din moment ce era urmărit și suspectat de trădare împotriva propriului tată, iar aparențele erau extrem de importante.

– *Je*, spuse el simplu. Cred că o să-mi prindă bine înainte de a părăsi aceste meleaguri. Ar trebui să-ți iei liber seara, Josef. Poate să te duci la teatru.

– Mulțumesc, Alteță.

Era genul de răspuns vag pe care i-l dădea întotdeauna Josef. Nici da, nici nu, ci un simplu mulțumesc. Avea să se ducă la teatru? Sau va complota împotriva angajatorului său?

Leo îl privise puțin mai atent pe Josef în ultimul timp. Dintr-odată, nu mai avea încredere în el. Josef fusese întotdeauna imposibil

de citit, dar acum acea postură enigmatică părea suspectă, mai ales în lumina faptului că Josef fusese cel care i-l sugerase pe Cressidian.

Leo își aminti cum se simțise Bas la Londra în acele zile după ce Matous fusese ucis – nu avea încredere în nimeni altcineva decât în Leo și într-o femeie drăguță care locuia într-o casă modestă, căreia îi plăcea să repare ceasuri. În fiecare zi semăna tot mai mult cu fratele său.

– O să-l anunț pe Freddar că veți avea nevoie de îmbrăcăminte oficială pentru seara aceea, zise Josef făcând o notiță în jurnalul său din piele.

Leo se întreba despre acel jurnal din piele. Ce alte notițe mai conținea?

– Mulțumesc. Poți pleca.

Josef ridică privirea. Leo era rareori cel care punea capăt întrevederilor – în general, Josef era cel care se grăbea să plece pentru a se ocupa de una sau de alta. Dar el își adună lucrurile, se ridică, apoi își plecă capul.

– Trimite-l pe Kadro la mine, adăugă Leo uitându-se din nou la invitație.

– *Je*, Alteță.

Câteva minute mai târziu, Kadro intră și făcu o plecăciune.

Leo își studie acum garda. Kadro era alături de el de șase ani – sigur ar fi observat ceva pe parcurs în cazul în care Kadro ar fi fost implicat în ceva nefast. Sau petrecuse atât de mult timp printre sticle încât nu observase absolut nimic? Cu totul posibil.

– Ai observat pe cineva care mă urmărește? întrebă el.

Kadro părea confuz.

– Nu, Alteță.

– Poate pe stradă, când mă plimbam, spuse el gesticulând leneș cu mâna.

Kadro se încruntă. Scutură din cap.

Leo se ridică încet.

– Ei bine, cineva m-a urmărit. L-am văzut și mă întreb de ce nu l-ai văzut. Aș vrea să știu cine este.

Sentimentele lui Kadro cu privire la asta îi străbătură chipul ca un fulger într-o expresie de confuzie, apoi de alarmă și apoi de îndoială. Dar dădu din cap afirmativ și spuse:

– *Je*, Alteță. Eu și Artur o să fim atenți.

– Și fii cu ochii pe Josef, adăugă Leo.

Kadro clipi. Părea că ar fi vrut să spună ceva. Era clar că voia să înțeleagă ce dusese la acest avertisment. Însă Leo nu avea de gând să-i spună mai multe.

Kadro dădu din cap scurt.

– Mulțumesc. Poți să pleci, spuse Leo și se întoarse cu spatele la garda lui.

Se simțea diferit. O persoană complet diferită de bărbatul care ocupase această piele timp de douăzeci și nouă de ani. Nu-i plăcea să trăiască cu suspiciuni plictisitoare și cu nevoia de a privi peste umăr. Nu-i plăcea deloc.

Cu o zi în urmă, primise un bilet de la Hawke:

Alteță, salutări. Vă scriu pentru a vă invita să participați la balul Pennybacker, cu Lady Caroline și cu mine. Ea mă asigură că v-a fost adresată o invitație și susține foarte mult că nu ar trebui să intrați singur în acel „bârlog de zvoniști și mame anxioase". Am sugerat că sora mea este șefa zvoniștilor și, drept replică, ea mi-a spus niște lucruri foarte neplăcute. Dar este dorința ei și îi extind această invitație pentru că am dovedit în repetate rânduri că sunt incapabil să o refuz. Prin urmare, ar fi marea noastră onoare dacă ați participa la bal în compania noastră, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i împiedica pe frate și pe soră să se mutileze reciproc. Așteptăm cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră favorabil. B.H.

Leo nu se putu abține să nu zâmbească în timp ce își imagina scena dintre frate și soră. Cei doi Hawke erau singurul lucru luminos din această lume nouă și ciudată pe care și-o crease.

Trimise răspunsul favorabil. Era gata să participe și s-o elibereze pe Rasa.

Era totuși neobișnuit de îngrijorat, având în vedere că încercările lui anterioare de a le elibera pe servitoare nu decurseseră ușor. O parte din el își dorea să se poată bucura de bal așa cum ar fi fost cu un an în urmă – cu vin din belșug, cu dans, poate cu un joc de cărți sau două.

Pe de o parte, era ușurat că acele zile erau de domeniul trecutului.

Mai avea ceva de făcut înainte de a ajunge la reședința Hawke. Spre consternarea lui Freddar, insistase asupra unui palton mare,

care să-i acopere îmbrăcămintea oficială, și asupra unei pălării înspăimântătoare, cu borurile atât de late încât o persoană era nevoită să se aplece ca să-i vadă fața. Trebuia să facă câteva vizite în drum spre strada Upper Brook.

Prima fu la casa lui Cressidian. Era timpul să se ocupe de acel nemernic.

Domnul Cressidian păru surprins să-l vadă. Avea ochii puțin încețoșați. Leo cunoștea acea privire – era privirea unui stil de viață desfrânat. Cressidian, bănuia el, avea să se dregă cu niște mâncare și băutură, înainte de a o lua de la capăt în seara aceea.

– Alteță, spuse ticălosul pe un ton nesigur când Leo fu introdus în biroul lui. Nu vă așteptam.

– Bănuiesc. Nu vă reține. Dar sunt curios... domnule, cu cât v-au plătit pentru defăimarea mea?

Una dintre sprâncenele lui Cressidian se ridică.

– Pardon?

Leo oftă nerăbdător.

– Haideți, domnule Cressidian. Sunteți un maestru în umplerea propriului buzunar. Când le-ați spus celor care se ocupă de oribila afacere de a vinde femei din Wesloria că am aflat despre acest plan, cât v-au plătit pentru a mă defăima?

Sângele se scurse de pe chipul lui Cressidian.

– Nu știu despre ce vorbiți, zise el calm.

– Pe naiba nu știți.

– O să vă rog să plecați, spuse el și se grăbi spre ușă, pe care o deschise și se uită apoi pe hol, unde probabil bănuia că erau bărbați alucieni, care așteptau să-l ia.

Aveau să vină mai târziu după el, Leo urma să se asigure de asta.

Leo se duse încet spre ușă, dar se opri în fața bărbatului. Îi simțea mirosul acru al fricii.

– Într-o zi, domnule Cressidian, veți fi chemat să răspundeți pentru crimele dumneavoastră. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș așeza în genunchi și aș cere milă.

– Sfaturi venite din partea unui fluieră-vânt regal. Tu să te așezi în genunchi.

– Ce te face să crezi că nu am făcut-o? întrebă Leo cu un zâmbet ironic.

Și apoi, cu o viteză și cu o forță de care nu se știa capabil, îl lovi pe Cressidian în maxilar și-l trânti pe spate. Râse surprins când ieși – nu s-ar fi crezut capabil de o lovitură așa de uluitoare.

Următoarea vizită fu la reședința lui Hollis Honeycutt. Trebuia să se asigure că protejatele lui se simțeau confortabil și erau pregătite de plecare. Ajunse la adresa unde le trimisese pe femei și bătu la ușă. Bărbatul care îi deschise ușa, purtând protecții la mâneci și șorț, era la fel de înalt ca el și puțin mai lat în spate. Era posibil să fie cel mai chipeș bărbat pe care Leo îl văzuse vreodată.

Probabil că părea confuz pentru că bărbatul spuse:

– Da?

– Pardon. Doamna Honeycutt este acasă?

– Este, zise el, măsurându-l pe Leo cu privirea. Nu se dădu la o parte din ușă.

– Cine-i acolo, Donovan?

Hollis Honeycutt apăru la ușă, aplecându-se sub brațul pe care bărbatul îl ținea sprijinit de tocul ușii. Era îmbrăcată pentru bal.

– O! Alteță!

Bărbatul arcui o sprânceană.

– Îmi cer scuze, dar am profitat de ocazie și m-am gândit că aș putea să-i văd pe oaspeții dumneavoastră.

– Intrați, spuse ea zâmbind. Sunt la masă. Bucătăreasa mea a plecat în weekend, dar Donovan a gătit o friptură de miel. E un bucătar excelent.

Leo se strecură pe lângă bărbat și intră în hol. Fu imediat surprins de mirosul a ceva delicios și de ceva și mai uimitor – de sunetul râsetelor.

O oră mai târziu, Leo ajunse pe strada Upper Brook împreună cu Hollis, care-i însoțea la rândul ei la bal pe cei doi Hawke. Își dădu jos paltonul și pălăria și își îndreptă manșetele mânecilor. Purta cele mai frumoase haine oficiale și, probabil pentru prima dată după nunta fratelui său, îi păsa de propria înfățișare. Purta o panglică din mătase albastră cu medaliile sale regale și îl pusese pe Freddar să-i facă un nod alucian la cravată. Avea pe el haina oficială aluciană și își pieptănase cu grijă părul după urechi, tot în stil alucian. Dacă avea de gând să părăsească Anglia în dizgrație, măcar avea s-o facă cu capul sus.

Garrett îl conduse în salonul familiei. Beck se plimba nerăbdător prin fața șemineului.

– O aștept pe Caro de o jumătate de oră, spuse el nerăbdător. Ce *fac* femeile la ele în budoar? Pare destul de simplu, nu? Un jupon, câteva ace în păr, spuse el, fluturând din degete în dreptul capului.

– Iar te plângi, Beck?

– Caro! exclamă Hollis când Leo și Beck se răsuciră spre ușă. Rochia ta e superbă!

– Mulțumesc, Hollis! Și ție-ți stă bine în albastru, dragă. Ar trebui să-l porți mereu.

Lui Leo i se opri respirația – Caroline era frumoasă. *Întotdeauna* era frumoasă, dar în seara asta strălucea. Pe cap purta o podoabă din aur și cristale strălucitoare, care aducea puțin cu o coroană și din care se ridicau într-o parte trei pene aurii. Rochia ei avea o nuanță strălucitoare de auriu, atât de deschisă încât semăna cu praful de stele. Fusta, un strat diafan de mătase peste un alt strat de mătase mai densă, era împodobită cu perle minuscule. Strâns pe gât avea un colier cu perle, iar de corset avea prinsă o broșă cu o perlă mai mare. Un șal din același material ca și rochia îi acoperea lejer brațele.

Era elegantă, magnifică – el se simțea ca un corb, iar ea era cel mai strălucitor dintre obiecte. Nu se putea uita în altă parte.

– A meritat din plin așteptarea, dragă, spuse Beck. Tu și Hollis le veți eclipsa pe toate celelalte doamne.

– Neașteptat de amabil din partea ta să spui asta, Beck, zise Caroline făcând o reverență.

Ea își îndreptă zâmbetul către Leo, iar el simți că i se înmoaie picioarele. Spera să nu uite niciodată acel zâmbet.

– Alteță! Cum vă simțiți în această seară glorioasă? Vremea este atât de frumoasă, încât cred că vor ține ușile deschise, nu-i așa?

– Eu sunt... ăăă... Se simțea de parcă avea limba legată. Mă simt foarte bine. Mulțumesc.

Zâmbi. Rămăsese fără cuvinte. Cu totul fermecat. Îndrăgostit.

Zâmbetul ei se lărgi, parcă înțelegând ce gândea el.

Beck spuse:

– Dacă o să încetați să vă holbați unul la altul, putem să ne vedem de drum.

Beck și Hollis erau deja în dreptul ușii, însă Leo nu observase.

Călătoria până la conacul Pennybacker fu rapidă, fiind la doar câteva străzi distanță, dar așteptarea pe stradă pentru a putea coborî fu interminabilă. Când în cele din urmă traseră în fața casei, Beck ieși primul, apoi le ajută pe Hollis și pe Caroline să coboare. Leo coborî prin spate. Hollis îl luă de braț pe Beck, iar Leo o escortă pe Caroline înăuntru. Era prima ocazie pe care o avea pentru a vorbi cu ea în particular.

– Ești o viziune, murmură el. N-am văzut niciodată o priveliște mai frumoasă.

Ea zâmbi cu încântare.

– Și tu ești foarte atrăgător, Alteță. Un adevărat prinț. Voi fi invidiată de toată lumea la brațul tău și nu știu cum o să ne ocupăm de povestea cu slujnica... nu-mi pot imagina că cineva își va lua ochii de la noi. Ea zâmbi și salută o pereche de cunoscuți, apoi șopti: Am o idee cum să o găsim.

– Nu vreau să te implici în seara asta, Caroline. E prea riscant.

– Chiar așa? zise ea în timp ce coborau treptele. Și cum naiba crezi că o să te descurci fără mine? Locul ăsta e prea mare pentru a te putea plimba în voie. Probabil e însoțitoare la toaletă, sărmana.

Avea dreptate. Balul avea să fie atât de aglomerat încât urma să fie imposibil de depistat o slujnică anume. Nu se gândise cum va proceda, dar îi trecu prin cap dintr-odată o imagine cu el rătăcind în ținută de prinț întrebând de Rasa.

– Am o surpriză pentru tine.

El îi aruncă o privire.

– Ei bine, curiozitatea mea nu are limite.

Ea chicoti.

– O să-ți spun când nu e nimeni în jur. Poate când dansăm. Ridică privirea spre el, cu ochii strălucitori. Aveai de gând să mă inviți, nu?

Se uită la ea, la ochii verzi care licăreau și la buzele pline. La pielea netedă, ca de porțelan. Era visul oricărui bărbat.

– Aveam de gând să te invit.

Se alăturară unui șir, apropiindu-se de cei care așteptau să fie primiți de conte și de soția sa. Hollis și Beck erau angajați într-o discuție plină de viață și oarecum aprinsă, care, în mod curios, părea să aibă de-a face cu ouăle. În timp ce înaintau, Caroline vorbi cu mai multe persoane, salutând prieteni, oprindu-se din când în când pentru a-i face cunoștință cu câte cineva. Însă când se apropiară

de conte și de soția acestuia și Caroline rămase fără cunoștințe de salutat, ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Surpriza mea pentru tine e că am dat de altcineva.

– Altcineva, cine? întrebă el și privi în jur, așteptându-se ca un alt oficial de la ministerul de externe să se apropie de el.

– De încă o weslorianâ!

Inima lui Leo încetini. Apoi începu să bată repede din nou.

– Ce? Aici? Unde?

– La familia Farrington. Ea zâmbi, mulțumită de sine. A fost o întâmplare! Mă dusesem să-mi văd prietena, pe Lady Farrington, și s-o conving să te invite la masă pentru că, bineînțeles, dacă *ea* te avea la masă, atunci Lady Pennybacker urma să te invite la bal. Și era chiar acolo.

– Ce? întrebă el confuz.

– Milord!

Caroline făcu brusc o reverență.

Leo văzu abia atunci că ajunseseră în dreptul soților Pennybacker. Pentru a doua oară în acea seară, oamenii, spațiul și timpul se mișcau în jurul lui în timp ce el stătea nemișcat, captivat de Caroline.

– Lady Caroline, ne onorați cu prezența dumneavoastră, tună Pennybacker. Alteță, bine ați venit, spuse el și apucă mâna lui Leo pe care o strânse în amândouă palmele.

– Mulțumesc, zise Leo. Trebuie să vă mulțumesc pentru amabila invitație. O consider ultima ocazie de a-mi vedea prietenii înainte de plecare.

– Deci e adevărat ce se spune? Vă întoarceți în Alucia?

– E adevărat.

– În regulă. Să nu-mi luați nici o servitoare, zise Pennybacker și râse cu poftă. Leo se forță să râdă la rândul lui.

După ce o salută pe Lady Pennybacker care afișa o mină foarte oficială și fură anunțați la intrarea în sala de bal, Caroline fu trasă de trei doamne, toate dornice să-i admire rochia. Leo rămase singur în acea încăpere aglomerată, minunându-se de modul foarte studiat în care îl evita toată lumea. Înainte de nunta regală fusese luat cu asalt la astfel de evenimente de oameni care doreau să se prezinte în fața lui. În seara aceasta, avu parte de câteva priviri curioase, însă nimeni nu se apropie de el. Era un paria.

Curând, dansul fu în plină desfășurare, iar Leo o ajunse din urmă pe Caroline, pe care o invită la dans.

– Ar trebui să par încântată, zise ea. Toată lumea se uită la noi, așa că nu te uita în jur ca să vezi dacă o fac.

– N-o s-o fac, spuse el cu un zâmbet afectuos.

Voia s-o întrebe ce intenționase să spună în legătură cu găsirea unei alte wesloriene, dar își dorea și mai mult să danseze cu ea, să trăiască senzația de a o ține în brațe, purtați de muzică și de sentimentele pe care le aveau unul față de altul. Se înclină înainte de a o lua de mână și de a valsa. În timp ce se mișcau, o privea în ochi. Nu-i păsa cine se uita la ei.

– Sunteți un dansator priceput, prințe Leopold, spuse ea. Bănuiam asta.

– La fel și dumneavoastră, doamnă.

– Chiar n-ar trebui să mă privești așa.

– N-ar trebui să te privesc cu adorație?

Ochii ei scânteiară și mai mult.

– *Așa* se numește? Nu, chiar n-ar trebui. Doamnele vor șușoti și vor mocni de resentimente. Nu putem să le lăsăm să mocnească.

– Lasă-le, nu-mi pasă.

Ea râse.

– Toate se vor întreba dacă m-ai sedus. Dacă am fost ademenită de farmecele tale princiare și dacă i-am disprețuit pe toți ceilalți pentru tine. Se vor întreba dacă mă seduci chiar acum, cu ochii tăi.

– Încerc, zise el. Cum mă descurc?

– Chiar foarte bine. Zâmbetul se estompă brusc. O, Leopold. S-ar putea să mă crezi nebună pentru că spun asta, dar o să-mi fie dor de tine când vei... când se va termina.

O învârti, trăgând-o puțin mai aproape de trupul lui.

– Și mie îmi va fi dor de tine, Caroline. Cuvintele nu reușesc să descrie cât de mult.

– Adevărul e că n-am cunoscut pe nimeni ca tine. Mă rog, pe fratele tău, evident. Iar Eliza seamănă puțin cu tine, ușor nepăsătoare și lejeră. Dar adevărul e că nimeni nu-i ca tine și sunt sigură că n-o să mai fie niciodată. Asta mă face impardonabil de tristă.

El oftă și îi strânse mâna.

– Nici eu n-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Sunteți destul de incomparabilă, doamnă.

Zâmbetul ei reveni.

– Este exact genul de linguşire pe care o ador.

– Tocmai asta iubesc la tine.

Ea îl privea fix și încercă să-și păstreze zâmbetul, dar în timp ce se învârteau pe ringul de dans, parcă toate cuvintele și promisiunile nespuse dintre ei se învârteau și ele. Părea că se aflau pe o planetă minusculă, numai ei doi, învârtindu-se pe propria axă specială.

Dar în timp ce dansul se apropia de final, ochii lui Caroline licăreau întrucâtva mai trist.

– Avem o soartă potrivnică, nu-i așa? De ce n-am putut fi noi doi?

El nu întrebă la ce se referea; înțelesese. De ce nu puteau fi ei doi care se întâlneau și se căsătoreau?

– Mai mult decât orice, aș fi vrut să fim noi, recunoscu el.

Melodia se încheie. Ea se dădu un pas înapoi și făcu o reverență, apoi se îndepărtă de el. Nu făcuse nici câțiva pași când lordul Ainsley o interceptă și, după un scurt schimb, ea reveni pe ringul de dans și dispăru în mulțimea de dansatori.

Leo avea nevoie de aer. Dar în timp ce ieșea din sala de bal, Hollis îl prinse din urmă.

– Aici erați! spuse ea veselă.

Îl luă de braț, iar când el privi în jos spre mâna ei, zise:

– Practic, suntem frate și soră. Le-am spus asta aproape tuturor, așa că nu vor gândi nimic despre noi dacă ne plimbăm împreună. Acum, Alteță, toată lumea vă urmărește pe dumneavoastră și pe Caroline... E teribil de pricepută să atragă atenția, nu-i așa? O face și acum, când dansează cu vicontele Ainsley, însă atrage și furia Păuniței, care crede că oferta lui pentru mâna ei e iminentă. O să mențină atenția tuturor pentru o vreme. Între timp, v-am găsit cunoștința.

– Cunoștința? întrebă el confuz pe moment, crezând că se referea la Beck.

– *Cunoștința* dumneavoastră, zise ea din nou, ridicând privirea spre el. Aleargă cu prosoape în toaletă și știu exact unde s-o găsesc, așa că vreți să veniți cu mine?

– Hollis... nu vreau să te implici, zise el în timp ce ea îl conducea pe hol și apoi cotiră pe un alt hol.

– Eu *sunt* implicată. Credeți că n-am vorbit cu oaspeții mei? Zâmbiți, Alteță! Păreți mult prea serios. Oamenii vor bănui că puneți ceva la cale sau că ați primit vești urâte.

Leo se forță să-i zâmbească.

Pe hol erau servitori și două toalete pentru doamne, judecând după câte intrau și ieșeau din cele două încăperi. Era și un dulap cu lenjerie. Hollis îl răsuci astfel încât să stea cu spatele către holul principal și spuse:

– Pretindeți că vorbim despre sora și fratele nostru, așa cum am face, și eu voi fi cu ochii pe... O! Iat-o.

Se îndepărtă brusc de el și îi aținu calea unei servitoare cu păr roșu și o bonetă ușor înclinată.

– Pardon, spuse servitoarea.

– Scuze, domnișoară, aș dori să vi-l prezint pe prințul Leopold de Alucia. Are ceva ce ar dori să vă spună, zise Hollis pe un ton blând.

– Pardon?

Hollis o luă pe servitoare de braț și o trase în fața lui Leo.

– Grăbește-te, îl îndemnă ea.

– Bună seara, Rasa, spuse el în wesloriană.

Ea scăpă prosoapele. Hollis le luă repede și i le puse înapoi în brațe.

– Intră în dulapul cu lenjerie! insistă Hollis.

Fata părea panicată.

– Dar eu...

– Intră *înăuntru*, dragă, spuse Hollis pe un ton mai ferm.

Fata păși în dulapul îngust. Leo nu încercă să se înghesuie înăuntru cu ea, dar bloca intrarea.

– Iartă-mi intruziunea, dar am venit să te iau, spuse el în wesloriană.

– Să mă luați pentru ce?

– Să te duc în Alucia, împreună cu celelalte femei care v-au însoțit.

Ea rămase cu gura căscată. Strânse prosoapele mai aproape.

– Dar de ce?

Ea nu-l înțelegea.

– Rasa... ai fost tratată urât. Ai fost vândută ca sclavă și vreau să te eliberez. Dacă îți iei lucrurile și ne întâlnim...

– Nu vreau să merg! exclamă ea. Îmi place postul meu de aici! Lordul Pennybacker mi-a dat hainele fiicei lui, care i-au rămas mici.

Leo era confuz.

– Dar nu-i așa că... Îmi cer scuze, dar trebuie să vorbesc pe șleau. Nu vrea ceva... și prin asta vreau să spun nu te vrea pe *tine*... în schimb?

La început ea nu păru să priceapă, iar când o făcu, icni.

– Nu!

– Haideți, Alteță, șopti Hollis. Avem companie.

Leo se apropie.

– Înțelegi, fată? Ai fost cumpărată și vândută de oameni puternici.

– N-am fost! L-am implorat pe tata să accepte oferta, Alteță. El e bolnav, iar mama trebuie să-mi hrănească frații și surorile. Cum să supraviețuiască? Îmi *place* Londra. Am camera mea, pantofii mei, patul meu.

Leo rămase blocat la gândul că ea nu avusese pantofii ei.

– Vă rog, lăsați-mă în pace, îl imploră ea. Nu vreau să mă întorc în Wesloria. Vreau să stau aici.

Nu anticipase asta și nu știa ce să spună.

– A, Alteță! spuse Hollis deodată. Iar v-ați rătăcit? Veniți, vă arăt drumul către sala de bal.

Leo o ignoră pe Hollis și se aplecă în față.

– Rasa, te rog să te gândești.

Ea clătină din cap și intră mai adânc în dulap.

– Probabil căutați sala de jocuri, zise Hollis cu o voce pițigăiată.

Ezitant, Leo făcu un pas în spate, apoi se întoarse către Hollis. Fu surprins și enervat să o vadă pe Lady Katherine Maugham în hol, privindu-i curios. Îi spuse lui Rasa:

– Mulțumesc. Doamna Honeycutt m-a salvat și mă va duce înapoi în sala de bal. Zâmbi spre Lady Katherine. Se pare că m-am rătăcit.

Lady Katherine nu era proastă. Îl privi suspicioasă.

Hollis își trecu brațul prin al lui și zise:

– Ați băut puțin cam multă bere, nu-i așa, Alteță?

Nu băuse nici o picătură.

– *Je*, prea multă, spuse el pe un ton jovial.

Lady Katherine făcu o reverență.

– Bună seara, Alteță.

– Doamnă Honeycutt, dacă sunteți amabilă să mă îndrumați către sala de jocuri și către cea mai apropiată halbă cu bere, aș fi încântat.

Se prefăcu că se poticnește, iar Hollis strigă veselă:

– Bună seara, Katherine.

Ei doi se îndreptară spre sala principală.

– Ei bine? șopti Hollis în timp ce mergeau pe coridor.

– Refuză să plece. Îi place aici. Susține că Pennybacker o tratează bine.

– O, făcu Hollis surprinsă. Păi... poate că e fericită.

Leo nu înțelegea cum putea să fie fericită o femeie în astfel de circumstanțe. Ea nu avea libertate. Era o marfă. Chiar dacă se simțea bine acum, nu însemna că așa avea să fie mereu. Dar nu voia să discute despre asta cu Hollis. Făcuse destule pentru el și nu voia s-o implice și mai mult. Când ajunseră în sala de jocuri făcu o plecăciune.

– Vă mulțumesc, sincer, pentru ajutor. Sunteți atât de amabilă să dați mai departe veștile?

– Desigur, zise Hollis și zâmbi cu compasiune. Ați încercat, și asta contează.

Leo nu era sigur de asta. Pentru el, a încerca nu însemna a face suficient. Se uită după Hollis care dispăru în mulțime, apoi intră în sala de jocuri unde îl găsi pe Beck. Prietenul său chiar băuse prea mult și era foarte vorbăreț.

Leo se așeză amețit, cu mintea tulburată, luptându-se să se gândească ce ar trebui să facă mai departe... până când Pennybacker își făcu apariția în sala de jocuri și întrebă cu voce șoptită, dar suficient de tare, ce voise Leo de la slujnica wesloriană, apoi îi ceru să plece.

Capitolul 27

O anumită păunița care se zburlește ușor își înfoaie din plin penele pentru a atrage atenția unui viconte burlac. Avem mari speranțe că cineva va cere mâna micuței păsări înainte ca aceasta să-și piardă penele.

Două doamne au fost văzute în rochii create de Lady Caroline Hawke. Se zvonește că Lady Caroline va investi într-un magazin pentru a-și putea împărtăși talentele cu toate doamnele din Londra.

Doamnelor, ar fi de prisos de spus că griul nu este o culoare potrivită pentru un bal estival și poate ar trebui rezervat doar pentru o perioadă de doliu.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Fu nevoie atât de Leopold, cât și de Garrett pentru ca Beck să fie dus în casa și în patul său, în timp ce Caroline se grăbea să îndepărteze orice obstacol din calea lor. Când se găsi în sfârșit așezat pe pat, cu un picior atârnat pe o parte a acestuia, Beck deplânse suma pe care o pierduse la masa de joc.

Pentru că Garrett era în cămașa de noapte, Caroline zise:

– Ai grijă de Beck, Garrett. Eu o să-l conduc pe prinț.

– Așteaptă, așteaptă, așteaptă, spuse Beck din pat și se ridică cu greu într-un cot. Leo... promite-mi că dacă mi se întâmplă ceva, vei avea grijă de Caro.

– Beck! exclamă Caroline. Nu ți se întâmplă nimic. Ești beat și spui prostii.

– Promite-mi, omule, insistă Beck. Știu că ai pus ochii pe ea... să nu crezi că n-am observat, zise el dând din deget în gol.

– *Je*, prietene, promit, spuse Leo zâmbind.

– Vino s-o iei dacă trebuie s-o faci. I-ar fi mai bine în Alucia decât cu șacalii ăștia.

Ochii i se închiseră.

– Doamne, spuse Caroline. Alteță, să vă conduc.

Ieșiră în timp ce Garrett încerca să-i scoată pantofii lui Beck.

În hol, când Caroline închise ușa camerei lui Beck, Leo se rezemă de perete, zâmbind cu tristețe. Își desfăcuse cravata și își pusese panglica peste un braț. Era atât de atrăgător stând acolo, încât inima începu să-i palpite. Îl apucă de mână și îl trase, coborând în grabă scările și intrând în salon.

Șemineul era rece, draperiile trase. Bâjbâi pe masă după o lumânare, găsi una, aprinse un chibrit și făcu puțină lumină. O ridică și se întoarse. El apucă lumânarea din mâna ei și o puse pe masă, apoi o luă în brațe.

Ea nu știa ce face, în afară de faptul că nu suporta gândul de a pierde nici măcar o clipă petrecută cu el.

– Totul s-a dat peste cap, nu-i așa? Hollis mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar nu înainte să aud de la Katherine Maugham, care a venit la mine să-mi zică, preocupată de sentimentele mele, că ar fi bine să știu că te-a văzut încercând să seduci o servitoare și că n-ar trebui să cred că atenția ta față de mine a fost altceva decât una de ochii lumii.

– Ce-a zis? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Caroline dădu din mână.

– Poți să fii sigur că i-a făcut plăcere să-mi spună asta.

– I-a făcut plăcere să-i spună și lordului Pennybacker, zise el făcând o grimasă. Nu contează. Rasa refuză să plece. Îi place postul ei. I-am spus lui Pennybacker că sărmana fată mi-a refuzat avansurile și a fugit.

– Leopold!

– Ce puteam să zic? Nu puteam risca să las ca vina să cadă asupra ei. O mângâie pe Caroline pe față. Am încercat tot ce-am putut, dar cred că trebuie să accept că nu le pot salva pe toate. Rasa m-a refuzat, iar fata de la Farrington ar putea face la fel. Ceea ce înseamnă că mai rămâne una de găsit.

– Poate că fata din casa Priscillei o să știe unde-i cealaltă, sugeră Caroline cu speranță. O să te ajut oricum pot.

Dar Leopold clătina deja din cap.

– Indiferent ce se va întâmpla la cina familiei Farrington, o să plec o zi sau două mai târziu, în funcție de maree. Își trecu degetul mare peste obrazul ei.

Deci asta era – momentul finalului. Caroline ridică mâna și își înfășură degetele în jurul încheieturii lui.

– Leopold...

Nu reuși să pună în cuvinte gândurile din inima și mintea ei. Își trecu brusc brațele după gâtul lui pentru a-l săruta. El o apucă de talie, scoțând un sunet ca un râs în dreptul gurii ei. Dar lui Caroline nu-i ardea de râs. Îl găsise pe cel pe care și-l dorea. Bărbatul care o făcea să-și dorească să-i uite pe toți ceilalți. Bărbatul care o făcuse să se gândească la altceva în afară de propria persoană, care văzuse ceva în ea dincolo de aspectul ei.

Nevoia de a fi cu el o lovi aproape cu violență. Senzația de adorație pe care o avea era atât de puternică încât o făcea să se simtă amețită, aproape ca într-un vis cu ochii deschiși.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, limba lui căutând-o pe a ei. Dorința pe care o simțea o învăluia ca un văl de durere și plăcere – o durea inima, care se mărise și îi bătea cu putere în coaste. Avea impresia că părți din ea se deschideau, iar căldura lui i se scurgea în măduva spinării. Se agăță de corpul lui, de buzele lui, iar gândurile o părăsiră.

Leo gemu de undeva din adâncimi. Își ridică capul și o strânse tare în brațe.

– Nu, Caroline. Am atins un punct în care nu pot continua așa, nu fără...

– N-o să mă opresc, spuse ea și îi căută cu nerăbdare gura în timp ce-și trecu degetele prin părul lui.

Leo o ridică brusc și o duse pe canapea. Se aplecă până în dreptul gâtului ei.

– N-am uitat ce-ai spus. Că o să-ți aperi virtutea până când te căsătorești, zise cu voce aspră și își trecu degetele prin buclele ei, eliberând câteva dintre ele.

Ea îl împinse în umăr și îl făcu s-o privească.

– Nu am zis asta. Am zis că n-o să renunț la ea decât dacă e vorba de dragoste.

Ochii lui albaștri se întunecară în acea lumină slabă și se aplecă din nou.

– Ești îndrăgostită?

– Chiar trebuie să întrebi? Îi cuprinse chipul în palme. Te iubesc, Leopold. Te admir cu atâta ardoare. Te *ador*. Dacă ai fi oricare alt bărbat, te-aș implora să-mi ceri mâna.

Expresia lui Leopold deveni sălbatică. O apucă de mână și își lipi palma de pieptul ei ca să-i poată simți bătăile nebunești ale inimii. Intensitatea acestora o surprinse. Păru aproape îndurerat când o mângâie pe față și degetele îi coborâră pe umflătura sânilor.

– Te iubesc, Caroline. Nu știu cum s-a întâmplat, cum mi te-ai strecurat sub piele și în inimă. Nu știu cum ai pătruns în fiecare gând al meu. Nu trebuia să fie așa. N-a fost niciodată menit să fie așa.

– Știu, știu, dar nu-mi pasă, zise ea rămasă fără suflare. Știu că nu pot să te am, Leopold, dar nu te pot lăsa să pleci și să nu rostesc sau să nu trăiesc aceste sentimente nebune pentru tine. Sunt disperată de dorință. Tu nu?

– Disperată, mormăi el. Îi mângâie chipul, ochii lui cercetându-i pe-ai ei. Dar apoi privirea lui coborî asupra buzelor ei. Închide ochii!

Caroline închise ochii și se întinse pe spate pe canapea, cedând în fața dorinței. El își trecu gura peste pielea ei, atingerea lui lăsând în urmă o dâră arzătoare. Se simțea încinsă pe dinăuntru; dorința fremăta și pulsa în ea, anticiparea și o intensitate arzătoare și atât de incredibilă îi străbăteau degetele de la picioare și de la mâini.

El își lăsă mâna să alunece spre glezne, apoi își strecură degetele sub tivul rochiei, către gambe și mai sus, spre coapse și spre sex. Ea își trecu insistent mâinile peste umerii lui și peste piept. Îl sărută și își apăsă corpul de al lui, dorind mai mult, dorind să aibă totul.

Sărutările lui deveniră arzătoare și mâinile îi alunecară între picioare, mângâind-o. Dar, de data aceasta, nu mai era suficient. Caroline își lăsă mâna să alunece pe trupul lui și îi mângâie erecția. Leo mormăi și se apăsă pe ea, pentru ca ea să simtă cât de tare era, cât de mult o dorea.

Era extraordinar că dorința putea să ardă atât de puternic în ea încât era în stare să abandoneze barierele pe care le ridicase pentru a-și păstra virtutea. El dărâmase cu ușurință porțile ei de apărare și o făcuse a lui. Caroline nu știa decât că nu simțise niciodată ceva atât de urgent, atât de imperativ, precum dorința de a-l avea.

El îi cuprinse în mână sânul, îi sărută bărbia, gâtul și carnea ce se revărsa peste corsetul rochiei. El coborî pe trupul ei, sărutându-i abdomenul prin rochie și corset, apoi se mută în sus, își înfipse degetele în decolteul ei și îi eliberă un sân. Îl supse, apoi îi cuprinse vârful între degetul mare și arătător. Caroline icni de plăcere.

– Trebuie să fii *sigură*, zise el lipindu-și fruntea de a ei, cu respirația la fel de precipitată. Trebuie să fii sigură că asta vrei, pentru că, să mă ajute Dumnezeu, nu sunt suficient de bărbat încât să te ajut să te decizi. Nu sunt decât la o suflare distanță de a te avea. Mă înțelegi, Caroline?

Era un om bun. Un om decent. Ea se ridică într-un cot și îi sărută gura.

– Nu-ți cer să mă ajuți să decid ceva, Leopold. Îți cer să mă iei.

Lumina din ochii lui părea să licărească în întuneric. Mormăi ceva în aluciană și își coborî capul către al ei, sărutând-o tandru, cuviincios. Dar tandrețea cedă repede loc căldurii, iar mâinile și gura lui erau parcă peste tot. Își smulse haina de pe el, apucă cămașa și o trase peste cap. Mâinile ei îi atinseră pentru prima dată pieptul, iar Caroline gemu.

El întinse mâna între picioarele ei și începu s-o mângâie, mișcându-și degetele în interiorul ei, ajutându-i corpul să se deschidă. Se simțea dusă de val și nu știa ce să facă sau unde să-și pună mâinile. Respirația îi era atât de precipitată, de parcă ar fi alergat kilometri întregi până la el. Simțea cum inevitabila eliberare se ridică în ea și îl apucă de ceafă, trăgându-i capul spre al ei, sărutându-i buzele și mușcând-o pe cea de jos.

– E timpul.

– Doamne, femeie, mă duci la nebunie, zise el. Stai nemișcată acum. Ia-o încet, șopti el.

Ea nu putea să o ia încet. Putea face orice, în afară de asta. Închise ochii, își înfipse degetele în gâtul și în pieptul lui și își permise să se cufunde în plăcerea pe care el i-o oferea. Degetele lui alunecau adânc în ea și apoi ieșeau într-un ritm primordial, în timp ce își trecea gura peste obrazul ei, peste buzele ei, peste ochii ei, alunecând atât de ușor încât pielea ei clocoti până în punctul în care cu greu mai putea îndura până și șoapta sărutului lui. Când el își aplecă din nou capul pe sânul ei expus, simți că alunecă de pe o stâncă și cade prin spațiu.

Știa că se chinuie să-și dea jos hainele. Gemu când el o îndrumă să-l atingă. Dar nimic nu se compară cu momentul în care el își strecură vârful în umezeala ei. Era pierdută. Simțea durere, simțea plăcere. Era o senzație dincolo de orice cunoscuse ea vreodată.

Leo îi ridică mâna deasupra capului și o ținu acolo, apoi o sărută tandru în timp ce începu să se împingă încet în ea, cu grijă.

Dorința și dragostea se amestecară și începură să bată în interiorul ei ca o tobă. Era cuprinsă de flăcări în acea intimitate și, în ciuda unui mic disconfort, ar fi făcut asta din nou și din nou cu el. Dar, pe măsură ce el se mișca mai adânc, înspre fecioria ei, ea înțelegea cât de profund era acest moment din viața ei, cu acest bărbat. Nu avea să mai simtă niciodată ceva atât de intens pentru cineva. Niciodată în viața ei nu avea să mai trăiască ceva atât de remarcabil.

– Respiră, șopti el și, în timp ce Caroline trase aer în piept, trecu de fecioria ei.

Corpul i se încordă pentru a absorbi disconfortul, dar apoi începu să se întâmple ceva remarcabil – își simțea corpul adaptându-se la al lui.

El îi mângâie fața, îi sărută buzele și începu să se miște în ea. Îi șopti încurajări, dar la un moment dat încetă să vorbească. Respirația îi deveni mai precipitată și se mișcă cu mai multă hotărâre. Caroline începu să se miște odată cu el. Era ca și cum corpul ei știa ce să facă, cum să ajungă la destinație cu el și tot ce trebuia să facă era să țină pasul.

Corpul ei se grăbea spre eliberare, inima bătându-i tare în piept. Apoi el își duse mâna între picioarele ei și începu să o mângâie odată cu mișcarea corpului lui. O clipă mai târziu, ea atinse eliberarea.

El o urmă – se retrase din ea în ultimul moment posibil, apoi se prăbuși deasupra ei.

Caroline își lipi ușor buzele de gâtul lui, cu mâna pe pieptul lui. Rămăsese fără cuvinte. Nu-și putea imagina așa ceva cu un alt bărbat. Nu-și putea imagina așa ceva cu nimeni altcineva în afară de Leopold.

Ceea ce reprezenta o mică problemă, dar una la care Caroline avea să se gândească a doua zi. În prezent, nu voia decât să se bucure de senzația corpului acestui bărbat alături de al ei.

– Te iubesc, spuse el în dreptul umărului ei. Am nevoie să știi asta. Ridică capul. Te iubesc, Caroline Hawke. Și, indiferent ce s-ar întâmpla, o voi face mereu.

Era prea întuneric pentru ca el să-i vadă lacrimile.

– Te iubesc, Leopold. Da, cu disperare.

Se ținură în brațe foarte multă vreme. Dar, în cele din urmă, Leopold se ridică. Luă o batistă și îi curăță pe amândoi, apoi își puse hainele. Părul i se desfăcuse, iar rochia ei frumoasă era încrețită și fusta ruptă într-un loc. Abia de îi păsa de asta.

El o ajută să se ridice de pe canapea, apoi o cuprinse într-o îmbrățișare caldă.

– Caroline, eu... Vocea i se stinse, ca și cum cuvintele l-ar fi părăsit.

– Știu, șopti ea.

Nu voia să-l audă spunând că trebuie să plece. Nu voia să i se amintească faptul că se îndreptau spre momentul în care el avea s-o părăsească pentru totdeauna. O sărută pe obraz. Pe gură. Pe mână. Îi sărută buzele și zăbovi... apoi se îndreptă spre ușă. Se uită peste umăr, măsurând-o cu privirea înainte de a privi direct în ochii ei. Ea nu se simțea de pe Pământ. Lumânarea aproape se consumase, iar el stătea în umbră, ca un vis. Visul ei de vară.

Caroline rămase în locul în care el o lăsase mult timp după plecarea lui. Părea că nu-și putea convinge picioarele să se miște. Că nu putea face nimic altceva decât să respire, și asta cu greu.

Caroline era culcată încă a doua zi dimineață, când Martha intră și îi spuse că are vizitatori. Caroline se ridică ametită.

– Cine?

– Nu știu, domnișoară. Garrett m-a trimis să vă chem.

Inima ei tresări. Era Leopold? Zâmbi și dădu deoparte învelitorile. Își puse pe ea o rochie simplă, de zi, își lăsă părul liber pe spate, prins în coadă, și coborî în grabă, nerăbdătoare să-l vadă. Dar când dădu buzna în salon, chiar în încăperea în care, cu câteva ore înainte, trăise ceva atât de profund, nu îl văzu pe Leopold. Ci pe domnul Drummond, de la biroul secretarului ministerului de externe, alături de Beck, care era verde la față.

Capitolul 28

O serată intimă la reședința unui lord proaspăt numit s-a transformat în haos după ce s-a constatat că o slujnică nouă în gospodărie a fugit în toiul serii. Adunarea s-a dizolvat rapid. În zilele următoare, gazda noastră îndrăzneață și familia au plecat la țară pentru restul verii și de atunci nu s-a mai auzit nimic de ei.

Doamnelor, pentru praful rămas în colțuri, care nu iese cu un pămătuf bun, tamponarea cu niște pâine brună strânsă în pumn va face minuni.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Ambasadorul Redbane îi făcu o vizită neașteptată lui Leo, în sala comună a hotelului Clarendon, în dimineața de după serata de la familia Farrington. Părea agitat, ca și cum o haită de lupi s-ar fi aflat pe urmele lui.

– Bună dimineața, Redbane, zise Leo ridicând privirea spre el din spatele ziarelor de dimineață. E totul în regulă?

– Alteță, spuse Redbane cu pălăria în mâini. Este imperativ să plecați spre Alucia la flux. Vasul regal e pregătit.

Leo îngheță pentru moment.

– Mâine? De ce?

Redbane scoase o scrisoare din buzunar.

– Așa a cerut Ministerul britanic al Afacerilor Externe. Au o idee revoltătoare că ați complota cu weslorienii împotriva regelui sau că sunteți implicat în ceva chiar mai abject. Au venit la mine, solicitând ca regele să vă îndepărteze numaidecât din Anglia.

– Poftim?

Leo puse ziarul deoparte și se ridică.

Redbane îi înmână epistola. Leo îi analiză rapid conținutul. Era o solicitare oficială adresată tatălui său de a fi îndepărtat imediat, din motive de „conduită necorespunzătoare"

– Conduită necorespunzătoare? întrebă Leo.

– Este o scuză mai acceptabilă pentru acuzațiile lor că ați complota împotriva tatălui dumneavoastră. Nu vor probleme, Alteță. Nu pot permite nici un fel de complot aici.

– Nu complotez împotriva tatălui meu, zise Leo. Și dacă cineva bănuiește că este așa, nu trebuie decât să mă urmeze înapoi în Alucia unde voi dezvălui adevărul despre activitățile mele de aici, spuse Leo scurt. Se frecă la ochi. A fost trimisă o depeșă tatălui meu?

Redbane dădu din cap afirmativ.

Ei bine, asta cu siguranță făcea să stagneze lucrurile. Leo bănuia că tatăl său nu va da crezare discuțiilor legate de trădare, dar știa că va acorda destul de multă credibilitate acuzației de conduită necorespunzătoare.

– Este în interesul Aluciei, adăugă Redbane.

– Bine, înțeleg că trebuie să plec. Dar luni.

– Dar, Alteță...

– Nimic nu poate să mă influențeze, Redbane. Mai e un ultim lucru de care trebuie să mă ocup înainte de a pleca.

Redbane strânse din buze.

– Mai e și altceva? întrebă Leo.

– Nu, Alteță.

– Atunci poți să te duci, zise el iritat, făcându-i semn ambasadorului să plece.

Fu tulburat de veste. Încă nu știa unde se afla una dintre femei și nu știa ce avea să se întâmple în seara aceea. Dar gândul de a o pierde pe Caroline îi făcea foarte rău. Știuse că acest moment va veni, că va trebui să-și ia la revedere, dar se străduise să nu zăbovească asupra lui. Trebuia să-i facă față. Ea ajunsese să însemne atât de mult pentru el. Ajunsese să însemne *totul*. Era lumina de care sufletul lui avea nevoie. Cum putea să plece? Nu știa cum avea să reușească să meargă mai departe știind că nu o va vedea pentru foarte multă vreme, iar când o va face, va fi în Alucia și probabil că va fi însurat. Dacă nu cu Eulalie, atunci cu altcineva.

Starea de spirit i se înrăutăți pe parcursul zilei în timp ce încerca să rezolve această dilemă. Se îmbrăcă pentru noapte, dar avu din nou acel sentiment ciudat de a nu se simți bine în propria piele. De parcă această persoană nouă care devenise nu își găsea locul în corpul lui. Ca și cum nu era făcut să iubească. Corpul îi ardea de

dorul ei. Chiar o făcea. Ba chiar își ridicase cămașa, așteptându-se pe jumătate să vadă acolo o rană letală. Ce făcuse? Luase virtutea unei femei pe care o iubea cu adevărat doar pentru a o părăsi? La acea vreme i se păruse imperativ, singurul lucru care se putea întâmpla între ei.

Astăzi, cu această amenințare care plana deasupra capului său, ceea ce făcuse i se părea în întregime greșit și egoist.

Aruncă o privire spre Freddar, care era mai în vârstă decât el cu douăzeci de ani.

– Ce zici, Freddar, ești pregătit de întoarcerea în Alucia?

– *Je*, Alteță. Îmi e dor de familia mea.

Lui Leo nu-i era dor de familia sa. De Caroline avea să-i fie dor mai mult. *Mult mai mult*.

La ușa reședinței Farrington fu întâmpinat de însuși lordul Farrington.

– Bun-venit, *bun-venit*, Alteță. Mulțumesc că ați venit, zise el în timp ce Leo îi întindea mantia lacheului care aștepta. Sper să nu vă deranjeze că suntem un grup restrâns în seara asta. Aștept cu nerăbdare să vorbesc cu dumneavoastră în seara asta pentru că am lucrat îndeaproape cu domnul Vinters, din Alucia.

Leo se opri în timp ce-și scotea pălăria.

– Da? întrebă el.

Era numele pe care i-l dăduse Lysander. Cel mai de încredere consilier al tatălui său și negustor de carne vie.

– E un om inteligent. Cred că am putea găsi numeroase căi de cooperare între cele două țări ale noastre. Comerț, firește. Dar și în arte. Sunt foarte interesat în special de această idee, afișă el un zâmbet larg.

– Un țel nobil, mormăi Leo.

Îl urmă pe Farrington într-un salon mare care părea recent decorat, judecând după mirosul de ipsos și starea impecabilă a covoarelor și a draperiilor. Fu întâmpinat de lordul Ainsley și de Lady Katherine Maugham, și de mama acesteia, Lady Maugham. Lady Katherine se ferea să îl privească.

Hollis și tatăl său, judecătorul Tricklebank, ajunseseră, iar el fu prezentat domnului Edward Hancock și soției acestuia, Felicity Hancock. Și, desigur, Caroline și Beck. O, dar el era un actor

nepriceput – nu-și putea reține zâmbetul când o văzu. Ea purta o altă rochie frumoasă, de un verde strălucitor.

– Ce rochie încântătoare, Lady Caroline, zise el politicos în timp ce se apleca deasupra mâinii ei.

– Vă place? Eu am creat-o. Ea zâmbi timidă. Nu v-am văzut de două zile, Alteță. V-ați plictisit de noi?

– Dimpotrivă. Din păcate, am fost prea ocupat.

– În regulă, spuse Beck. Caro, du-te, te rog, și ține-i judecătorului companie. Aș vrea să discut ceva cu prințul.

– Serios? Ce? întrebă ea.

– Nu este evident că dacă aș fi vrut să știi, te-aș fi invitat să rămâi? Du-te, zise Beck fluturând din degete către ea.

Ea îi adresă lui Leo un zâmbet strălucitor și traversă încăperea pentru a li se alătura lui Hollis și tatălui ei.

Beck indică cu bărbia către un colț al camerei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Leo când se separară de restul oaspeților.

– Ești urmărit, murmură Beck cu ochii pe ceilalți. Au venit niște gentlemeni de la ministerul de externe. Par să creadă despre Caro că ar putea ști ceva despre un complot pentru a-l da jos de pe tron pe tatăl tău. Își mută privirea spre Leo. Ei cred că s-ar putea să-i fi mărturisit ceva ei. Ce dracu' se întâmplă, Leo? De ce cred ei că sora mea ar putea ști ceva despre planurile tale? Care *sunt* planurile tale?

– Beck, spuse Leo. Nu am planuri. Nu complotez împotriva tatălui meu, pentru numele lui Dumnezeu. Îl iubesc. Nici măcar nu-mi cunosc unchiul.

Beck părea sceptic.

– E cu totul altceva.

– Ce?

Leo se gândi la ce urma să spună.

– Are legătură cu trădarea în rândurile celor din apropierea tatălui meu, dar chiar nu pot spune mai multe. Îți cer să ai încredere în mine, Beck.

– Și Caroline?

Leo înghiți în sec. Nu-și putea minți prietenul.

– Ea m-a ajutat să întâlnesc niște oameni pe care aveam nevoie să-i cunosc.

Leo știa că nu era un răspuns real și, judecând după expresia încruntată a lui Beck, nici el nu credea asta. Însă Leo nu spuse mai mult. Nu risca s-o implice pe Caroline în fața nimănui.

Beck strânse din buze și privi prin încăpere, spre locul unde stătea Caroline.

– Uite, nu știu despre ce-i vorba, dar oamenii ăștia erau serioși. Sfatul meu este să părăsești Marea Britanie cât mai curând posibil.

– Am de gând să plec săptămâna aceasta, zise Leo.

Beck îi puse mâna pe braț.

– Ascultă-mă, Leo. Nu contează ce-i adevărat... contează ce cred ei. Iar oamenii cred că ești corupt.

– Am înțeles.

Chiar înțelegea. Oamenii aflați în spatele acestui lucru erau în stare să caute orice țap ispășitor pentru a-și păstra profiturile. Cum dracu' intrase în mizeria asta?

– De dragul surorii mele, sper că așa e, spuse Beck și plecă.

Leo reveni fără tragere de inimă la ceilalți. Voia să vorbească cu Caroline, dar părea că toți ochii erau ațintiți asupra ei, urmărind tot ce făcea. Iar ea, desigur, le atrăgea atenția așa cum numai ea putea face.

La cină, stătea așezat vizavi de Caroline. Ea râdea și vorbea așa cum făcea de obicei, aproape prea frumoasă ca să fie privită. Arăta de parcă nimic nu se întâmplase între ei. El ar fi fost perfect mulțumit să o privească toată noaptea, însă Lady Katherine Maugham și prietena ei, doamna Hancock, aveau altceva în gând. Îl asaltară cu întrebări pe care le găsi confuze și stupide și era sigur că părea la fel de plictisit pe cât se simțea.

Singura alinare era că, din când în când, o surprindea pe Caroline privindu-l cu o licărire în ochi. Acea licărire încântătoare și acel zâmbet strălucitor aveau să-l însoțească mereu, întipărite în inima lui. Avea să privească înapoi la această seară, să-și amintească de ea și să-și imagineze ce-ar fi putut fi.

Ea îl acuză râzând pe domnul Hancock că voia să le fure birjarul, se pare, după o încurcătură de trăsuri pe Park Avenue petrecută într-o zi. O felicită pe doamna Hancock pentru rochie. Relată întregii mese o poveste despre trei fete tinere care ieșiseră când nu ar fi trebuit și care se pierduseră într-un desiș.

– Unde s-a întâmplat asta? întrebă Lady Farrington.

– O, la casa noastră din Bibury. Obișnuiam să ne petrecem vara acolo, cu toții.

– Ce-mi amintesc eu e că le-am tras o chelfăneală celor trei, zise judecătorul.

– Nu le-ați tras niciodată o chelfăneală, din câte-mi amintesc, zise Beck râzând. Recunoașteți, domnule, le permiteți teribil de multe.

– Nu mai multe decât tine, Hawke, fu de acord judecătorul.

Discuția se îndreptă către noile instanțe județene care urmau să fie înființate. Judecătorul Tricklebank mărturisi că și-ar fi dorit să se retragă la una dintre ele.

– Nu ne poți părăsi pentru a merge la țară, protestă Caroline. Cum rămâne cu mine și cu Hollis?

– O să fiți măritate până atunci. E rugăciunea mea cea mai fierbinte, adăugă el stârnind din plin râsul.

– Evident, rugăciunea ta n-a fost suficient de arzătoare, tată, zise Hollis râzând.

După ce farfuriile fură golite, Caroline se rugă să fie scuzată. Toți domnii se ridicară, iar ea părăsi sala de mese.

La ușă, ea se uită înapoi la Leo, atât de rapid încât era posibil ca el să-și fi imaginat. Apoi ieși. El se uită în jos la farfuria lui. Stomacul i se strângea de emoție. Nu voia ca șederea lui aici să se încheie astfel. Și totuși, ajunsese atât de departe. Dacă putea să o salveze pe încă una dintre ele, nu merita riscul?

– Poate că doamnele ar trebui să se retragă și să-i lase pe domni cu trabucurile lor? sugeră Lady Farrington când Caroline ieși.

Doamnele fură de acord și părăsiră camera.

Timpul dedicat fumatului dură la infinit în acea seară. Leo nu fumă, ci rămase la fereastră, ascultându-i pe gentlemeni discutând despre lucrurile care le făceau plăcere: vânătoare, curse. Femei. Nervii continuau să-i zvâcnească. Se simțea puțin rău. Își dorea niște whisky.

În cele din urmă, se întoarse de la fereastră și se scuză.

– Avem o găleată pentru pișat în colț pentru dumneavoastră, Alteță, strigă Farrington.

Bărbatul băuse prea mult, la fel și majoritatea oaspeților săi – izbucniră în râs.

Leo râse la rândul lui, dar merse mai departe ieșind în hol și trăgând ușa în urma sa. Se uită în jur și o văzu pe Caroline stând chiar

la ușa salonului. Îl aștepta, din câte își dădea seama. Ea aruncă o privire înapoi în salon, apoi ieși repede afară și se grăbi spre el.

– Ultima ușă, pe dreapta, șopti ea arătând cu degetul.

Leo privi în direcția indicată.

– Te așteaptă.

Caroline făcu o mișcare parcă vrând să se întoarcă în salon. Dar Leo o prinse de mână.

– Caroline, stai, trebuie să-ți vorbesc.

– Da, desigur. Dar trebuie să mergi mai întâi să vorbești cu ea. E speriată, dar vrea să fugă.

Își desprinse degetele din ale lui și plecă repede peste hol, dispărând în salon.

Leo privi în lungul holului, către ultima ușă pe dreapta. *Încă una.* Încă una de salvat și putea să înceteze să se mai joace de-a eroul.

Caroline era sigură că nimeni nu o observase ieșind din salon, iar când se întoarse, nici o persoană nu-și ridică privirea – toată lumea vorbea. Era bucuroasă – stătuse ca pe ghimpi, iar nervii îi erau franjuri. Se duse la fereastră și încercă să vadă afară, dar era întuneric și tot ce zărea era reflexia ei, ca o umbră. Părea că nu putea să-și calmeze respirația și continua să ia mici înghițituri de aer.

– Aici erai, Caroline. Unde ai fost?

Caroline tresări. Se întoarse și o văzu pe Lady Katherine.

– O, la toaletă.

– O... Aș dori să mă duc și eu înainte ca domnii să ni se alăture. E pe hol?

Pe Caroline o cuprinse panica. Nu era nimic pe hol în afara unui birou și chiar în acel moment Leo se afla acolo cu Eowyn.

– O, nu m-aș duce chiar acum. Cred că o curăță.

– O *curăță*? Acum?

– Păi..., spuse Caroline făcând o grimasă și își duse mâna la burtă. Mă tem că cina nu mi-a priit. Cred că a fost peștele. Niciodată nu poți să știi cât timp a stat pe tarabele din piață.

Minciuna ei dezgustătoare cusută cu ață albă funcționă ca prin farmec. Katherine păru afectată.

– O, vai. Aruncă o privire spre ușă. Sigur au avut timp să curețe.

Doamne, această femeie! Era o pacoste care continua s-o urmărească pe Caroline. Îi venea să-și pună mâna peste gura lui Katherine

și să-i zică să tacă. Iat-o pe Katherine băgându-și din nou nasul. Evident, bănuitoare. Voia s-o prindă pe Caroline făcând ceva despre care putea bârfi.

– Ai dreptate. Mă duc să verific pentru tine, da?

Katherine își înclină capul într-o parte.

– Nu-i nevoie.

– Mă întorc *tout de suite*.

Caroline zâmbi. Era o scuză amărâtă, dar nu știa ce altceva să facă. O ocoli pe Katherine și ieși pe ușă, grăbindu-se pe hol, aruncând o privire înapoi pentru a se asigura că nu o urmărea. Chiar în clipa în care ajunse la birou, îi auzi pe gentlemeni. Se pregăteau să se alăture doamnelor și nu avea să dureze mult până când cineva va observa că atât ea, cât și Leopold lipseau.

Panicată, Caroline intră prin ușa întredeschisă a biroului și îi făcu să tresară pe Leopold și pe fată. Eowyn plângea. Leopold îi vorbea în aluciană, cu vocea lui calmă și liniștitoare. Apoi se uită la Caroline.

– Ei... Vi s-a simțit lipsa.

El înțelese numaidecât. Se întoarse către fată, își puse mâna pe brațul ei și îi vorbi în aluciană. Însă Caroline auzea voci venind pe hol, spre cameră. Închise ușa.

– Vin chiar acum! îi avertiză ea.

– Du-te și ia-ți lucrurile. Vino în partea laterală a casei, îi spuse Leopold lui Eowyn. Ia doar ce poți să porți și nu vorbi cu nimeni.

Vocile se apropiau. Caroline îl recunoscu pe Tom, soțul Priscillei, și era aproape sigură că auzise și vocea lui Katherine.

– E prea târziu! Ascunde-te, Eowyn!

– Caroline! zise Leopold în timp ce Eowyn se ascunse în spatele unui scaun.

Chiar nu avea unde altundeva să se ascundă biata fată. Aveau s-o observe imediat și vor presupune ce era mai rău despre ea și Leopold.

Caroline îl auzi pe Farrington la ușă. Știa instinctiv că singura modalitate de a o ascunde pe acea fată era să creeze o diversiune. Alergă spre prinț.

– Îmi pare rău, zise ea, apoi își aruncă brațele în jurul lui Leopold cu atâta forță încât el se clătină în spate și fu nevoit s-o prindă. Tocmai când ușa se deschise, Caroline îl sărută. Îl sărută cu tot regretul și dorul pe care avea să le poarte cu ea în restul zilelor.

Leopold îi răspunse la sărut cu tot regretul și tot dorul lui. Erau uniți în îmbrățișarea îndrăgostiților. Ultima lor îmbrățișare. Ultimul lor sărut.

Caroline auzi țipătul alarmat al lui Katherine, apoi pe Farrington strigând la ei să se oprească imediat. Caroline se îndepărtă de Leopold și se repezi spre ușă.

– Nu e ceea ce pare! spuse ea tare.

– Pe naiba, nu e! strigă Farrington. Și dumneavoastră, Alteță, o corupeți pe această tânără!

Mai mulți oameni veneau, iar Caroline se duse spre Farrington.

– M-am bucurat s-o fac! strigă ea și îl apucă pe bărbat de rever.

– Caroline! tună Leopold și se repezi după ea.

Se revărsară cu toții în hol, Caroline plângându-se că nu făcuse nimic rău, că doar își urmase inima, iar Leopold cerându-i iertare lui Farrington. Toată lumea striga, câinii Priscillei lătrau, iar Katherine plângea, ceea ce o nedumerea pe Caroline. Cumva, Hollis ajunsese la ea, îi luase mâna și i-o strângea, cu chipul pământiu și ochii mari.

Beck fu cel care o sperie cel mai tare. Nu-l văzuse niciodată atât de supărat. Își înfipse degetele în cotul ei și o împinse înainte. Ea nu știa ce le spusese el gazdelor – încercase să se întoarcă, să-l vadă pe Leopold, însă Farrington se luase de el, amenințându-l cu încheierea relațiilor bune cu Marea Britanie, în timp ce și el încerca să-și croiască drum până la intrare. Iar Priscilla, buna ei prietenă Priscilla, o privea îngrozită.

– În *casa* mea, Caroline? În casa mea?

Cumva, Beck reuși s-o forțeze pe Caroline să iasă și să intre într-o trăsură care se afla acolo. Ea aștepta, temându-se că avea să i se facă rău, încercând să vadă pe fereastră ce se întâmpla. Dar era întuneric și nu putea desluși nimic. Câteva minute mai târziu, Beck intră în trăsură și lovi în plafon atât de tare încât ea crezu că pumnul lui avea să treacă prin acesta.

– Pot să explic, încercă ea, dar Beck ridică o mână.

– *Nu*, zise el încet și pe un ton ucigător. Nici un cuvânt, Caroline. Să n-aud nici un blestemat de cuvânt de la tine.

Călătoriră într-o tăcere incomodă până acasă și, odată ajunși acolo, Beck nu se obosi să o ajute să coboare din trăsură. El sări afară, păși hotărât dincolo de poartă și urcă treptele spre suita lui de camere. Trântitul ușii lui reverberă în toată casa.

Caroline se îndreptă încet spre camera ei. Își simțea picioarele grele și o durea inima. Se lăsă să cadă pe pat, cu fața în jos. Era epuizată, stoarsă emoțional. Își distrusese reputația, era posibil să nu-l mai vadă niciodată pe Leopold și nici măcar nu știa dacă Eowyn scăpase.

Când lacrimile începură în sfârșit să-i cadă, nu curgeau din pricina reputației. Ci pentru durerea cauzată de pierderea lui Leopold.

Capitolul 29

Destul de mulți oameni au venit și au plecat dintr-o anumită casă de pe strada Upper Brook, în ultimele două zile. S-ar putea crede că cineva s-a îmbolnăvit. Este cu totul posibil ca acest lucru să fie adevărat, având în vedere că evenimentele petrecute la reședința unui prieten au provocat multe sentimente ostile și confuze în rândul cunoștințelor apropiate.

Doamnelor, dacă soțul dumneavoastră se confruntă cu letargie și lipsa dorinței de a lucra, o linguriță cu rădăcină de lemn-dulce adăugată în ceai îi va reda vitalitatea. Rădăcina de lemn-dulce de la Carson este disponibilă în doze măsurate pentru soțul nebănuitor.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline plânse până adormi și apoi până târziu în noapte, între lacrimi și somn. Ziua următoare fu trezită cu greu de soarele care pătrunse brusc prin ferestre. Își duse un braț peste ochi și gemu.

– Cât e ceasul?

– Unu, zise Martha de undeva din cameră.

Caroline deschise ochii. Erau umflați de plâns și își simțea capul ca într-o menghină. Se împinse încet în sus, iar o perdea de păr îi ascunse vederea către Martha.

– Cel mai groaznic lucru s-a întâmplat aseară, Martha.

Martha nu spuse nimic la început. Caroline închise ochii, apoi își dădu părul la o parte și se uită la slujnică. Martha îi aruncă o privire jalnică.

– Am auzit, doamnă. Încă o servitoare a dispărut, iar povestea despre cum a dispărut s-a răspândit rapid. Se spune că e un triunghi amoros.

– Un triunghi amoros?

Martha își întoarse privirea.

– Dumneavoastră, prințul și servitoarea.

– O, Doamne, zise Caroline în șoaptă. Sunt ruinată, nu-i așa?

Martha nu o contrazise. Se așeză lângă ea pe pat și își puse brațul în jurul umerilor ei, așa cum făcuse de multe ori de-a lungul anilor.

– Nu vă supărați, Milady. Domnia Sa o să îndrepte lucrurile.

Dar Beck nu îndreptă lucrurile. Nu putea să îndrepte nimic, oricât ar fi vrut. Dacă ar fi vrut. O chemă la el în birou, mai târziu în acea după-amiază. Cumva, i se părea că arată mai bătrân. Ochii lui erau umbriți de epuizare, iar ridurile din jurul lor erau mai pronunțate decât observase înainte. Stătea smerită în fața lui, cu brațele în jurul corpului, rușinată, obosită și sfidătoare.

Beck oftă.

– Ce să mă fac, Caro? *Ce*, te rog, spune-mi. Reputația ta s-a dus pe apa sâmbetei. Am trecut pe la club în dimineața asta și toată lumea auzise ce s-a întâmplat acasă la familia Farrington.

O rază de lumină străpunse norii și aterizâ între frate și soră, ca o barieră invizibilă. Caroline avea senzația că urca munții. Își simțea picioarele și brațele nesigure. Se lăsă să cadă pe o canapea.

– Am încercat să ajut.

– *Seducându-l?* Asta se va spune, știi bine. În astfel de situații, vina e întotdeauna atribuită femeii.

– Nu l-am sedus. N-a fost așa.

Beck ocoli biroul și trase un scaun pentru a se așeza în fața ei.

– Atunci cum a fost? Spune-mi, Caro. Ajută-mă să înțeleg.

Caroline nu avu puterea să-l scutească pe Beck de nici un detaliu. Îi spuse totul – despre fetele din Wesloria și despre lucrul teribil care li se întâmplase și despre cum Leopold făcea tot posibilul să le salveze. Îi mărturisi că se îndrăgostise de Leopold și că nu era un simplu sentiment, ci dragoste adevărată, iar el ajunsese să simtă același lucru pentru ea. Îi spuse lui Beck că noaptea trecută, când părea că Leopold avea să fie prins, iar fata trimisă în camerele ei și numai Dumnezeu știa ce pedeapsă o aștepta, ea făcuse singurul lucru care îi venise în minte în acel moment și crease un alt scandal pentru a-l acoperi pe cel care era cât p-aci să se creeze în acel birou.

Când termină, Beck înțelese. Se înmuiase considerabil. Oftă și se lăsă pe spătar, frecându-și bărbia în timp ce privea spre fereastră.

– De ce nu i-ai spus toate astea domnului Drummond când a venit?

– Nu știam dacă pot să am încredere în el și n-aș face nimic care să-i facă rău lui Leopold.

Beck își desfăcu degetele larg pe genunchi.

– Asta e, atunci. Va trebui să pleci din Londra o vreme.

– De ce? N-o să ies, promit.

– Caro... nu înțelegi? Eu nu voi permite să ți se întâmple ce i s-a întâmplat Elizei. Societatea asta pe care o iubești atât de mult e ca un câine turbat. Se vor întoarce împotriva ta și te vor pune la stâlpul infamiei cu cea mai mică ocazie. Tu și Martha veți merge la casa noastră de la țară din Bibury, și să sperăm că, odată cu trecerea timpului, apele se vor limpezi.

Pieptul i se strânse dureros. Nu-și putea imagina să trăiască la țară pe termen nedefinit. Ce va face? Cum va supraviețui fără prieteni? Cum va rămâne cu rochiile și planurile ei de a deschide un magazin de rochii? Cu seratele și balurile și gentlemenii veniți în vizită, toate țele din tapiseria vieții ei? Cine era ea fără toate acele lucruri?

– Dar... cum rămâne cu Leopold?

– Nu, Caroline, zise Beck tăios. Îmi pare rău, dragă, știu că-l iubești. Am bănuit de ceva vreme. Dar nu trebuie să întrebi despre el, nu trebuie să te gândești la el. Mâine ridică ancora și nu se va mai întoarce. Reputația lui este și mai zdrențuită decât a ta. Se întinse, o luă de mână și i-o strânse. Înțeleg, dragă. Am cunoscut inima frântă. Dar va trece cu timpul și cu schimbarea locului. Treptat, o să te gândești la alte lucruri.

Caroline nu-l crezu. Nu-și putea imagina că se va gândi vreodată la altceva decât la prințul ei.

Hollis sosi în dimineața următoare. Beck o primi în salonul mare și îi spuse că nu era un moment bun.

– Nu va fi niciodată un moment bun, Beck, zise Hollis. Dă-te deoparte.

– Chiar crezi că ești în măsură să intri în casa mea și să-mi poruncești, Hollis Honeycutt?

– Da, Beck! Da! Ea este ca o soră pentru mine și nu-ți voi permite să-mi stai în cale.

Beck pufni.

– De ce ești incapabilă să mă asculți? vru el să știe. De ce sunteți *toate* incapabile să mă ascultați? strigă el în timp ce ea trecea pe lângă el și urca treptele.

Hollis îl ignoră. Chipul ei era întors spre Caroline, care privea totul de sus.

– Dragă! strigă ea. O, Caro.

Ajunse la primul etaj și își trecu brațul prin cel al Carolinei, răsucind-o și trăgând-o în sufragerie, unde zăceau și atârnau rochii în diferite stadii de execuție. O trase pe Caroline pe canapea, îi luă ambele mâini într-ale ei și zise:

– Caro... a plecat. A urcat de dimineață pe nava regală alucianã, cu trei servitoare și un băiat.

Ea icni de ușurare. Cel puțin ei reușiseră.

– De unde știi?

– L-am trimis pe Donovan să-i ajute pe toți. Nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

Caroline nu putea respira. Hollis îi strânse mâinile.

– Le-a spus tuturor adevărul înainte de a pleca, spuse ea pe ton coborât. L-a chemat la el pe ambasadorul alucian, precum și pe oamenii de la biroul ministerului de externe. Doamna Parker era la hotelul Clarendon cu soțul ei când s-a întâmplat și a zis că el le-a explicat că descoperise un complot infam. Ea n-a auzit toate detaliile pentru că soțul ei a trimis-o din salonul comun, însă a auzit suficiente pentru a ști că erau implicate femei tinere. Ea a zis că oamenii din guvern nu l-au crezut și că au vrut să-l chestioneze în continuare, dar fluxul trecea, iar el a spus că dacă nu aveau motive să-l rețină, el avea să plece, ceea ce a și făcut. S-a urcat pe o navă către Alucia, împreună cu ceilalți. Donovan a spus că e un erou.

Caroline simți că se înecă încercând să respire. El era un erou. Era bun, milos și sensibil și o făcea să simtă anumite lucruri, iar Caroline rămase fără suflare.

– N-o să-l mai văd niciodată, Hollis. Iar dacă o voi face, va fi un bărbat cu soție și copii și eu... O, Doamne!

– Dragă, a încercat să te vadă, dar Beck nu i-a permis. I-a spus că a făcut destule și că nu se poate.

– A fost aici? strigă ea.

În timp ce ea plângea de mama focului, el venise.

– Dar în dimineața asta, un bărbat a apărut la ușa mea cu o scrisoare. Una dintre gărzile lui, cred. Oricum, a spus că prințul mă roagă să mă asigur că ți-e livrată în siguranță. Apăsă hârtia împăturită în mâna Carolinei. Lacrimile începură să-i inunde ochii și se

ridică. Trebuie să plec. Vreau să demasc această corupție, zise ea și se aplecă să sărute obrazul lui Caroline.

Caroline nu știa ce voia să spună prin asta și nu avea energia necesară ca să întrebe. Se ridică lipsită de expresie și o urmă pe Hollis pe hol, ținând strâns scrisoarea în mână. Își privi prietena dragă grăbindu-se să coboare treptele în spirală, o văzu vorbind cu Beck, apoi, surprinzător, îi văzu îmbrățișându-se. Se simțea de parcă ar fi murit.

Se întoarse în sufrageria ei și închise ușa, cu ochii la scrisoare. Trase aer în piept. Apoi inspiră din nou. Și apoi citi:

Dragă Caroline, până când vei citi această scrisoare, probabil că voi fi pornit spre Helenamar. Având în vedere evenimentele, evident că nu mai sunt binevenit în Anglia. Sufăr pentru tine și regret că nu a fost posibil să-ți vorbesc.

Par să fie destul de multe lucruri care ar trebui spuse, dar timpul nu-mi îngăduie, așa că voi scrie asta: nu am crezut niciodată că dragostea mă va găsi. Nu am crezut niciodată că, având în vedere poziția mea, voi cunoaște luxul de a iubi. Lumea mea era o ceață de plăceri și privilegii, dar apoi ai venit tu și ai străpuns această ceață.

N-am visat niciodată că voi întâlni pe cineva ca tine, cu atât mai puțin să iubesc pe cineva ca tine. Mă tem că această dragoste pe care o simt mă va duce la nebunie. Mă gândesc la tine în fiecare zi și o voi face pentru tot restul vieții mele. Voi păstra aproape ceea ce am trăit împreună.

Nu voi avea puterea să mai simt așa ceva vreodată și vreau să știi, indiferent de orice altceva, că te-am iubit dincolo de orice închipuire și dragostea mea va arde pentru tine pentru tot restul zilelor mele.

Așa îl iubea și ea, dincolo de închipuire. Așa va arde și ea pentru el, până avea să fie consumată în totalitate.

Nu-i păsa dacă era trimisă la țară. Nu-i mai păsa câtuși de puțin de ceva.

Capitolul 30

Bibury, Cotswolds

Toți cei care-și permit au fugit de temuta căldură din sezonul estival londonez, doar câteva suflete au rămas în urmă, iar printre acestea, și o păuniță care și-a pierdut câteva pene în această vară și, din câte se pare, nu are energie să zboare.

Lady Caroline Hawke anunță că nu va primi comenzi pentru rochii deoarece a decis că aerul din Londra nu îi face bine și a hotărât să-și ia ceva timp pentru a se recupera la țară.

După o plecare scandaloasă a unei slujnice, o anumită lady al cărei soț este o vedetă în devenire în politică și-a mai luat două noi servitoare în turma sa. Norocoasele tinere sunt londoneze.

Zvonuri tulburătoare despre un cerc de sclavie care funcționează în cele mai înalte zone ale guvernului britanic continuă să circule și vom urmări lucrurile cu atenție pentru a vă aduce mai multe știri pe acest subiect.

Doamnelor, noi studii în domeniul sănătății fizice sugerează că exercițiile de calistenie ar trebui încorporate în rutina zilnică a fiecărei femei.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Cele trei doamne adunate în salonul reședinței rurale Hawke veniseră din satul parohial. Două dintre ele stăteau așezate politicos pe canapea. Una era cocoțată pe o cutie, cu brațele întinse în timp ce Caroline îi lua măsurile. Trecuseră patru luni de când se afla la țară. Vara se dusese de mult și o toamnă răcoroasă îi luase locul. Începuse să-și poarte părul lung și prins într-o coadă, pe spate – nu părea să merite efortul de a-l coafa și de a-l ondula, neavând o societate pe care s-o impresioneze. Purta, de asemenea, o fustă simplă și una

dintre cămășile vechi ale lui Beck înfipte în ea, dar și unul dintre puloverele lui mai vechi, care îi atârna până la genunchi.

Peste tot prin salon erau rochii în diferite stadii de execuție. Nu-i păsa să le mai poarte, dar crearea lor îi abătea mintea de la... alte lucruri.

– Cred că o să arătați minunat în albastru, doamnă Carter. Vă place mătasea albastră? întrebă ea.

– O, e foarte frumoasă, zise femeia.

– Puteți să lăsați brațele jos, spuse Caroline. Își consultă notițele și le zâmbi celor trei femei. În regulă, am trei rochii de făcut pentru Yuletide. Una roșie, spuse ea arătând spre una dintre doamnele de pe canapea. Una în mătase cu dungi verzi și crem și cea albastră.

Toate femeile dădură din cap în semn de acord.

– Minunat! zise Caroline și făcu un semn din cap spre Martha, care se ridică de la biroul ei și se duse la doamne.

– Vă mulțumesc foarte mult tuturor pentru că ați venit.

– Mulțumim, Lady Caroline, spuse doamna Carter entuziasmată.

Martha le însoți pe doamne către ușă. Se opri pentru a pălăvrăgi cu ele, ceva despre noul doctor din sat, și apoi le conduse până afară. Marthei îi plăcea aici, constatase Caroline. Se apucase de copt, iar ea și bucătăreasa care venea din Bibury patru zile pe săptămână deveniseră numaidecât prietene.

Și Carolinei îi plăcea aici, ca oriunde altundeva, după cum bănuia. Poate chiar mai mult. În mod straniu, nu îi era dor de societate. De fapt, adesea se întreba de ce fuseseră atât de importante pentru ea acele cercuri din înalta societate. I se părea de-a dreptul stupid acum. *Ea* fusese stupidă. Își permisese să se golească, să se gândească doar la propriul înveliș, prea temătoare să vadă ce se afla în interiorul său. Ei bine, acum știa.

În ultimele luni se schimbaseră multe pentru ea. Era ca și cum, departe de Londra și de vârtejul constant al petrecerilor și seratelor, s-ar fi împăcat în cele din urmă cu cine era. Ca și cum acel cocon al Londrei, pe care ea îl crease, o ajutase să-și evite adevăratele sentimentele în legătură cu orice.

După plecarea lui Leopold, înțelesese treptat că mare parte din viața ei era dedicată lucrurilor superficiale. Acum știa ce voia. Își dorea o iubire precum cea pe care o trăise cu el. Voia ca viața ei să însemne ceva. Își dorea să-l facă pe Beck mândru de ea. Să-și petreacă

zilele făcând ceva mai important decât să se îmbrace și să fie văzută și admirată. Voia să-i ajute pe alții. Să aibă un țel.

Nu primise vești de la Leopold, lucru la care se așteptase. Era un bărbat onorabil și n-ar fi corespondat cu ea în timp ce se pregătea să se însoare cu o altă femeie.

O, dar primise o mulțime de vești de la Eliza și de la Hollis. Eliza scrisese că Leopold sosise la Helenamar într-un moment în care circulau zvonuri despre presupusa lui trădare. El dăduse însă apoi în vileag complotul vânzării sărmanelor femei wesloriene, dar și a unor femei aluciene, după câte bănuia Eliza, și transformarea lor în sclave. *El e un erou, Caro. Toată lumea spune asta. Și-a riscat reputația și logodna pentru a expune acea conspirație îngrozitoare.* Eliza scrisese că el fusese celebrat pentru faptele sale nobile. Că toată curtea vorbea despre el, din moment ce nu era persoana căreia era de așteptat să-i pese atât de mult de ceva. Caroline zâmbise când citise acea parte. Se întreba ce credea Leopold despre toate acestea.

Hollis îi adusese vești de la oraș când venise în vizită, într-un weekend prelungit. Fusese foarte bună cu Caroline în gazeta ei, dar alții nu fuseseră la fel. Tot felul de zvonuri ieșiseră la suprafață despre Caroline și despre moravurile ei ușoare. Vorbe din partea gentlemenilor cu care se întreținuse, despre întâlniri, despre minciuni pe care le spusese intenționat pentru a ascunde astfel de lucruri. Și ce o afectase cel mai mult? Zvonul că *nu* ea făcuse rochiile pe care le oferise cu atâta bunăvoință prietenelor ei, ci folosise serviciile secrete ale unei croitorese profesioniste.

Hollis adusese și alte vești – lordul Ainsley ceruse mâna unei moștenitoare din domeniul cărbunelui și, din nou, Katherine Maugham rămăsese pe dinafară. Adevărul era că îi părea rău pentru ea. Katherine își dorea cu disperare să găsească pe cineva și să se mărite. Hollis îi relatase de asemenea că domnul Cressidian, alucianul, avea să fie judecat pentru acuzații de sclavie. Potrivit spuselor ei, faptele ieșite la iveală indicau că nu profitase doar din intermedierea vânzării femeilor, dar se oferise și să-l defăimeze pe prinț pentru bani.

– E așa de tulburător, zise Caroline.

– E îngrozitor, fu de acord Hollis. Știi care cred că e cel mai remarcabil lucru dintre toate?

Caroline clătină din cap.

– Faptul că prințul Leopold ar permite ca statutul său să aibă de suferit, așa cum a făcut, pentru binele acelor femei. Eliza a spus că a jurat să le găsească pe toate acele tinere care au fost vândute pentru sclavie, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l va face.

– Întotdeauna am știut că e un om bun, murmură Caroline.

Hollis râse.

– Nu, n-ai știut, dragă. L-ai disprețuit.

Caroline zâmbi ușor.

– Adică întotdeauna am știut că e, *după* ce l-am disprețuit. O, Doamne, Hollis, îmi lipsește așa de mult!

Hollis se duse să stea lângă ea și își rezemă capul pe umărul Carolinei.

– Știu, dragă. Și mie îmi lipsește Percy.

Caroline se apucase de grădinărit la sfârșitul toamnei, intrigată de trandafirii care reușeau să înflorească în ciuda înghețurilor timpurii. Eliza îi scrisese din nou, aducându-i o veste care, la început, o surprinse și o încântă pe Caroline. Logodna cu Eulalie Gaspar fusese anulată, întrucât tatăl ei fusese implicat în schema legată de sclavie. Nu avea să i se întâmple nimic ducelui de Brondeny, desigur, deoarece weslorienii îl acuzau pe Leopold că fabricase aceste detalii calomnioase la adresa lui. Nici domnului Vinters nu i se întâmplă nimic, întrucât regele se baza prea mult pe sfatul său. *Asta l-a nemulțumit foarte mult pe prinț și cred că și pe soțul meu. Le este greu să înțeleagă cum își poate dori tatăl lor sfatul unui om implicat într-un asemenea plan.*

Caroline înțelegea. Pentru astfel de bărbați, femeile cărora li se făcuse rău erau niște simple fete. Nu exista nici un motiv real de supărare în asta.

Dar surpriza și încântarea ei la vestea despre Eulalie dispăru curând. Înțelese în sfârșit că Leopold avea să se căsătorească, pur și simplu, cu altcineva. Ea n-avea să fie niciodată aleasa. Nu putea să găsească alinare decât în faptul că figura îngâmfată a lui Lady Eulalie își va mai pierde din trufie.

Însă ea nu avea să fie niciodată aleasa.

Continuă să facă rochii până la începutul iernii, mai multe decât putea fi nevoie într-un sat atât de mic precum Bibury. Făcea plimbări lungi după-amiaza, până când cizmele ei începură să se uzeze

la călcâie. Vremea era mai rece, așa că începu să poarte hainele de piele ale lui Beck, legându-le cu centuri în talie. Și continuă să se ocupe de grădinărit, înfigându-și mâinile în pământ, întorcându-l, pregătindu-l pentru primăvară.

Beck venea în vizită din când în când. El remarcă într-o seară că ea părea diferită.

– Cum așa? îl întrebă ea în timp ce își puse picioarele sus pe un scaun de la masă și luă un trabuc.

– Mai matură, zise el. Mereu ai fost sigură pe tine, dragă, dar acum pari... confortabilă în pielea ta, cumva. Nu pot spune exact. E ca și cum nu ți-ar păsa că a fuma un trabuc e ceva inacceptabil și asta ar însemna să nu mai primești nici o altă invitație.

Ea râse.

– Nu vreau decât să încerc să văd cum e, Beck. Viața e atât de plictisitoare fără o aventură ici-colo.

Beck se aplecă înainte.

– Ești fericită, Caro?

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt nefericită. Presupun că sunt cât se poate de fericită pentru moment. Ea trase din trabuc și tuși puternic. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Beck. Întotdeauna îmi găsesc drumul.

– N-am nici o îndoială, dragă.

Zilele deveniră mai scurte, iar acum, în fiecare zi, aerul era puțin mai înțepător. Caroline își înfășură un șal în jurul gâtului și își puse haina de vânătoare a lui Beck când ieși afară. Avea acum doi câini ca însoțitori, peste care dăduse într-o piață din sat. Părură încântați s-o însoțească în aventura ei, ținându-se după ea ca și cum i-ar fi aparținut.

Caroline nu mersese decât un kilometru și jumătate când își dădu seama că umezeala de pe obrazul ei era zăpadă. Ea și câinii se întoarseră din drum.

O apucară pe o potecă din pădure și coborâră un deal până în locul în care la picioarele lor se ivi moșia Hawke. Caroline observă trei călăreți apropiindu-se de casă. La fel făcură și câinii. Alergară înaintea ei, lătrând la intruși. Doamne, spera că oricine ar fi fost oamenii aceia vor merge mai departe. Nu-i plăcea ideea de a face pe

gazda pentru niște străini într-o seară cu ninsoare. În astfel de seri, ei și Marthei le plăcea să joace gin rummy.

Dar, în timp ce cobora dealul, un curent mic și ciudat îi străbătu șira spinării. Primul călăreț își struni brusc calul în față, galopând înaintea celorlalți doi. Pieptul i se umplu de căldură și obrajii i se înflăcărară. Se uită la călăreț, sigură că trebuia să fi fost o apariție. Probabil își imagina. Nu i-ar fi dat cineva de știre înainte?

Dar nu era nici o îndoială că acesta era Ticălosul din Alucia, iubitul ei. Își aruncă pălăria și începu să alerge, derapând și alunecând în jos pe deal până la drum.

El sări de pe cal și alergă spre ea, croindu-și drum printre câini și în sus pe deal. Se întâlniră la jumătatea drumului, unde Caroline sări în brațele lui. El o prinse, îi cuprinse chipul în palme și o sărută. O sărută atât de apăsat încât se prăbușiră la pământ și se rostogoliră puțin până când el reuși să îi oprească pe amândoi. Când în cele din urmă el își ridică capul, îi zâmbi.

– Cum? întrebă ea.

– O, e o poveste lungă și plictisitoare, dar e de ajuns să spun că m-am opus dorințelor tatălui meu și sunt destul de sigur că în prezent nu sunt binevenit la Palatul Constantin. Sau în Mayfair.

Caroline se ridică. Își puse mâinile pe fața lui, pe pieptul lui, pentru a-l simți, pentru a vedea dacă era real.

– M-am dus mai întâi la Beck, zise el în timp ce ea continua să se asigure că el era real. Mi-a spus unde ești. M-a avertizat că te-ai schimbat și că s-ar putea să nu vrei să mă vezi.

– El nu vrea să mă vezi, spuse ea fără suflare.

– Da, zise Leopold și o prinse de mâini. Caroline, ascultă-mă. Mi-am petrecut ultimele luni dorindu-mi în fiecare zi să te am. În fiecare blestemată de zi. N-am reușit să mi te scot din cap. Nici o clipă.

Ea râse pentru că era atât de fantastic, atât de extraordinar. Literalmente *visase* la momentul acesta.

El îi cuprinse fața în mâini.

– Înțelegi de ce sunt aici?

– Eliza a spus că ai jurat că o să le găsești pe toate femeile pe care ei le-au abuzat.

El râse. Se ridică și o trase în picioare.

– Așa este. *O s-o fac.* Dar sunt aici pentru tine, Caroline. Doar pentru tine. Nu știu exact unde o să mergem, dar am cumpărat ruinele unui castel vechi și am un flăcău, pe Bobbin, care a venit cu mine să mă slujească – se pare că l-am impresionat în călătoria spre Alucia... dar nu contează asta. Nu știu ce altceva îți pot oferi în afară de inima mea, de iubirea mea, de devotamentul meu nemuritor.

Caroline clipi.

– Beck n-o să...

– Ba o s-o facă. A fost singura condiție cu care m-a lăsat să te văd.

Inima începu să-i bată tare în piept.

– E un vis, murmură ea.

– Nu-i un vis, *mang leift*. Sunt aici, în fața ta, acum.

– Dar, Leopold... eu nu mai sunt *ea*, zise Caroline. Uită-te la mine! Nu sunt ea, acum sunt altcineva. Totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat.

El își trecu mâna pe capul ei.

– Și eu la fel. Acum știu ce vreau. Știu ce contează.

Ea fu confuză pe moment pentru că el exprimase gândurile pe care ea însăși le avusese.

– Și niciodată nu mi-ai părut mai frumoasă ca acum, Caroline. Dacă n-ar fi Kadro și Artur în spatele nostru, ți-aș arăta cât de mult te iubesc aici și acum. Se lăsă brusc într-un genunchi.

Caroline scoase un sunet de surpriză.

– Lady Caroline Hawke. Își duse o mână la piept. Sunt un prinț fără casă. Un bărbat fără chemare. Îți pot oferi foarte puțin, doar ruina unui castel, însă îți promit să-ți dedic toată viața. Tu ești femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieții. Tu ești femeia cu care vreau să-mi cresc copiii. Tu ești femeia care m-a făcut să mă trezesc la viață și să înțeleg că viața merită trăită și că trebuie prețuită. Dacă mă vrei, mi-ar plăcea foarte mult să fiu soțul tău.

Dacă acesta era un vis, Caroline nu voia să se trezească niciodată din el. Îi veni dintr-odată în minte o imagine cu rochia pe care avea s-o creeze pentru propria nuntă. Zâmbi și își întoarse fața spre cer pentru a savura acel moment. Peste tot în jurul lor cădeau fulgi de zăpadă. Câinii se întorseseră să cerceteze și îl adulmecau pe prințul ei. Unul dintre însoțitorii lui stătea pe drum cu caii, celălalt se așezase pe spate, cu mâinile sub cap.

– E o așteptare agonizant de lungă pentru un răspuns, spuse Leopold.

Caroline se uită în jos la el. Se aplecă și îl cuprinse cu brațele.

– Da, Leopold. *Da*. Pentru totdeauna. Într-o ruină, într-un palat. Într-o rochie frumoasă sau într-un sac de nutreț. În viața asta și în următoarea. Cu totul. *Da*.

Apoi se lăsă în genunchi și îl sărută.

Căzură într-o parte în toiul acelui sărut și continuară până când câinii începură să-i lingă pe fețe și să-i facă să râdă.

Epilog

O lună mai târziu

Nunta Alteței Sale Regale prințul Leopold din Alucia cu Lady Caroline Hawke din Londra a avut loc în biserica Saint Mary din satul Bibury. Având în vedere perioada anului și drumurile devenite impracticabile din cauza ninsorilor abundente, lista de oaspeți a fost limitată la membrii de familie apropiați.

Mireasa a purtat o rochie creată de ea însăși, realizată dintr-o combinație dintre recent descoperita rochie de mireasă a regretatei sale mame și o mătase de culoare crem pal, importată din Franța. Rochia era brodată cu mici boboci de trandafiri care curgeau în cascadă pe corset și pe trenă.

Alteța Sa Regală a purtat o ținută oficială în stil alucian, împodobită cu medalii și insigne din țara sa. Lordul Beckett Hawke a fost cavaler de onoare, iar doamna Hollis Honeycutt a stat alături de mireasă. Fericitul cuplu își va stabili reședința la casa Hawke din Bibury până în momentul în care castelul Herstmonceux va putea fi renovat pentru a fi folosit ca locuință privată. Cu toții ne alăturăm dorinței arzătoare a celor doi de a vedea castelul renovat înainte ca Iisus să-i cheme acasă. Fericitul cuplu și-a donat timpul și fondurile unei noi școli care va fi construită lângă biserică. Cei doi au fost văzuți lucrând cot la cot cu sătenii pentru a finaliza clădirea înainte de noul trimestru.

Ministerul de externe a anunțat săptămâna aceasta că Majestatea Sa Regală regina va găzdui un summit de pace între regatele Alucia și Wesloria, la sfârșitul acestui an. Alucienii vor fi reprezentați de Alteța Sa Regală ducele de Tannymeade. Acesta va fi însoțit de ducesa de Tannymeade și, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, de pruncul regal, care urmează să vină pe această lume în primăvară.

Weslorienii nu și-au numit încă reprezentantul.

Datorită demersurilor acestei gazete, poliția metropolitană a anunțat că un anumit domn Hemphill din Marylebone a fost acuzat de furt în cazul fondurilor parohiale dispărute, colectate de enoriașii bisericii

Saint Mark din Mayfair, și dedicate orfelinatului. Domnul Hemphill a recunoscut fărădelegile comise.

Doamnelor, medicii atenționează că în cazul în care o persoană se bucură de obiceiul de a lua o masă grea la cină în timpul iernii, trebuie să aibă grijă să lase suficient timp să treacă înainte de a intra în patul conjugal. Consecința unei sincronizări nefericite poate duce la un accident vascular cerebral.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

În aceeași colecție
au apărut:

May McGoldrick, *Giuvaierul scoțian*
Lorraine Heath, *Fantezia unui conte*
Nicola Cornick, *Nopțile unei lady*
Scarlett Scott, *O lady necruțătoare*
May McGoldrick, *Sabia scoțiană*
Scarlett Scott, *O lady timidă*
Christi Caldwell, *În patul unui conte*
Suzanna Craig, *Secrete scandaloase*
Kerrigan Byrne, *Un scoțian adevărat*
Elizabeth Hoyt, *Dulce răsplată*
Sabrina Jeffries, *Cine își dorește un duce?*
Christi Caldwell, *Aleasa inimii mele*
Valerie Bowman, *Un conte sub acoperire*
Elizabeth Hoyt, *O pereche pe măsură*
Anna Campbell, *Sărutul unui crai*
Valerie Bowman, *Șarada ducelui*
Lorraine Heath, *Când Frumoasa seduce Bestia*
Joanna Shupe, *Seducătorul din Manhattan*
Johanna Lindsay, *Tentație irezistibilă*
Valerie Bowman, *Marchizul care mă iubea*
Anna Campbell, *Curajul unui duce*
Shana Galen, *Cum se amuză nobilii*
Kate Bateman, *Contele meu iubit*
Vanessa Riley, *Ducele, doamna și bebelușul*